ALEXANDRA OLIVA

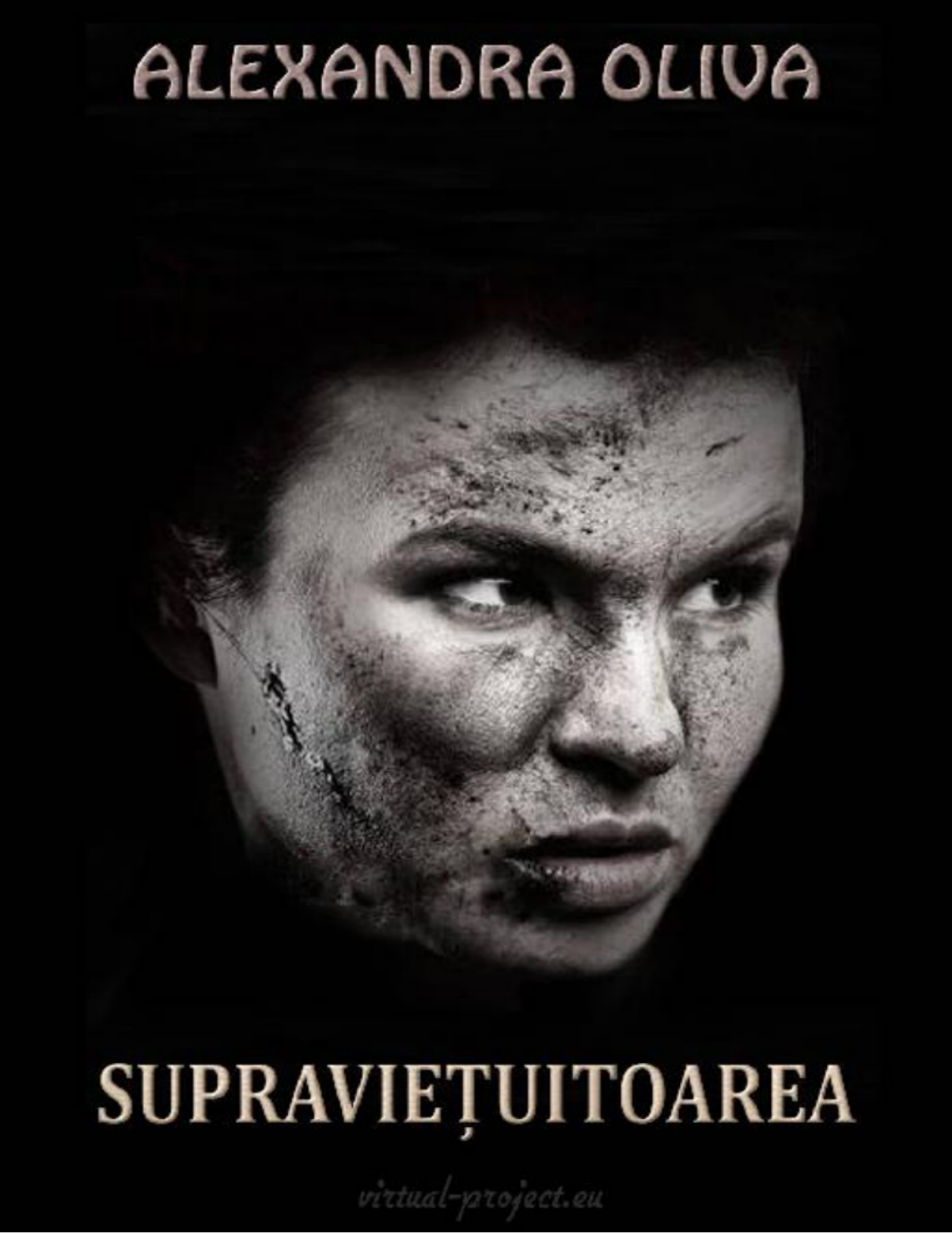

SUPRAVIEȚUITOAREA

virtual-project.eu

ALEXANDRA OLIVA

SUPRAVIEȚUITOAREA

Original: *The Last One* (2016)

Traducere din limba engleză
MANUELA BULAT/GRAAL SOFT

virtual-project.eu

LITERA®

2017

0

Primul din echipa de producție care urma să moară avea să fie editorul. Încă nu se simte rău și nu se mai află pe teren. A ieșit afară doar o dată, înainte de începerea filmărilor, pentru a vedea pădurea și a da mâna cu cei ale căror filmări urma să le prelucreze; transmisie asimptomatică. S-a întors de mai bine de o săptămână, iar acum stă singur în studioul de editare și se simte foarte bine. Pe tricoul lui scrie: „BEI CAFEA, GENIUL DISPARE!” Apasă o tastă, iar imaginile apar licărind pe ecranul de treizeci și doi de inchi{1} care domină biroul lui dezordonat.

Genericul de început. Străfulgerarea unei imagini cu frunze de stejar și de arțar, urmată de a unei femei care, în formularul de înscriere, își descria tenul ca fiind „cafeniu”, și chiar așa era. Are ochii negri, iar sânii mari abia încap în bluza sport de culoare portocalie. Părul îi este o claie de spirale negre foarte strânse, fiecare perfect aranjată.

Apoi, imaginea panoramică a munților, una dintre gloriile nord-estice ale națiunii, verzi și vibranți în toiul verii. După aceea, un iepure gata să țâșnească și, șchiopătând pe un câmp, un tânăr alb, cu părul tuns milităreşte, care scânteiază precum mica în soare. O imagine de aproape acestui bărbat tânăr, cu înfățișare severă și ochii albaștri. Urmează o femeie micuță de origine coreeană, care poartă o cămașă în carouri albastre și stă într-un genunchi. Are un cuțit în mână și privește pământul. În spatele ei, un bărbat înalt și chel, cu pielea de culoarea unei pantere negre și barbă nerasă de o săptămână. Camera mărește cadrul. Femeia jupoaie un iepure. Urmează o altă imagine statică, bărbatul cu pielea neagră, dar fără barbă de data aceasta. Ochii lui căprui-închis privesc cu calm și încredere spre aparatul de filmat, o privire care spune: „Am de gând să câștig”.

Un râu. O stâncă cenușie pigmentată cu licheni – și un alt bărbat alb, acesta cu un păr sălbatic roșcat. Este agățat de stâncă, iar camera este astfel focalizată încât funia de care se ține se contopește cu stânca, părând o pată de culoarea somonului.

Următoarea imagine statică este a unei femei cu tenul și părul deschise la culoare, ochii ei verzi strălucind prin ochelarii cu rame pătrate, maronii. Editorul se oprește asupra acestei imagini. Zâmbetul femeii și felul cum privește spre colțul camerei au ceva care îi place. Pare mult mai autentică decât ceilalți. Poate că se pricepe mai bine să se prefacă, dar tot îi place pentru că și el poate să se prefacă. Echipa de producție filmează de zece zile, iar femeia aceasta este cea pe care el a etichetat-o drept Favorita Publicului. Blonda iubitoare de animale, studenta înflăcărată. Isteața care râde ușor. Atât de multe unghiuri din care să aleagă – măcar dacă ar putea să aleagă doar el.

Ușa studioului se deschide, făcând loc unui tip alb și înalt. Editorul devine rigid pe scaunul lui, în timp ce producătorul din studio se apropie și se apleacă peste umărul lui.

— Unde este Zoo acum? întreabă producătorul.

— În spatele Copoiului{2}, spune editorul. Înaintea Fermierului{3}.

Producătorul dă gânditor din cap și face un pas. Poartă o cămașă albastră apretată, cravată galbenă cu buline, și blugi. Editorul are tenul la fel de alb ca al producătorului, dar se înnegrește la soare. Descendența lui este complicată. Crescând, n-a știut niciodată ce grup etnic să bifeze în formulare – la ultimul recensământ, l-a bifat pe al albilor.

— Dar Pilotul{4}? Ai adăugat steagul? întreabă producătorul.

Editorul se răsucește în scaun. Luminat din spate de monitorul computerului, părul lui negru strălucește ca un halo zimțat.

— Ai vorbit serios? întreabă el.

— Absolut, rostește producătorul. Și cine e ultimul?

— Tot Dulgherița{5}, dar…

— Nu poți să închei cu ea.

„Exact la asta lucrez”, a fost cât pe ce să spună editorul. Amânase din ziua precedentă rearanjarea genericului de deschidere și mai trebuia să termine finalul săptămânii. Îl aștepta o zi lungă. Și o noapte lungă. Enervat, se întoarce spre ecran.

— Mă gândeam fie la Bancher{6}, fie la Doctorul Negru{7}, spune el.

— Bancherul, rostește producătorul. Ai încredere în mine. Face o pauză, apoi întreabă: Ai văzut secvențele de ieri?

Trei episoade pe săptămână, aproape fără timp de editare. Ar putea foarte bine să transmită în direct. „Nu e posibil”, gândește editorul.

— Doar prima jumătate de oră.

Producătorul râde. În strălucirea monitorului, dinții lui drepți par galbeni.

— Am dat de aur, spune el. Chelnerița{8}, Zoo și ăăă… Pocnește din degete încercând să-și amintească. Fermierul. Nu termină la timp, iar Chelnerița se isterizează când vede – face un gest indicând ghilimelele – „cadavrul”.

Editorul se foiește nervos pe scaunul său.

— A abandonat? întreabă el.

Dezamăgirea i se așterne pe față. Abia aștepta să editeze victoria ei sau mai degrabă înfrângerea acceptată cu grație la sfârșitul jocului. Pentru că nu știa dacă ar fi putut să-l întreacă pe Copoi. Pilotul era încetinit de glezna scrântită, dar Copoiul este atât de echilibrat, de versat, de puternic, încât pare predestinat să câștige. Este treaba editorului să facă victoria Copoiului să pară mai puțin previzibilă, iar el plănuia să se folosească de Zoo ca unealtă principală în acest scop. Îi place să editeze scenele cu ei doi împreună, să creeze artă din

contrast.

— Nu, n-a abandonat, rostește producătorul. Strânge umărul editorului. Dar a fost *rea.*

Editorul privește chipul delicat al lui Zoo, bunătatea din ochii aceia verzi. Nu-i place turnura evenimentelor. Nu se potrivește deloc.

— Țipă la Chelneriță, continuă producătorul, îi zice că din cauza ei au pierdut. Prostii din astea. E fantastic. Adică, își cere scuze după un minut, dar nu contează. O să vezi.

„Chiar și cei mai buni dintre noi pot ceda", gândește editorul. La urma urmelor asta-i și ideea emisiunii – să-i faci pe concurenți să cedeze. Totuși, celor doisprezece care au intrat în ring li s-a spus că este vorba despre supraviețuire. Că este o competiție. Perfect adevărat, dar… Până și titlul care le-a fost zis a fost o înșelătorie. „Poate fi modificat", scria cu litere mici în contract. Titlul din caseta de text nu este *Pădurea,* ci *În beznă.*

— În sfârșit, trebuie să actualizăm genericul până la prânz, spune producătorul.

— Știu, răspunde editorul.

— Excelent. Voiam doar să mă asigur. Producătorul se preface că trage cu un pistol în editor, apoi se întoarce și dă să plece. Dar se oprește și arată cu capul spre monitor. Ecranul strălucește slab în modul de economisire a energiei, însă chipul lui Zoo este vizibil, deși vag. Uite cum zâmbește, rostește el. Sărmana de ea habar n-are în ce s-a băgat.

Râde, un sunet moale, ceva între compătimire și voioșie, apoi iese pe coridor.

Editorul se răsucește spre computerul lui. Mișcă mouse-ul luminând chipul zâmbitor al lui Zoo, apoi se apucă din nou de treabă. Până va termina cu genericul, letargia i se va instala în tot corpul. Va tuși prima dată în timp ce va termina finalul săptămânii, devreme în dimineața de a doua zi. Până în seara următoare, va deveni primul din șir, un indiciu înaintea exploziei. Specialiștii se vor chinui să înțeleagă, dar nu vor avea timp. Indiferent ce-i asta, zăbovește înainte de a lovi. Se gândește dacă să plece la plimbare, apoi se instalează brusc la volan și gonește spre o prăpastie. Mulți dintre specialiști sunt deja infectați.

Și producătorul va muri, peste cinci zile. Când se va întâmpla, va fi singur în casa lui de trei sute optzeci de metri pătrați, slăbit și abandonat. În ultimele clipe ale vieții lui, își va linge inconștient sângele care i se va scurge din nas, deoarece atât de uscată îi va fi limba. Până atunci, toate cele trei episoade ale primei săptămâni se vor fi difuzat, ultimul fiind o pauză încântător de nepăsătoare de la știrile de ultimă oră. Dar ei încă filmează, înnămoliți în regiunea care a fost lovită prima și cel mai dur. Echipa de producție încearcă să-i

scoată pe toți de-acolo, dar este partea Provocărilor Individuale, așa că oamenii sunt răspândiți. Existau planuri pentru evenimente neprevăzute, dar nu pentru așa ceva. Este o spirală ca acea jucărie pentru copii: un pix pe o hârtie ghidat de un braț din plastic. Apare un tipar, apoi ceva o ia razna și se instalează nebunia. Incompetența și panica se ciocnesc. Bunele intenții dispar în fața autoconservării. Nimeni nu știe sigur ce s-a întâmplat, pe scară mică sau mare. Nimeni nu știe precis ce a decurs prost. Dar, înainte să moară, producătorul va ști măcar atâta lucru: „Ceva a decurs prost”.

1

Ușa micului magazin alimentar atârnă crăpată și strâmbă în cadru. Intru precaută, știind că nu sunt prima care caută mâncare aici. Chiar lângă intrare, un carton de ouă este răsturnat. Măruntaiele galbene-verzui ale unei duzine de figurine zac pe podea, expirate de mult. Restul magazinului nu arată mai bine decât ouăle. Rafturile sunt în general goale, iar multe vitrine au fost răsturnate. Observ camera instalată în colțul tavanului, dar nu privesc direct spre ea, iar când pășesc mai departe, o duhoare cumplită mă asaltează. E un miros de putred, de produse lactate stricate în vitrinele frigorifice deschise, scoase din priză. Constat că există și alt miros, unul pe care mă străduiesc din răsputeri să-l ignor în timp ce îmi încep căutările.

Între două culoare, o pungă cu chipsuri de porumb s-a împrăștiat pe dușumea. Un pantof a cărui urmă încă se vede a transformat o mare parte din grămadă în firimituri. Un pantof mare, cu un toc zdravăn. O gheată, cred. Îi aparține unuia dintre bărbați – nu lui Cooper, care susține că n-a mai purtat ghete de ani de zile. Poate că-i a lui Julio. Mă las pe vine și iau un chips. Dacă e proaspăt, voi ști că a trecut recent pe-aici. Îl zdrobesc între degete. Este rânced. Asta nu-mi spune nimic.

Mă întreb dacă să-l mănânc. N-am mai mâncat de când am „intrat în căsuță, de dinainte de a mă îmbolnăvi, iar asta s-a întâmplat cu câteva zile în urmă, poate cu o săptămână, nu știu. Îmi este atât de foame, că nici nu mai simt. Îmi este atât de foame, că nici nu-mi mai pot controla bine picioarele. Mă tot pomenesc că mă împiedic de pietre și rădăcini. Le *văd* și încerc să pășesc peste ele, dar degetele picioarelor se lovesc de ele, iar eu mă poticnesc.

Mă gândesc la camera de filmat, la soțul meu, care mă privește mâncând chipsuri de porumb de pe podeaua unui magazin alimentar de la țară. Nu merită. Probabil că mi-au lăsat altceva. Las chipsul să-mi cadă din mână și mă ridic. Mișcarea îmi provoacă amețeală. Fac o pauză pentru a-mi recăpăta echilibrul, apoi mă îndrept spre standul cu fructe și legume. Zeci de banane putrede și de sfere maronii dezumflate – mere? – mă privesc când trec pe lângă ele. Deja simt foamea și mă înfurie că ei au permis atâta risipă de dragul atmosferei.

În cele din urmă, o licărire sub un raft de jos. Mă las în mâini și în genunchi. Busola de pe șnurul de la gât se lovește de dușumea. Bag busola între tricou și bustieră, iar în timp ce fac asta, remarc că bulina albastră precum cerul de pe marginea de jos aproape că a dispărut din cauza frecării. Sunt atât de obosită, încât trebuie să fac un efort pentru a-mi aminti că asta nu are importanță – tot ce înseamnă este că stagiarului care a primit această sarcină i s-a dat o vopsea ieftină. Mă

aplec și mai mult. Sub raft se află un borcan cu unt de arahide. O mică fisură pornește de sub capac și dispare în spatele etichetei chiar deasupra literei O de la „organic”. Îmi trec degetul peste fisură, dar nu simt spărtura sticlei. Firește că mi-au lăsat unt de arahide. Nu pot să sufăr untul de arahide. Bag borcanul în rucsac.

Vitrinele frigorifice sunt goale, cu excepția câtorva cutii de bere, pe care nu le iau. Sperasem să găsesc apă. Unul dintre bidoanele mele este gol, iar în al doilea, plin doar pe sfert, care îmi atârnă pe lângă corp, apa se clatină. Probabil că unii dintre ceilalți au ajuns aici înaintea mea – și-au amintit să-și fiarbă *toată* apa, așa că nu și-au pierdut zile întregi vomitând singuri în pădure. Indiferent cine a lăsat acea urmă – Julio sau Elliot, sau puștiul asiatic cu față de tocilar al cărui nume nu mi-l amintesc –, a luat toate lucrurile bune, așa că asta înseamnă să fii ultimul: un borcan crăpat cu unt de arahide.

Singura zonă a magazinului unde n-am căutat este cea din spatele casei de marcat. Știu ce mă așteaptă acolo. Mirosul pe care nu recunosc că-l simt – de carne stricată, de excremente de animal și o urmă de formaldehidă. Miros despre care ei vor să cred că este de om mort.

Îmi acopăr nasul cu tricoul și mă apropii de casa de marcat. Manechinul lor e unde mă aștept să fie, în spatele tejghelei, cu fața în sus pe podea. Pe ăsta l-au îmbrăcat cu o cămașă din flanel și cu pantaloni de șantier. Respirând prin tricou, mă duc în spatele tejghelei și trec peste manechin. Mișcarea stârnește un roi de muște care zboară bâzâind spre mine. Le simt piciorușele, aripioarele și antenele gâdilându-mi pielea. Pulsul mi se accelerează, iar aerul expirat se ridică, aburindu-mi partea de jos a ochelarilor.

E doar o altă Provocare. Asta-i tot ce este.

Văd pe dușumea o pungă cu un mix de alune și fructe uscate. O înșfac și mă retrag printre muște, peste manechin. Ies pe ușa crăpată și strâmbă, care scârțâie de parcă ar aplauda în bătaie de joc ieșirea mea.

— Să te fut! șoptesc eu cu mâinile pe genunchi, cu ochii închiși.

Vor trebui să taie asta la montaj, dar îi fut și pe ei. Înjurăturile nu sunt interzise.

Simt vântul, dar nu și mirosul pădurii. Singurul miros pe care îl simt este duhoarea manechinului. Primul nu mirosea atât de rău, dar era proaspăt. Acesta și cel pe care l-am găsit în căsuță presupun că s-a vrut să pară mai vechi. Expir cu putere în vânt, dar știu că vor trece ore până voi scăpa de duhoare. Nu pot mânca până atunci, indiferent cât de mare nevoie are corpul meu de calorii. Trebuie să plec, să mă îndepărtez de locul ăsta. Să găsesc apă. Îmi spun aceste lucruri, dar mintea mea se tot întoarce la altceva – la căsuță și la al doilea manechin. Cel în albastru. Prima provocare adevărată din această

etapă a devenit o amintire gelatinoasă, care îmi distrage atenția de fiecare dată.

„Nu te gândi la asta”, îmi spun eu. Porunca este inutilă. Preț de câteva minute, aud țipetele manechinului în vânt. Iar după aceea – *destul!* –, îmi îndrept trupul și bag punga cu mixul de alune și fructe uscate în rucsacul negru. Îl pun pe umăr și îmi șterg ochelarii cu marginea tricoului din microfibre, cu mâneci lungi, pe care îl port pe sub jachetă.

Apoi, fac ce am făcut aproape în fiecare zi de când Cangurul-pitic{9} a plecat – merg și caut Indicii. I-am zis „Cangurul-pitic” pentru că niciunul dintre cameramani nu a vrut să-și spună numele, iar aparițiile matinale ale acestuia mi-au amintit de o excursie cu cortul în Australia, făcută cu ani în urmă. În ziua a doua, m-am trezit într-un parc național de lângă Jervis Bay și am găsit un cangur-pitic de mlaștină gri-maroniu, care stătea în iarbă și se uita la mine. Nu era mai mult de un metru și jumătate între noi. Dormisem cu lentilele de contact puse, dar, cu toate că ochii mă înțepau, am văzut clar fâșia de blană deschisă la culoare de pe obrazul cangurului. Era atât de frumos! Privirea pe care am primit-o în replică la admirația mea mi s-a părut evaluatoare și impunătoare, dar și cu totul impersonală – ca obiectivul unei camere.

Desigur, analogia este imperfectă. Cangurul-pitic nu este nici pe departe la fel de frumos precum cangurul, iar un turist care s-ar trezi și ar țipa „Cangurul!” nu l-ar face să se îndepărteze țopăind. Însă Cangurul-pitic era întotdeauna primul care venea, primul care își îndrepta camera spre chipul meu și nu spunea „bună dimineața”. Iar când ne lăsau la tabăra de bază, el era cel care apărea exact când trebuia pentru a obține toate mărturisirile pe care le dorea. A fost la fel de sigur ca răsăritul soarelui, până în a treia zi a acestei Provocări Individuale, când soarele a răsărit fără el, a traversat cerul fără el, a apus fără el – iar eu am gândit: „Era de așteptat să se întâmple asta până la urmă”. În contract scria că vom fi pe cont propriu intervale îndelungate, monitorizați de la distanță. Eram pregătită pentru asta, ba chiar abia așteptam – să fiu urmărită și judecată discret, nu fățiș. Acum, aș fi încântată să-l aud pe Cangurul-pitic apropiindu-se cu pași grei prin pădure.

M-am săturat atât de tare să fiu singură!

După-amiaza de vară târzie se scurge încet. Sunetele din jurul meu parcă sunt în straturi: târșâitul pașilor mei, loviturile unei ciocănitori aflate în apropiere, foșnetul vântului care necăjește frunzele. Din când în când, se aude câte o pasăre, un dulce ciripit „cip, cip, cip, cirip cip”. Să identific ciocănitoarea a fost ușor, dar a doua pasăre nu știu ce este. Îmi distrag atenția de la sete imaginându-mi cărei păsări i-ar putea aparține ciripitul. Cred că uneia mici. Strălucitor colorată. Îmi

închipui o pasăre care nu există – mai mică decât pumnul meu, cu aripi de un galben aprins, cu căpșorul și coada albastre, de culoarea tăciunilor arzând mocnit pe pântec. Desigur, ar trebui să fie un mascul. Femela ar fi de un maroniu anost, așa cum se întâmplă adesea în lumea păsărilor.

Cântecul păsăricii de culoarea tăciunilor aprinși se aude pentru ultima oară în depărtare, apoi tot ansamblul sunetelor devine mai slab în absența sa. Setea îmi revine, mai puternică. Simt în tâmple înțepătura deshidratării. Apuc bidonul aproape gol, îl simt cât este de ușor și pipăi bandana albastră legată de bucla de plastic a capacului. Știu că trupul meu poate rezista câteva zile fără apă, dar nu mai suport uscăciunea din gură. Sorb cu grijă, apoi îmi trec limba peste buze pentru a linge umezeala rămasă pe ele. Simt gust de sânge. Îmi ridic mâna – când o retrag, văd că baza degetului mare este pătată cu sânge. Zărindu-l, simt crăpătura din buza de sus. Nu știu de când o am.

Apa este prioritatea mea. Cred că merg de ore întregi. Umbra mea e acum mult mai lungă decât atunci când am ieșit din magazin. Au trecut câteva ore, dar n-am mai văzut niciun magazin și nimic marcat cu albastru. Încă simt mirosul manechinului.

În timp ce merg, încerc să calc pe umbra genunchilor. Este imposibil, dar îmi distrage atenția. În asemenea măsură, încât nu zăresc cutia poștală decât abia când aproape că trec de ea. Are formă de păstrăv, numărul casei fiind format din solzi din lemn de toate culorile. În spatele cutiei începe o alee lungă, care șerpuiește printre stejari albi și mesteceni ocazionali. Nu văd casa care ar trebui să se afle la capătul aleii.

Nu vreau să mă duc acolo. N-am mai intrat într-o casă de când o mână de baloane albastre m-a condus la o căsuță cu interiorul albastru, atât de mult albastru. În care lumina era vagă, iar un ursuleț de pluș mă privea.

Nu pot s-o fac.

„Ai nevoie de apă. N-o să folosească același truc de două ori”.

Pornesc pe alee. Fiecare pas este anevoios, iar picioarele mele se tot împiedică. Umbra mea se află în dreapta, cățărându-se și sărind de pe trunchiurile copacilor la fel de sprintenă pe cât sunt eu de lentă.

În curând, văd o casă monstruoasă în stil Tudor, care are mare nevoie de o nouă zugrăveală albă-gălbuie. Clădirea e scufundată în iarba crescută prea mult, genul de casă despre care, în copilărie, aș fi crezut că este bântuită. Un SUV roșu e parcat afară, împiedicându-mă să văd ușa din față. Mi s-a spus să nu mă folosesc de mașini, iar aceasta nu este albastră, dar se află aici și poate că asta înseamnă ceva. Mă îndrept încet spre SUV și, implicit, spre casă. Poate că au pus un bax cu apă în portbagaj. În acest caz, nu va mai trebui să intru în

casă. SUV-ul este stropit cu noroi uscat, modelul creat insistând asupra faptului că acesta fusese înainte o substanță lichidă. Chiar și uscat, nu e pământ, este noroi – arată ca un test cu pete de cerneală, dar nu deslușesc nicio imagine.

„Cip, cip, cip”, aud eu. „Cirip, cip”.

Păsăruica mea de culoarea tăciunilor aprinși s-a întors. Îmi înalț capul pentru a-mi da seama de direcția în care se află pasărea și, făcând asta, remarc un alt sunet – susurul blând al unei ape curgătoare. Ușurarea mă cuprinde – nu trebuie să intru în casă. Rostul cutiei poștale era să mă îndrume spre sunetul pârâului. Ar fi trebuit să-l aud oricum, dar sunt atât de obosită, atât de însetată. Am avut nevoie de pasăre pentru a fi din nou atentă la ce aud, nu doar la ce văd. Mă răsucesc și pornesc în direcția din care se aude sunetul apei curgătoare. Pasărea se aude din nou, iar eu rostesc în surdină: „Mulțumesc!” Buza crăpată mă înțeapă.

În timp ce pornesc înapoi pentru a găsi pârâul, mă gândesc la mama. Și ea ar crede că mi-a fost menit să găsesc cutia poștală, dar nu și că mâna călăuzitoare era a unui producător. Mi-o imaginez șezând în living, învăluită în fum de țigară. Mi-o imaginez privind, interpretându-mi fiecare succes ca pe o confirmare și fiecare eșec ca pe o lecție. Însușindu-și experiențele mele așa cum făcea întotdeauna. Pentru că eu n-aș exista fără ea, iar pentru ea, asta era întotdeauna îndeajuns.

Mă gândesc și la tata, aflat alături, la brutărie, fermecându-i pe turiști cu mostre gratuite și istețime rurală, în vreme ce încearcă să uite de soția de treizeci și unu de ani învăluită în miros de țigară. Mă întreb dacă mă privește și el.

Apoi, văd pârâul, mic și superb la est de alee. Atenția mi se concentrează asupra lui, iar măruntaiele îmi vibrează de ușurare. Tânjesc să-mi fac palmele căuș și să duc apa rece la buze. În loc de asta, termin lichidul cald din bidon – o jumătate de cană, poate. Probabil că ar fi trebuit s-o beau mai devreme – sunt oameni care și-au păstrat apa și au murit de deshidratare. Însă asta se întâmplă în regiunile cu climă mai fierbinte, în locuri unde soarele jupoaie pielea de pe om. Nu aici.

După ce beau, pornesc în avalul pârâului, ca să văd dacă nu există gunoaie, animale sau altele asemenea. Nu vreau să mă îmbolnăvesc din nou. Merg anevoie preț de circa zece minute, îndepărtându-mă tot mai mult de casă. În curând, găsesc o poieniță la marginea căreia un copac uriaș s-a prăbușit, la aproximativ șase metri de apă. Procedez conform obișnuinței, curățând un cerc pe pământ și adunând lemne. Ce adun sortez în patru grămezi. În cea din extrema stângă se află surcele mai subțiri decât un creion, iar în cea din extrema dreaptă, crengi mai groase decât încheietura mâinii mele. Când am destule

lemne ca să ajungă câteva ore, culeg niște scoarță uscată de mesteacăn, o rup fâșii pentru a o folosi ca iască și o pun pe o bucată solidă de scoarță.

Desprind o carabină de pe o agățătoare a curelei, care îmi atârnă pe șoldul stâng. Aprinzătorul alunecă pe metalul argintiu și se oprește în mâna mea arsă de soare și cu cruste de pământ. Aprinzătorul seamănă puțin cu o cheie și cu un USB prinse împreună pe un șnur portocaliu – la asta m-am gândit când a ajuns în posesia mea ca urmare a unei combinații de pricepere și șansă, după prima Provocare. Asta s-a întâmplat în Prima Zi, când reușeam întotdeauna să depistez camera și când totul era entuziasmant, chiar și părțile plictisitoare.

După câteva lovituri rapide, iasca începe să fumege. O iau cu delicatețe în mână și suflu încet, stârnind întâi și mai mult fum, iar în cele din urmă, câteva flăcărui. Îmi agăț repede aprinzătorul la curea, apoi, cu ambele mâini, pun iasca în mijlocul cercului curățat. Pe măsură ce adaug iască, flăcările cresc, iar fumul îmi umple nările. Alimentez focul cu surcele, apoi cu crengi mai groase. În câteva minute, arde așa cum trebuie, cu putere, deși probabil că nu pare foarte impresionant la televizor. Flăcările au doar circa treizeci de centimetri înălțime, însă asta-i tot ce-mi trebuie – nu un foc de semnalizare, ci doar care să dea căldură.

Îmi scot din rucsac cana din oțel inoxidabil. Este ciobită și puțin arsă, dar încă e solidă. După ce o umplu cu apă, o pun lângă foc. În timp ce aștept ca apa să se încălzească, mă silesc să mănânc puțin unt de arahide. Fiindcă n-am mâncat de atât de mult timp, aș fi crezut că până și acest lucru care nu-mi place deloc va avea gust de ambrozie, dar este dezgustător, gros și sărat, și mi se lipește de cerul gurii. Împing cu limba uscată îmbucătura cleioasă și mă gândesc că, probabil, par la fel de ridicolă ca un câine. În formularul de înscriere ar fi trebuit să scriu că am o alergie, și poate că mi-ar fi lăsat altceva de mâncare. Sau poate că nu aș fi fost selectată. Creierul îmi este prea obosit pentru a mă gândi ce-ar fi însemnat să nu fi fost aleasă, unde m-aș fi aflat acum.

În cele din urmă, apa dă în clocot. O mai las să fiarbă câteva minute, pentru ca toți microbii să moară, apoi îmi folosesc mâneca zdrențuită a jachetei pentru a lua cana de lângă foc. După ce nu mai bolborosește, torn apa fiartă în unul dintre bidoane, umplându-l cam o treime.

A doua porție de apă fierbe mai repede. O torn în bidon, iar după ce fierb o a treia porție, bidonul e plin. Îi strâng bine capacul, apoi îl înfig în albia mâloasă a pârâului, astfel încât apa rece îl acoperă aproape cu totul. Bandana albastră se smucește purtată de curent. Până să umplu și al doilea bidon, primul aproape că s-a răcit. Umplu cana și o pun din nou la fiert, apoi beau o sută de grame din sticla

răcită, făcând să mi se ducă pe gât resturile de unt de arahide. Aștept câteva minute, apoi mai beau o sută de grame. Termin bidonul în astfel de reprize scurte. Cana fierbe din nou, iar eu îmi simt membranele creierului hidratându-se. Durerea de cap se retrage. Probabil că toată munca asta nu este necesară – pârâul e curat și repede. Sunt șanse ca apa să fie bună de băut, dar am mai riscat o dată și m-am înșelat.

În vreme ce torn ultima porție de apă în bidon, îmi dau seama că încă nu mi-am construit adăpostul, iar cerul este înnorat a ploaie. Lumina tot mai slabă îmi spune că nu mai am mult timp. Mă ridic în picioare tresărind din cauza amorțelii din șolduri. Iau cinci crengi groase din pădure și le proptesc de trunchiul căzut pe partea din care nu bate vântul, de la cea mai lungă la cea mai scurtă, creând un cadru triunghiular suficient de lat pentru a avea loc sub el. Scot din rucsac o pungă neagră pentru gunoi – cadou de despărțire de la Tyler, neașteptat, dar apreciat – și o întind peste cadru. În vreme ce adun brațe de frunze moarte și le pun grămadă peste punga din plastic, mă gândesc la prioritățile supraviețuirii.

Regula celor trei. O atitudine greșită te poate ucide în trei secunde; asfixierea te poate omorî în trei minute; expunerea la frig în trei ore; deshidratarea în trei zile; lipsa hranei în trei săptămâni – sau în trei luni? Nu contează, foamea este ultima dintre grijile mele. Indiferent cât de slăbită mă simt, n-a trecut atât de mult timp de când n-am mâncat. Cel mult șase sau șapte zile, iar asta, cu generozitate. Iar în privința expunerii la temperaturi scăzute, chiar dacă va ploua la noapte, nu va fi atât de frig încât să mă ucidă. Chiar dacă n-aș avea un adăpost, m-aș uda și m-aș simți groaznic, dar probabil că n-aș fi în primejdie.

Dar nu vreau să mă ud și să mă simt groaznic, iar oricât de extravagant ar fi bugetul lor, n-ar fi avut cum să instaleze camere într-un adăpost care nu a existat înainte de a-l fi construit eu. Adun în continuare frunze, tresărind când un păianjen-lup de dimensiunea unei monede de 25 de cenți mi se urcă pe mânecă. Mișcarea bruscă mă face să-mi simt capul prea ușor, parcă parțial detașat. Păianjenul se agață de bicepsul meu. Îl scutur cu cealaltă mână și privesc cum cade pe frunzele de lângă coliba improvizată. Intră grăbit, iar mie mi-e greu să-mi pese – veninul lor e slab. Adun în continuare frunze, iar în curând, am un strat de treizeci de centimetri deasupra colibei și altul și mai gros ca saltea înăuntru.

„Peste frunzele de deasupra pun câteva crengi înfrunzite, ca să le țină locului, iar apoi, mă răsucesc și văd că din foc aproape că n-a rămas decât cenușa. Nu reușesc să mă sincronizez deloc în seara asta. Bănuiesc că-i din cauza casei. Încă sunt speriată. În vreme ce rup surcele și le pun pe foc, mă uit spre adăpostul meu. Este un fel de

colibă joasă, otova, cu crenguțe care ies din toate părțile, îndreptate care-ncotro. Îmi amintesc cu câtă grijă, cât de încet obișnuiam să-mi construiesc adăposturile. Voiam să fie la fel de drăguțe ca ale lui Cooper și ale lui Amy. Acum, nu mă interesează decât funcționalitatea, deși, că să fiu sinceră, toate colibele improvizate arată la fel – cu excepția celei mari, pe care am construit-o împreună cu Amy, înainte ca ea să plece. Aceea a fost o frumusețe, acoperita cu crengi împletite de parcă erau stuf și suficient de mare pentru toți, deși Randy a dormit în altă parte.

Mai beau câteva zeci de grame de apă și mă așez lângă focul resuscitat. Soarele a apus, iar luna abia se vede. Flăcările pâlpâie, o pată de pe lentila dreaptă a ochelarilor împrumutându-le irizații multicolore.

E vremea pentru o altă noapte petrecută în singurătate.

2

Imaginea de deschidere a primului episod va fi cu Copoiul lângă un râu. Este îmbrăcat în negru, iar pielea îi este întunecată, în nuanța pământului arat. Și-a petrecut mulți ani cultivându-și aura de pisică mare, iar acum, emană fără efort impresia de putere și grație feline. Chipul îi este relaxat, dar ochii privesc cu intensitate apa, de parcă ar vâna ceva din ea. Trupul Copoiului este ușor aplecat, ceea ce i va face pe telespectatori să creadă că e gata să se repeadă – spre ce? –, dar apoi bărbatul clipește către cer și brusc pare la fel de probabil să-și caute un petic însorit, pe care să tragă un pui de somn.

Copoiul își analizează opțiunile: să încerce să traverseze pe-aici sau să caute un loc mai bun în amonte. Are încredere în abilitatea lui de a sări din piatră-n piatră pentru a ajunge pe celălalt mal, aflat la șase metri distanță, al râului rapid, dar puțin adânc, însă una dintre pietre îl îngrijorează. I se pare că o vede mișcându-se sub forța curentului. Copoiului nu-i place să se ude, dar admiră puterea transformatoare a apei și zâmbește cu admirație.

Telespectatorii vor regăsi propriile justificări în acest zâmbet. Cei care nu-l plac pe Copoi din cauza rasei sau a atitudinii – dar încă nu l-au văzut decât stând acolo, așa că antipatia lor nu poate fi decât părtinitoare – vor crede că este îngâmfare. Un anume producător din studio va vedea această imagine și va gândi încântat: „Pare diabolic”.

Copoiul nu este diabolic, iar încrederea în sine este binemeritată. A depășit provocări mult mai periculoase decât un râu repede, dar puțin adânc, și mult mai naturale decât ce-l așteaptă pe malul celălalt: prima Provocare artificială.

Tot dincolo de râu, Copoiul își va întâlni pentru prima dată cei unsprezece rivali. Știe că va fi necesară munca în echipă, dar nu vrea să se gândească la ei decât ca la niște adversari. A spus asta într-un insert, înaintea competiției, pe lângă multe altele, dar, fiind cel mai puternic competitor, nu i se va permite să prezinte un motiv care să atragă simpatia telespectatorilor. Va fi imaginea Copoiului pentru că nu corespunde standardelor, iar clipul înserat în filmare va fi cu el având o privire de oțel, în fața unui perete alb, zicând doar: „N-am venit aici pentru această experiență. Am venit să câștig!”

Strategia lui este simplă: Fii mai bun decât ceilalți.

Copoiul zăbovește. Camera se îndreaptă spre apa care curge repede, apoi către pădurea deasă unde Chelnerița se uită la o busolă. Este îmbrăcată în pantaloni negri de yoga și o bustieră verde neon care scoate în evidență părul roșcat ce cade în bucle lejere pe umerii ei. Și-a legat o bandană violet în jurul gâtului, ca o eșarfă. Are aproape 1,83 metri și este zveltă. Talia îi e minusculă – „Este remarcabil că

măruntaiele au loc înăuntru”, va remarca batjocoritor un troll{10} în online. Chipul îi e prelung și palid, tenul fiindu-i netezit de un strat gros de fond de ten cu protecție solară SPF-20. Fardul de pleoape se asortează cu bustieră și strălucește.

Chelnerița nu trebuie să traverseze râul, ci doar să se folosească de busolă pentru a-și găsi drumul spre sud-vest prin pădure. Pentru ea, aceasta este o provocare, iar filmarea transmite acest lucru: Chelnerița stă pe loc, buclele încadrându-i chipul în timp ce se răsucește în cerc și studiază instrumentul nefamiliar. Își mușcă buza de jos parțial pentru că este confuză și parțial deoarece crede că asta o face să arate sexy.

— Oare capătul roșu sau ăla alb indică nordul? întreabă ea.

I s-a spus să-și exprime gândurile cu voce tare, iar ea se va conforma. Adesea.

Secretul Chelnăriței, unul care nu le va fi comunicat telespectatorilor, este că ea nu s-a înscris la acest concurs. A fost recrutata. Oamenii care se ocupau de alegerea concurenților au dorit o femeie atrăgătoare, dar care, în esență, să nu fie buna de nimic, roșcată dacă era posibil, deoarece deja aleseseră două brunete și o blondă – nu platinată, dar suficient de blonda, genul de păr care devine deschis în lumina soarelui.

„Da, au gândit ei, o roșcată frumoasă ar întregi distribuția”.

— În regulă, spune Chelnerița. Capătul roșu este indicatorul. Acela trebuie să fie nordul.

Mușcându-și din nou buza, descrie un alt cerc. Acul busolei se stabilizează la „N”.

— Iar eu trebuie să mă duc spre… sud-est. Și cu toate că punctele cardinale se văd clar pe cadranul busolei, rostește cu voce cântată: Nu există stafii violente{11}.

Pornește spre sud, apoi murmură iarăși formula mnemotehnică și o ia către dreapta. După câțiva pași, se oprește.

— Stai! spune ea. Se uită la busolă, așteaptă ca acul să se stabilizeze, apoi o ia spre stânga. În cele din urmă, merge în direcția corectă. Râde puțin și rostește: Nu-i chiar atât de greu.

Chelnerița știe că este improbabil să câștige, dar nu se află aici pentru a câștiga. Se află aici pentru a face impresie – asupra producătorilor, telespectatorilor, oricui. Da, este chelneriță cu normă întreagă la un restaurant cu specific spaniol, însă a jucat într-o reclamă la bomboane când avea șase ani și se consideră actriță în primul rând, model în al doilea, și chelneriță în al treilea. În timp ce merge printre copaci, prin minte îi trece un gând căruia nu-i dă glas, și anume că aceasta este marea ei șansă.

Lângă râu, Copoiul decide că piatra reprezintă un pericol relativ minor și că obstacolul cunoscut este mai bun decât unu necunoscut. Se

repede. Editorul va derula cu încetinitorul, ca în cazul unui documentar despre natură, Copoiul fiind marea felina așa cum crede în secret că a fost într-o viață anterioare. Telespectatorii vor vedea lungimea și forța salturilor sale. Vor vedea – câțiva vor fi remarcat deja, dar un cadru de-aproape va atrage atenția celorlalți – încălțămintea lui ciudată, dar recognoscibilă, logoul galben aflat în apropierea călcâiului reprezentând o pată de culoare pe trupul lui negru. Îi vor vedea degetele de la picioare, în boturile încălțărilor cu degete, strângând pietrele. Îi vor remarca echilibrul și viteza, controlul pe care Copoiul îl are asupra mișcărilor sale, iar unii dintre ei vor gândi: „Ar trebui să-mi iau și eu niște pantofi ca ăștia". Însă încălțările Copoiului reprezintă doar o evidențiere a controlului său superb exprimat în timp ce sare din piatră în piatră, traversând apa învolburată. Trupul lui pare mai lung în mișcare decât în repaus, și aceasta fiind o trăsătură felină.

Piciorul lui drept aterizează pe piatra instabilă, care se înclină spre față. Acesta este un moment important. Dacă Copoiul cade, va deveni un personaj. Dacă sare mai departe, va deveni un alt personaj.

Procesul de selecție a concurenților s-a încheiat, însă doar oficial.

Copoiul își întinde mâinile pentru a-și păstra echilibrul – dând la iveală o bandană roșie purtată ca o brățară la încheietura dreaptă – și trăiește un moment rar în care nu vădește o grație totală. Se clatină. Apoi, urmează mișcarea pietrei și sare pe următoarea, care este stabilă. Câteva secunde mai târziu, se află pe celălalt mal, respirând ca după un efort moderat, uscat din capul proaspăt ras până la picioarele cu încălțări cu degete, uscat peste tot, cu excepția unor vagi pete de sudoare la subsuori, pe care telespectatorii nu le pot vedea. Își potrivește curelele rucsacului negru, subțire și aproape gol, iar apoi intră în pădure, îndreptându-se spre Provocare.

Clătinarea va fi scoasă la montaj. Copoiul a fost ales pentru rolul personajului dur, de neoprit.

Între timp, Chelnerița se împiedică de o rădăcină și scapă busola. Se apleacă din talie pentru a o recupera, iar gravitația îi dă la iveală decolteul – exact așa cum intenționase Chelnerița.

Convergența a doua capete ale spectrului.

Între aceste extreme, Fermierul poartă o pălărie de cowboy aproape la fel de ponosită precum chipul lui dur, cu barba nerasă și se deplasează cu agilitate prin pădure. Bandana lui neagră cu galben îi este legată la gât, după adevărata modă a cowboy-lor, gata să-i acopere gura și nasul în cazul stârnirii unei furtuni de praf. Se află la o mie șase sute de kilometri de pestrițul său cal Appaloosa, dar pintenii îi sunt prinși de călcâiele cizmelor din piele. Pintenii sunt puși de dragul camerei de filmat și i-au fost dați Fermierului de către producătorul de pe teren. Când i-a primit, Fermierul a rotit unul.

Marginea era boantă, dar era totuși tăioasă. S-a gândit că poate aveau să-i fie utili. De asemenea, i s-a dat un poncho dungat, dar pe acesta l-a refuzat.

— Și ce mai urmează? a întrebat el. O să-mi dați să car după mine un vraf de tortillas din porumb și niște ardei iuți?

Strămoșii Fermierului erau catalogați cândva drept „mestizo”{12} și disprețuiți de autoritățile vremii. Bunicul lui trecuse granița într-o noapte și își găsise de lucru la o fermă, adunând bălegarul și mulgând vacile. Câțiva ani mai târziu, se însurase cu fiica șefului, care mai apoi moștenise afacerea. Fiul lor cu pielea albă se însurase cu o croitoreasă cu pielea măslinie din Ciudad de México. Pielea Fermierului are o nuanță ușor arămie, rezultată din această uniune. Are cincizeci și șapte de ani, iar părul lui aspru, lung până aproape de umeri, este la fel de tranșant alb și negru precum credința lui despre bine și rău.

Nu există niciun obstacol între Fermier și Provocare. Competența – sau lipsa ei – nu este caracteristica lui definitorie. Ci mersul lui mândru, de cowboy, care este clar vizibil. Personajul său este stabilit în câteva secunde.

Asiatica{13} nu este la fel de ușor de categorisit. Este îmbrăcată în pantaloni de lucru kaki și cămașă albastră, în carouri. Are părul lung și drept, legat într-o coadă simplă, neagră tăciune, a cărei întunecime e accentuată de bandana galbenă neon legată ca o bentiță cu nodul la ceafă. Asiatica este machiată doar atât cât i s-a impus – dermatograf care îi prelungește și mai mult ochii și puțin ruj de un roz strălucitor.

Studiază împrejurimile în timp ce iese din pădure și intră în câmp deschis. Zărește un bărbat care așteptă în centrul acestuia.

Dincolo de bărbat, de cealaltă parte a câmpului, Pilotul iese în lumina soarelui.

Ca personaj militar, producătorii au vrut ceva clasic, iar bărbatul pe care l-au ales este exact așa: păr blond tuns scurt, care strălucește în soare, ochi albaștri pătrunzători, bărbie puternică, permanent ridicată. Pilotul poartă blugi și un tricou cu mâneci lungi, dar merge de parcă ar fi îmbrăcat într-o ținută formală. Faptul că este mereu foarte drept îl face să pară mai înalt decât cei 1,73 metri pe care îi are. Bandana lui bleumarin – cu o nuanță mai închisă decât albastrul oficial al forțelor aeriene – este legată de curea, pe șoldul stâng.

Pilotul va fi prezentat drept ceea ce este, pilot militar, însă în caracterizarea lui un lucru va fi omis cu grijă. Nu se va menționa *ce* pilotează. Majoritatea telespectatorilor vor presupune că avioane de vânătoare cu reacție – și exact asta se dorește să presupună. De fapt, pilotează avioane de transport, cărând tancuri și muniție, baterii și colaci de sârmă, reviste și ciocolată pentru a umple rafturile magazinelor pe care Statele Unite sunt suficient de amabile să le ridice pentru militarii lor detașați în străinătate. Este un Moș Crăciun zvelt,

care duce tot anul provizii trimise de draga mătușică Sally{14}. Într-o organizație în care piloții de vânătoare sunt zeități, iar cei de bombardiere pilotează însuși soarele, ce face el este în mare parte o muncă ingrată.

Pilotul și Asiatica se întâlnesc în mijlocul câmpului, dau din cap în semn de salut și se opresc în fața bărbatului care îi așteaptă acolo. Gazda. Chipul nu i se va vedea până nu va vorbi și nu va vorbi până când cei doisprezece concurenți nu vor fi toți acolo.

Copoiul iese dintre copaci în spatele gazdei. Fermierul apare dinspre est, iar împreună cu el este un bărbat înalt, alb, în jur de treizeci și ceva de ani, cu părul roșcat și o bandană de culoarea lămâii verzi. În curând, toți concurenții se ivesc în toate părțile. O femeie albă, care se apropie de treizeci de ani, cu par blond, ochelari și o bandană bleu la încheietură. Un bărbat negru, de vârstă mijlocie, un bărbat alb care abia a ieșit din adolescență, un asiatic care ar putea fi considerat minor, dar care, în realitate, are douăzeci și șase de ani. Un bărbat alb care are în jur de treizeci și cinci de ani, o femeie hispanică a cărei vârstă este irelevantă pentru că e suficient de tânără, iar sânii îi sunt uriași și adevărați. Fiecare are o bandana de altă culoare. Ultima care apare este Chelnerița, surprinsă să vadă atâția oameni deja adunați pe câmp. Își mușcă buza de jos, iar Pilotul simte un fior de atracție.

— Bun venit, spune gazda, o celebritate de rangul al doilea care speră să-și revitalizeze cariera – sau măcar să-și plătească datoriile la jocurile de noroc. Are o frumusețe indescriptibilă, cu păr castaniu și ochi căprui. Are nasul de descendență „romană”, după cum a fost descris de câteva bloguri importante, iar el se preface că știe ce înseamnă asta. Gazda poartă haine de exterior, iar oricare imagini în care va vorbi vor include partea de sus a pieptului, pe care este afișat cu mândrie logoul unui sponsor. Bun venit, rostește el din nou, cu o voce mai adâncă, excesiv de masculină, și decide că va folosi această voce când vor înregistra în studio urarea de bun venit. Bun venit la concursul *Pădurea*!

Un bâzâit ușor atrage atenția concurenților. Pilotul este primul care se răsucește.

— Rahat! exclamă el, o scăpare care nu-l caracterizează și primul cuvânt urât care va fi cenzurat.

Se răsucesc și ceilalți. În spatele grupului, o dronă de 1,5 metri lățime, cu o cameră de filmat în mijloc, planează la nivelul ochilor. Stârnește alte înjurături mirate și un „super” murmurat de femeia blondă.

Drona se ridică fără zgomot spre cer. După doar câteva secunde este suficient de departe, suficient de silențioasă pentru a fi aproape invizibilă.

— Unde s-a dus? șoptește Chelnerița.

Până să termine întrebarea, Copoiul e singurul care mai poate distinge drona pe fundalul norilor și al cerului.

— Este unul dintre *numeroșii* ochi care vă vor supraveghea, îi informează gazda pe membrii grupului.

Vocea îi este plină de implicații, deși adevărul e că există o singură dronă, iar pentru că participanții la concurs se vor afla în pădure în cea mai mare parte a timpului, va fi folosită în primul rând pentru filmările de ansamblu.

— Ei bine, să începem! rostește gazda. De-a lungul următoarelor săptămâni, abilitățile vă vor fi testate, iar rezistența psihică împinsă dincolo de limită. Totuși, aveți o cale de scăpare. Dacă o Provocare vi se pare prea dură sau dacă nu mai suportați încă o noapte în care să fiți înțepați de țânțari, pur și simplu rostiți *„Ad tenebras dedi”* și totul se sfârșește. Țineți minte aceste cuvinte. Aceasta este scăparea. În timp ce vorbește, dă câte un cartonaș fiecărui concurent. *Singura* voastră scăpare. Am scris cuvintele pentru fiecare, ca să le memorați. *Ad tenebras dedi.* Vreau să vă fie clar – odată ce le-ați rostit nu mai există cale de întoarcere.

— Și ce înseamnă? întreabă Fermierul.

— Vă veți da seama ce înseamnă, răspunde gazda.

Doctorul Negru este mai scund și mai rotund decât Copoiul și are bărbuță. Bandana galbenă mustar îi acoperă capul. Una dintre sprâncenele înspicate cu alb se ridică în timp ce el privește cartonașul pe care îl ține în mână. Apoi urmează o filmare de aproape într-un insert, cu copaci în spatele lui, și se vede că începe să îi crească barba.

— Este în latină, rostește doctorul într-un moment din viitor. „Nopții, mă predau”. Sau „întunericului”, nu sunt sigur. E puțin cam pretențios având în vedere circumstanțele, dar mă bucur că există o formulă de siguranță. Este bine de știut că ai o cale de scăpare. Face o pauză. Sper ca toți s-o țină minte.

Apoi, gazda, care stă pe un șezlong de pânză lângă un foc aprins în toiul zilei, se adresează telespectatorilor:

— Concurenții nu știu totul, rostește el cu voce joasă și cu bărbia coborâtă, invitându-i pe telespectatori să fie părtași la secretul său. Limbajul său corporal spune: „Conspirăm împreună”. Ei știu că nimeni nu primește voturi care să determine eliminarea sa și că aceasta este o întrecere, o cursă – sau mai degrabă o serie de curse mici, în care acumulează avantaje și dezavantaje. Ceea ce nu știu e că această cursă nu are o linie de finiș. Se apleacă în față. Jocul va continua până când nu va mai rămâne decât o persoană, iar singura cale de ieșire din joc este renunțarea.

Nimeni nu știe cât de mult va dura emisiunea, nici producătorii săi, nici concurenții. În contractele lor scrie „nu mai puțin de cinci săptămâni și nu mai mult de douăsprezece”, deși într-o notă de subsol

se menționează prelungirea până la șaisprezece săptămâni în caz de circumstanțe speciale.

— *Ad tenebras dedi,* spune gazda. Altminteri nu se poate. Iar în privința asta, concurenții sunt cu adevărat *În beznă.*

Urmează o serie de inserturi, toate cu sălbăticia generică în fundal.

Chelnerița, care știe că singura ei șansă de a obține ceva este să câștige titlul de Favorita Publicului:

— Ce-o să fac dacă voi câștiga milionul de dolari? Mă duc la plajă. În Jamaica, Florida, nu știu, undeva unde-i cu adevărat frumos. I-aș lua cu mine pe cei mai buni prieteni și am sta toată ziua pe plajă, bând cocktailuri Cosmopolitan și toate băuturile din meniu care se termină cu „— tini".

Fermierul, ridicând sincer din umeri:

— Am venit aici pentru bani. Nu știu ce ne-au pregătit, dar n-am de gând să spun acele cuvinte. Băieții mei sunt acasă și se ocupă de fermă, dar vreau să-i trimit la facultate și n-am cum altfel să plătesc pentru asta și nici nu-mi permit să-i pierd ca lucrători. De aia mă aflu aici, pentru copiii mei.

Femeia cu păr blond și ochelari maro. În mesajul video trimis pentru înscriere, ținea în mâini o șopârlă galbenă, țepoasă, iar editorul vede mai multe la ea decât părul.

— Știu că pare ridicol, spune ea, dar nu am venit pentru bani. Adică, nu o să refuz un milion de dolari, dar m-aș fi înscris chiar dacă nu exista vreun premiu. Am aproape treizeci de ani, sunt măritată de trei, așa că e timpul să fac pasul următor. Zoo suspină cu nervozitate. Copii. E vremea să am copii. Toate cunoștințele mele care au copii zic că nimic nu mai este la fel după apariția lor, că îți schimb viața, că nu mai ai timp pentru tine. Sunt pregătită pentru asta, nu mă deranjează să renunț la o parte din individualitatea mea și, da, din sănătatea psihică. Însă înainte de asta, înainte de a-mi schimba numele cu titlul de „mamă", vreau să am parte de o ultimă aventură. De aceea mă aflu aici și de aceea n-am să renunț indiferent ce s-ar întâmpla. Ridică hârtiuța pe care este scrisă propoziția de siguranță și o rupe în două. Gestul este simbolic – a memorat cuvintele –, dar dramatismul e sincer. Deci, rostește ea privind cu intensitate timidă spre cameră, un zâmbet ascunzându-se în spatele chipului onest, să începem!

3

Târziu în noapte, stau întinsă în adăpostul meu, dar nu pot să dorm din cauza încordării pe care o simt în tot corpul – în picioare, în umeri, în spinare, în frunte, în ochii. Tălpile țipă de parcă doar presiunea mișcării le-a redus la tăcere de-a lungul zilei. Trupul rehidratat vibrează din cauza schimbării și a nevoii de mai mult.

În cele din urmă, îmi împing rucsacul afară din adăpost și ies în noapte. Frunzele foșnesc sub palmele și genunchii mei, iar șireturile desfăcute se târăsc ca niște șerpi. Aerul rece îmi ciupește obrajii. Când mă opresc, aud greieri și orăcăit de broaște. Pârâul, vântul. Am impresia că pot auzi luna nevăzută. Mă ridic lăsându-mi ochelarii agățați de o curea a rucsacului. Fără ei, imaginile sunt o ceață pixelată, în nuanțe alternante, cenușii. Ridicate la înălțimea pieptului, palmele îmi sunt albe, cu muchiile aproape bătătorite. Îmi frec baza inelarului stâng și retrăiesc dureroasa strângere de inimă pe care am simțit-o atunci când mi-am scos verigheta din aur alb. Îmi amintesc cum am pus-o în cutiuța căptușită cu catifea și cum am pus cutiuța în sertarul de sus al măsuței de toaletă. Soțul meu era în baie tăindu-și barba scurt, așa cum îmi place cel mai mult. În drum spre aeroport, a vorbit mai mult decât mine, o inversare a rolurilor:

— O să fii fantastică, a spus el. Abia aștept să te văd.

Mai târziu, în timpul scurtului zbor spre Pittsburgh, mi-am stăpânit suspinele și mi-am lipit fruntea de geam, împărtășindu-mi anxietatea cerului, nu străinului care sforăia în stânga mea. Înainte, nu-mi era atât de greu să plec, dar era altfel înainte să-l cunosc pe soțul meu. Înainte – când am plecat din Stowe la facultate, în vara aceea când am străbătut Europa de Vest din hostel în hostel, în cele șase luni petrecute în Australia după ce am absolvit Universitatea Columbia –, temerile îmi erau mereu potolite de entuziasmul care înclina balanța. Plecările au fost întotdeauna înspăimântătoare, dar niciodată dificile. De data asta însă nu lăsam în urmă intimitatea familiară, ci și fericirea. Există o diferență a cărei amploare n-am anticipat-o.

Nu regret New York-ul sau Europa, sau Australia. Nu sunt sigură dacă regret că am venit aici, dar regret că mi-am lăsat verigheta acasă, indiferent de instrucțiunile care ni s-au dat. Neavând verigheta, iubirea de care m-am despărțit pare prea îndepărtată, iar planurile pe care ni le-am făcut, prea ireale.

La aeroport, el mi-a promis ogarul pensionat despre care vorbiserăm să-l adoptăm de când ne-am cumpărat casa.

— O să găsim unul bun după ce te întorci acasă, a spus el. Cu pete și cu un nume ridicol de lung, pe care l-a primit când a alergat la curse.

— Trebuie să se înțeleagă bine cu copiii, am răspuns eu pentru că

asta trebuia să zic, acesta era motivul pentru care plecam.

— Știu, a rostit el. O să caut cât vei fi plecată.

Mă întreb dacă nu cumva caută chiar acum. Lucrează până târziu, dar tot caută pe Petfinder, site-ul de adopții, sau pe site-ul organizației de salvare a ogarilor, de care am aflat la târgul fermierilor, cu câteva săptămâni înainte de plecarea mea. Sau poate că, în cele din urmă, bea ceva cu tipul cel nou, despre care tot spune că pare puțin cam singur.

Poate că stă acasă, în întuneric, gândindu-se la mine.

Singură în noaptea cenușie, privind frunzele legănându-se în vânt, am nevoie de el. Simt nevoia să-i simt pieptul tresăltând sub obrazul meu în timp ce el râde. Simt nevoia să-l aud văitându-se că-i este foame, de o durere în spinare, astfel încât să pot uita de propriul disconfort și să fiu puternică pentru amândoi, nu doar pentru mine.

Aici, n-am nimic de la el, doar amintirile, iar cu fiecare noapte care trece, pare tot mai puțin real.

Mă gândesc la ultimul Indiciu. „Casă, dulce casă”. Nu este o destinație deoarece nu-mi imaginez că ei intenționează să mă pună să merg pe jos peste trei sute de kilometri până acasă, ci o direcție. O tachinare.

Stomacul îmi chiorăie – mai tare decât greierii și decât broaștele –, și brusc, îmi amintesc cum este să-mi fie foame, în loc să mă gândesc pur și simplu că ar trebui să mănânc. Bucuroasă de distragere, pescuiesc din rucsac punga cu mixul de alune și fructe uscate și o deschid. Răstorn în palmă circa o sută de calorii în alune și fructe uscate. O cantitate jalnică, ca pentru un țânc. Închid punga răsucind-o și o bag în buzunarul jachetei. Mănânc stafidele râncede împreună cu alune, migdale și jumătăți de nuci caju sfărâmate. Păstrez pentru sfârșit cele patru bomboane de ciocolată. Le pun pe toate pe limbă, le lipesc de cerul gurii și simt învelișul lor subțire zdrobindu-se.

Mă temeam că nevoia mea de el era slăbiciune. Că orice concesie în privința independenței era o trădare a identității mele, un compromis față de forța pe care o folosisem întotdeauna pentru a mă propulsa departe de familiar, către necunoscut. Din orășelul anost în orașul mare, din orașul mare într-o țară străină. Mereu forțând – până l-am întâlnit pe el, un tip atletic, inginer electronist cu un salariu din șase cifre, în timp ce eu abia câștigam 40.000 de dolari pe an explicând diferențele dintre mamifere și reptile unor cete de școlari gălăgioși și neastâmpărați. Mi-a luat doi ani să recunosc că lui nu-i păsa, că niciodată nu mi-ar reproșa diferența dintre veniturile noastre. Până să spun „da”, am înțeles că exista o diferență între compromis și cooperare și că pentru a te baza pe altcineva este nevoie de un soi special de tărie.

Sau poate că asta am avut nevoie să-mi spun.

Un fragment din crusta bomboanei se lovește aproape dureros de gingie, apoi se topește. Simt gustul de ciocolată cu lapte ieftină, mai mult dulce decât aromat. Mă aplec, întinzându-mi tendoanele din spatele genunchilor. O masă de păr încâlcit, care cândva a fost o coadă, îmi cade peste umăr, iar degetele se opresc la vreo treizeci de centimetri de labele picioarelor. Au trecut câțiva ani de când n-am mai reușit să-mi ating degetele de la picioare fără să îndoi genunchii, dar distanța ar trebui să fie mai mică. Incapacitatea mea de a-mi atinge măcar gleznele mi se pare un eșec și, într-un mod bizar, o trădare. În fiecare seară timp de câteva săptămâni înainte de plecare, eu și soțul meu aveam „sesiuni de strategie" cuibăriți în pat, analizând ce aș putea face ca să câștig. Întinderile au fost unul dintre lucrurile despre care am discutat – importanța păstrării flexibilității. Atingându-mi gambele, îmi spun că, de-acum încolo, voi face întinderi în fiecare dimineață și seară. Pentru el.

Am vrut să fac ceva de anvergură. Asta i-am zis iarna trecută, declarația de la care a pornit totul.

— O ultimă aventură înainte de a încerca să facem copii, am spus eu.

El a înțeles, sau a pretins că a înțeles. A fost de acord. El a fost cel care a găsit concursul și mi-a sugerat să trimit o cerere de înscriere pentru că îmi place sălbăticia, iar cândva, am zis că îmi plăceau colibele încropite din crengi și frunze. Ca întotdeauna, mi-a oferit o soluție pentru că mințile matematice gândesc că toate problemele au soluții. Și cu toate că îmi este din ce în ce mai greu să-l simt aproape, știu că el mă privește. Știu că este mândru de mine – am avut și momente proaste, dar mă străduiesc din răsputeri. Fac tot posibilul. Și știu că, atunci când voi ajunge acasă, distanța pe care o simt acum se va evapora. Așa va fi!

Totuși, îmi doresc să fi avut verigheta.

Mă târăsc înapoi în adăpost. Câteva ore mai târziu, în vreme ce, prin deschizătura adăpostului, privesc cerul luminându-se treptat, știu că n-am dormit – doar că îmi amintesc un vis, așa că trebuie să fi dormit totuși. Era apă în vis – mă aflam pe un ponton sau într-o barcă și mi-am scăpat bebelușul, care se agita și gângurea, care nu prea mi se potrivea în brațe, dar de fapt de ce era în brațele mele? Mi-a alunecat din mâini, iar picioarele mele nu se puteau mișca, și l-am privit cufundându-se în adâncuri, bule ridicându-i-se din gură în timp ce țipa neauzit, iar eu stăteam neajutorată și nesigură.

Epuizată, ies din adăpost și ațât din nou focul. În timp ce apa se încălzește, mănânc ce a rămas în punga cu mixul de alune 1și fructe uscate, privesc flăcările și aștept ca amintirea visului să dispară, așa cum se întâmplă întotdeauna.

Eram la facultate când am început să am coșmaruri despre uciderea

accidentală a copiilor concepuți accidental. Abia începusem să fac sex și de fiecare dată eram stresată că prezervativul se va rupe. O aventură de o noapte ducea la săptămâni de vise sporadice în care îmi uitam copilul nou-născut într-o mașină încinsă sau în care acesta se rostogolea de pe o masă pe o podea de beton, atunci când nu eram atentă. O dată, unul a căzut din mâinile mele transpirate, în timp ce mă aflam pe un vârf de munte, iar eu l-am privit prăbușindu-se până pe drumul care, de sus, părea de dimensiunile unui vierme. A fost și mai rău când am început să mă întâlnesc regulat cu cineva, când n-au mai fost relații de-o noapte, ci un act de iubire, sau măcar de afecțiune. Coșmarurile au fost mai puțin frecvente după ce am împlinit douăzeci și cinci de ani și au încetat cu totul la un an după ce l-am cunoscut pe soțul meu, prima persoană care m-a făcut să cred că, într-o zi, m-aș putea simți pregătită să am un copil.

Au revenit în noaptea de după Provocarea cu căsuța. Nu în fiecare noapte, dar în majoritatea. Uneori, chiar și când sunt trează. Nici măcar nu trebuie să închid ochii – ca să-l văd, este suficient să nu mă mai concentrez. Întotdeauna, *el*. Întotdeauna, un băiat.

După ce îmi umplu bidoanele, dezmembrez adăpostul și sting focul. Apoi, mă întorc la drumul de țară plin de hârtoape pe care merg spre est, de câteva zile. Îmi atârn busola de gât, iar din când în când, verific dacă mă îndrept în direcția corectă.

Mergeam de-o oră sau mai mult când o durere în umăr îmi amintește că nu mi-am făcut întinderile. Câteva ore de dormit probabil au fost suficiente pentru a-mi uita promisiunea. „Scuze”, rostesc în surdină, privind în sus. Îmi trag umerii în jos și spre spate și îmi îndrept trupul în mers. „Diseară, gândesc eu. Diseară, îmi voi întinde fiecare mușchi care mă doare”.

Trec de un cot al drumului și văd în față un Sedan argintiu parcat strâmb, cu toate roțile, mai puțin cea din stânga-spate, în țărâna de pe acostament. Pornesc pe urmele de frânare, sticla de apă lovindu-mi-se de șold. Este clar că mașina a fost intenționat pusă aici. Probabil că înăuntru sunt provizii sau un Indiciu.

Stomacul mi se strânge. Încerc să-mi păstrez chipul impasibil – nu văd camerele, dar știu că sunt ascunse în crengile de deasupra și probabil chiar în mașină. Și probabil că, pe cer, au una dintre dronele acelea de supraveghere.

„Ești puternică, îmi spun. Ești curajoasă. Nu te temi de ce s-ar putea afla în această mașină!”

Mă uit pe geamul șoferului. Scaunul e gol, iar pe cel al pasagerului din față sunt doar resturi de la fast-food – hârtii pătate cu grăsime, un pahar mare din carton, din capacul său pătat cu maro răsărind un pai cu urme de mușcături.

Pe banchetă se află o pătură mototolită, iar în spatele scaunului

pasagerului este o cutie frigorifică roșie, mică. Încerc portiera din spate, iar sunetul pe care îl face când se deschide e ceva ce n-am mai auzit de săptămâni – clicul mânerului, eliberarea zăvorului sunt atât de distinctive, dar totuși atât de banale. Am auzit acest sunet de mii de ori, de zeci de mii de ori. Este un sunet pe care am ajuns să-l asociez cu plecarea – o asociere inconștientă până acum fiindcă în clipa în care deschid ușa, în care o aud deschizându-se, simt cum teama mi se transformă în ușurare.

„Pleci! Scapi de-aici. Te duci acasă". Nu sunt gânduri, ci asigurări nerostite de la mine către mine. „Ai terminat, îmi spune trupul meu. E vremea să te duci acasă".

Apoi mă izbește mirosul, iar o fracțiune de secundă mai târziu, conștientizarea.

Mă trag înapoi, îndepărtându-mă de manechinul lor în putrefacție. Îl văd acum – forma vag umană de sub pătură. Este mică. Foarte mică. De aia nu am văzut-o când m-am uitat pe geam. Craniul îi era sprijinit de ușă, iar acum, atârnă puțin peste marginea banchetei, o șuviță de păr castaniu-închis ieșind de sub pătură. Silueta se întinde doar până la jumătatea banchetei.

Nu este prima dată când ei folosesc un manechin de copil, dar e prima dată când pretind că ar fi un copil abandonat.

— În regulă, șoptesc eu. Prostia asta devine depășită.

Dar nu este așa – fiecare manechin e la fel de oribil și de surprinzător ca și cel de dinainte. Acesta este al patrulea deja – al cincilea dacă pun la socoteală și păpușa –, iar eu nu știu care-i rostul lor, cum se potrivesc în scenariu, ce înseamnă. Trântesc portiera, iar acest sunet, pe care îl asociez cu o sosire triumfătoare, îmi ațâță și mai tare furia. Am lovit capul manechinului de dimensiunile unui copil, băgând din nou înăuntru părul castaniu.

O fi păr adevărat? Oare vreo femeie de undeva și-a tuns părul gândindu-se cum cheratina din firele ei va oferi încredere unui copil care se luptă cu cancerul, însă părul ei a ajuns recuzită în acest joc bolnav? Privește oare donatoarea și își va recunoaște părul? Va simți impactul ușii ca și cum ar fi lovit capul ei?

„Oprește-te!"

Mă duc de partea cealaltă a mașinii, trag adânc aer în piept, îmi țin respirația și deschid ușa de-acolo. Înșfac cutia frigorifică și trântesc portiera. Sunetul îmi răsună în cap.

Ținând cutia în mână, mă așez pe jos în fața mașinii și mă sprijin de bara de protecție. Îmi simt dinții de parcă cei de sus au fuzionat cu cei de jos și tremură din cauza forței strânsorii. Închid ochii și încerc să-mi relaxez maxilarele.

Am văzut primul cadavru fals la sfârșitul unei Provocări de Echipă. A treia, cred. Sau poate a patra – mi-e greu să-mi amintesc. Eram eu,

Julio și Heather și urmam semnele: picături roșii pe pietre, amprenta unei palme în noroi, o ață agățată de niște ghimpi. Indiciile ne-au făcut să ne întoarcem și am pierdut urma când am traversat un pârâu. Heather s-a împiedicat și s-a udat, apoi s-a împiedicat de o buturugă sau ceva și a început să se văicărească din pricina degetului lovit de parcă și-ar fi rupt piciorul. Am pierdut o grămadă de timp și, în cele din urmă, Provocarea. Desigur, grupul lui Cooper și Ethan a ajuns primul. În seara aceea, Cooper mi-a spus că ei și-au găsit ținta având o rană falsă și șezând pe marginea unei prăpăstii. Îmi amintesc furia din vocea lui și cât de surprinsă am fost s-o deslușesc. Dar l-am înțeles.

Noi ne-am privit ținta rostogolindu-se în prăpastie.

I-am văzut hamul de sub jachetă, am văzut funia. Dar totuși…

Ne-au trimis jos, unde am găsit o grămadă informă, acoperită cu sânge făcut din amidon de porumb. Nu părea foarte real, nu prima dată, dar tot a fost un șoc. Manechinul din latex și plastic purta blugi, din care noi trebuia să scoatem un portofel. Heather a țipat. Julio și-a pus pălăria în dreptul inimii și a murmurat o rugăciune. M-au lăsat pe mine s-o fac. După ce am scos portofelul, mi-am simțit nervii încordați la maximum, istericalele lui Heather făcându-i să vibreze. Nu-mi amintesc exact ce am țipat, dar știu că am folosit cuvântul „fufă” pentru că, după aceea, am gândit: „Până și mie mi se pare un cuvânt prost ales”. Îmi amintesc că toată lumea s-a holbat șocată la mine. M-am străduit atât de tare să fiu drăguță, să fiu cineva cu care oamenii să țină – pe care să-l voteze. Dar totul are o limită.

Pornind mai departe după acea Provocare, am crezut că am înțeles în cele din urmă de ce erau ei capabili. Am crezut că am înțeles până unde sunt dispuși să meargă. Și am știut că trebuia să mă comport mai bine. I-am cerut scuze lui Heather – cât de sincer am putut, gândindu-mă că eram convinsă de tot ce spuneam, doar că regretam că o spuneam – și m-am întărit psihic până am fost gata pentru orice.

Am simțit că devin mai dură cu fiecare zi care trecea. Chiar și atunci când sunt luată prin surprindere și mă înmoi, chiar și atunci când îmi cade masca, mi se pare că de fiecare dată devin mai dură, ca un mușchi care devine tot mai puternic pe măsură ce este folosit. Detest asta! Detest să fiu dură și că ura mă face și mai dură. Detest că deja alung din minte manechinul-copil, gândindu-mă în schimb la cutia frigorifică.

Apăs butonul, trag mânerul, iar capacul se ridică.

O geantă cu fermoar plină de mucegai verde și alb. Sub ea, o cutie cu suc. De rodii și afine. Scot cutia cu suc, apoi închid cutia frigorifică. Am impresia că ar trebui să o pun înapoi în mașină, la fel cum, în fiecare dimineață, îmi dezmembrez colibele din crengi și frunze, punându-le înapoi acolo unde le este locul natural. Dar acum e altfel, nu este nimic natural în existența acestei mașini aici, a acestei cutii

frigorifice. Mă ridic și o împing cu piciorul, lipind-o de bara de protecție. O clipă mai târziu, ținând cutia de suc în mână, pornesc mai departe.

Mă întreb dacă o să ajung acasă fără să dau de un hotar sau fără să găsesc alt Indiciu. Au construit un coridor pentru mine de-a lungul întregii coaste? Până și asta pare posibil acum. Sau poate… poate că nu merg spre est. Poate că răsăritul și apusul au fost reduse la niște glume de salon. Poate că busola mea este măsluită, iar nordul magnetic e controlat de fapt prin telecomandă, făcându-mă să mă deplasez în spirală, fără să știu.

Poate că n-o să ajung niciodată acasă.

În beznă – Predicții?

N-am auzit niciodată de ceva precum această emisiune! Abia ieri s-au apucat să filmeze, iar primul episod va fi difuzat luni. Luni! Iar compania producătoare este cea care a făcut Mt. Cyanide, așa că-i clar că efectele speciale vor fi DEMENȚIALE. Website-ul lor zice că-i „o experiență reală la o scară fără precedent”. Sigur, e treaba lor să facă valuri, dar pe mine m-a entuziasmat. Voi ce credeți?

Postat cu 38 de zile în urmă, de LongLiveCaptainTightPants
114 comentarii

cele mai importante comentarii
sortate după: popularitate

[-] CharlieHorse11, 38 de zile în urmă

Eu pariez că de fapt este Mt. Cyanide 2. Vulcanii din care se revarsă acid se răspândesc! Fugiiiți!

> [-] HeftyTurtle, 38 de zile în urmă
>
> Din ce-am citit, au un buget la fel de mare. Vorbim de vreo sută de milioane de dolari!
>
> > [-] CharlieHorse11, 38 de zile în urmă
> >
> > La Mt. Cyanide, au avut de două ori pe-atât. Nu vreau jumătate din vulcanii acizi de-acolo, vreau TOȚI vulcanii acizi.
> >
> > [-] LongLiveCaptainTightPants, 38 de zile în urmă
> >
> > Sursa?
> >
> > > [-] HeftyTurtle, 38 de zile în urmă
> > >
> > > Aici. Neoficială, dar pare că știe ce spune.
> > >
> > > > [-] LongLiveCaptainTightPants, 38 de zile în urmă
> > > >
> > > > Uau! Da. Acum, sunt și mai entuziasmat.

[-] JT. Orlando, 37 de zile în urmă

Ați văzut informațiile legale care au ieșit la iveală ieri? 98 de pagini! Distribuția a trebuit să semneze o grămadă de hârtii. N-am reușit să citesc tot, dar cel mai mult mi-a plăcut că au trebuit să accepte „Toate riscurile rezultate din implicarea în activități fizice intense din zonele sălbatice, unde serviciile de urgență nu au acces rapid, unde condițiile variază și primejdiile s-ar putea să nu fie clar vizibile, unde vremea este imprevizibilă și unde apar căderi de pietre”. De asemenea, „Riscurile rezultate din cauza florei și faunei veninoase, inclusiv riscurile ca urmare a întâlnirii cu urși, coioți, șerpi veninoși și alte vietăți sălbatice indigene”. Textul integral aici.

> [-] DispersingSpore, 37 de zile în urmă
>
> Mi-a plăcut „Solicitare psihică severă ca urmare a singurătății, perioadelor prelungite de foame și oboseală și alte condiții dificile psihologic”.
>
> [-] Hodork123, 37 de zile în urmă
>
> Formulare standard ca urmare a faptului că trăim într-o societate excesiv de litigioasă. Fac pariu că sună mult mai primejdios decât este.

[-] DispersingSpore, 37 de zile în urmă

Ori îți place, ori las-o baltă, comunistule.

[-] Hodork123, 38 de zile în urmă

Un alt reality show despre supraviețuirea în sălbăticie? Exact ce ne trebuie.

[-] Coriander522, 38 de zile în urmă

Spoiler alert: De fapt, este un concurs de cântat!

[-] CoriolisAffect, 38 de zile în urmă

Prietenul meu e cameraman la emisiune. CaptainTightPants are dreptate cu sincronizarea – e o nebunie. Și prietenul meu zice că urmează o grămadă de chestii dure. Fiți pe fază.

[-] NoDisneyPrincess, 38 de zile în urmă

Zombi?

[-] CoriolisAffect, 38 de zile în urmă

Cum zice o vorbă, aș putea să vă spun, dar pe urmă ar trebui să vă ucid.

[-] NoDisneyPrincess, 38 de zile în urmă

ZOMBIII!!!!!

[-] LongLiveCaptainTightPants, 38 de zile în urmă

Super! Ar trebui să-l pui pe prietenul tău să-ți dea toate detaliile. Mi-ar plăcea să știu ce se petrece în spatele scenei.

[-] Coriander522, 38 de zile în urmă

Și mie!

[-] CoriolisAffect, 38 de zile în urmă

Să văd ce pot face.

…

4

— Regulile pentru prima voastră Provocare sunt simple, spune gazda, aflată pe câmp, în lumina puternică a după-amiezii. Fiecare are o bandană și o busolă marcată cu culoarea sau culorile sale. Pe toată durata acestei aventuri, tot ce este destinat anume pentru voi vă fi marcat în culorile respective, începând cu – se răsucește pentru a arăta o serie de bețe vopsite plasate pe câmp – astea.

— Bețe? șoptește Asiatica fără a se adresa cuiva în mod special. Ce-i cu ele?

Gazda îi face semn să tacă, își îndreaptă umerii, apoi continuă.

— Folosindu-vă de busole și trecând pe la o serie de puncte de control, va trebui să ajungeți în cele din urmă la o cutie care conține un pachet învelit. Nu desfaceți pachetul!

Zâmbește, iar privirea lui trece de la un concurent la altul, apoi își bagă degetele mari în buzunarele din față, adoptând o atitudine relaxată, care sugerează că știe ceva ce concurenții nu știu, ceea ce, desigur, așa este.

— Găsiți-vă culorile și ocupați-vă locurile, spune el.

Gazda este convinsă că pe ultimul loc va termina Chelnerița și abia așteaptă să-i comunice care va fi penalizarea.

Chelnerița are deja busola în mână, la fel și alți doi – Copoiul și Zoo. Zoo nu a avut nevoie de busolă pentru a ajunge la locul de adunare, dar și-a scos-o oricum din rucsac în clipa în care a început filmarea. A zâmbit când a făcut asta și a zâmbit și când a pornit ținând-o inutil în mână, pe un drum la câteva grade dreapta față de nord – urmând cărarea pe care i s-a spus s-o apuce pentru a ajunge la prima Provocare. Încă zâmbește în timp ce se uită din nou la punctul de vopsea pe care l-a observat din prima clipă – bleu. Acest zâmbet natural o face să fie îndrăgită de colegii și elevii de la Centrul de reabilitare și sanctuarul vieților sălbatice unde lucrează – nu este o grădină zoologică, dar e pe-aproape. E un zâmbet plăcut, despre care producătorii bănuiesc că îi va atrage pe telespectatori de partea ei.

Zoo vede bățul pregătit pentru ea. Grăbește pasul, aproape că fuge. Cu câteva luni în urmă, a făcut un curs de orientare în teren. Știe că roșul arată nordul și că trebuie să-și țină busola pe piept. Știe că trebuie să-și numere pașii începând de la „și” primul și „unu” al doilea. Crede că va fi amuzant să-și pună cunoștințele în practică. Deocamdată, această experiență e floare la ureche. Se grăbește să-și scoată instrucțiunile din punga de plastic pusă lângă bățul bleu.

Un alb deșirat, cu păr castaniu ondulat îi taie calea lui Zoo.

— Scuză-mă, rostește Băiatul-majoretă{15} pe un ton sarcastic, care îi trădează nemulțumirea.

Detestă faptul că se află în sălbăticie, detestă culoarea roz a bandanei, pe care și-a băgat-o în cămașă ca pe o batistă de buzunar. S-a înscris la concurs fiindcă a fost provocat de tipa din echipa lui care face acrobații, însă ea ar fi trebuit de fapt să se afle aici – este cea mai curajoasă persoană din câte cunoaște. Băiatul-majoretă nu s-a așteptat să fie ales și a acceptat pentru că nu avea o variantă mai bună de a-și petrece vara dintre primul și al doilea an de studenție, dar și pentru că nu putea refuza o șansă de a câștiga un milion de dolari, oricât de minusculă era. Până să-și dea seama că filmările aveau să înceapă abia la jumătatea lunii august și că va trebui să se învoiască un semestru de la facultate, semnase deja contractul.

Creatorii show-ului erau cu toții de acord că tonul ostil cu care Băiatul-majoretă i s-a adresat celei mai joviale dintre concurenți reprezintă introducerea perfectă a personajului în rolul căruia era distribuit: bărbatul efeminat atât de mult, încât este mai degrabă o caricatură decât un bărbat. Confruntat, producătorul din studio va argumenta că ei pur și simplu au respectat firul poveștii oferite de această filmare de deschidere. Raționament circular. Ei au ales filmarea, ei au ales momentul, acest scurt episod din numeroasele fațete ale personalității tânărului. Ar fi putut să fie orice, fricos, serviabil, iscoditor, dar în schimb este un ticălos.

Oprindu-se lângă bățul portocaliu, nu departe de Băiatul-majoretă, se află Domnișoara Biologie{16}, care își poartă bandana ca pe o bentiță cu nodul deasupra urechii. Domnișoara Biologie este lesbiană – „Vedeți, așa-i corect, vor spune ei, vi se permite să țineți cu ea”. Însă Domnișoara Biologie, care predă științele naturii la clasa a șaptea de la o mică școală publică, e cel mai puțin amenințător gen de lesbiană – are un corp frumos, feminin, care emană sexualitate. Părul negru și spiralat îi este lung, iar pielea de un maroniu-deschis e hidratată. La serviciu, poartă la fel de des și rochii, și pantaloni, întotdeauna fiind machiată cu gust. Dacă un bărbat normal și-ar imagina-o cu altă femeie, probabil că s-ar imagina și pe el acolo.

Pilotul se oprește lângă bățul albastru-închis, între Domnișoara Biologie și Băiatul-majoretă. O privește pe Domnișoara Biologie de sus până jos, apoi se uită la Băiatul-majoretă, care suspină și încearcă să alunge amorțeala din degete pricinuită de anxietate. Au trecut destui ani de la renunțarea la politica „nu întreba, nu spune”{17}, iar Pilotul nu presupune că Băiatul-majoretă se va dovedi lipsit de aptitudini în săptămânile care aveau să urmeze. De fapt, primul lui gând este: „Fac pariu că n-a fost ales pe merit”.

Concurenții își iau instrucțiunile. Gazda își flutură mâinile pentru a le atrage atenția, în timp ce cameramanii își ocupă cu grijă pozițiile pentru a nu se filma unul pe altul. Minutele se transformă în secunde. Gazda strigă:

— Porniți!

Copoiul se repede cu ochii ațintiți asupra unui obiect îndepărtat. Fermierul pășește grăbit, cu mersul lui lejer. Zoo zâmbește și începe să numere în gând în timp ce merge cu busola ținută perpendicular pe piept. Băiatul-majoretă se uită în jur, apoi își studiază nesigur harta și busola. Chelnerița se răsucește în cerc și o privește pentru scurt timp în ochi pe Domnișoara Biologie, care ridică din umeri.

Inginerul{18} se uită la ceilalți. Își poartă bandana cu dungi maro și vișinii legată la gât, la fel ca Fermierul, însă aceasta arată foarte diferit pe chinezul-american deșirat care poartă ochelari. Niciodată în viața lui, Inginerul nu a făcut ceva fără să gândească, exceptând câteva nopți din timpul facultății, când consumul excesiv de alcool l-a făcut să nu fie el însuși. O dată, a alergat gol prin campus. Era 4 dimineața, iar în afara prietenului care l-a provocat, doar doi oameni l-au văzut. Inginerul se mândrește cu această amintire, cu spontaneitatea lui din acel moment. Își dorește să poată fi spontan mai des. Din acest motiv se află aici – o decizie îndelung cumpănită de a se pune într-o situație care va necesita spontaneitate. Vrea să învețe.

Inginerul se uită la instrucțiuni: o listă.

— O sută treizeci și opt de grade, rostește el. Patruzeci și doi de pași.

Răsucește busola, reperează micul semn de la o sută patruzeci de grade și trasează o linie imaginară în fața busolei. Nu știe ce lungime are un pas, dar va experimenta până când răspunsul va deveni clar, asta urmând să se întâmple rapid.

Cei doisprezece concurenți se dispersează ca niște molecule de gaz, umplând câmpul.

Copoiul se oprește la liziera pădurii și privește crengile de deasupra, apoi sare și se prinde cu ambele mâini de o creangă solidă. Se saltă în copac. Toți concurenții care privesc în direcția lui – șapte la număr – se opresc pentru a se uita la el, însă Zoo și Pilotul vor fi singurii pe care publicul îi va vedea. Impresionată, Zoo face ochii mari. Mai puțin impresionat, Pilotul ridică o sprânceană și clatină din cap.

Copoiul sare din copac aterizând cu ușurință în picioare, pe iarba de jos. Are în mână un steag roșu. Nu vrea să lase nicio urmă, nici chiar urma pe care trebuie să meargă. Își îndreaptă trupul, bagă steagul în buzunar, consultă instrucțiunile și busola, apoi se îndreaptă spre al doilea punct de control.

Doctorul Negru face eforturi să găsească primul punct de control. Greșește de două ori.

Prima greșeală: După ce setează busola la cele șaizeci și două de grade indicate și se întoarce cu fața în acea direcție, își coboară privirea spre pământ și pornește la drum. Nu vrea să rateze steagul, în caz că este ascuns în iarba înaltă. O grijă rezonabilă din partea unui

om rezonabil. Dar, deși inexplicabil, este fapt dovedit că, legați la ochi, oamenii sunt incapabili să meargă în linie dreaptă, iar Doctorul Negru practic s-a legat la ochi privind iarba. Cu fiecare pas, deviază puțin spre dreapta, suficient cât să se abată de la traseu.

A doua greșeală: își măsoară pașii fără să respecte cadența stâng-drept folosită la orientarea în teren. Când Doctorul Negru ajunge la ceea ce crede el că ar fi locul de oprire, nu găsește decât iarbă și tufe joase. Se oprește pentru a se uita ce fac ceilalți și vede că Pilotul și Fermierul și-au găsit steagurile. O vede pe Zoo găsindu-și steagul. Remarcă faptul că toți trei le-au găsit la marginea câmpului, în vreme ce el se află abia la jumătatea lui. Se uită la busolă, identifică direcția, își ațintește privirea asupra unui copac și pornește direct spre el.

Își va găsi steagul de culoarea mustarului nu în acel copac, ci în cel din stânga și va dubla numărul de pași notați în lista de instrucțiuni, pentru a ajunge la următoarele puncte de control.

Domnișoara Biologie va învăța în același mod, la fel și Inginerul, și cei doi bărbați albi care, deocamdată, au apărut doar în flash-uri – cel înalt, remarcabil pentru părul său roșu, și celălalt, care nu se remarcă prin nimic.

Chelnerița și Băiatul-majoretă nu vor învăța. Vor rătăci pe câmp, devenind tot mai frustrați. Chelnerița se întoarce de patru ori la bățul ei violet și pornește din nou în direcția aproximativ corectă, întâi murmurând, apoi țipând „Unu, doi, trei, patru…”, oprindu-se la patruzeci și șapte, răsucindu-se în cerc și ridicându-și exasperată mâinile spre cer. A reușit să creeze un cerc de iarbă călcată în picioare.

Se așază pe iarbă, iar Băiatul-majoretă, la fel de confuz, abandonează direcția în care pornise și se apropie de ea.

— Cred că greșim, spune el.

— Crezi?

Îi face semn să plece. Băiatul-majoretă pare a fi o persoană pe care ar plăcea-o în lumea reală, dar aici reprezintă clar un handicap. Știe că nimeni n-o va ajuta dacă el îi va fi în preajmă, având și el nevoie de ajutor.

Gazda lipsește evident din această filmare. I s-a spus să se dea la o parte. Își verifică telefonul deoarece așteaptă un e-mail de la agentul său.

Copoiul a ajuns la al patrulea steag și este pe primul loc. Pilotul, Fermierul și Zoo au găsit fiecare câte trei. Domnișoara Biologie stă sub al doilea și privește, privește, apoi îl vede și zâmbește.

Succesele trec repede, sunt multe de făcut în primul episod, iar succesele nu sunt ceea ce vor să vadă telespectatorii.

Inginerul se împiedică și se sprijină de un copac, iar o creangă îl plesnește peste față. Se dă înapoi și își freacă obrazul.

După douăzeci și trei de minute – sau, în funcție de perspectiva fiecăruia, opt incluzând o pauză de publicitate –, Copoiul își găsește cutia roșie. O deschide, vede pachetul învelit în hârtie roșie și o hârtiuță. O citește doar ca să-și confirme bănuiala. A dedus punctul de finiș al Provocării după amplasarea punctelor de control. Două minute mai târziu, iese pentru a doua oară în câmp.

Chelnerița și Băiatul-majoretă îl văd și, pentru o clipă, Copoiul este surprins. Nu poate să creadă că cei doi l-au întrecut. Apoi, Băiatul-majoretă spune:

— Nu se poate!

Iar Copoiul își dă seama că ei nici n-au ieșit de pe câmp.

— Felicitări! rostește gazda revenită din iadul ce nu este filmat. Strânge mâna Copoiului. Vei afla ce răsplată primești după ce se întoarce toată lumea. Deocamdată, ai de ales. Te poți relaxa sau îi poți ajuta pe cei care au nevoie.

Face semn cu capul spre Chelneriță și spre Băiatul-majoretă. Chelnerița este neagră de supărare, iar Băiatul-majoretă aproape că e furios de frustrare.

— Ăăă, rostește Copoiul, aceasta fiind prima apariție în fața camerei după interviurile preliminare. Nu vrea să-și ajute rivalii, dar amândoi par atât de patetici, încât îi este greu să creadă că vreunul dintre ei ar putea deveni o amenințare. Socotiți doi pași de-ai voștri drept un pas și țineți busola la orizontală, le spune el familiarizat cu greșelile începătorilor. Și priviți în față, nu în jos.

Ochii Chelneriței se lărgesc de parcă mintea i s-ar fi deschis cu adevărat, la maximum. Băiatul-majoretă se apropie grăbit de bățul roz, care este al lui.

Pilotul iese în câmp. La circa treizeci de metri în dreapta lui, după numai câteva secunde apare Zoo. Amândoi își țin în mâini cutiile colorate în două nuanțe diferite de albastru.

— Primul care ajunge să vină la mine! strigă gazda.

Zoo și Pilotul se reped spre el.

Pilotul preia ușor conducerea, dar piciorul lui drept nimerește într-o adâncitură, iar el se clatină țopăind în timp ce durerea îi cuprinde glezna răsucită. Încetinește pasul, încercând să se sprijine cât mai puțin pe piciorul vătămat. Zoo nu vede ce a pățit, se concentrează asupra alergării. Ajunge la gazdă cu mult înaintea Pilotului.

— L-am găsit! strigă Chelnerița din celălalt capăt al câmpului.

O clipă mai târziu, și Băiatul-majoretă își găsește primul steag.

— Cei doi abia încep? întreabă Zoo respirând anevoie și împingându-și ochelarii pe nas.

Copoiul încuviințează măsurând-o din cap până-n picioare. Pare suficient de in formă. S-ar putea să fie o rivală de temut. A remarcat șchiopătatul brusc al Pilotului și, cu toate că nu l-a șters de pe lista

posibilelor probleme, l-a trecut mai jos.

În urma alergării, dispozitivul microfonului o jenează pe Zoo la baza spinării. Îl fixează, apoi se întoarce spre Pilot.

— Te simți bine?

Pilotul murmură că e în regulă. Gazda încearcă să se decidă dacă să cheme un paramedic. Este clar că Pilotul suferă, dar e la fel de clar că încearcă să ignore durerea. Și încă stă pe propriile picioare. Gazdei i s-a spus să nu ceară ajutor medical decât în caz de urgențe. Decide că aceasta nu e o urgență. Îi informează inutil pe Zoo și pe Pilot că au sosit pe locurile doi și trei, apoi rămâne la postul lui, în așteptarea celorlalți în vreme ce primii trei fac cunoștință și stau de vorbă – ceea ce nu se va vedea la televizor. Cel mai mult vorbește Zoo.

Fermierul este următorul care sosește, cu o frunză de stejar agățată de pintenul drept. E urmat îndeaproape de Domnișoara Biologie. Cinci minute mai târziu apare Inginerul, iar apoi Doctorul Negru, care clipește surprins când vede câmpul. Nu și-a dat seama că instrucțiunile l-au făcut să parcurgă un traseu circular. Asiatica și roșcatul se întrec pentru a termina pe locul opt.

Roșcatul câștigă și se apleacă pentru a-și recăpăta răsuflarea. Este îmbrăcat în haine simple, de exterior, iar bandana de culoarea lămâilor verzi îi este legată deasupra cotului, ca un garou. Însă poartă ghete în stil gotic, iar o cruce masivă de aur i se leagănă pe un lanț, alături de busolă. Camera se focalizează pe cruce, apoi urmează o declarație înregistrată anterior pentru că filmarea curentă nu poate exprima esența acestui bărbat.

E îmbrăcat în ceea ce pare a fi – ceea ce și este – o robă neagră de absolvire cu un guler alb, cusut de mână. Părul lui arămiu este dat cu gel și se ondulează în sus ca niște flăcări.

— Există trei semne ale posesiei demonice, spune Exorcistul[19]. Are o voce de tenor, stridentă și plină de sine. Își ridică arătătorul spre tavan și continuă: Forța anormală, ca atunci când o fetiță răstoarnă un SUV – lucru pe care l-am văzut. Un al doilea deget se ridică, alăturându-i-se primului. Brusca înțelegere a limbilor pe care omul nu are dreptul să le știe. Latina, swahili și altele asemenea. Al treilea deget. Cunoașterea lucrurilor neștiute… cum ar fi numele unui străin sau ce se află într-un seif necunoscut. Își retrage degetele, le apropie de gulerul robei și scoate crucea de aur. Aversiunea față de sacru este clară, desigur. Am văzut carne fumegând la atingerea crucii. O mângâie tandru cu degetul mare. Nu sunt exorcist în *mod oficial,* ci doar un profan care încearcă să facă tot ce poate cu uneltele pe care le are. Dar am izbutit să alung trei demoni adevărați din acest plan muritor și am ajutat vreo douăzeci și cinci de oameni care *credeau* că erau posedați de un demon interior de natură mai metaforică.

Zâmbește, iar în ochii lui se întrevede ceva – unii vor fi de părere că nu-și crede propriile vorbe, că interpretează un rol, alții vor fi convinși că halucinează, iar câțiva oameni speciali își vor vedea propria realitate în cea proiectată de el.

— Este chemarea mea, rostește el.

Pe câmp, Exorcistul gâfâie, își șterge cu mâneca sudoarea de pe frunte și își îndreaptă trupul. Aici, arată suficient de banal, dar a fost ales pe post de joker, cel ale cărui caraghioslâcuri vor fi folosite ca umplutură în caz de necesitate și pentru a pune la încercare răbdarea celorlalți concurenți. Știe asta și a acceptat. Contează pe faptul că telespectatorii vor aprecia genul de nebunie pe care el o interpretează cel mai bine. Unicitatea lui se va releva celorlalți în circa o oră, iar prin mintea absolut fiecărui concurent va trece un gând – nu identic, dar pe-aproape –, un gând de genul: *„Cât timp* va trebui să stau în pădure cu dementul ăsta?”

La câteva minute după marele finiș al Exorcistului apare și Bancherul, ultimul dintre concurenții onorați cu un prim-plan. Are părul și ochii de un castaniu anost, iar nasul îi este ca al gazdei, dar mai mare. Legată pe cap ca o bentiță lată, bandana lui în dungi negre și albe este strâmbă. Bancherul a fost ales ca umplutură – meseria lui e suficientă pentru ca majoritatea telespectatorilor să nu-l aprecieze gândindu-se că n-are nevoie de bani, că nu-i merită, că prezența lui în această emisiune este o dovadă a nesfârșitei lăcomii caracteristice profesiei. E un escroc, un parazit, la fel de lipsit de scrupule ca un politician care nu urmărește decât interesul propriu.

Bancherul poate fi încadrat în acest stereotip, dar nu i se potrivește.

Provine dintr-o familie de evrei din clasa mijlocie, în care el este fiul cel mare. Mulți dintre prietenii lui din copilărie și-au petrecut adolescența amețiți de marijuana și de apatie, însă Bancherul a muncit din greu, a studiat și a fost admis pe merit în Ivy League{20}. Compania pentru care a lucrat după obținerea titlului MBA a înflorit în perioada recesiunii, așa că nu acesta este motivul pentru care se află aici. Aceasta a contribuit substanțial la donațiile caritabile ale Bancherului, la donațiile fiecărui angajat, și asta nu doar pentru reducerea impozitului pe profit. Bancherul s-a săturat să-și apere cariera. Se află aici într-un concediu sabatic, pentru a se întrece cu sine și a învăța lucruri noi, pentru a scăpa de furia antielitistă a celor care spun că vor ca odraslele lor să intre la cele mai bune școli și să-și aleagă cariere profitabile, dar apoi îi disprețuiesc pe copiii deveniți adulții care au realizat exact asta.

La douăzeci și opt de minute, în timp real, după ce Bancherul ajunge la finiș, Chelnerița reușește să-și găsească calea înapoi spre câmp. Gazda dormitează sub o umbrelă. Majoritatea concurenților stau de vorbă, plictisiți și năduși sub soarele fierbinte. Constată cu

răceală sosirea Chelneriței.

— Mă așteptam să fie mai palpitant, spune Asiatica.

— Și eu la fel, este de acord Domnișoara Biologie.

Ochii Copoiului sunt închiși, dar el ascultă. După aproximativ cinci minute, Băiatul-majoretă apare îmbufnat pe câmp, ținând în mâini cutia roz. Până și Chelneriței i se pare că a așteptat o veșnicie.

Producătorul de pe teren o trezește pe gazdă, care își îndreaptă cămașa, își trece o mână prin păr, apoi se apropie grav de concurenți, care s-au aliniat tăcuți, în ordinea sosirii.

— Se lasă seara, rostește gazda.

O afirmație mereu adevărată, dar Copoiului i se pare ciudată – are un puternic simț al timpului. Simte că este abia ora trei după-amiază.

Gazda continuă:

— Este vremea să vorbim despre provizii. Pentru supraviețuirea în sălbăticie aveți nevoie de trei lucruri principale: adăpost, apă și hrană. Fiecare dintre voi are un pachet marcat cu simbolul corespunzător unuia dintre aceste lucruri.

Succesiv, telespectatorilor li se vor arăta schițele unui cort minimalist – sub forma literei A, dar fără liniuța orizontală –, a unei picături de apă și a unei furculițe cu patru dinți.

— Regulile jocului sunt simple: vă puteți păstra pachetul sau îl puteți schimba cu al altcuiva – fără să știți ce-i înăuntru. Cu excepția câștigătorului, continuă gazda arătându-l pe Copoi, care are avantajul de a putea deschide trei cutii înainte de a alege. Și a celui care a pierdut – se întoarce spre Băiatul-majoretă –, care nu are dreptul să aleagă.

Un schimb de cadouri dificil în mare măsură, având în vedere că viața unui concurent putea depinde de pachetul ales – sau cel puțin asta doreau producătorii să creadă telespectatorii. Ironia fiind că, deși nimeni nu va crede asta, cel puțin într-un caz se va dovedi adevărat.

— Un alt bonus pentru câștigătorul nostru este acesta, rostește gazda luând de pe o masă o pătură termică argintie cu roșu – Oare cum a ajuns acolo? Stagiarul anonim se îndepărtează grăbit – și i-o dă Copoiului. Este a ta și o vei păstra. Furtul nu e permis. Să începem!

Copoiul deschide trei cutii și găsește următoarele obiecte: pastilele de iod ale lui Zoo, bidoanele cu apă marca Nalgene ale Doctorului Negru (două, pline) și trusa de pescuit de urgență a Inginerului. Ia bidoanele cu apă și îi dă Doctorului Negru pachetul său pe care se află simbolul unui cort. Acesta acceptă schimbul fără probleme. Doctorul Negru se teme de agenți patogeni, așa că vrea pastilele de iod, care i-ar conveni mult mai mult decât cele două sticle de un litru cu apă de băut.

Zoo este următoarea. Ea alege micul pachet al Exorcistului, pe care se află semnul unui cort. Tonul ei ușuratic face ca alegerea să pară

arbitrară, dar nu e așa. Presupune – corect – că majoritatea celorlalți se vor concentra asupra mâncării și apei. Însă ea știe cum să purifice apa și bănuiește – tot corect – că vor mai exista destule ocazii pentru a-și asigura subzistența în viitor. Nimeni nu va fura aprinzătorul încă în ambalajul original, pe care și l-a însușit.

Pilotul este încrezător că poate supraviețui cu ce are deja fiecare concurent – o busolă, un cuțit, un bidon de un litru, o trusă personală de prim ajutor, o bandană în culorile atribuite fiecăruia și câte o jachetă pe care și-au ales-o singuri. Își păstrează cutia albastră pe care este inscripționată o furculiță. Fermierul ia cutia Chelneriței, pe care este desenul unei picături de apă. Asiatica ia mâncarea Pilotului, deși pachetul ei are cam aceeași dimensiune și este inscripționat tot cu o furculiță – pur și simplu, flirt. Inginerul își păstrează tăcut trusa de pescuit, gândindu-se ce ar putea construi. Exorcistul ia cele două sticle ale Copoiului, returnându-i nedesfăcut pachetul pe care acesta l-a avut inițial. Copoiul are acum o pătură și un mister. Domnișoara Biologie își păstrează mâncarea. Bancherul dă pachetul lui cu semnul triunghiular al cortului în schimbul sticlelor pline cu apă. E rândul Chelneriței, iar ei îi este sete. Ia și ea bidoanele Nalgene, dându-i Bancherului micul ei pachețel pe care e semnul unui cort. Băiatul-majoretă rămâne cu pachetul cu care a venit pe câmp. Este plat și rectangular, și foșnește când îl apasă. Se întreabă dacă nu cumva e o pătură. Dacă da, este mai subțire decât cealaltă.

Toate astea au fost comprimate în treizeci de secunde. „Nu-i drept”, gândesc spectatorii care se ostenesc să gândească. Concurenții care au terminat primii au fost de fapt dezavantajați, iar cea care a terminat pe penultimul loc a putut să aleagă ce a vrut.

Nicio problemă, urmează răsturnarea de situație.

Participanților li se cere să desfacă pachetele. Zoo scoate un „Da!” entuziasmat când vede aprinzătorul. Asiatica zâmbește la vederea unei cutii cu douăsprezece batoane de ciocolată. Fermierul dă neutru din cap când zărește cana metalică cu mânere pliabile – este suficient de mare pentru a fi folosită ca mic vas de gătit. Băiatului-majoretă îi scapă o înjurătură obosită când vede cele câteva pungi de gunoi negre. Pilotul ridică din umeri la vederea pachetului cu varză uscată prin congelare. Domnișoara Biologie întoarce cutia cu batoane proteice cu aromă de prăjituri și se încruntă citind listă lungă de ingrediente. Chelnerița se apleacă peste umărul ei și o întreabă:

— Conțin gluten?

Sprâncenele Domnișoarei Biologie se ridică, dar Exorcistul o împiedică să răspundă scoțând un chicotit care sună ca izbucnirea unei flăcări. În mâinile lui se află o vergea în Y pentru găsirea apei. Întinde vergeaua și o rotește prin aer. Se uită direct în ochii telespectatorilor și rostește:

— Ce potrivit!

Ceilalți unsprezece concurenți au simultan o mișcare vizibilă de recul.

Inițial, vergeaua pentru găsit apă a fost a Bancherului. S-a gândit că ar putea fi o praștie, dar acum înțelege, însă disprețul lui e mai subtil decât al majorității. Arată cu capul spre vergea, apoi clatină cutia cu chibrituri hidrofobe pe care tocmai a despachetat-o.

— Astea par destul de folositoare, spune el.

Gazda pășește în față și în centru.

— Deși, în cele din urmă, va trebui ca fiecare dintre voi să-și construiască un adăpost și să supraviețuiască pe cont propriu, spune el, în seara asta va fi o tabără de grup, iar mâine va fi o Provocare de Echipă. Echipele vor fi alese… de cei care au terminat azi pe primele trei locuri. Căpitani, membrii echipelor voastre vă pun la dispoziție proviziile pe care le au acum și, cu toate că vor păstra proviziile de mâine, în seara asta acestea vă aparțin. Face o pauză pentru ca vorbele lui să fie asimilate, apoi dezvoltă ideea cu un zâmbet vag. Concurenți, în cazul în care căpitanii voștri doresc să folosească, să mănânce sau să bea ce aveți voi, nu-i puteți refuza.

— Nici vorbă! rostește Chelnerița.

Camera se focalizează pe chipul ei șocat – nu vrea să împartă cu nimeni apa ei.

Copoiul, Zoo și Pilotul se apropie pentru a-și alege grupurile, unul câte unul. Prima alegere a Copoiului este surprinzătoare: Fermierul și cana lui metalică. O cană metalică în condițiile în care ar fi putut avea mai multă apă sau chibrituri, sau pastile de iod? Acest lucru trebuie explicat. Ulterior, Copoiului i se va spune să ia loc. I se va pune o singură întrebare, al cărei răspuns le va fi prezentat acum telespectatorilor: „Nu-mi place gustul iodului. Prefer să fierb apa înainte s-o beau”.

Zoo îl alege pe Inginer cu trusa lui de pescuit. Nu e nevoie de nicio explicație – râul strălucește de câți păstrăvi sunt în el. Pilotul îl alege pe Doctorul Negru pentru că pare competent. Cu toate că tare i-ar fi plăcut apa pură a Chelneriței, incompetența ei pare un preț prea mare. Alegerile continuă, iar până la urmă, echipele sunt prezentate telespectatorilor, proviziile fiecăruia fiind afișate ca subtitluri.

Echipa unu: Copoiul (pătură termică, lanternă), Fermierul (cană metalică), Domnișoara Biologie (batoane proteice) și Bancherul (chibrituri).

Echipa doi: Zoo (aprinzător), Inginerul (trusă de pescuit), Chelnerița (sticle cu apă) și Asiatica (cutie cu batoane de ciocolată).

Echipa trei: Pilotul (varză uscată), Doctorul Negru (pastile de iod), Băiatul-majoretă (saci de gunoi mari și rezistenți) și Exorcistul (vergea pentru găsit apă).

Sunt prea multe informații – puțini telespectatori vor reuși să țină minte ce are fiecare. Gazda nici măcar nu încearcă. Este obosit și nerăbdător să ia o pauză.

— Minunat, spune el. În seara asta, locul unde vă veți instala tabăra este acest câmp. Vă puteți construi adăposturile aici sau în pădurea din apropiere – e alegerea voastră. Ne vedem în zori pentru prima voastră Provocare de Echipă. Dă cu gravitate din cap, apoi rostește: Instalați-vă tabăra!

În vreme ce cele trei grupuri se dispersează, drona zumzăie deasupra câmpului. Toată lumea, cu excepția Copoiului, își ridică privirea. Exorcistul îi face cu ochiul și își leagănă pe umăr vergeaua de găsit apă. Copoiul își conduce echipa în partea nordică a câmpului. Zoo alege vestul, iar Pilotul, estul. Doctorul Negru observă că șeful echipei șchiopătează și îi cere să-i arate glezna.

— O entorsă, anunță el și se duce să caute o creangă care să poată fi folosită pe post de cârjă.

La televizor nu se insistă pe imagini din timpul instalării taberei. Copoiul și Pilotul știu ce au de făcut, iar taberele acestor echipe sunt ridicate rapid după ce ei distribuie sarcinile.

Zoo este mai puțin obișnuită să fie șefă. Primul ei ordin e o întrebare:

— Ce părere aveți…?

Dar nimeni n-o ascultă. Chelnerița se vaită că-i este frig. Asiatica o ceartă:

— Ar fi trebuit să-ți pui o cămașă.

Inginerul studiază trusa de pescuit – un mâner în jurul căruia este înfășurată o sfoară, în loc de gută. Ca dimensiuni, nu se potrivește cu mâna lui – este pentru un copil. Trei cârlige, două greutăți, două cleme mici numite „vârtejuri”, despre care Inginerul nu știe nimic deocamdată. Zoo îl privește cum desfășoară o parte din sfoară și îi testează rezistența, întrebarea ei plutește în aer nefinalizată și nu primește niciun răspuns.

Echipa Copoiului a aprins un foc în câteva secunde TV, ceea ce înseamnă circa douăzeci de minute în timp real. Echipa Pilotului are un adăpost câteva momente mai târziu, după o pauză de publicitate, iar Băiatul-majoretă află consternat că pungile lui de gunoi sunt esențiale pentru a feri de apă adăpostul improvizat.

Zoo încearcă o nouă abordare. Se lasă pe vine lângă Inginer.

— De ce nu testezi asta? întreabă ea. Să vezi dacă reușești să faci ceva cu ea.

Inginerul se uită la zâmbetul rugător al șefei lui și vede propriul entuziasm reflectat în el. Zoo se întoarce spre ceilalți.

— Eu am aprinzătorul, spune ea, așa că mă ocup de foc. Ce-ar fi ca voi două să vă ocupați de adăpost?

Asiatica o respinge cu un gest pe Chelneriță și zice:

— Mă ocup eu de asta.

Pusă la treabă, își dezvăluie o altă identitate: Dulgherița Asiatică. Pricepută la tâmplărie, construiește adăpostul sigură de sine. Deși lipsesc cuiele, iar elementele sale nu au fost măsurate, se vede că este solid. Mai mult, e chiar frumos, deoarece creierul omenesc este adaptat să perceapă simetria ca frumusețe. Chiar și producătorul din studio, care e atât de acru, încât simțul lui estetic s-a zbârcit ca o lămâie deshidratată, va recunoaște că zveltul și simetricul adăpost cu acoperiș înclinat are un anume farmec bucolic.

Identitatea se contractă, înlocuind o trăsătură definitorie cu alta, iar Dulgherița se alătură distribuției.

La cină, Copoiul îi dă fiecărui membru al echipei sale câte unul dintre batoanele proteice ale Domnișoarei Biologie. Domnișoara Biologie nu pare deranjată de asta, iar în acest caz, aparența reflectă realitatea. Batoanele sunt într-adevăr fără gluten, însă conțin sucraloză, care îi întoarce stomacul pe dos. Mănâncă unul doar pentru că un stomac întors pe dos este ceva mai suportabil decât unul gol. Copoiul îl lasă pe Fermier să supravegheze terminarea adăpostului, iar el o ia la fugă, dispărând ca un spectru în pădure. Un spectru foarte rapid – cameramanul nu reușește să țină pasul cu el. Camerele instalate în copaci la câte treizeci de metri surprind frânturi de imagini cu el tăind crengi și instalând o serie de mici capcane mortale. Copoiul speră ca, peste noapte, micul dejun să se prindă în ele. Nici lui nu-i plac batoanele proteice, crede că au gust de industrializare.

Pe malul râului, Inginerul leagă un cârlig de sfoară, iar ca momeală, înfige în el un vierme pe care îl găsește sub o piatră. Viermele este repede aruncat și pierdut. Inginerul scoate din buzunar un plumb și una dintre cleme, desprinde cârligul și leagă vârtejul. Apoi, atașează și cârligul, și plumbul. Nu i se pare în regulă ca plumbul și cârligul să fie prinse împreună, dar încearcă așa.

Mult după ce adăpostul lor este construit, iar soarele începe să apună, Zoo îl găsește pe mal, încercând diverse combinații, făcând ajustări. Deja sunt câțiva metri de sfoară între vârtej și cârlig.

— Uau! exclamă ea. Chiar ai făcut din asta ceva cu care se poate pescui.

Inginerul simte un fior de mândrie. Articulațiile pumnului îi sunt zgâriate de mânerul prea strâmt.

— Cred că următoarea variabilă care trebuie ajustată este momeala.

— Bună idee. Totuși, las-o pe mâine, fiindcă altfel n-o să mai reușești să găsești drumul spre tabără.

Echipa lor ia o cină care ar fi visul oricărui copil – toată ciocolata care le încape în stomac, iar apoi, și mai multă ciocolată.

La est, Pilotul hidratează și își împarte varza cu ceilalți, apoi,

sprijinindu-se de un băț, se duce șchiopătând în pădure, pentru a instala niște capcane, ceva ce n-a mai făcut de la primele antrenamente militare. Doctorul Negru îl urmează pentru a învăța cum se face.

— Dacă am fi avut sfoara de pescuit, am fi putut face niște lațuri, îi spune Pilotul.

— Data viitoare, răspunde Doctorul Negru.

În capcanele Pilotului nu se va prinde nimic, dar instalarea lor nu este inutilă – se formează prima alianță.

Noaptea se lasă peste tabere. Toți sunt epuizați în stadii diferite, dar Chelnerița este cea mai sfârșită. Tremură de ore întregi, deși jacheta subțire din lycra pusă peste bustieră are fermoarul tras. Se ghemuiește lângă foc deoarece încă nu se simte suficient de apropiată de coechipierii ei pentru a împărți cu ei căldura corporală.

— E mai cald aici, spune Zoo îmbrăcată cu jacheta ei de lână.

Chelnerița clatină din cap. Un cameraman o urmărește, filmându-i disconfortul și dorindu-și să-i poată împrumuta haina lui mult mai călduroasă. Când Chelnerița se întoarce cu spatele la foc, aproape că îi strigă să fie atentă cu părul, dar ea și-l strânge peste umăr fără să i se atragă atenția. Chelnerița este agitată. Își dorește fie ca el să spună ceva, fie să plece. Știe că ar trebui să vorbească, nu cu el, ci cu tovarășii de echipă sau măcar cu sine, dar îi este prea frig, e prea obosită. Noaptea se adâncește. Tura cameramanului se încheie. El se retrage în tabăra mult mai elaborată a echipei de producție, aflată pe un alt câmp, la patru sute de metri spre sud. Acolo, au corturi și grătare. Răcitoarele sunt ticsite cu carne și lapte, și bere. Există plase pentru a ține țânțarii la distanță. Și cameramanii celorlalte două echipe se retrag. Camerele fixe sunt lăsate să-i filmeze pe concurenți.

Acestor camere nu le pasă că Chelneriței îi este frig sau că glezna Pilotului pulsează dureros. Îl înregistrează pe Fermier ieșind din adăpost pentru a urina, filmează tremuratul necontenit al Chelneriței, dar ratează mai multe lucruri decât înregistrează. Nu-l filmează pe Bancher oferindu-i Domnișoarei Biologie jacheta lui vătuită pentru a o folosi pe post de pernă și nici ușurarea de pe chipul său când aceasta îl refuză politicoasă. Nu-i văd pe Zoo, pe Inginer și pe Dulgheriță povestindu-și în șoaptă viețile, înainte de culcare. Nu filmează buzele Exorcistului rostind pe mutește o rugăciune sinceră, în timp ce stă întins în colțul adăpostului echipei sale. În general, filmează flăcările care se sting.

5

Cerul se zguduie. Primul meu gând este că-i o dronă care se prăbușește, iar asta e ceva ce vreau să văd. Ridic un braț pentru a mă feri de soare și privesc în sus. În loc de o dronă prăbușindu-se, văd un avion brăzdând înaltul cerului albastru și lăsând în urmă o dâră subțire. Îmi ia câteva clipe să procesez imaginea, sunetul, senzația că mica mea prezență omenească este atât de copleșită. Aceasta este prima dată de la începerea filmărilor când remarc un avion. Nu știu dacă asta e pentru că nu am fost atentă sau fiindcă nu au mai trecut.

În orice caz, este ceva important – înseamnă că ei nu pot controla totul. Gândul mă liniștește doar în mică măsură, dar îl simt ca pe o revelație. Simt că izolarea mea dispare. Pentru prima dată după prea mult timp, nu sunt cea asupra cărora sunt ațintiți toți ochii, ci o persoană printre multe altele. Mă gândesc la oamenii de deasupra mea. Avionul e uriaș – probabil că sunt sute de pasageri așezați sub gurile de aerisire puțin proeminente, dormind, citind, uitându-se la filme pe iPad-urile lor. Poate că unul sau doi plâng înspăimântați de apăsarea călătoriei în care au pornit.

Rămân nemișcată, cu gâtul întins, până când avionul dispare din câmpul vizual, dâra rămasă în urma lui dispersându-se. Sper că cineva de acolo de sus se duce acasă. Că măcar o persoană din acel avion cunoaște iubirea lipsită de egoism și se întoarce la ea.

Următoarele câteva ore sunt mai ușoare decât cele de dinainte, exceptând faptul că sunt chinuită de foame. Cu câteva ore înainte de apus, ajung la un pârâu și mă hotărăsc să fac tabăra mai devreme și să încerc să prind ceva proteine. Piesele care alcătuiesc capcana în forma cifrei patru, pe care le-am tăiat în timpul taberei de grup, se află în rucsac, iar acum, că am altceva pe post de momeală, în loc de conuri, s-ar putea să funcționeze.

Scot cele trei bețe și le duc sub un copac înalt. Îmi ia un minut să-mi dau seama cum trebuie potrivit fiecare băț, apoi aliniez crestăturile, echilibrez bețele și le fixez. După ce reușesc să stabilizez capcana strângând nodul de sus, ung cu unt de arahide capătul bățului-momeală și sprijin deasupra o buturugă grea, în locul mâinii mele. Este un suport precar, dar așa și trebuie să fie și văd că rezistă.

După aceea, fierb apa în tranșe și îmi construiesc adăpostul privind din când în când spre capcană. Momeala zace neatinsă la umbra buturugii. Pădurea se întunecă, iar eu stau lângă foc așteptând, încercând să ignor gândurile care îmi vin cel mai adesea. Le urăsc. Trebuie să îmi găsesc o ocupație, așa că mă decid să cioplesc o a doua capcană. Găsesc niște bețe de mărimi potrivite – fiecare de circa un centimetru grosime și treizeci de centimetri lungime – și mă apuc să le

cioplesc. Sunt doar patru crestături și două vârfuri ascuțite, dar trebuie să fie aliniate perfect. Cioplitul îmi ia mai mult decât îmi convine – cuțitul pe care l-am primit este deja atât de tocit, încât cred că n-ar tăia nici măcar niște unt rece –, iar când termin, mâinile mă dor și pe degete am bășici. Pun bețele la baza unui copac și mă îndrept spre pârâu pentru a lua o piatră lungă și plată, pe care s-o folosesc ca greutate.

Îmi scot ghetele și șosetele și intru în apă. Pietricele îmi masează picioarele – o durere ușoară. În timp ce desprind piatra, mă gândesc că n-aș fi făcut niciodată toate astea dacă nu aș fi participat la emisiune. Această aventură pe care am vrut-o nu este ce m-am așteptat să fie, nu este ce mi-am dorit. Am crezut că voi fi stăpână pe situație, dar sunt doar epuizată.

Salt piatra. Este prea grea pentru a o ridica, așa că întâi o târăsc pe mal, apoi până lângă copac. Piatra lasă în urmă o dâră de cincisprezece centimetri lățime, care străbate tabăra mea. Îmi amintesc de o alee mult mai lată șerpuind prin pădure, ducând de la o cutie poștală sufocată de baloane albastre până la o căsuță care avea alte baloane lângă ușă. Se poate ca și căsuța să fi fost albastră – nu sunt sigură. Poate că doar ramele geamurilor erau albastre. Și erau atât de multe baloane – de fiecare dată, îmi amintesc mai multe. Și nu erau doar baloanele – sticla din chiuvetă, cele câteva pachete ambalate de pe masă. Toate erau albastre. Până și lumina din dormitor mi s-a părut albastră când l-am găsit.

N-am abandonat atunci. N-am abandonat când mi s-a făcut rău mai târziu, în zilele în care ațâțam focul și fierbeam apă permanent pentru că pierdeam fluide. N-am fiert apa de la robinet în căsuță și probabil că acesta a fost motivul pentru care m-am îmbolnăvit. Vomitam și aveam diaree, și îmi era groaznic de frig, nesfârșit de frig.

Las piatra să cadă lângă copac.

Nimic nu poate fi mai rău decât prin ce m-au făcut să trec deja. N-aș mai face niciodată asta, nu din nou. Dar mă aflu aici și sunt o femeie de cuvânt, și mi-am jurat că nu voi renunța.

Îmi încalț ghetele, apoi îngenunchez și asamblez a doua capcană. În timp ce testez bățul de sprijin, aud o bufnitură surdă în spatele meu. Mă răsucesc. Prima capcană a funcționat. Am impresia că văd mișcare, dar, până să ajung acolo, veverița este moartă, jumătatea din față a corpului fiind zdrobită în țărâna de sub buturugă. O dunguliță neagră, foarte subțire, se vede între pleoapele acoperite cu puf. Nu mi-au plăcut niciodată veverițele obișnuite, le prefer pe cele cu fălci și cu dungi. Când aveam șase sau șapte ani, mi-am petrecut o vară întreagă întinsă printre arțarii și mestecenii din spatele casei părinților mei, sperând ca vreo veveriță cu fălci să mă confunde cu o buturugă. Îmi doream din tot sufletul să-i simt pe piele lăbuțele. N-a fost să fie, dar o

dată am reușit să mă apropii suficient de mult cât să ne privim în ochi. Apoi, mi-a strănutat în nas și a dispărut. „A fost ca un truc magic”, i-am spus soțului meu la prima întâlnire. *Puf*! O poveste pe care am istorisit-o de atâtea ori, încât nici nu mai știu dacă este adevărată.

Veverițele cenușii, le asociez însă cu orașele, cu suprapopularea și cu murdăria. Totuși, îmi pare rău când ridic veverița de coadă. Mi-e greu să ucid mamifere, chiar dacă este o veveriță, chiar dacă trebuie să mănânc.

— Îmi pare rău, micuțo, rostesc eu.

Cooper putea să eviscereze o veveriță în mai puțin de un minut. Noi l-am cronometrat o dată, însă doar numărând secundele. De obicei, eu mă ocupam de foc. Am mai gătit verițe, dar niciodată nu am jupuit una.

Nu părea prea greu.

Am pus veverița pe burtă deasupra unui buștean. Cooper începea cu o tăietură sub coadă, așa că și eu am făcut la fel, opintindu-mă să tai pielea cu cuțitul tocit. Am făcut o crestătură de-a lungul bazei cozii. Apoi – partea asta m-a surprins de fiecare dată datorită ușurinței –, mi-am apăsat piciorul pe coadă și am smucit picioarele din spate ale veveriței.

Stropi roșii sunt împroșcați în aer când veverița se rupe în jumătate, iar eu mă împleticesc înapoi. Mișcarea neașteptată mă face să amețesc – mă simt de parcă aș fi pe o plută legănându-se în siajul unei nave. Strângând bucata de veveriță care mi-a rămas în mână, mă las într-un genunchi și mă silesc să respir de trei ori adânc și lent.

Nu știu unde am greșit. Când Cooper trăgea, pielea veveriței se desprindea imediat, ca o coajă de banană.

Nu contează unde am greșit, trebuie să salvez tot ce pot. Mă uit la carcasa care îmi atârnă în mâna dreaptă. O surpriză plăcută – nu s-a rupt în două. Am în mână totul, cu excepția cozii. Asta se poate corecta, cu răbdare.

Mă apropii din nou de buștean și văd coada desprinsă aflându-se încă acolo, flocoasă și gri, cu vârful alb. Amintirea îmi aduce în minte o imagine – Randy, cu părul roșu și transpirat zburlit în stil anime{21}, cu bandana de culoarea verde a fierii legată strâns pe frunte, câte o coadă de veveriță legănându-i-se deasupra fiecărei urechi. Îl văd dansând sălbatic în jurul focului, urechile-cozi fluturând în timp ce el urlă încercând să imite un lup, dar îi iese ca unui măscărici.

Mă așez pe buturugă și dau un bobârnac cozii fără trup, care cade pe pământ, apoi încerc să mă concentrez. Randy nu contează. Tot ce contează în clipa asta este să jupoi veverița. Poate că am tăiat prea adânc sau am smucit prea repede, nu știu, dar cred că știu ce să fac în continuare. Îmi strecor degetele în lungul mușchiului, desprinzând pielea câte puțin. Durează o veșnicie. Însă, în cele din urmă, pielea

este trasă pe picioarele din față ale veveriței. Lipesc lama cuțitului de partea centrală a unui picior din față, iar apoi, mă aplec deasupra lui și trag. Osul se rupe, iar cuțitul se înfige în buturugă. Trebuie să-l smucesc pentru a-l elibera. La celelalte trei picioare și la gât, nu forțez la fel de tare. Mâinile îmi sunt alunecoase și mă dor, dar aproape am terminat. Acum, trebuie doar s-o eviscerez. Răsucesc corpul cu burta în sus, apoi întorc cuțitul cu lama spre mine.

Nu înțepa organele. Măcar atât lucru știu.

Înfig vârful cuțitului în partea de sus a pieptului și încep să tai.

Apoi, cu mici smucituri, trag lama cuțitului spre mine, tăind pielea ca pe niște cusături care cedează. De data asta, nu greșesc. Corpul se deschide, iar eu îmi bag degetele înăuntru. Măruntaiele ies cu totul, un ansamblu unitar pe care îl arunc pe jos. Plină de protuberanțe, șira spinării veveriței îmi face cu ochiul din interiorul cavității.

Mă duc la pârâu și îmi spăl sângele veveriței de pe mâini și de pe încheieturi, luând niște nisip de pe fundul apei, ca să mă frec cu el. După aceea, tai veverița și o pun la fiert în cană. Îmi doresc să fi avut niște sare și piper, niște morcovi și ceapă. Dacă m-aș fi simțit mai în putere, aș fi căutat niște morcovi sălbatici, dar până acum n-am văzut niciunul, iar în clipa asta, n-am încredere în mine în privința identificării plantelor, mai ales a celor care par otrăvitoare.

În timp ce veverița fierbe, adun părțile necomestibile și le duc departe de tabără. Nu foarte departe, doar la vreo cincisprezece metri. Ar trebui să le îngrop, dar n-o fac. Sunt obosită, iar grămăjoara este atât de mică, încât o las pe pământ, apoi îmi spăl din nou mâinile. Las veverița să fiarbă până când carnea se desprinde de pe oase, apoi iau vasul de pe foc și scot o bucată. Este prea fierbinte, așa că o țin între dinți până pot s-o mestec fără să-mi ard limba. Carnea nu prea are un gust pe care să-l discern, dar măcar nu e unt de arahide. Sunt, nu știu, cam trei sute de grame de carne sau poate mai puține. Mănânc toată carnea de pe oase, iar după ce supa se răcește, o beau. Până să se întunece, tot ce a rămas din veveriță este o grămăjoară de oase subțiri, pe care le arunc în pădure.

Sătulă, aș putea dormi o lună. Dar mai întâi îmi întind brațele și picioarele, îmi îndrept corpul și mă aplec într-o parte și în cealaltă, respectându-mi angajamentul. Torn apă peste foc, mă târăsc în adăpost și îmi atârn ochelarii de mânerul rucsacului. Mă cufund mulțumită în neant.

Mă trezesc auzind un sunet fonfăit. Moleșită de somn, preț de o clipă cred că este respirația soțului meu. Întind mâna să-l înghiontesc, dar ceva mi-o înțeapă. Mă trezesc complet, îmi amintesc unde sunt, și văd crenguța care m-a zgâriat.

Ceva se mișcă lângă adăpost. Mă concentrez asupra sunetelor – o respirație puternică și fermă, pași zgomotoși. Ar fi trebuit să îngrop

resturile veveriței. Un urs negru le-a găsit, iar acum, vrea și untul de arahide. Animalul pare prea mare pentru a fi altceva decât un urs. Își bagă nasul în peretele adăpostului – frunzele foșnesc, iar o rază firavă de lună se strecoară înăuntru în apropierea intrării. Urăsc untul de arahide mai mult ca niciodată.

Dar nu mi-e frică, nu prea tare. De îndată ce îi voi da de înțeles că nu sunt o pradă, ursul va pleca. Nu voi avea probleme dacă nu este obișnuit cu oamenii, și, chiar dacă este, cel mai probabil se va retrage după ce mă voi ridica în picioare și voi urla puțin. Animalelor sălbatice nu le place hărmălaia.

Încet și fără zgomot, întind mâna spre rucsac, căutând cu degetele ochelarii în timp ce mușchii umerilor mă înțeapă și mă dor, opunându-se mișcării.

Un mârâit adânc și continuu, o respirație fierbinte și umedă. Un bot neclar, de culoare gri-maronie, din care se scurg bale albe și groase la un metru de fața mea. Îmi simt următoarea bătaie a inimii ca o lovitură de ciocan. Deși este întuneric, deși n-am ochelarii, agresivitatea și balele înspumate ale bolii sunt evidente. Blocând singura cale de ieșire din adăpostul meu, animalul nu este un urs, ci un lup turbat.

Singurele animale turbate pe care le-am văzut vreodată au fost ratoni și câțiva lilieci costelivi, și aceia în cuști – sau morți, așteptând necropsia. Nu reprezentau o primejdie, nu cu adevărat, nu ca asta – un lup de dimensiunile unui urs, de dimensiunile unei case. Un lup înfricoșător, care a scăpat de extincție doar pentru a-mi sfâșia gâtul.

Simt teroarea ca pe o îngroșare a venelor în timp ce bestia mârâie și își înclină capul uriaș. O picătură se desprinde din balele lui și cade pe rucsac.

Înșfac rucsacul exact când lupul se năpustește spre mine. Nu sunt genul care țipă. În montagnes russes, în case bântuite, când o Toyota RAV4 a trecut pe roșu și a venit drept spre mine – nimic din toate astea nu m-a făcut să țip, dar acum țip. Țipătul îmi încordează gâtul, iar forța cu care lupul s-a izbit de rucsac îmi încordează restul trupului. Îi aud maxilarele încleștându-se, simt umezeala – sudoarea mea, saliva lui, nu e sânge, te rog, să nu fie sânge – și văd negrul rucsacului meu, sclipiri de blană și colți. Sunt înghesuită între rucsac și capătul adăpostului, umerii apăsând acoperișul.

Lupul se retrage, doar un pas sau doi, se leagănă dintr-o parte în alta, se împleticește un pas. Mârâie din nou.

Și cu toate că abia pot să respir, în minte îmi vine un gând: „Nici vorbă să mă pot lupta cu un lup turbat, înghesuită cum sunt aici!” Nu pot să mă lupt cu un lup turbat nicicum, dar mai ales nu în condițiile astea. Dar trebuie. Fiindcă trebuie să ajung acasă. Ridic rucsacul între mine și lup și mă împing în peretele adăpostului. Cu un țipăt, forțez

peretele. Învelitoarea din pungi de gunoi rezistă, apoi cedează făcând frunzele și crengile să se împrăștie. În timp ce umărul meu trece prin perete, adăpostul începe să se prăbușească în jurul meu – simt o smucitură, simt cum piciorul îmi este tras cu violență.

Lupul m-a înșfăcat de picior. Simt presiunea mușcăturii lui înțepându-mă prin gheată. Precum momeala dintr-o undiță, sunt trasă în jos, tot mai jos și mai jos.

Tot ce pot vedea este dosul lacrimilor mele. Lumina stelelor strălucește în ele, o amplificare a imaginii nu în detaliu, ci înfățișând splendoarea eterică a lumii pe care nu sunt pregătită s-o părăsesc.

Lovesc cu piciorul. Lovesc și țip, și mă agăț de pământ Mă opintesc să scap dintre resturile care mă înconjoară. Piciorul liber îi izbește capul. Prin tocul ghetei, simt impactul de parcă aș fi lovit beton, iar celălalt picior se eliberează brusc. Mă târăsc spre lumina de dinaintea zorilor, spre peticele de iarbă, spre pârâul care susură. În spatele meu, lupul se zbate în timp ce restul adăpostului se prăbușește pe el.

Mă ridic anevoie în picioare, înșfac o creangă groasă și, când botul ascuțit al lupului apare dintre frunze, lovesc silueta care se ivește. Simt bufnitura impactului, aud cum se rupe un os sau o creangă și continui să lovesc. Iarăși și iarăși, până mi se taie răsuflarea, iar puterile mă părăsesc. Mă împleticesc înapoi, bâta atârnându-mi între genunchi. Rămășițele adăpostului meu sunt o nemișcare neclară și o licărire lichidă.

Mă doare peste tot. Nu e doar un disconfort, ci o durere adevărată. Durere de moarte.

Piciorul meu.

Mă prăbușesc pe pământ în graba mea de a-mi verifica rana.

Fiecare nerv din trupul meu țipă atât de puternic, încât nu pot simți nimic anume, nu pot diferenția teama de rana fizică. Pipăindu-mi laba piciorului, simt furnicăturile intensificându-se, dar nu găsesc răni. Tivul cracului stâng al pantalonilor este zdrențuit și umed, dar nu însângerat, nu cred.

Gheata mi-a fost smulsă din picior. Îmi trec mâinile peste șoseta de lână. Rămurele și frunze îmi înțeapă degetele. Nu găsesc găuri.

Sunt teafără.

Dacă tot aș mai fi avut obiceiul de a-mi scoate ghetele înainte de culcare – „Nu, nu te gândi la asta!”

Îmi ridic mâinile pentru a-mi șterge ochii și văd că degetele și palmele îmi sunt ude de saliva lupului, care este ca o membrană de mucus.

Mă reped spre pârâu.

Am atât de multe zgârieturi, atât de multe tăieturi mici prin care virusul rabic ar putea intra. Îmi frec, frenetic, mâinile în apă.

Apoi, încremenesc.

Frecându-mi mâinile, nu cumva împing virusul într-o tăietură? Oare e posibil?

Nu cunosc răspunsul. Ar trebui să-l cunosc, că doar lucrez cu animale, iar acesta este genul de lucru pe care îl știu. Doar că nu-l știu.

Stau tremurând în apă. Udă leoarcă de la brâu în jos și înfrigurată, nu mă simt eu însămi. Nu știu cine sunt. Nu știu ce să fac, ce să cred. Tot ce știu este unde mă aflu – șezând singură într-un pârâu.

Pe măsură ce trece timpul, îmi dau seama că mai știu un lucru: prin părțile acestea nu trăiesc lupi. Locul cel mai apropiat unde există lupi sălbatici este Canada sau, poate, Carolina de Nord. Probabilitatea ca animalul care m-a atacat să fi fost un lup este infimă.

Indiferent ce-a fost, l-am ucis. Nu ca să-l mănânc, nu curat, cu ajutorul unei capcane. Iubitoarea de animale care sunt eu și-a petrecut ultimii patru ani de viață profesională lucrând cu copii pentru a le insufla respectul – dragostea – pentru natură. Nu de dragul copiilor așa cum crede lumea. Nu să-i învăț e ceea ce îmi place. Mă gândesc la Eddie, șoimul cu coadă roșie, la Penny, vulpea. N-ar trebui să le dau nume animalelor care urmează să fie eliberate, dar o fac. O fac mereu.

În cele din urmă, mă ridic în picioare și ies împleticindu-mă din pârâu. Îmi simt picioarele amorțite în timp ce mă întorc la adăpostul distrus. Crepusculul a cedat locul zorilor. Mijindu-mi ochii, apropiindu-mă cu mișcări mici, reușesc să văd animalul, jumătatea din față, care iese dintre frunze. Capul arată ca și cum ar fi fost lovit de un bolovan.

Asta sunt eu acum? Un bolovan care se rostogolește la vale mânat de inerție, nu de voință?

Iau o creangă și dau la o parte frunzele însângerate de pe acoperișul adăpostului, apoi îndepărtez ramurile de pe cadavru. Încă tremur, iar gâtul mă ustură.

Animalul este mai mic decât am crezut – e cam de dimensiunile unui câine din rasa Collie –, cu picioare subțiri și coada murdară de excremente.

Nu este un lup, ci un coiot. Cu cât mă uit mai mult la el, cu atât pare mai mic.

„Îmi pare rău”.

„Îmi pare rău că te-ai îmbolnăvit”.

„Îmi pare rău că te-am omorât”.

Îmi scot gheata și rucsacul dintre resturi. În partea din față a bocancului sunt rupturi serioase. Îl împung cu un băț care intră cu ușurință și se lovește de interiorul tălpii. Unele găuri se prelungesc și în talpă. Bocancul este inutilizabil. Și partea din față a rucsacului este sfâșiată și îmi ia câteva minute să-mi găsesc ochelarii. Ramele sunt strâmbe, iar ambele brațe s-au rupt. O singură lentilă este intactă,

cealaltă fiind spartă acolo unde un colț a lovit-o ca un glonț.

Mă cuprinde o spaimă diferită de cea simțită în timpul atacului. O teamă la fel de intensă, dar altfel. O spaimă lentă. Vederea mea nu e proastă comparativ cu a unei cârtițe, dar este destul de proastă. Din clasa a patra, n-a mai trecut nicio zi fără să port ochelari de corecție.

— Nu văd, rostesc eu răsucindu-mă. Îmi înalț bărbia, ridic ochelarii distruși și mă adresez direct camerelor pentru prima dată de la începutul Provocării Individuale. Nu văd!

Ajutoarele ar fi trebuit să sosească deja. Un paramedic ar fi trebuit să mă ajute să mă așez și să-mi dea perechea urâtă de ochelari de rezervă pe care i-am încredințat producătorului cu o zi înainte de începerea filmărilor. Mă uit la zgârietura de un roșu aprins care îmi traversează dosul palmei drepte, punctată cu mici stropi de sânge care se usucă.

— Am nevoie de un vaccin, le spun eu copacilor. Inima începe să-mi bată tot mai tare. În ziua zero și în ziua a treia după expunere.

Ne-au cerut să ne facem vaccinuri antirabice înainte de a veni. A fost una dintre numeroasele cerințe: examen medical complet, antitetanos, dovada a multor altor vaccinuri pe care deja mi le făcusem pentru școală și serviciu. A trebuit să-mi fac doar vaccinul antirabic pentru a mă conforma regulilor impuse de ei.

— Nu sunt imună! strig eu. Vocea mi se frânge. Vaccinul antirabic este atipic prin faptul că, în loc să creeze imunitate, dacă îl faci înainte de a fi expus doar scade numărul de doze necesare după expunere. Îmi ridic mâna și mă răsucesc în cerc. Am o tăietură, uitați-vă! I-am atins saliva. Am nevoie de vaccinuri.

Nu primesc niciun răspuns. Privesc frunzele încețoșate, căutând o cameră instalată pe o creangă sau o dronă care planează deasupra. Trebuie să fie acolo, trebuie! Mă gândesc la bolovan, la ursul împăiat al lui Heather și la primul manechin însângerat, la baza unei stânci. Mă gândesc la păpușă, la țipetele ei mecanice în aerul sufocant din căsuță. Teama mea începe să se metamorfozeze, să se ascută și, cu toate că aștept, știu că nimeni nu va veni.

Pentru că ei au plănuit asta.

Nu știu cum, dar au plănuit asta, iar acum, ochelarii mei sunt sparți, și eu nu văd.

Am senzația că furia îmi va rupe pielea, că mă va sfârteca de vie, din interior.

Nu vădi

6

Gazda vorbește cu o voce de parcă ar fi pe scenă.

— Pentru prima voastră Provocare de Echipă, va trebui să găsiți împreună plante comestibile, spune el.

A dormit bine. Spre deosebire de concurenți, cu excepția Copoiului, care doarme mai bine afară decât înăuntru.

— Câștigă echipa care, în decurs de o jumătate de oră, adună cea mai mare varietate de plante comestibile. Totuși, asta nu înseamnă să vă duceți să culegeți floricele la nimereală.

Își flutură degetul a dojană, iar Dulgherița își dă ochii peste cap, făcând-o pe Zoo să râdă. Și gestul, și sunetul vor fi tăiate – acesta este un moment solemn.

— Pentru fiecare identificare greșită, echipa voastră va pierde un punct. Înmânează fiecărui șef de echipă un pliant viu colorat, îndoit în trei. Vă întreceți pentru ceva foarte important – prânzul.

Copoiul s-a trezit înainte de ivirea zorilor, ca să-și verifice capcanele, iar un iepure a devenit micul dejun al echipei sale. Și Domnișoara Biologie și-a împărțit cu ceilalți batoanele proteice, deși nu mai era obligată s-o facă. Cei opt concurenți care nu fac parte din echipa lor sunt lihniți, iar gazda nu știe de iepure.

Următoarele câteva minute sunt comprimate într-o secundă. Echipele sunt gata, iar gazda strigă:

— Start!

— Cooper fac pariu că știe toate chestiile astea, le spune Dulgherița coechipierilor ei. Unul dintre noi ar trebui să-l urmărească.

— Îl urmăresc eu, zice Chelnerița, dorindu-și să fi făcut parte din echipa lui.

Lui Zoo nu-i place ideea. Toată viața ei a urmat spiritul și litera legii.

— Cunosc câteva dintre plantele astea, rostește ea privind pliantul. Și cred că am văzut ieri morcovi sălbatici. Putem face asta și singuri.

— Sunt de acord, spune Inginerul.

Ieri, când a ajuns să facă parte dintr-o echipă cu trei femei, s-a îndoit de norocul lui. N-a știut dacă este noroc sau ghinion. Acum, crede că e noroc. Crede că au șanse. Îi place cum gândește Zoo.

— Cum vreți, zice Chelnerița.

Îi este foame, dar asta-i o senzație cu care e obișnuită. Proasta ei dispoziție este pricinuită mai mult de oboseală și de durerea de cap cauzată de lipsa de cofeină.

Zoo îi dă pliantul.

— Unele dintre ele sunt simplu de identificat. Putem să căutăm cu toții păpădii și cicoare, și pin, dar ce-ați zice dacă fiecare ar căuta și

una sau două dintre celelalte plante?

— Tu ești șefa, rostește Dulgherița.

Echipa Copoiului a luat un start hotărât. Domnișoara Biologie deja a cules o mână de mentă. A găsit cu o seară în urmă locul unde creștea, iar dimineață, a mestecat niște frunze, după ce și-a terminat porția de iepure. Pe lângă faptul că predă științele vieții, Domnișoara Biologie dă și sfaturi la un club de grădinărit. Cu ea și Copoiul, echipa ei are un avantaj evident.

Pe Pilot, glezna îl doare și mai tare astăzi și s-a umflat de abia a putut să-și bage piciorul în gheată.

— Ar trebui să te odihnești, spune Doctorul Negru. Ne descurcăm și singuri.

Băiatul-majoretă este ascuns în spatele lor, cu părul dat cu gel, cu ochii roșii și obosiți în timp ce studiază pliantul.

— Ce-i un verticil? întreabă el străduindu-se.

— Este un mod de așezare a frunzelor, la același nivel, răspunde Doctorul Negru. Deci, toate frunzele sau petalele pornesc din același loc, nu sunt înșirate pe…

Își apropie degetul mare și arătătorul și le mișcă în sus și în jos de parcă ar trasa o linie scurtă.

— Tulpină? propune Exorcistul.

— Ca o păpădie? întreabă Băiatul-majoretă.

— Exact, rostește Doctorul Negru. Ce are un verticil și trebuie să găsim?

— O păpădie.

Exorcistul râde și îl bate pe spate pe Băiatul-majoretă.

Iar acum, un montaj:

Echipele mergând prin pădure, căutând.

Pilotul șezând cu piciorul în apa rece ca gheața a unui pârâiaș, sărmană pasăre rănită.

Bancherul lăsat pe vine lângă niște plante de la baza unui bolovan acoperit cu mușchi.

— Cred că asta ar putea fi iarbă grasă.

Zoo rupând o frunză și mirosind-o. O întinde spre ceilalți și spune:

— Mirosiți.

O trec de la unul la altul.

— Miroase a…

Inginerul nu se poate decide.

— Morcov, ciripește Dulgherița.

— Bingo! rostește Zoo.

În colțul de jos al ecranului, un cronometru indică scurgerea rapidă a timpului de la treizeci la zero. Unii cred că timpul are propria dimensiune – un continuum secvențial –, alții argumentează că timpul este o teorie incalculabilă, de nepătruns a minții omenești – un

concept, nu un lucru. Producătorilor și editorului le pasă prea puțin de fizică sau psihologie și vor încropi acea jumătate de oră din fragmente, făcând minute întregi să dispară. Iar telespectatorii vor percepe scurgerea timpului așa cum vor ei.

Băiatul-majoretă atinge o creangă cu țepi.

— Toate plantele astea arată la fel, spune el.

Exorcistul apucă aceeași creangă și rostește.

— E pin.

— Pin, zice Dulgherița.

— Pin, spune Domnișoara Biologie.

Afirmația ei a fost făcută cu cincisprezece minute mai devreme, dar va fi prezentată ca a treia latură a triunghiului, cu nouă minute înainte de finalul probei.

Copoiul își conduce echipa în tăcere, rupând frunze, mirosindu-și degetele, căutând.

— Chiar se poate mânca asta? întreabă Chelnerița ridicând bucata de rădăcină pe care i-a dat-o Zoo.

— Cred că trebuie gătită întâi, răspunde Zoo.

Un gong răsună prin pădure. Toți se opresc să asculte. Cronometrai arată că mai sunt cinci minute.

— Bănuiesc că ar trebui să ne întoarcem, spune Bancherul.

— Nu le-am găsit pe toate, rostește Domnișoara Biologie.

— Avem destule, răspunde Fermierul.

Alături de el, Copoiul încuviințează din cap.

Echipa Pilotului îl ia de la pârâu.

— Am găsit mentă lângă apă, spune el.

Doctorul Negru îl ajută să se ridice.

— Grozav. Noi n-am găsit.

Deși găsiseră.

Echipele se adună pe câmp. Gazda le așteaptă și nu este singură. Lângă el se află un bărbat mare, bărbos, căruia îi lipsește doar un topor pentru a arăta ca un tăietor de lemne de Halloween.

Expertul.

Fără să zâmbească, încuviințează din capul lui masiv și îi privește pe concurenți. Cămașa din flanelă și barba de o nuanță roșiatică flutură într-o pală de vânt. Zoo abia reușește să-și stăpânească un hohot de râs – se gândește că uriașul abia a coborât pe vrejul de fasole și pare să-l aleagă pe cel pe care îl va frige pentru masa următoare.

Gazda prezintă realizările Expertului, care le intră concurenților pe o ureche și le ies pe cealaltă, în același timp impresionante și de neînțeles, la fel cum se va întâmpla și în cazul telespectatorilor. Este licențiat, instructor. Oferă consultanță forțelor de ordine și echipelor de salvare. Timp de câteva luni, a supraviețuit de unul singur în sălbăticia din Alaska, care este mult mai aspră decât cea de-aici. A

găsit pantere și urși, și lupi cenușii, aceștia din urmă fiind pe cale de dispariție, precum și oameni, rătăciți și criminali.

Pe scurt, își cunoaște meseria.

Șefii de echipă îi prezintă Expertului colecțiile adunate. Zoo este prima.

— Păpădie, desigur. Mentă, pin. Le-ați găsit pe cele ușoare, spune Expertul.

Vocea îi este aspră, dar nu neprietenoasă. Vădește o încredere în sine suverană, care însă nu trece linia spre orgoliu. N-are nimic de dovedit. Copoiul simte atracția și respingerea simultane stârnite de trăsăturile comune.

— Cicoare, rostește Expertul, foarte bine. Brusture. Păducel. Morcovi sălbatici. Și… ce crezi că e asta?

Ridică o frunză mare și strălucitoare.

Zoo se uită în pliant.

— Măr-de-mai?

Expertul țâțâie ușurel.

— Este mac canadian. Arată spre ruptura rizomului. Vezi roșul?

— E toxic? întreabă ea.

— În doze mari. Frunzele de mac canadian seamănă mai mult cu niște umbrele și sunt strălucitoare în perioada de înflorire. Sunt unele dintre primele plante care înfloresc primăvara, așa că în această perioadă a anului încep să se veștejească și deja au mici fructe galbene-verzui.

Echipa lui Zoo pierde un punct, scorul total fiind de șase, însă ea a învățat ceva.

Echipa Copoiului câștigă ușor șapte puncte fără nicio identificare greșită, găsind inclusiv o bilă dură și galbenă, care se dovedește a fi un fruct de măr-de-mai. Expertul este impresionat. Copoiul este prins la mijloc între mândrie și jena de a se mândri.

Pilotul prezintă colecția echipei sale fără a ști ce conține. Expertul inventariază plantele.

— Pin, mentă, brusture, iarbă grasă, păpădie, cireș sălbatic. Mai este una. Dacă e corectă, echipa Pilotului intră în lupta pentru primul loc. Dacă este greșită, riscă să ajungă pe ultimul.

Cadrele fixe construiesc dramatismul – pauze lungi, un prim-plan cu ochii nerăbdători ai Doctorului Negru. Cu buzele strânse, Băiatul-majoretă se fâțâie de pe un picior pe altul. Exorcistul zâmbește ca un fotomodel. Pilotul stă ferm, nedând niciun semn de durere. Expertul bagă mâna în geantă, scoțând un oftat care îi deranjează puțin barba. Extrage o tulpină goală la interior, cu pete vinețiu, având în vârf un mănunchi de mici ghemotoace maronii, cu aspect ca de hârtie, care fuseseră cândva floricele.

Iar acum – un anunț din partea sponsorilor și a oricui a plătit pentru

câteva momente de prezentare a bunurilor sau serviciilor sale. Unii dintre telespectatori se vor văita, dar vor reveni, alții vor îndura scurtul moment de clipuri publicitare, după care show-ul va continua. Și telespectatorii pot manipula timpul, pentru un preț.

Expertul ridică planta și strâmbă din nas, lăsându-l pe telespectator să înțeleagă că aceasta miroase urât. Pilotul își suge obrajii – știe că e ceva în neregulă.

— Morcov sălbatic? întreabă Expertul.

Pilotul nu știe; în spatele lui Doctorul Negru încuviințează din cap.

— Nu, rostește Expertul. Iar dacă ați mânca asta, v-ar ucide. A auzit cineva de-aici de un om pe nume Socrate?

Și astfel se află că este cucută.

Gazda face un pas în față fluturându-și mâinile în ritmul unei muzici pe care n-o va auzi niciodată. Nu-i pasă care sunt diferențele dintre cucută și morcovii sălbatici. Se întoarce spre echipa Copoiului.

— Felicitări! rostește el. A venit vremea să vă primiți răsplata.

7

Îmi curăț și-mi bandajez mâna folosindu-mă de mica trusă de prim ajutor pe care am primit-o la începutul concursului, iar apoi, pornesc la drum. Îmi lipsește o gheată și sunt furioasă. Fiecare creangă pe care o ating este o șoaptă amintindu-mi de mârâiturile coiotului. Dacă încerc să mă concentrez asupra ceva ce se află la peste un metru distanță, încep să-mi mijesc ochii, ceea ce nu mă ajută prea mult și îmi provoacă dureri de cap. Așa că nu mă concentrez. Mă las în voia sorții, înaintând cu pași târâți prin pădure. Și cu toate că simt pietrele și crengile sub piciorul stâng, care este desculț, vederea mea transformă toate texturile în puf. Obiectele se unesc. Pământul din pădure parcă e acoperit cu un covor verde aici, maro dincolo, un model creat de mama natură.

În timp ce merg, țin mâna în buzunarul jachetei și frec cu degetul mare concavitatea lentilei supraviețuitoare. Lentila a devenit piatra îngrijorării mele – ba chiar mai mult, piatra furiei, piatra gândirii, piatra pot-face-asta.

Coiotul nu se poate să fi fost real. *Nu* se poate! Acum, după ce fierbințeala momentului a trecut, atacul pare îndepărtat și ca un vis. A fost atât de sinistru, atât de rapid. Mă concentrez încercând să-mi aduc aminte, căutând inexactități. Am impresia că îmi amintesc o anumită rigiditate a mișcărilor sale și poate o licărire metalică în lumina lunii. *Știu* că îmi amintesc un bâzâit electronic vestind lipsa de autenticitate a țipetelor înregistrate ale păpușii – poate că acel sunet a existat și dincolo de mârâiturile coiotului. Eram prea înspăimântată, nu vedeam și s-a întâmplat atât de repede, încât îmi este greu să fiu sigură.

Ad tenebras dedi. Trei cuvinte și s-a terminat. Tot ce trebuie să fac e să mă recunosc înfrântă. Dacă aș fi gândit limpede în timpul atacului, poate că le-aș fi rostit, dar momentul a trecut, iar mândria nu-mi va îngădui să renunț.

„Mândrie”, gândesc eu înaintând prin peisajul neclar. Am doar câteva amintiri de la orele de catehism la care mama m-a pus să mă duc când eram la școala primară, însă îmi amintesc că am învățat despre păcatul mândriei. Mi-o amintesc pe bătrâna doamnă Nu-știu-cum, cu părul ei vopsit în roșu și rochia lălâie cu imprimeu floral, punându-ne pe toți șase să ne așezăm la masa din bucătărie și arătând spre pandantivul cu opal pe care îl purtam.

— Mândrie, a spus ea, este să te simți mai drăguță decât alte fete. Înseamnă să porți prea multe bijuterii și te uiți întruna în oglindă. Înseamnă să te machiezi și să porți fuste scurte. Și este unul dintre cele șapte păcate de moarte.

Îmi amintesc cum ședeam la masa ei și fumegam auzindu-i cuvintele. Detestam să fiu dată ca exemplu și detestam că exemplificarea era atât de teribil de inexactă. Pandantivul aparținuse mamei tatălui meu, care murise cu câteva luni în urmă. Faptul că purtam pandantivul nu mă făcea să mă simt mai drăguță decât alte fete, ci îmi amintea de o femeie pe care o iubisem și de care îmi era dor, și pe care o plângeam. În plus, băiețoasă fiind, nici măcar nu încercasem să mă machiez.

În ziua aceea, am avut ca gustare biscuiți graham, iar când am întins mâna să-l iau pe al doilea, am fost avertizată în privința lăcomiei. Această amintire îmi declanșează un râs amar, în vreme ce merg cu pași târșâiți.

Ce altceva?

Îmi amintesc cum eram îngenuncheată într-o strană din biserică, iar profesoara repeta la nesfârșit o întrebare, făcându-mi mintea să se învârtejească – de ce nu răspunde nimeni? Într-o doară, am propus un răspuns, însă a țipat să tac. Nu-mi amintesc întrebarea la care nu trebuia să răspund și răspunsul pe care nu trebuia să-l dau, dar îmi amintesc rușinea pe care am simțit-o. În ziua aceea, am aflat că, oricât de poruncitor este tonul unei persoane, indiferent de câte ori întreabă ceva, s-ar putea ca de fapt să nu dorească un răspuns.

Îmi amintesc și că, după câteva săptămâni sau luni, am rugat-o pe mama să nu mă mai trimită acolo. Nu pentru că orele mă plictiseau sau mă speriau, ci fiindcă, deși aveam o vârstă fragedă, știam că era ceva în neregulă. Nu conta că încă nu cunoșteam cuvântul „ipocrit”; la fel ca în cazul cuvântului „retoric”, am învățat semnificația fără a-l cunoaște. Simțeam mândria profesoarei. Am fost un copil cu imaginație, încântat să declare că o casă era locuită de fantome sau că a văzut urmele lui Bigfoot{22} în noroi, însă, dacă uneori îmi îngăduiam să mă cufund într-un joc, știam totuși că mă joc. Știam că nu era ceva real. Să privesc niște desene animate cu Adam și Eva lăsându-se păcăliți de șoapte ridicole ale unui șarpe, iar apoi, fiind goniți din casa lor de către Dumnezeu era una. Să accept că aceste desene animate nu erau o fantezie, ci o ilustrare exactă a istoriei era alta. Deși aveam doar zece ani, am simțit repulsie. Câțiva ani mai târziu, când la școală ne-au fost prezentate ideile lui Charles Darwin și Gregor Mendel, am simțit ceva foarte apropiat de o revelație spirituală, așa cum nu aveam să mai simt niciodată. Am recunoscut adevărul.

Iar acest adevăr mi-a modelat viața. Îmi lipsesc aptitudinile pentru științele superioare și matematică – mi-am dat seama de asta la liceu –, dar înțeleg destule. Suficient cât să n-am nevoie de platitudini. Am auzit credincioși vorbind despre răceala științei și căldura credinței lor. Însă și în viața mea a existat căldură și am și eu credință. Cred în

iubire și cred în inerenta frumusețe a unei lumi care s-a format singură. Când piciorul mi-a fost înșfăcat, viața nu mi s-a derulat pe dinaintea ochilor, ci am văzut doar lumea. Maiestuozitatea atomilor și tot ce-au devenit ei.

E posibil ca această experiență să fi fost un scenariu oribil al unei echipe de producție și s-ar putea să regret unele dintre deciziile care m-au adus aici, dar au fost deciziile mele. Și chiar dacă am făcut greșeli, asta nu schimbă faptul că lumea în sine este frumoasă. Solzii în spirală ai unui con de brad, curgerea elicoidală a apei unui râu mușcând din mal și creând un cot, scânteierea portocalie de pe aripile unui fluture avertizând prădătorii în privința gustului amar. Aceasta este ordinea din haos, aceasta e frumusețea și este cu atât mai frumoasă cu cât s-a creat singură.

Ies din pădure – drumul se întinde în fața mea ca un fum.

N-aveam de ce să mă aștept la atac, dar totuși ar fi trebuit să mă aștept la ceva de genul ăsta. La o farsă. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât adevărul devine mai limpede. Coiotul a fost animatronic. Era prea mare ca să fie real, avea mișcările prea rigide. Nu clipea, iar ochii lui ca niște mărgele nu și-au mutat deloc privirea. Am impresia că nici botul nu i s-a deschis și închis, deși poate că buzele i s-au mișcat puțin. Nu mi-a mușcat piciorul, probabil că ei mi-au pus o capcană pe gheață în timp ce dormeam. Am fost surprinsă și speriată. Era întuneric, iar eu nu aveam ochelarii la ochi. De aia mi s-a părut viu.

Lumea în care înaintez acum este o pervertire omenească intenționată a frumuseții naturii. N-am voie să uit asta. Trebuie să accept. Am acceptat.

În condițiile în care nu văd, îmi lipsește un bocanc, iar corpul îmi este îndurerat și țeapăn, probabil că n-am mers decât vreo patru sute de metri până să am nevoie să mă odihnesc. Încă este dimineață devreme, am timp pentru o pauză scurtă. Mă așez, mă sprijin de parapet și închid ochii. Aud întruna pași furișați în pădure, dar știu că nu există. Refuz să deschid ochii pentru a verifica.

Setea mă trezește, o uscăciune nesfârșită a gurii. Iau rucsacul, scot din el o sticlă pe jumătate plină cu apă și o beau pe toată.

Apoi, remarc că soarele se află în cealaltă parte a cerului, nu unde ar fi trebuit să fie. Panica mă cuprinde – lumea a luat-o razna –, apoi mintea mea rațională începe să funcționeze și îmi dau seama că soarele apune. Am dormit toată ziua. N-am mai făcut niciodată așa ceva. Dar mă simt mai bine. Capul îmi este limpede, nu mai simt acea apăsare puternică în piept. Mă simt atât de bine, încât realizez cât de rău trebuie să mă fi simțit înainte. Vezica mă înțeapă și sunt lihnită, stomacul chiorăindu-mi, implorându-mă. Mi-e atât de foame, că scot untul de arahide și îmi îndes în gură câteva linguri, încercând să ignor

cât de dezgustătoare sunt gustul și senzația. Trec peste parapet și mă las pe vine printre copaci. Urina mea are o culoare chihlimbarie-închisă, prea întunecată. Scot a doua sticlă și beau puțin. Deși sunt deshidratată, trebuie s-o păstrez fiindcă îmi este imposibil să umblu noaptea fără ochelari.

În timp ce adun lemne pentru a-mi construi adăpostul, descopăr o salamandră de apă, mică și roșie. O iau în palmă și mă las pe vine în caz că sare din mâna mea. Admir pielea de un portocaliu aprins și petele cu margini negre de pe spinarea suplă a amfibianului. Mi-au plăcut întotdeauna salamandrele roșii. În copilărie, le numeam tritoni de foc. Abia jenant de târziu în viață – ei bine, în primul an ca educator profesionist în privința vieții sălbatice –, mi-am dat seama că salamandra roșie nu era o specie, ci o etapă de viață a tritonului estic. Și că acești pui strălucitori se transformă în adulți anoști de culoare verzui-maronie.

Salamandra se obișnuiește cu pielea mea și începe să înainteze cu un mers legănat, traversându-mi palma.

Mă întreb cu câte calorii m-aș alege dacă aș mânca-o.

Piele de un portocaliu aprins: toxine strălucitoare. Nu sunt sigură cât de veninoase sunt salamandrele roșii pentru oameni, dar nu pot risca. Îmi cobor mâna spre o piatră acoperită cu mușchi, las salamandra să treacă pe ea și termin de construit adăpostul.

În noaptea aceea, visez cutremure și copilași animatronici, care mă vânează cu sulițe. Dimineață, dărâm adăpostul și pornesc spre est, pe drumul ca un fum. N-oi putea eu să-mi focalizez privirea, dar gândurile îmi sunt clare. Am nevoie de provizii. De un rucsac nou, de ghete și de mâncare – orice numai unt de arahide nu. Încep din nou să-mi fac griji în privința apei. Este ca și cum m-aș fi întors în timp – câte zile, trei, patru? Mi se par săptămâni – de când am plecat din căsuța albastră, după ce am fost bolnavă, când am fost în stare să merg iarăși, dar înainte de a găsi magazinul alimentar. N-am mâncare, apa aproape că s-a terminat, iar eu mă îndrept spre est căutând un Indiciu pe care o parte din mine să teme că nu-l va găsi. Este exact la fel, doar că acum nu văd și n-am o gheată.

Înaintez atât de încet, prea încet. Dar ori de câte ori încerc să merg mai repede, mă împiedic sau alunec, sau calc pe ceva ascuțit. Talpa piciorului stâng îmi pare o rană uriașă acoperită de o bășică uriașă.

Dimineața este răcoroasă și nesfârșită. Monotonia încețoșată este mai rea decât coiotul-robot, aproape la fel de rea ca păpușa. Dacă ei vor să mă doboare, exact asta trebuie să facă – să mă pună să merg la nesfârșit, fără să văd nimic, fără nimeni cu care să vorbesc. Să n-am Provocări de câștigat sau de pierdut. Propoziția de siguranță mi se strecoară în minte, tachinându-mă. Pentru prima dată, îmi doresc să nu fiu chiar atât de încăpățânată. Să pot fi ca Amy – să ridic din umeri

și să admit că mi-a fost îndeajuns. Că toată povestea asta este o tâmpenie prea mare ca să merite.

Și dacă… dacă aș merge mai repede, deși nu văd? Poate că m-aș împiedica de-a binelea. Poate că mi-aș scrânti glezna mai rău decât Ethan – o entorsă severă sau chiar o fractură.

Și dacă n-aș fi atât de atentă cu cuțitul? Poate că ar aluneca, iar lama mi-ar tăia mâna suficient de adânc, încât, cu ce am în trusa de prim ajutor, să nu pot închide rana. O astfel de situație nu mi-ar permite să continui. Aș fi silită să plec, iar toată lumea ar spune că nu e vina mea. Soțul meu mi-ar săruta bandajul și ar deplânge ghinionul meu, însă repetând întruna cât de fericit este că m-am întors acasă.

Cu siguranță, ideea e atrăgătoare. Nu să-mi fac rău intenționat – niciodată, n-aș face asta –, dar să-mi dau ocazia să greșesc. Cu fiecare pas, ideea mi se pare tot mai puțin absurdă, iar apoi, remarc în față o clădire începătoșată. După câțiva pași precauți, îmi dau seama că este o benzinărie, de pompe fiind legat un panou pe care scrie de mână: „NU AVEM BENZINA!” E suficient pe mare pentru a-l putea citi de la câteva zeci de metri, chiar și fără ochelari. Atenția îmi revine cu totul la joc, iar neliniștea îmi încleștează pieptul. Pe măsură ce mă apropii de benzinărie, văd niște pete care par clădiri, pe un drum aflat în stânga mea.

Explozii de culoare umplu intersecția. Mijindu-mi ochii și apropiindu-mă, îmi dau seama că sunt panouri publicitare. Văd o reclamă pentru selecții în liga mică și alta cu aiureli despre controlul armelor. Pe un panou scrie doar: „POCĂIEȘTE-TE!” La marginea grupului, un altul este acoperit cu diverse autocolante – sunt cel puțin zece. Printre autocolante iese în evidență o săgeată albastră îndreptată spre stânga.

Nuanța nu se potrivește, este mai întunecată decât culoarea care mi-a fost atribuită. Nu sunt sigură dacă săgeata e pentru mine, s-ar putea să mă apropii, dar am atât de tare nevoie de provizii, iar Emery a spus că nu vor fi întotdeauna la vedere. Ce risc dacă urmez săgeata pe o distanță scurtă? Nu cred că, dacă greșesc, mă vor lăsa să mă îndepărtez prea mult de la traseu.

Cotesc spre nord. În timp ce merg, sunt încordată și atentă, dar nu observ nimic neobișnuit, cu excepția liniștii. Prima clădire la care ajung este o cooperativă de credit – pare închisă. Poate că este duminică sau poate că personalul se află înăuntru, ascunzându-se până trec. Nu văd nimic albastru. Câteva minute mai târziu, ajung la a doua clădire, care e retrasă față de drum. Traversez mica parcare goală pentru a cerceta. Văd vitrine și siluete înăuntru. Oameni? Dar nu cred că se mișcă. Apropiindu-mă, îmi dau seama că siluetele din geam sunt manechine amplasate în jurul unui cort. Îmi mijesc ochii pentru a citi ce scrie pe firma de deasupra ușii. „EXCURSII ȘI ESCALADĂ”. Mă

gândesc la rucsacul meu distrus, la gheata care îmi lipsește.

Ușa este încuiată. E prima dată când dau de o ușă încuiată. Stau pe trepte și mă gândesc. Regulile spun să nu conducem vreo mașină, să nu lovim pe nimeni în cap sau în organele genitale și să nu folosim niciun fel de arme. Nu zic nimic despre a nu intra prin efracție – nu din câte îmi amintesc. De fapt, ei au spus că orice adăpost sau resurse găsim pot fi folosite.

Unul dintre manechine reprezintă o femeie care poartă o vestă albastră și o șapcă neclară, asortată. Albastrul cerului, albastrul meu.

Lovesc cu cotul ochiul cel mai de jos al ușii de sticlă. Acesta se sparge, iar durerea pe care o simt este egală cu zero comparativ cu tot ce am simțit în aceste ultime zile. Bag mâna prin spărtură și descui ușa din interior. Îmi scot rucsacul, apoi jacheta, pe care o scutur în caz că au rămas cioburi agățate de mânecă. Îmi înfășor jacheta în jurul labei piciorului stâng. Când intru în magazin, pășesc cu grijă pentru a evita tăierea ghetei improvizate. Sticla trosnește sub talpa bocancului drept, iar eu văd o bucată de hârtie pe dușumea. O ridic gândindu-mă că ar putea fi un Indiciu. O desfac și citesc:

> PERSOANELE CARE AU URMĂTOARELE SIMPTOME – LETARGIE, DURERI ÎN GÂT, GREAȚĂ, STARE DE VOMĂ, AMEȚELĂ, TUSE – SĂ SE PREZINTE IMEDIAT LA CENTRUL COMUNITAR OLD MILL PENTRU A INTRA ÎN CARANTINĂ OBLIGATORIE.

O privesc un moment, fără să înțeleg. Apoi, ca și cum niște piese de domino ar fi căzut, pricep. Înțeleg totul. Faptul că mi-a dispărut cameramanul, căsuța, absența oricărui om din calea mea – ei schimbă scenariul. Îmi amintesc că, înainte de a pleca de-acasă, am căutat pe Google harta zonei în care ni s-a spus că se va filma. Țin minte că am văzut un petic verde nu departe de-aici: Worlds End State Park{23}. Îmi amintesc pentru că mi-a plăcut numele, dar m-am crispat din cauza lipsei apostrofului{24}. Dar poate că numele nu este o denumire, ci o declarație. Poate, faptul că parcul se află în apropierea locului de start nu e o coincidență. Din câte îmi dau seama, chiar parcul a fost locul de start.

Ticăloși deștepți!

Las fluturașul să cadă pe podea. În regulă, este un Indiciu care îmi spune nu unde să mă duc, ci unde mă aflu. Povestea din spatele manechinelor lăsate de ei.

Tot ce se află în magazinul ăsta e bun de luat.

Primul obiect este șapca albastră din geam. O scot de pe capul de plastic al manechinului și o pun pe părul meu încâlcit. Apoi, mă îndrept spre casa de marcat, lângă care văd o vitrină frigorifică de la Coca-Cola plină cu băuturi răcoritoare. Sunt cel puțin douăzeci de

sticle cu apă. Iau una și o beau pe toată. Îmi umplu bidoanele Nalgene și le iau pe celelalte. Mă îndrept spre un stand rotativ pe care se află batoane energizante. Batoane KIND și batoane Luna, Lärabars și Clif Bars, și vreo șase alte mărci. Îmi umplu buzunarele cu cele pe care le cunosc, iar apoi, mănânc unul. Cu lămâie. Este prea dulce, dar nu-mi pasă – îl mănânc pe tot și desfac încă unul. Totuși, mă opresc după al doilea pentru a-mi lăsa stomacul să se calmeze. Patru sute de calorii – mi se pare un festin.

După aceea, pornesc pe culoarele dintre rafturi, încântată, trecându-mi degetele peste haine și lanterne și aragaze de camping. Îmi dau seama că asta este răsplata pentru că am câștigat Provocarea reprezentată de coiot. Uitasem că trebuia să urmeze o răsplată.

La raionul de încălțăminte, văd genul acela de non-pantofi ridicoli de care poartă Cooper. Oare s-a confruntat și el cu un coiot, la ultima Provocare? Poate că fiecare dintre noi are parte de ceva diferit, ceva pe măsura abilităților fiecăruia. Cooper s-a ales cu un urs și… nu știu cum s-a descurcat cu el, dar sunt sigură că a fost perfect. Dacă va ceda, nu va fi din cauza panicii.

Dacă Heather încă n-a abandonat, probabil că a avut de-a face cu un liliac sau cu un păianjen. Totuși, mi se pare improbabil să fi rezistat atât de mult. Ar fi renunțat în a doua noapte dacă am fi lăsat-o s-o petreacă singură. Puștiul asiatic – nu-mi amintesc numele lui – a primit un raton sau o vulpe, un animal mai mic decât un coiot, dar deștept. Desigur, o veveriță pentru Randy, sau nu, niște veverițe – o ceată de veverițe, după cum scria cândva pe un desen care voia să convingă că așa se numea un grup.

Indiferent care au fost Provocările lor, sper că au cerut ajutor. Sper că toată lumea, cu excepția mea, și-a amintit cuvintele de siguranță și le-a strigat spre cer.

Sper că toți sunt teferi.

Găsesc un bocanc care îmi place – ușor și impermeabil iau eticheta cu numele modelului și mă duc către ceea ce îmi imaginez că este spațiul de depozitare, spre care dă o ușă aflată în capătul raionului de încălțăminte. Încăperea este întunecată și nu are ferestre. Doar un firicel de lumină intră din spatele meu. Nu simt niciun miros.

Mă întorc la rafturi și iau o lanternă și un set de baterii AA. Degetele mele înțepenite nu reușesc să desfacă setul, iar cuțitul nu e cu mult mai bun, așa că mă duc la raionul de cuțite militare elvețiene și cuțite Leatherman. Ezit puțin – nu sunt permise arme –, dar, în timp ce aleg unul pe care îl simt confortabil în palmă și îi desfac lama cea mai lungă, îmi amintesc că sunt numite „unelte multifuncționale” și că nu sunt cu nimic mai primejdioase decât cuțitele pe care ni le-au dat ei. Desfac setul de baterii. Toată treaba asta începe să semene cu o vânătoare de comori. Sau cu un joc video. Găsește obiectul A pentru a

avea acces la obiectul B, găsește obiectul C pentru a deschide obiectul A. Sentimentul de realizare pe care îl simt când bag bateriile în lanternă este ciudat de intens și tocmai acest sentiment mă îngrijorează. Ei vor să mă facă să mă relaxez. Ceva rău se va petrece în curând. Ceva mă așteaptă în depozit.

Dar când aprind lanterna înăuntru, văd doar marfă. Încălțămintea este pusă pe rafturile de pe un perete. Găsesc bocancii care mi-au plăcut și aleg o pereche mărimea mea. Mi se potrivesc la fix.

După aceea, mă duc la raionul de haine pentru femei. Port aceleași haine de cel puțin două săptămâni, așa că sunt îngroșate de murdărie. Când pun mâna pe pantaloni, în material apar mici crăpături și sunt aproape sigură că s-a stârnit un mic norișor de praf. Aleg niște lenjerie absorbantă, apoi un teanc de tricouri și pantaloni. Aproape că mă distrez în timp ce duc lucrurile în cabina de probă. Este probabil ca aici să fie camere de filmat, așa cum sunt peste tot, iar castitatea mea a fost de mult compromisă. Până acum, nu doar că m-au filmat urinând și defecând, dar pot umple un întreg episod cu funcțiile de excreție ale corpului meu.

Închid ușa cabinei de probă. Nu are tavan iar o lumină slabă cade de deasupra de parcă ar fi amurgul. Îmi pun vraful de haine pe o banchetă, mă răsucesc – și icnesc dându-mă înapoi cuprinsă de o panică îngrozitoare. Preț de o clipă, sunt convinsă că sunt atacată de o vagabondă sfrijită.

O oglindă. De parcă uitasem că există. Dar există, iar eu sunt surprinsă de schimbările pe care le văd. Mă apropii de oglindă și îmi studiez chipul. Sub șapca de un bleu aprins, obrajii îmi sunt scofâlciți. Pungi uriașe îmi atârnă sub ochi. N-am fost niciodată atât de slabă. N-am fost niciodată atât de murdară. După ce îmi scot tricoul, îmi văd coastele ițindu-se de sub bustieră. Stomacul îmi este concav. Nu cred că așa trebuie să fie. Când îmi sug burta, aproape că dispar. De aceea îmi era atât de frig? Fac un pas înapoi, iar reflexia mea devine o pată de murdărie.

Prioritățile mele se schimbă.

Îmi las în cabină hainele alese și mă duc în magazin pentru a căuta săpun, șervețele umede, orice pot găsi pentru a scăpa de mizeria care îmi acoperă pielea. M-am îmbăiat de câteva ori – oarecum – și am purtat prin rotație cele două perechi de chiloți. După ce îi port, îi spăl cât pot de bine de fiecare dată, dar au trecut câteva zile de când i-am schimbat ultima oară, iar ambele perechi sunt pătate și miros urât.

Găsesc baia în spatele unei uși pe care scrie „DOAR PENTRU ANGAJAȚI”. La lumina unui felinar de camping, răsucesc robinetul. Nimic. Fără să mă mir, ridic capacul rezervorului și umplu cu apă un vas pliabil. Mă dezbrac de tot și mă spăl cât pot de bine, terminând un săpun de cânepă organică și înnegrind trei prosoape de călătorie.

Folosesc restul apei din rezervor pentru a mă clăti. După aceea, tot mai simt un strat uleios de săpun pe pielea picioarelor. Nu este o senzație neplăcută. Părul îmi este în continuare dezgustător, dar îmi simt restul trupului aproape curat.

Mă uit la bustieră și pantalonii murdari de pe dușumea și observ cutia microfonului în cutele lor. Este mică și ușoară, și m-am obișnuit atât de tare cu ea, încât am uitat că există. Bateria e moartă, s-a descărcat de ceva vreme. Dar, cu siguranță, în magazin sunt microfoane, iar coiotul avea și el unul.

Iau microfonul pentru orice eventualitate – probabil că este scump și fac pariu că, în contract, există o clauză legată de păstrarea lui, de care nu-mi amintesc – și îl țin în mână în timp ce mă duc goală spre cabina de probă, în cealaltă mână având șapca albastră. Îmi pun chiloți curați și o bustieră sport subțire, cu dungi albastre și verzi. Prima cămașă pe care o încerc îmi vine ca un sac. Pantalonii par că vor cădea la primul pas. Mărimea M nu îmi mai vine. Mă întorc la raionul de haine, iar câteva minute mai târziu, sunt îmbrăcată complet – totul este măsura S. Toate atârnă, dar nu cad de pe mine.

Am știut că voi slăbi în timpul filmărilor. În secret, am considerat asta un bonus pe lângă faptul că participam la emisiune. Dar faptul că am slăbit în halul ăsta mă sperie. Arătând în felul ăsta, mi-e greu să-mi spun că sunt puternică. Ultimul ciclu mi s-a terminat cam cu o săptămână înainte de începerea concursului și mă întreb dacă acest trup fragil mai e capabil de așa ceva.

Aleg o jachetă nouă, una verde-închis, cu guler tivit cu lână. Are fermoare la subsuori, așa că nu va trebui s-o dezbrac și s-o îmbrac prea des. Îmi mut lentila supraviețuitoare în buzunarul jachetei. Apoi, iau un rucsac pe care îl umplu cu provizii: chiloți de schimb, a doua sticlă cu apă, câteva pachete cu pastile de purificare a apei, șervețele umede biodegradabile, o sticluță cu săpun lichid Dr. Bronner, lanterna, baterii de rezervă, un poncho compact, cuțitul meu bont și cuțitul Leatherman pe care l-am folosit ca să desfac setul de baterii, micul meu vas turtit, o nouă trusă de prim ajutor pentru a înlocui trusa mea incompletă, două duzini de batoane proteice de diverse mărci și arome, niște granola și carne de vită uscată, pungi de gunoi din spatele tejghelei. Mă pomenesc atrasă de lucruri de prisos: un tacâm din plastic, cu furculiță și lingură la cele două capete, un binoclu, o săpăligă de buzunar, un deodorant. Dintre toate obiectele „de lux”, îmi îngădui să păstrez doar o cană pliabilă și un pachet cu ceai de plante. N-are niciun rost să mă împovărez. La sfârșit, bag microfonul în buzunarul pentru telefon din partea de sus a rucsacului.

Sunt gata să pornesc la drum, dar soarele apune. Pare o prostie să plec acum.

E un magazin, nu o casă. Poate că-i în regulă să dorm aici. Poate că

așa și trebuie. Mă uit la cortul din vitrină. Poate că și asta face parte din răsplata mea.

Trag cortul pe culoar și îl pun între raftul cu încălțăminte și un stand cu șosete Dam Tough. Bag înăuntru câteva saltele pentru camping și doi saci de dormit, apoi arunc și câteva pernuțe pentru cort. Îmi luminez tabăra de interior cu câteva felinare cu baterii, apoi urmează luxul suprem: aprind un aragaz de camping. Într-un colț, găsesc un stand cu alimente deshidratate. Toate sortimentele par delicioase. Iau trei – curry cu pui și nuci caju, tocană de vită și pui teriyaki cu orez – și le pun pe dușumea. Închid ochii și mișc pachetele la întâmplare, apoi aleg unul fără să mă uit. Curry cu pui și nuci caju. Fierb apa și o torn în pungă. După ce consider că au trecut cele treisprezece minute necesare, devorez mâncarea rehidratată folosindu-mă de tacâmul pe care îmi spun că nu-l voi păstra. Nu este hidratată complet. Fâșiile de pui sunt tari, iar bucățelele verzi – țelină? – sunt sfărâmicioase. Dar mâncarea e delicioasă – picantă și puțin dulce. Înmuiate de căldura umedă, nucile caju sunt cu totul altceva decât cele din mixul de alune și fructe uscate. Dacă închid ochii, aproape că mă pot convinge că este o mâncare proaspăt gătită. După ce termin de mâncat, bag cinci pachețele cu mâncare în noul meu rucsac. Doar atâtea intră.

Cinci minute mai târziu, mă bag în cort. Sunt obișnuită cu înțepăturile acelor de pin, cu foșnetul frunzelor moarte, cu împunsăturile pietrelor și conurilor. Podeaua cortului este uniform de moale. Mi se pare ciudat și nu sunt sigură că îmi place. De asemenea, aici este mai cald decât m-am obișnuit. Slăbesc șireturile noilor mele ghete și mă întind pe sacii de dormit. În timp ce zac acolo, privind cerul de nailon, mușchii mi se relaxează. Mă gândesc că nu-i chiar atât de rău. M-aș putea obișnui cu asta.

Până dimineață, mă răzgândesc. Sunt nerăbdătoare să plec. Îmi amintesc vag că noaptea trecută m-am trezit parțial, având o senzație neplăcută. Nu sunt sigură de câte ori, însă nu doar o dată. Amorțeala din maxilar și o senzație de teamă, care persistă, îmi spun că am visat urât. Cu toate că nu-mi amintesc detaliile, am impresia că a fost ceva legat de coioți. Da, o haită șerpuitoare de coioți care se contopeau ca picăturile de apă în timp ce alergau tăcuți printre copaci.

Alung senzația că sunt înconjurată. Am stat prea mult înăuntru, iar corpul mă doare din pricina dormitului pe un așternut prea moale. Trebuie să mă mișc. Hidratez o omletă Denver pentru micul dejun, apoi plec, revenind pe drumul meu și îndreptându-mă spre est, pe lângă benzinărie.

8

Fermierul îl apucă pe Copoi de cot și arată cu capul spre masa de picnic care a apărut lângă vatra focului lor.

— Un adevărat ospăț! spune el.

Copoiul își desprinde brațul din strânsoarea lui. Bancherul și Domnișoara Biologie zâmbesc. Bucățica de frunză de mentă rămasă între dinții Domnișoarei Biologie va fi ștearsă la editare. Este mult mai multă mâncare decât pot să mănânce ei patru la o singură masă. Piept de pui la grătar, burgeri, chifle, salată Caesar, știuleți de porumb, salată de cartofi, cartofi-dulci prăjiți, toate umplând cu vârf un coș de răchită, carafe cu apă filtrată și limonadă. Acel festin îi putea sătura cu ușurință pe toți cei doisprezece concurenți. Bancherul se uită către celelalte echipe, aflate de cealaltă parte a câmpului, care se îndreaptă spre taberele lor.

— Putem împărți mâncarea, spune el.

Fermierul clatină din cap.

— Nu, am câștigat pe merit.

— Nu e ca și cum ei ar muri de foame, zice Domnișoara Biologie. Este doar un joc.

Ultimul ei comentariu va fi scos. Producătorul de pe teren o va aborda mai târziu și îi va aminti să nu denumească joc ceea ce se întâmplă acolo.

— Noi încercăm să menținem o anumită stare, va spune el, iar ochii îi vor coborî spre pieptul ei.

— Desigur, îmi cer scuze, va răspunde ea prea obosită ca să-i reproșeze privirea.

În vreme ce echipa Copoiului mănâncă, Zoo și Inginerul se îndreaptă spre râu, având la ei trusa de pescuit. Dulgherița și Chelnerița stau lângă cenușa focului lor, răscolind cu niște bețe cărbunii încă fierbinți.

— Te distrezi? întreabă Dulgherița.

Ziua este călduroasă, însă Chelnerița își amintește frigul îndurat cu o noapte în urmă. Rimelul întins sub ochi îi accentuează epuizarea.

— De minune, răspunde ea sec.

Rujul Dulgheriței s-a șters, dar au rămas urme de creion dermatograf, dând pleoapelor sale un luciu fumuriu. Prima ei reacție față de Chelneriță a fost mai degrabă de dispreț, dar începe să-i fie milă de fata frumoasă și tristă. Așa gândește despre ea acum, că-i o fată, deși diferența de vârstă dintre ele este de doar doi ani, iar Chelnerița e mai înaltă decât ea cu aproape treizeci de centimetri.

— Ce crezi că va presupune următoarea Provocare? întreabă ea.

— Nu știu, dar sper să aibă de-a face cu cofeina. Chelnerița își înfige

bățul într-un cărbune portocaliu. Aș ucide pentru un cappuccino cu frișcă.

Dulgherița a renunțat la cofeină cu o lună în urmă și o miră că alt concurent nu s-a gândit să facă același lucru. Se întreabă dacă, în fond, Chelnerița s-a pregătit în *vreun* fel.

Zoo șade pe o piatră de pe mal, lângă un intrând liniștit al râului, la circa zece metri distanță de locul unde Copoiul a traversat cu o zi în urmă. Inginerul stă pe vine lângă ea. În spatele ochelarilor, ochii îi strălucesc – confundă respectul cu atracția. Zoo nu remarcă privirea lui, dar editorul insistă asupra ei, iar o intensificare a muzicii o accentuează – s-a îndrăgostit de ea. Telespectatorii vor observa, la fel și soțul lui Zoo, care urmărește emisiunea. Nu-l va învinovăți pe tânărul cu aspect de tocilar – înțelege că soția lui este atrăgătoare –, dar va fi gelos pe el. Invidia simplă a unui bărbat căruia îi este dor de soția lui. Desigur, când episodul va fi difuzat, o săptămână va fi trecut de când soția lui a înfipt cârligul într-un greier și l-a aruncat în râu. Când soțul lui Zoo va ajunge să vadă asta, lumea va fi în pragul unei mari schimbări.

Dar deocamdată Zoo prinde un pește! îl scoate din apă înfășurând firul pe mâner. Păstrăvul de douăzeci de centimetri se zbate pe pământ, încercând să respire, în vreme ce Zoo și Inginerul ovaționează. Inginerul dă s-o îmbrățișeze. În schimb, ea întinde mâna să bată palma cu el, iar apoi, lovește capul păstrăvului cu o piatră. Este nevoie de trei lovituri pentru a-l omorî. În ciuda faptului că iubește animalele, că lucrează cu animale, simte prea puțină remușcare. Este împăcată cu gândul că oamenii sunt omnivori și că asigurarea resurselor optime de proteine e ceea ce a permis speciei să evolueze la gradul de inteligență actual. Nu va ucide de dragul de a ucide, dar va ucide pentru a mânca și consideră că nu este mare diferență între ochii unui pește mort și ai unuia viu.

— Greieri, îi spune ea Inginerului. O idee bună.

Exorcistul și Doctorul Negru se duc să verifice capcanele Pilotului. Dacă există vreun animal prin preajmă, Exorcistul îl sperie cu vorbăria lui.

— Am văzut ultimul demon cam cu un an în urmă, zice el. Intrase într-o fetiță drăguță, de opt, nouă ani. În ziua în care am sosit, am așteptat-o pe veranda din fața casei. Fetița era la școală, unde demonul în general o lăsa în pace. În sfârșit, o așteptam în fața casei, împreună cu mama ei, când fetița a coborât din autobuzul școlii. A făcut câțiva pași, iar apoi – trosc! Exorcistul lovește cu palma trunchiul unui copac. Doctorul Negru tresare, apoi se înroșește. L-am văzut intrând în ea, spune Exorcistul, chiar acolo, pe alee. Tot trupul i s-a cutremurat, iar apoi… a crescut. Nu atât cât să observi dacă nu erai atent, doar că eu eram atent. Am făcut un pas spre ea – se lasă

puțin în jos și se apleacă în față în timp ce vorbește –, iar demonul a urlat. A pus stăpânire pe trupul fetiței și i-a poruncit să-i exprime furia. S-a dus cu pași apăsați – el s-a dus – la mașina mamei sale, un SUV uriaș, un Escape cred, ceva de genul ăsta, oricum o mașină mare, și cu mâinile ei micuțe a apucat-o de sub ușa șoferului și, *buf,* a răsturnat-o. Își ridică mâinile în aer. SUV-ul face o tumbă, apoi aterizează cu un trosnet cu roțile în sus, exact în același loc în care fusese parcat. Își apropie arătătorul și degetul mare la circa trei centimetri. La distanța asta de fetiță. Iar ea nu s-a clintit. Demonul n-a lăsat-o să se clintească. Îți spun, s-a petrecut o grozăvie acolo. Mi-au trebuit patru zile ca să alung demonul și atâta vomă cum n-am văzut niciodată. Exorcistul face o pauză. Un scorpion i-a ieșit din gât – să mor dacă te mint. Ăla a fost demonul, care evada. Își izbește gheata de pământ, fărâmițând o frunză cu călcâiul. L-am zdrobit!

— Ai omorât un demon, rostește sec Doctorul Negru.

Îi este greu să se decidă cât din propria poveste crede de fapt Exorcistul. Faptul că ar putea crede ceva îl face pe Doctorul Negru să nu se simtă în largul lui.

— Ei bine, nu. Exorcistul râde. N-am nici pe departe atâta putere. Pur și simplu, i-am întrerupt manifestarea. Demonul s-a întors în iad, unde probabil că își plănuiește următoarea excursie pe pământ.

Doctorul Negru nu știe ce să spună. Exorcistul este obișnuit cu astfel de reacții și apreciază tăcerea.

Ajung la prima dintre capcanele Pilotului. A funcționat, dar este goală.

— Poate că vântul a dărâmat-o, zice Exorcistul.

Doctorul Negru se uită la el și răspunde:

— Sau vreun demon.

În timp ce echipa Copoiului își termină prânzul, gazda se apropie.

— Pe lângă această masă grozavă, spune el oprindu-se în capul mesei de picnic, primiți un avantaj la începutul următoarei Provocări.

Scoate patru hărți dintr-un rucsac. De îndată ce vede hărțile, Copoiul își umple bidonul Nalgene dintr-o carafă. Gazda continuă:

— Aceasta, practic, are loc mâine. Ora de începere este 12.01. Avantajul vostru este că puteți porni mai devreme, pe lumină, iar astea sunt… pentru orice eventualitate.

Îi dă fiecăruia câte o lanternă. Copoiul o privește pe a lui. E mai mare și mai grea decât lanterna pe care a câștigat-o la prima Provocare, iar el nu va folosi niciuna – din experiența lui, cu aptitudinile lui, lumina artificială îngreunează vederea nocturnă. O dă înapoi pe a lui. Gazda privește lanterna preț de o secundă, apoi glumește:

— Ce încrezători suntem! Apoi, continuă conform scenariului: Nu uitați că aceasta este o Provocare Individuală. Asta nu înseamnă că nu

puteți coopera, însă răsplata primită va fi în funcție de locul pe care veți termina. Astea fiind spuse, distribuie hărțile și încheie: Noroc!

Fermierul desface harta și i se adresează Copoiului:

— Ce părere ai…?

Însă Copoiul s-a pus deja în mișcare, împachetând trei piepturi de pui în niște șervețele de hârtie.

— Ar trebui să rămânem împreună, cel puțin la început, rostește Bancherul.

Copoiul bagă puiul și sticla Nalgene în rucsac, apoi și-l pune pe spate și înfășoară șnurul busolei pe încheietura stângă. Desface harta și o studiază puțin. Își privește echipa și, fără un cuvânt, o părăsește.

— Stai! strigă Bancherul.

Dar Copoiul a plecat deja. Cel mai în formă cameraman se grăbește să-l urmeze.

Ce vor face ceilalți membri ai echipei? S-au înțeles bine până acum. Bancherul vrea ca ei să coopereze. Fermierul nu știe cum e mai bine – presupusese că vor continua împreună, dar, după plecarea șefului lor, i-a devenit clar că se înșelase. Domnișoara Biologie își umple sticla cu apă, apoi își declară independența:

— Noroc, băieți!

În vreme ce ea dispare printre copaci, Fermierul și Bancherul își umplu rucsacurile, împărțind între ei mâncarea rămasă. Se îngreunează cu tacâmuri din plastic și farfurii de carton. În curând, pe masă nu mai rămân decât foarte puține pe lângă resturile salatei de cartofi, mâncarea cu maioneză deja părând că începe să se altereze.

Parteneri deocamdată, Fermierul și Bancherul pornesc în direcția indicată de hărți, pe urmele foștilor colegi de echipă, către finișul etapei. Se îndreaptă spre est. Nimeni din celelalte echipe nu observă plecarea lor. Sunt ocupați cu frigerea unui pește și a unor morcovi sălbatici, cu băgarea pastilelor de iod în sticlele umplute cu apă de râu. Mulți telespectatori vor râde: „Tâmpiții nu știu ce-i așteaptă”.

Dulgherița vine în tabără strângându-și nodul bandanei galbene, pe care o poartă în păr. Nu se menționează unde a fost, nu s-a filmat, au fost treburi femeiești. Zoo mușcă precaută din morcovul fript. Mestecă, analizează, apoi spune:

— Ar fi mers ceva condimente, dar altminteri nu-i rău.

Îi întinde morcovul Inginerului, pentru ca acesta să-l guste.

Exorcistul le spune coechipierilor să-i povești ridicole, una după alta, cu aerul că este complet convins. Pentru a spori efectul, își flutură bandana verde când o începe pe a nu știu câta:

— Nu sunt specializat în fantome, dar am întâlnit câteva, cu câțiva ani în urmă, eram în Texas…

— Taci odată! izbucnește Băiatul-majoretă. Dumnezeule, nu mai suport! Taci!

— E Și Dumnezeul meu, replică Exorcistul impasibil. Bănuiesc că e mai mult al meu decât al tău.

Este asta o ceartă între homosexuali? Nimeni nu e sigur – nici Băiatul-majoretă, nici producătorii, nici editorul. Băiatul-majoretă o ia la vale pe panta ofensei.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu tine sau cu Dumnezeul tău, spune el. Dispari!

Exorcistul nu se clintește, ci îl privește intens pe Băiatul-majoretă. Când nu zâmbește, este cam înfricoșător. Doctorul Negru și Pilotul se ridică amândoi. Glezna Pilotului cedează, iar Doctorul Negru se repede să-l ajute, dar nu e nevoie. Băiatul-majoretă oftează și spune:

— Treaba ta.

Apoi, se duce în cealaltă parte a taberei lor.

Editorul va modifica acest moment. Din câte vor ști telespectatorii, Exorcistul n-a mai vorbit de când a mers alături de Doctorul Negru, mult mai devreme în acea zi. De ce a explodat Băiatul-majoretă în felul acela, din senin? Ce ateu *plin de ură,* irațional și certăreț! Concluzia e că *ăsta* – nu sexualitatea lui – este defectul său cel mai mare. Un politician nu poate câștiga alegerile prezidențiale în America fără a declara că este un om cu teamă de Dumnezeu, iar un ateu vocal nu poate fi considerat un concurent viabil într-un program de luptă pentru căpătarea unei largi popularități în rândul cetățenilor unei națiuni care crede în Dumnezeu. Chestie de marketing elementar.

Copoiul își consultă busola, apoi se uită la doi bolovani indicați pe hartă printr-un triunghi accentuat. Este pe drumul cel bun și are un timp remarcabil de bun. Foștii lui coechipieri sunt mult în spatele lui. Domnișoara Biologie se află la poalele a doua stânci mici, aflate mai la sud, gândindu-se că este lângă cele din nord. Bancherul și Fermierul s-au despărțit. Fermierul se află în față. De fapt, este și în fața Domnișoarei Biologie, deși niciunul dintre ei nu știe asta. Telespectatorii vor ști. Li se va prezenta o hartă cu mici simboluri schițate: greblele cu patru dinți care și-au pierdut cozile reprezintă stâncile, iar bondarul care îl reprezintă pe Fermier pufăie pe lângă ele, trecând prin partea nordică în vreme ce punctul portocaliu care o reprezintă pe Domnișoara Biologie șerpuiește la sud. Bancherul este în spate, pe cale să traverseze un pârâu marcat printr-o linie ondulată.

În tabără, Doctorul Negru întreabă:

— Ce-ți mai face glezna?

— E mai bine, răspunde Pilotul.

Nu crede că va mai avea mult timp nevoie de baston. Plănuiește să revină cât mai curând în joc. Băiatul-majoretă stă îmbufnat de cealaltă parte a focului.

Zoo și-a convocat coechipierii pentru a filtra apă. A citit despre asta, s-a uitat pe internet cum se face, dar n-a încercat niciodată. Dulgherița

o ajută să facă un trepied din bețe, iar de ele atârnă trei bandane puse ca niște hamace unul peste altul – vișinie cu dungi maro, galbenă neon și bleu. În apropiere, Inginerul sfărâmă cărbunii, transformându-i în cenușă. Aceasta ar fi putut să fie treaba Chelneriței, însă ea a obiectat că își înnegrește prea tare mâinile, așa că Zoo i-a cerut în schimb să umple sticlele cu apă din râu. Acolo se află acum. Îngenuncheată, Chelnerița înjură încet – pietrele îi rănesc genunchii.

— S-o văd pe donșoara Am-o-idee cărându-și apa ei tâmpită pentru filtrul ei tâmpit! murmură ea.

Bandana violetă îi ține părul legat la spate.

Zoo adună în palme țărână și o pune în bandana galbenă, apoi ea și Dulgherița i se alătură Inginerului la zdrobit cărbuni – au nevoie de multă cenușă. Când Chelnerița se întoarce cu sticlele lor atârnându-i grele între degete, ceilalți iau în palme cenușa neagră fină și o pun în bandana bleu a lui Zoo.

— Deci, cum funcționează? întreabă chelnerița lăsând jos sticlele Nalgene.

Fața îi strălucește de sudoare, iar bustiera i s-a înnegrit între sâni.

— Se varsă apa în bandana de sus, aceasta filtrându-se prin cele două straturi. În fiecare se strâng impuritățile, spune Zoo. Cel puțin asta-i teoria.

— Majoritatea filtrelor de apă din comerț sunt pe bază de cărbune, adaugă Inginerul.

Zoo toarnă cam o treime dintr-un bidon în bandana goală a Inginerului. Apa începe imediat să picure în a doua bandană, umezind țărâna.

— Doar o udă, zice Chelnerița.

— Ai răbdare, spune Inginerul în timp ce Zoo mai toarnă niște apă.

În curând, lichidul începe să picure din punctul cel mai de jos al bandanei galbene, căzând pe cărbunele de jos. Dulgherița toană conținutul unei alte sticle în bandana de sus. Picăturile se contopesc într-un firicel continuu.

— Ce se întâmplă după ce trece prin cărbune?

— O bem, rostește Zoo.

— Din ce?

Zoo râde, un râs puternic, surprins – sub bandana ei nu se află niciun vas.

— Am uitat, spune ea și pune un bidon gol sub stratul de jos.

Nu are suficient loc fără să atingă bandana, așa că sapă o groapă. Primele câteva picături de apă curată cad pe pământ, dar editorul va tăia secvența. Telespectatorii vor vedea că ea a terminat tocmai la timp pentru ca prima picătură să ajungă în bidon.

La cinci kilometri distanță, Copoiul ajunge la o cabană din bârne maro, unde așteaptă gazda – care a ajuns acolo cu un ATV, pe un

vechi drum forestier.

— Te-ai mișcat repede! rostește gazda cu o admirație sinceră.

Copoiul a străbătut acei kilometri de pădure deasă în doar șaizeci și patru de minute. Fermierul, concurentul aflat cel mai aproape în urma lui, este la aproape doi kilometri distanță. Gazda arată cu mâna spre cabană.

— Deoarece ai câștigat, dormitorul principal îți aparține, îi spune el Copoiului. Ultima ușă pe stânga.

Copoiul intră și găsește un dormitor mic, dar dotat cu generozitate – un pat supradimensionat acoperit cu pături și perne, o baie aferentă, cu duș, un bol cu fructe pe noptieră. Două ferestre, pe care le deschide.

Pe câmp, opt concurenți se pregătesc pentru căderea nopții – se muncește din greu.

Fermierul iese din pădure și vede cabana și pe gazdă, care îl așteaptă. I se urează bun venit și este îndrumat spre o cameră aflată vizavi de a Copoiului. Două paturi de o persoană, pături subțiri, perne și fructe. O baie comună pe hol. Bancherul sosește după câteva secunde – de fapt, douăzeci și două de minute mai târziu. Primește patul de lângă cel al Fermierului.

— Ea a plecat înaintea noastră, îi spune Fermierul Copoiului. Nu știu unde este.

Domnișoara Biologie știe că a deviat de la traseu, iar acum, încearcă să-și dea seama cât de mult. Vede un pârâu și se duce direct la el. Studiază terenul din jur. O adunătură de bolovani, resturile prăbușite ale unui zid făcut de mâna omului. Caută cu degetul pe hartă, consultând din când în când legenda. Găsește linia punctată a peretelui dărâmat, unul din cele două marcate. Simbolurile se potrivesc cu împrejurimile.

— Aici sunt, rostește ea răsuflând ușurată în timp ce se uită spre cameră.

Își consultă busola pentru a stabili încotro s-o ia. Spre nord-est, către o zonă mlăștinoasă – marcată cu linii subțiri și apropiate –, pe care ar trebui s-o poată străbate pentru a ajunge la un desiș și la niște bolovani. De acolo, urmează vreo opt sute de metri de pădure pe teren relativ drept până la finiș. S-ar putea să ajungă înainte de căderea nopții.

Dulgherița se târăște în colțul colibei echipei sale.

— Noapte bună! spune ea.

În noaptea asta, înghesuiala este mai mare – Chelnerița li s-a alăturat. Unul câte unul, și cei din echipa Pilotului intră în adăpostul lor. Cameramanii vorbesc la aparatele lor de emisie-recepție despre faptul că au nevoie de mai multe filmări nocturne și se instalează la locurile lor.

Umbrele din jurul Domnișoarei Biologie se transformă în noapte. Are lanterna în mână.

— Nu poate fi prea departe, spune ea.

Ar vrea să alerge, dar știe că, din cauza întunericului tot mai dens și a picioarelor ei nesigure, probabil că s-ar răni.

Exorcistul sforăie. Băiatul-majoretă zace treaz în întuneric, cu chipul crispat de dezgust. În cealaltă tabără, Inginerul este singurul încă treaz. Căldura din jurul lui, moliciunea de sub el – decide că are cu adevărat noroc.

Domnișoara Biologie vede lumina printre copaci. Ca un fluture de noapte, se grăbește spre ea. Gazda se află acolo pentru a o întâmpina, de parcă ar fi așteptat-o ore în șir, în loc să citească comentariile pe smartphone.

— Ai reușit, spune el. Bun venit! Ai terminat pe locul patru, ceea ce îți dă dreptul să alegi unul dintre paturile rămase.

Deschide ușa din față, lăsând să se vadă camera principală a cabanei din lemn, pe care editorul a ascuns-o până acum de ochii telespectatorilor. Încăperea este ticsită cu paturi înguste, suprapuse – fără perne, doar cu câte un cearșaf. Sunt șase paturi în total, ceea ce înseamnă că mai e loc pentru cinci concurenți, fapt ce dă naștere întrebării: Unde vor dormi ultimii trei?

Bărbații ies pentru a o felicita pe Domnișoara Biologie că a ajuns. Toți trei sunt proaspăt spălați. Bancherul are pieptul gol, cămașa fiindu-i întinsă lângă șemineu pentru a se usca după ce o spălase de mână. Este clar că își găsește timp să meargă la sală, dar Domnișoara Biologie e mult mai puțin impresionată de fizicul lui decât va fi o telespectatoare de nivel mediu. Se prăbușește pe patul de jos aflat cel mai aproape de foc. Copoiul se încruntă. „Ticălos care nu știe decât să critice”, vor gândi telespectatorii intoleranți presupunând că disprețuiește relativa slăbiciune a Domnișoarei Biologie. O altă interpretare greșită. Copoiul o compătimește pe Domnișoara Biologie pentru epuizare, pentru efortul evident. Se străduiește să-și amintească permanent că se află aici pentru bani și că ajutarea acestor oameni nu va face decât să-l încetinească.

Pe geamul din spatele Copoiului se vede soarele apunând. În tabere, cerul este întunecat, iar luna este sus. Narațiunea noastră nu este sincronizată.

Un urlet cutremurător răsună în tabere – un sunet ca groaza însăși, puternic și dur, de pretutindeni. Concurenții sunt o încâlceală de brațe și picioare confuze, încercând să se trezească. Chelnerița scâncește. Pilotul este în picioare, uitând de entorsă. Exorcistul încremenește încordat, așteptând.

— Bună seara! se aude vocea amplificată a gazdei. Vreau să veniți cu toții în mijlocul câmpului. Rapid! Luați-vă echipamentul. Aveți trei

minute.

Clipind întruna, Zoo își pune ochelarii, apoi își trage bocancii pe picioare și își pune rucsacul pe umeri. Dulgherița e gata la fel de repede. Inginerul nu-și găsește ochelarii – vede mai prost decât Zoo. Dulgherița vede perfect – îi zărește ochelarii pe jos și i-i dă. Chelnerița mai are puțin și plânge de oboseală. Nu crede că poate face asta, indiferent despre ce-i vorba. Zoo și Inginerul demontează rapid instalația de filtrare a apei. Bandanele ajung la posesorii lor. Zoo dă să arunce cărbunele din a ei, dar se răzgândește și, în mers, leagă bandana ca o bocceluță.

Băiatul-majoretă se îndreaptă singur către centrul câmpului. Pilotul se grăbește cât poate pentru a se încadra în timp – glezna îl doare din nou. Doctorul Negru rămâne în urmă și îi oferă un braț, pe care acesta îl refuză politicos – bastonul îi este suficient. Exorcistul trece pe lângă ei, cu rucsacul atârnat neglijent pe un umăr.

— Când ai avut de-a face cu locuitorii iadului, trezirea devreme nu e prea dificilă.

Gazda îi așteaptă. Are în mâini o cană cu cafea aburindă. Chelnerița aproape că i-o smulge.

— Unde-i cealaltă echipă? întreabă Băiatul-majoretă.

— Bună dimineața! rostește gazda. Și chiar e dimineață. Ora 12.04, ca să fiu exact.

Toți cei opt concurenți au sosit în cele trei minute alocate. Păcat, fiindcă gazda abia aștepta să penalizeze pe cineva.

— Este vremea pentru o Provocare Individuală. Iată hărțile! Arată spre o cutie aflată în stânga sa. Iar aici sunt lanternele. Arată spre cutia din dreapta lui. Primii cinci care ajung la finișul etapei vor dormi într-o cabană. Cu cât terminați mai repede, cu atât veți dormi mai mult. Start!

Inginerul sprintează spre hărți. Zoo, Dulgherița și Chelnerița, către lanterne. Zoo ia o lanternă și pentru Inginer, iar Inginerul ia patru hărți.

Chelnerița este îngrozită. Știe că nu va răzbate noaptea prin pădure, de una singură. Dulgherița întâlnește privirea lui Zoo și face întrebătoare un semn din cap.

— Mi-ar plăcea să facem asta în echipă, dacă sunteți de acord, spune Zoo.

Dacă ar fi fost zi, iar ea n-ar fi fost șefă, s-ar fi simțit mai puțin înclinată să coopereze, dar acum i se pare prudent să lucreze în echipă. Ceilalți sunt de acord. Chelneriței îi vine să-i îmbrățișeze pe toți.

Colaborarea Pilotului și a Doctorului Negru este de la sine înțeleasă. Nivelul de încredere reciprocă la care au ajuns în decurs de o zi este remarcabil. Producătorii vor discuta la telefon mai târziu, căutând o

cale de a se folosi de loialitate împotriva celor doi aliați.

— Poate că ar trebui să rămânem toți împreună, le spune Doctorul Negru Exorcistului și Băiatului-majoretă.

Băiatul-majoretă încă se uită în jur după echipa Copoiului, cea mai bună echipă. Nu vrea să rămână blocat în asta. Doctorul Negru și Pilotul sunt în regulă, dar Exorcistul? Orice minut petrecut în compania lui este un minut prea mult. Băiatul-majoretă permite ca antipatia personală să prevaleze asupra bunului-simț.

— A spus că este o Provocare Individuală, zice el. Așa că plec singur.

Își salută cu o fluturare a mâinii foștii coechipieri, apoi se îndepărtează – însă doar câțiva pași. Trebuie să-și consulte harta.

— Deci, suntem aici și trebuie să ajungem… aici, spune Zoo.

Degetul ei traversează fâșia de lumină a unei lanterne, aruncând o umbră groasă pe hartă.

— Ce sunt toate aceste simboluri? întrebă Chelnerița, vocea tremurându-i.

— Uită-te la legendă, spune Dulgherița. Fiecare înseamnă altceva. Face o pauză. Ce-i semnul ăla care seamănă cu un atol?

— Asta-i o ființă care locuiește sub poduri, zice Chelnerița.

Coechipierii ei o privesc neîncrezători.

— Ăla-i un *trol*, rostește Inginerul.

Roșeața stânjenelii Chelneriței este ascunsă în lumina lunii.

Se simte năucită, creierul nu-i funcționează cum trebuie. Producătorii râd, telespectatori râd. Perfect!

Băiatul-majoretă se îndepărtează – este primul care a plecat. „Nord-est”, gândește el. Va merge după busolă spre nord-est până va da de pârâul din dreptul punctului de finiș al etapei, apoi o va lua spre sud. Floare la ureche.

— Uitați-vă! spune Inginerul. La opt sute de metri spre sud e un drum. Nu e în calea noastră, dar trece chiar pe lângă punctul de finiș.

— Geniali rostește Zoo. Va fi mult mai ușor să mergem pe-acolo noaptea. Haideți!

Dulgherița este de acord, iar Chelnerița acceptă.

Pilotul îi privește îndepărtându-se.

— Fac pariu că o iau pe drumul forestier, zice el.

— N-ar trebui s-o luăm și noi pe-acolo? întreabă Doctorul Negru.

— Pfui! exclamă Exorcistul. Se abate prea mult de la traseu.

Pilotul e nehotărât. Încearcă să cumpănească înainte de a lua decizia. Ce contează mai mult: distanța mai scurtă sau terenul mai ușor? Dacă glezna i-ar fi zdravănă, răspunsul ar fi simplu. Bravada și caracterul practic se luptă în el.

— Drumul mi se pare cea mai bună opțiune, spune Doctorul Negru. Nu vreau să mă împiedic de rădăcini și de crengi pe întuneric.

Exorcistul își leagănă ironic lanterna, însă Pilotul îi îngăduie noului său prieten să-l îndrume spre decizia corectă.

— Ai dreptate, hai să mergem pe drum.

— Sunt vreo trei kilometri în plus, rostește Exorcistul. Eu vă las. Ne vedem acolo.

Se uită rapid la busolă, apoi pornește spre est. La patru sute de metri sunt trei bolovani. Când va ajunge la ei, va coti spre nord, către două stânci. Asta s-a decis să facă. Pare atât de ușor. Se gândește că acesta este motivul pentru care se întâmplă noaptea – pentru a spori gradul de dificultate și a o face o Provocare adevărată.

Harta este acum prezentată telespectatorilor într-o nuanță mai întunecată, indicând faptul că e noapte. Puncte colorate sunt în mișcare – un grup, o pereche și două singure.

— Ce credeți că s-a întâmplat cu Cooper și cu ceilalți? întreabă Zoo.

— Poate că au plecat deja, spune Inginerul.

— Sau au luat o mașină, zice Chelnerița.

— Ce contează? întreabă Dulgherița.

Cu hărțile băgate în buzunare, înaintează prin desișul încâlcit. Zoo își consultă busola la câteva minute.

— Au luat-o după noi, rostește Inginerul.

Ceilalți se uită în spate și văd două fascicule de lumină în spatele cameramanilor porniți pe urmele lor. În această Provocare a fost atribuit câte unul fiecăruia dintre concurenți, în caz că se despărțeau.

— Data viitoare, trebuie să-l luăm pe puștiul chinez în echipa noastră, spune Pilotul. Să obținem trusa de pescuit și să avem rost de niște proteine.

— L-aș da bucuros la schimb pe Josh sau pe Randy, rostește Doctorul Negru. Sau pe amândoi.

Băiatul-majoretă se opintește printre copaci. Punctul lui roz s-a îndepărtat mult de traiectorie – nu și-a mai verificat busola de când a ieșit de pe câmp. Își freacă ochii, care îi ard, apoi merge mai departe, cu lanterna îndreptată spre sol. Cameramanul lui se oprește un moment. „Pentru a se odihni”, gândește Băiatul-majoretă. „Cameramanul cară atât de mult echipament, încât trebuie că simte nevoia să se odihnească”. Se oprește și el și plesnește un țânțar care îl necăjește în noaptea târzie. Deși nu va recunoaște asta, prezența cameramanului i-a dat curajul de a porni singur prin pădure. „Doar ne prefacem că suntem singuri”, gândește el.

Însă cameramanul nu s-a oprit pentru a se odihni. S-a oprit pentru un prim-plan discret, spre desfătarea telespectatorilor: busola Băiatului-majoretă, marcată cu un punct roz, zăcând în frunze. Mișcarea a făcut-o să cadă din buzunarul puțin adânc al jachetei. Ar fi trebuit să și-o pună la gât sau la încheietură. Acum e prea târziu.

Echipa lui Zoo găsește drumul: neasfaltat, cu hârtoape și plin de

urme recente de cauciucuri.

— Deci, îl urmăm spre est circa trei kilometri, apoi cotim spre nord, spune Zoo. Cam pe la jumătatea distanței este un pod, care ar trebui să fie clar. După aceea…

Privește harta și se gândește.

Inginerul se apropie. Nu a folosit niciodată o hartă în felul acesta, dar e obișnuit cu schițele.

— Se pare că locul cel mai bun pentru a schimba direcția este la mijlocul distanței dintre acest pâlc de copaci și capătul acestui șanț, rostește el.

— Perfect! zice Zoo. Deci, după ce traversăm podul, ne vom uita după… al treilea șanț, apoi la jumătatea distanței dintre el și – râde ușurel – niște copaci, vom coti spre nord.

— Niște copaci, repetă Chelnerița.

— Ne vom da seama când vom ajunge acolo, o liniștește Dulgherița.

La vreo trei kilometri distanță, Băiatul-majoretă trece printr-o pânză de păianjen, care îl lovește peste față, și scapă lanterna. Își șterge firele plasei de pe chip murmurând înjurături care vor fi în mare parte cenzurate, apoi se apleacă și își recuperează lanterna.

— Asta-i ridicol, spune el. Am mers vreo cincisprezece kilometri, ar fi trebuit să ajung la pârâu deja.

În realitate, a mers mai puțin de doi kilometri. Nici vorbă să se fi apropiat de pârâu, dar s-a apropiat de momentul în care va descoperi cât de singur poate fi cineva care nu are alături decât un observator tăcut.

În schimb, Exorcistul face un timp bun. Se află la baza stâncii scunde pe care Domnișoara Biologie a vizitat-o cu câteva ore mai devreme, însă el a identificat-o corect ca fiind cea sudică. Cea dinspre nord este următoarea lui țintă. Își verifică busola și pornește mai departe, mergând cu ușurință pe întuneric.

Pilotul și Doctorul Negru ajung la drum. Văd grupul lui Zoo în față. Pe Pilot îl doare glezna, dar poate călca pe piciorul beteag. Încă se folosește de baston.

Timpul este comprimat: bocanci de munte tropăie pe un podeț de lemn, Exorcistul fluieră o melodie familiară, Băiatul-majoretă se împiedică de o rădăcină putredă.

— Ăsta trebuie să fie șanțul, spune Inginerul. Pâlcul de copaci ar trebui să se afle la vreo treizeci de metri în față.

Zoo o ia pe Chelneriță și se duc să verifice. Pâlcul este ușor de identificat, un grup de șapte copaci foioși crescuți laolaltă la marginea drumului, o mică pajiște cu iarbă despărțindu-i de restul pădurii.

— I-am găsit! strigă Zoo.

Pornesc unii spre ceilalți, iar la mijlocul distanței, o iau spre nord. În linie dreaptă. Își consultă adesea busolele, iar când dau de câte un

obstacol – un tufiș prea gros pentru a trece prin el, un bolovan ocazional –, înaintează pe rând pentru a păstra direcția corectă.

Gazda îi așteaptă pe verandă, așezat pe un balansoar. Le face cu mâna.

Doctorul Negru și Pilotul au o altă strategie de ieșire de pe drum.

— Dacă pornim spre nord de la acest șanț către acest zid, de acolo putem s-o luăm aproape direct spre nord-est și ajungem la cabană, spune Pilotul.

Departe în față, Exorcistul intră în poiana unde se află cabana. A câștigat ultimul pat. Când intră cu pași grei, de pe patul ei, Domnișoara Biologie îi cere să nu facă zgomot, apoi se întoarce cu fața la perete.

Apoi, gazda îi întâmpină compătimitoare pe Pilot și pe Doctorul Negru și se postează în fața ușii cabanei.

— Mă tem că toate paturile au fost ocupate, spune el și arată spre o colibă dărăpănată, aflată la vreo zece metri distanță.

Pe jos are rumeguș, iar un colț al acoperișului s-a prăbușit.

— Măcar nu plouă, rostește Doctorul Negru.

Pilotul întreabă:

— Cine crezi că n-a ajuns?

Se trece la Băiatul-majoretă, exasperat în lumina lunii și a camerei.

— Unde mi-e busola? întreabă el pipăindu-și buzunarele. Stă pe o piatră. Fasciculul lanternei îi luminează ghetele pline de noroi. Probabil că mi-a furat-o cretinul ăla, spune el, deși știe că-i imposibil. Nu l-a mai văzut pe Exorcist de când a părăsit grupul. Știe că a pierdut-o. Stelele, rostește el ridicându-și privirea. Pot să mă orientez după stele. Coroanele copacilor ascund cerul, dar, chiar dacă n-ar fi făcut-o, este improbabil ca Băiatul-majoretă să poată identifica Steaua Nordului și cu atât mai puțin să se orienteze în funcție de ea. Bine, spune el. Bine, bine, bine. Pot face asta.

Se uită rugător la cameraman, care își privește ecranul. Când Băiatul-majoretă se uită în altă parte, acesta își oprește stația, apoi tastează ceva pe unul dintre numeroasele accesorii care îi atârnă de curea.

Lanterna Băiatului-majoretă începe să pâlpâie.

— Nu! rostește el lovind-o de palmă. Nu, nu, nu!

Lumina se stinge. Cameramanul comută pe filmare nocturnă în timp ce Băiatul-majoretă se ridică și azvârle pe jos lanterna moartă. Pe chipul verde, granulat al Băiatului-majoretă, frustrarea virează spre frică. Preț de circa treizeci de secunde, rămâne blocat, holbându-se la lanternă. Apoi, gândește: „Dacă plec acum, n-o să pierd semestrul ăsta”.

— *Ad…* spune el. *Ad tedious…* rahat. I se adresează direct cameramanului. Mă dau bătut! Cameramanul ajustează încadrarea.

Nu-mi amintesc propoziția, dar renunț. Băiatul-majoretă își îndeasă mâna în buzunar – cartonașull îl desface și îl apropie de nas. *Ad… Ad…*

E prea întuneric ca să poată citi.

Se așază din nou și își cuprinde fața în mâini.

— Fuuutu-i! rostește el.

— Telespectatorii vor auzi o prelungă notă lugubră. „Nu mai poate fi mult până dimineață”, gândește Băiatul-majoretă. Nu are nevoie decât de puțină lumină pentru a citi propoziția. Câteva ore, atâta tot. Va aștepta.

Cameramanul tastează iarăși ceva la aparatul de la curea. Copacii încep să trosnească, un sunet adus de vânt care se transformă treptat într-un țipăt, apoi se stinge și se iscă din nou. Băiatul-majoretă crede că aude lucruri care nu există, dar nu mintea îi joacă feste. După patruzeci de minute – zece secunde – de derulare a acestui ciclu sinistru, începe să tremure.

Un urlet care îți îngheață sângele în vene se aude din spatele lui. Se ridică brusc, se răsucește, dar nu vede nimic. Copacii din jurul lui se vaită și mai tare.

Băiatul-majoretă se întoarce spre cameraman.

— Haide! rostește el. E destul. M-am săturat. Renunț.

Tăcerea este la fel de completă ca întunericul. Sunetele naturale ale nopții au contenit pentru a analiza și respinge rugămintea lui. Brusca absență a sunetelor este percepută de Băiatul-majoretă ca o lovitură.

— Te rog, spune el și-i cade prima lacrimă. Înaintează pe bâjbâite spre cameraman. Scoate-mă de-aici, te rog!

Este pe cale să-l atingă.

Acest lucru nu poate fi îngăduit.

O mică lumină se aprinde în partea de jos a aparatului de filmat. Băiatul-majoretă încremenește. Lumina este slabă, dar suficientă pentru a lăsa să se vadă o propoziție imprimată sub obiectiv. Băiatul-majoretă aproape cade în genunchi.

— *Ad tenebras dedi,* rostește el cu ce tremurătoare.

Ecranul devine negru.

Gazda se materializează sprijinită de un perete exterior, cu mâinile în buzunare.

— Unul a abandonat, spune el, iar primul episod al emisiunii *În beznă* se va încheia cu chipul lui afișând un zâmbet superior.

9

Acum, trec mai des pe lângă alei și, din când în când, pe lângă ferme. Încă nu văd oameni, suntem doar eu și camerele de filmat. Ne-au spus că va fi ceva de mare amploare – fără precedent –, dar proporțiile acestei producții mă șochează totuși.

Nu ne-au zis că vom străbate zone populate, chiar rurale.

Sunt multe lucruri pe care nu ni le-au spus.

Cu coada ochiului, văd o mișcare. Știu instantaneu că este un animal. Mă răsucesc către o căsuță albă, ascunsă în spatele unor copaci foioși. O umbră maronie dispare în curtea laterală. Ar trebui să-mi văd de drum. N-ar trebui să simt nevoia să văd despre ce-i vorba, dar descoperirea de ieri m-a făcut îndrăzneață sau nesăbuită.

Înaintez încet pe aleea și pe pajiștea din fața casei, apoi cotesc și îmi mijesc ochii pentru a vedea mai bine.

Trei pisici se feresc stropșindu-se la mine. Una cu pete albe, negre și roșcate, alta albă, iar a treia complet sau aproape complet neagră. Am impresia că pisica albă are zgardă – văd ceva roz la gâtul ei. Mă apropii. Cea bălțată sare în casă printr-o fereastră laterală deschisă. Celelalte două fug în curtea din spate.

Curiozitatea mă face să mă apropii de casă și să privesc înăuntru. Un dormitor cu pereții zugrăviți în verde fistic, îmbrăcăminte strălucitoare și câteva animale de pluș presărate pe covorul de un alb lăptos. Nu deslușesc detaliile numeroaselor afișe de pe pereți, dar două par a fi ale unor trupe, și recunosc imaginea unui al treilea, care face reclamă unui film de dragoste cu vârcolaci apărut anul trecut.

Pisica sare din spatele patului și traversează cuvertura boțită. Se uită la mine, iar eu mă uit la ea. Apoi, înaintează încet și își înclină capul. Capul se ridică, după aceea se aplecă din nou. Se pare că pisica mănâncă. Clipesc de câteva ori pentru a-mi focaliza mai bine privirea. Categoric, pisica mănâncă. Mă uit mai bine și reușesc să deslușesc ce mănâncă – o mână palidă, umflată, cu unghii negre. Pisica mușcă între degetul mare și arătător, sfâșiind o mică bucățică de carne, care nu sângerează.

Preț de câteva secundă, privesc încremenită.

Nu este o mână. Nu este o mână. Firește că nu-i o mână, știu că nu-i o mână, dar m-am săturat să trebuiască să-mi tot repet ceea ce este evident. M-am săturat să am impresia că nu-i evident.

Închid ochii și respir încet. Trebuie să nu-i mai las să mă zăpăcească.

Deschid ochii și mă îndepărtez. Pornesc mai departe. Câteva minute mai târziu, când observ din nou o mișcare, nu mai investighez. Tot ce văd este drumul neclar, pe care îl urmez dincolo de o cotitură, apoi în

pădure.

După câteva ore vine vremea să-mi instalez tabăra. Îmi construiesc adăpostul și adun lemne de foc. Desprind niște scoarță de copac pentru a o folosi pe post de iască, apoi ridic mâna spre agățătoarea de la curea.

Nu e nimic acolo.

Simt cum îmi îngheață măruntaiele. Pumnii mi se încleștează.

Aprinzătorul a rămas prins de pantalonii vechi, pe care i-am lăsat pe dușumeaua băii magazinului cu articole de camping.

Pierderea îmi provoacă amețeală. Mă clatin înapoi pentru a mă așeza. Lumea se clatină odată cu mine. Nu mă pot întoarce. Nu mai pot trece din nou prin acel oraș. Simt că abia mai pot respira de încordare. Îmi cuprind nasul și gura între palme, apăsându-mi maxilarele cu degetele mari. Apropierea face ca degetele să mi se pară translucide. Simt iasca fărâmițată moale și tăioasă pe piele. Cel mai rău e că această pierdere este exclusiv din vina mea – nu-i o Provocare ratată, ci prostie pură.

Habar n-aveam că va fi așa. N-au spus nimic despre o pandemie falsă sau despre manechine cu aspect de cadavre omenești. Nici despre animatronice și pisici sălbăticite. Nici despre orașe pustii și copii abandonați. N-au zis nimic despre faptul că vom fi singuri atât de mult timp.

Nu le voi da satisfacția de a mă vedea plângând.

Trei cuvinte, și totul se termină.

Închid ochii și îmi frec pleoapele cu vârfurile degetelor. Pielea se mișcă sub apăsare, întinzându-se pe osul frunții.

Am crezut că va fi amuzant.

Ad tenebras dedi. Nu pot rosti cuvintele. Nu le voi rosti. Călătoria aceasta este prea grea doar dacă eu sunt prea slabă. Nu vreau să fiu prea slabă. Nu vreau să fiu puternică. Nu știu cum vreau să fiu. Am trecut de drumul nocturn. Am trecut de stâncă. Am trecut de căsuța albastră și de păpușă. Am trecut de coiot. Nu acesta va fi momentul în care voi ceda. Nu voi ceda, *nu* o voi face! Voi supraviețui o noapte fără foc. Pot s-o fac. Iar mâine? Am briceagul multifuncțional. Pot produce o scânteie cu unul dintre accesoriile sale. Nu trebuie să recurg la frecarea disperată a unor bețe. Greșeala pe care am făcut-o nu reprezintă sfârșitul. Zi după zi, pas cu pas, voi ajunge acasă.

Intru în adăpost fără să mănânc și strâng în palmă lentila ochelarilor. Simt un nod în stomac, și părul îmi este încâlcit. Dorm cu intermitențe și visez un bebeluș, copilul nostru, plângând fără oprire.

În dimineața următoare, intru prin efracție într-o benzinărie. Este bine aprovizionată și nu există niciun manechin-cadavru. Iau apă, carne uscată și un mix de alune și fructe uscate. Și câteva conserve de supă. Iau un pachet cu tampoane – am impresia că îmi va veni în

curând. Chiar înainte să ies, iau și o cutie cu bomboane de mentă. În timp ce mă îndepărtez de benzinărie, zgâlțâi cutia ca pe un maracas{25}. Drumul cotește. Cânt „La Cucaracha”.

Încerc să-mi îmbunătățesc starea de spirit, dar nu reușesc. Muzica improvizată nu face decât să-mi amintească de tot ce am lăsat în urmă. De cum mă simțeam cu inima ușoară, de momentele de relaxare – mi-e dor de asta. Și mi-e dor de mâncarea adevărată, să modific rețete pentru a fi pe gustul meu. Să tai mărunt cinci căței de usturoi, în loc de trei, să torn puțin mai mult vin, să înlocuiesc verdețurile uscate cu cele proaspete. Mi-e dor de mirosul cepei călite și al puiului fript. De aburul cu miros delicios care se ridică dintr-o oală cu supă de linte. Mi-e dor de bruschetele făcute acasă, din baghete prăjite. Cu roșii coapte cumpărate din piață, de la fermieri, o mână de busuioc purpuriu și o mână de busuioc thai din grădina mea de verdețuri.

— Domnișoară!

Mi-e dor de latte-uri. Să mă duc cu mașina în oraș o dată pe săptămână, ca să beau o cafea bună, cu spuma perfectă din frișcă grasă. Mi-e dor de țâncii cu iPhone-uri de la masa alăturată, ai căror părinți beau espresso și pretind că brioșele sunt nutritive. De hipsterii strămutați care împing cărucioare afară. De cățelușii de buzunar legați de scaune, care schelălăie și își flutură codițele.

— Domnișoară!

Mi-e dor de orele de yoga. De kickboxing și spining. Genul de mișcare ce te face să capeți forță, nu care îți provoacă această tensiune pe care o simt din cap până-n picioare. Mi-e dor de învățătorul vorbăreț care își pune mereu rogojina în stânga mea și de avocatul de vârstă mijlocie care lovește sacul de box în spatele meu. Aproape în fiecare săptămână, avocatul obișnuia să-mi spună cât de mult am slăbit – nicicând n-am fost atât de slabă ca acum. Mă întreb dacă se uită la emisiune, dacă le este dor de mine.

— Domnișoară!

Mi-e dor de ochii negri ai soțului meu și de râsul lui relaxat. De barba lui neagră, înspicată cu alb pe bărbie. O numim coloratură de pinguin – o descriere inexactă, dar amuzantă. Mi-e dor de glumele noastre. Mi-e dor de el. Mi-e dor de noi.

— Hei, domnișoară!

Cuvintele răzbat prin gândurile mele. Cuvinte rostite de-adevăratelea, și nu de către mine. Mă opresc, dar nu aud decât inima care îmi bubuie și susurul domol al apei. Apoi, aud pași în spatele meu. Mă răsucesc.

Un tânăr de culoare, care poartă un hanorac roșu și blugi, se află la doar doi metri de mine. E mai scund decât mine și are părul tuns foarte scurt. Albul ochilor este enorm. În afară de asta, nu disting prea multe în afară de faptul că părul e păr, că pielea e piele și că scrisul de

pe hanoracul lui pulsează ușor, în ritmul respirației. Viu fiind, mi se pare frumos, la fel de frumos ca tot ce reprezintă – sfârșitul singurătății. Preț de trei bătăi, inima mea spune „da, da, da!” Simt nevoia să-l iau pe străin în brațe și să-i zic că mi-a fost dor de el.

Buzele mi se întredeschid. Aproape că șoptesc, dar nu reușesc. Cuvintele nu sunt pentru acest om. Clipesc o dată, anevoie, apoi îi amintesc inimii mele de joc. Mă îndepărtez un pas. Îmi spun că el se află aici dintr-un motiv. Poate că e aici pentru a mă ajuta.

— Ce dorești? întreb eu cu voce spartă din pricină că n-am mai folosit-o.

— Eu…

Se foiește. Vocea îi este blândă și nu foarte joasă. Nu e deloc joasă. Nu poate avea mai mult de optsprezece ani și se pare că se maturizează cu întârziere. Literele albe de pe hanoracul lui sunt „AUGERS”? Îmi mijesc ochii. Nu, „RUTGERS{26}”. Este student – la fel ca Josh, care și el părea foarte tânăr.

— N-am mai văzut pe nimeni de foarte mult timp, spune el.

Se uită la mine de parcă ar vrea să mă convingă de asta.

Nu pot avea încredere în el.

— Caută pe altcineva, rostesc eu și pornesc din nou la drum.

— Unde te duci? Vine alături de mine. Văzând că nu-i răspund, mă întreabă: Îmi poți da ceva de băut?

Îmi adun toată generozitatea de care mai sunt în stare.

— Dincolo de curbă este o benzinărie, ia-ți de-acolo!

— Mă aștepți?

Mă opresc și mă uit din nou la el cu ochii mijiți. Cred că a fost dificil de găsit cineva pentru rolul lui.

— Sigur, răspund eu. Te aștept.

Ochii lui se lărgesc de emoție exagerată – cred că ar vrea să exprime bucurie.

— Dincolo de curbă? întreabă el.

— Dincolo de curbă.

— Rămâi aici?

Încuviințez din cap.

El o ia la fugă, dar se uită înapoi la fiecare câțiva pași. Se transformă într-o pată roșie și dispare dincolo de curbă. Mi-l imaginez grăbindu-se spre apa și mâncarea necesare subzistenței, luându-și rolul în serios.

Mai aștept câteva secunde, apoi intru în pădure. Fac tot posibilul să nu las urme, deși oricine cu pregătirea Copoiului poate vedea pe unde am trecut prin iarba înaltă. Puștiul nu pare să aibă cunoștințele cuiva în stare să descifreze urmele, dar este posibil să aibă acces la filmările camerelor. La un aparat de emisie-recepție și la un GPS. Mă mișc încet, dar nu contează. Încerc prea mult să nu fac zgomot, dar calc

întruna pe crengi care trosnesc și pe frunze care foșnesc, fiindu-mi imposibil să le evit. Până și un orb m-ar găsi. Poate că ar trebui să mă opresc, însă în acest caz nu m-aș mai apropia, aș fi blocată aici și…

Un urlet îndurerat, fără cuvinte răsună prin pădure.

Mă opresc, inerția făcându-mi bidonul de apă să se lovească de șold. Aud un alt urlet, iar după intonație, îmi dau seama că acesta conține cuvinte, însă nu reușesc să le deslușesc. Îmi spun să nu mă întorc, dar o fac. Ies din pădure. Îl văd imediat. Drumul este drept aici, iar eu nu m-am dus prea departe. Aleargă spre mine, imaginea lui devenind tot mai clară pe măsură ce se apropie.

— Ai spus că mă aștepți, țipă el.

Ochii îi sunt roșii, iar pe obrajii murdari parcă are delte de fluvii la scară redusă. Este un actor mai bun decât mi-am imaginat.

— Sunt aici, rostesc eu. Unde îți sunt proviziile?

— Le-am scăpat, spune el. Când am văzut că nu ești aici.

Mă întorc împreună cu el pentru a le recupera. S-au împrăștiat din pungile de plastic pe care probabil că le-a găsit în spatele tejghelei. Sticle și conserve, și pachete lungi zac peste tot pe drum, unele încă rostogolindu-se.

— N-ai un rucsac?

— Am avut, dar l-am pierdut.

Nu-mi place de el. E clar că personajul lui nu-i foarte inteligent. În timp ce îi adunăm proviziile – apă și sucuri, și în general dulciuri –, mă întreabă cum mă cheamă. Timp de câteva secunde, nu reușesc să-mi amintesc, iar apoi, mint.

— Mae, spun eu.

Este luna nașterii mele, dar mi-o imaginez scrisă cu „e”. Mi-au plăcut mereu cum arată literele „a” și „e” una lângă alta.

El mă privește fix. Poate știe că mint. Poate că i-au spus numele meu. În cele din urmă, rostește:

— Eu sunt Brennan.

N-am mai cunoscut niciun Brennan. Mă îndoiesc că este numele lui real. Dar, în fond, nu-mi pasă. Ochii îmi coboară spre hanoracul lui.

Pornesc la drum. Studentul mă urmează cu pungile în mâini, punându-mi întrebări. Vrea să afle despre mine de unde sunt, cum am ajuns aici, unde mă duc, unde eram „când s-a întâmplat”. De ce, de ce, de ce? Aproape că mă aștept să-mi dea un al doilea fluturaș. Încep un joc și îi spun două minciuni pentru fiecare adevăr. Sunt din Raleigh, m-am despărțit de un grup de prieteni în timp ce făceam rafting, de atunci sunt singură și mă duc acasă. În curând, îi zic numai minciuni. Provin dintr-o familie numeroasă, sunt avocat de mediu, mâncarea mea favorită este untul de arahide. Răspunsurile mele n-au consistență, dar el nu pare să remarce. Mă gândesc că îmi pune întrebări doar pentru a-mi auzi vocea și pentru a le da cameramanilor

și altceva de editat în afară de imaginile cu mine mergând. Mă întreb cum vor fi prezentate minciunile mele – dacă voi fi luată de-o parte și pusă să mă explic într-un insert. N-am mai făcut asta de la cearta cu Heather.

Puștiul nu comentează faptul că merg încet, iar eu nu pomenesc de ochelarii spărți sau de ceața în care se transformă el la o distanță mai mare de patru metri. Pe la amiază, încetează să-mi mai pună întrebări, dar începe să se vaite.

— Sunt obosit, Mae.

Îi este și foame; vrea să se odihnească. Îmi dau seama că n-am mâncat nimic de ieri, iar, odată cu asta, că sunt cam amețită. Mă așez pe un taluz, iar el se așază alături, prea aproape. Mă trag câțiva centimetri mai departe, beau niște apă și scot niște carne uscată din rucsac. El scoate dintr-o pungă un baton de Snickers și o cutie de Schittles. Mă gândesc că se va prăbuși după episodul de energie stârnită de consumul excesiv de zahăr. Instinctiv, aproape că îi ofer o bucată de carne uscată, dar apoi îmi amintesc că, dacă va trebui să se oprească, îl voi putea părăsi. Își umple pumnul cu bomboane Schittles și le bagă în gură.

Îmi amintesc de bomboanele de mentă. Ce s-a întâmplat cu ele? Le caut în buzunare, în rucsac. Nu-mi amintesc să le fi pus undeva sau să le fi mâncat, nu-mi amintesc decât că am zornăit cutia. Din câte îmi aduc aminte, ar trebui să fie încă în mâna mea. Poate că n-am fost atentă și le-am pus în una dintre pungile de plastic. Mă deranjează faptul că nu știu, dar nu atât de tare, încât să-l întreb. Îmi mestec în tăcere carnea uscată.

În ciuda dietei îndoielnice, puștiul ține pasul toată după-amiaza. Se pare că tinerețea lui și vederea mea slabă au anulat diferența dintre meniurile noastre. Când soarele ajunge la câteva palme deasupra orizontului, părăsesc drumul.

— Unde te duci, Mae? întreabă el.

— Mă pregătesc pentru noapte.

— Sunt case goale peste tot, spune el. Hai să găsim niște paturi.

Eu însă merg mai departe. Îmi doresc să pot merge mai repede fără a exista riscul de a mă împiedica și de a cădea.

— Mae, haide! Doar nu vorbești serios.

— Tu du-te și caută un pat. Eu o să dorm aici.

Înainte ca distanța dintre noi să depășească cu mult un metru, mă urmează.

Îmi construiesc adăpostul folosind o creangă joasă ca element de susținere. Puștiul mă privește, iar după câteva minute, începe să-și construiască și el unul. Crengile de care se folosește sunt prea înalte, aproape în dreptul umărului. Pune deasupra un așternut foarte subțire de frunze și lasă ambele capete deschise, rezultând ceva care seamănă

mai mult cu un tunel de vânt decât cu un adăpost. Nu spun nimic, nu-mi pasă dacă o să-i fie frig.

Îmi amintesc vag că am citit undeva că se poate folosi cuarț pe post de cremene, așa că, în timp ce adun crengi, iau și pietre care strălucesc. După ce pregătesc iasca, iau cea mai mare piatră și șterg de pământ pe bluză muchia cea mai ascuțită.

— Ce faci, Mae? Faci un foc?

Desfac câteva dintre accesoriile briceagului Leatherman. Nu știu care este cel mai bun pentru a produce o scânteie, dar aprinzătorul avea o margine ascuțită și una curbată, așa că mă decid pentru șurubelniță. Țin briceagul în mâna stângă și piatra, în dreapta. Probabil că o să mă rănesc. Mă întreb dacă, într-o seară călduroasă, o masă caldă merită deranjul.

— Chiar poți să aprinzi un foc fără chibrituri?

Simt un gol în stomac. La benzinării, întotdeauna există brichete pe tejghea sau chibrituri în spatele tejghelei. Nici măcar nu m-am uitat. Cum de-am putut să fiu atât de proastă – din nou? Enervată, izbesc cremenea și oțelul cu o mișcare descendentă. Nu se produce nicio scânteie, dar măcar mi-au rămas toate degetele. Încerc din nou, apoi din nou. Bandajul murdar de pe dosul mâinii drepte începe să se desprindă. Piatra se sparge. Iau alta și renunț la șurubelniță în favoarea celei mai scurte lame. Ar fi trebuit să iau nenorocita de vrilă cu coardă pe care ne-au dat-o pentru Provocarea Individuală. N-am reușit să aprind focul cu ea, n-am reușit să obțin nici măcar un firicel de fum, dar aș avea mai multe șanse cu ea decât cu loviturile astea de om al peșterii.

— N-ai mai făcut așa ceva, nu? Abia dacă reușesc să-i deslușesc chipul în întunericul tot mai dens. Mâinile mă dor. Pot să încerc și eu?

Îi dau briceagul și piatra. Preț de circa treizeci de secunde, nu reușește să producă vreo scânteie, dar apoi tresare:

— Au!

Scapă uneltele și își duce mâna stângă la gură, sugându-și articulația de sub degetul arătător.

Când lovesc eu, o scânteie singuratică țâșnește din lamă și cade spre iască; îmi țin răsuflarea și privesc. Scânteia aterizează, apoi se stinge. Prea târziu, îmi aplec capul și suflu.

— Mai fă o dată!

De data asta nu mă pot abține să nu mă uit urât la el.

— Scuză-mă, rostește el.

Patru lovituri mai târziu, o altă scânteie aterizează. De data asta, sunt pregătită. Suflu și mici flăcări apar. Puștiul ovaționează, iar eu mă pomenesc că zâmbesc. În câteva minute, focul trosnește în fața noastră. Mi se pare cea mai mare realizare din ultimele săptămâni, poate dintotdeauna. Mă uit la puști, care își încălzește mâinile

deasupra focului. Văd sângele uscându-i-se pe articulație. Starea mea de spirit devine instantaneu sumbră. Nu este el persoana cu care vreau să împărtășesc acest moment.

Fierb niște apă pentru a hidrata un pachet cu tocană de vită și scot tacâmul cu furculiță și lingură pe care l-am păstrat până la urmă. Puștiul îmi privește mâncarea în timp ce mestecă un baton Butterfinger{27} fărâmicios.

— Nu te-ai gândit să iei și altceva în afară de dulciuri? îl întreb eu.

— Chipsuri.

Scoate o pungă de chipsuri, iar ochii i se îndreaptă din nou spre tocană.

Eu mi-am ales proviziile cu grijă. Nu pot să-i dau din ele. Câteva minute mai târziu, începe să tușească și își apasă pieptul cu mâna. Bea niște apă și tușește din nou. Văzând că mă uit la el, îmi dă o explicație cu voce hârâită:

— Chestia aia cu unt de arahide mi-a rămas în gât.

Deși nu vreau, îmi pare rău pentru el.

— Vrei să facem schimb? îl întreb eu. Îți dau o porție de vită cu broccoli în schimbul chipsurilor.

Se grăbește să accepte. Nu vreau chipsurile, plus că ocupă prea mult spațiu. Deschid punga, elimin aerul în exces și o rulez pentru a o închide. Apoi, o bag în rucsac.

Puștiul toarnă apă fierbinte peste porția de vită cu broccoli și închide punga.

— Cât trebuie să aștept? întreabă el.

Iau o altă îmbucătură din mâncarea mea. Se uită la mine în timp ce mestec. După câteva momente, îi răspund:

— Zece minute.

Se uită din nou la mâncarea mea, dar deja i-am dat destul. După doar câteva minute, când se repede la mâncarea lui, se aude apa plescăind în pungă și fiecare îmbucătură zdrobindu-i-se între dinți. Face o pauză pentru a-și șterge fața cu mâneca. Lumina focului se reflectă în încheietura lui. Mă gândesc că-i o brățară, dar apoi îmi mijesc ochii și îmi concentrez privirea suficient de mult pentru a distinge un oval de culoare și textură contrastante.

Nu este o brățară, e un ceas.

Conform regulilor, nu erau îngăduite niciun fel de electronice. Nu puteam lua cu noi telefoane mobile, GPS-uri, ceasuri de mână ori de buzunar sau alte dispozitive care să arate ora. Eu și soțul meu am râs citind lista, iar el a întrebat:

— Cine mai are ceas de buzunar?

Nu puștiul acesta. El are un ceas de mână. Privesc ceasul, stomacul mi se strânge, apoi îmi dau seama – ăsta-i motivul pentru care se află aici.

E cameramanul.

O cameră de luat vederi este în ceasul lui și altele cine mai știe pe unde – în catarama curelei, ascunsă în cusăturile hanoracului. Are și microfoane. Este opusul Cangurului-pitic – vorbăreț și băgăcios –, ceea ce înseamnă că nu se află aici doar pentru a înregistra, ci reprezintă și o Provocare. L-au făcut să pară tânăr și neajutorat, dar nu este așa. Pentru că nu-i doar un cameraman, i-au îngăduit să aibă un nume.

După ce termin de mâncat, mă duc să fac pipi. Când mă întorc, picioarele încălțate cu adidași ale lui Brennan se văd din adăpostul lui precar. Sforăie, iar eu îl urăsc pentru asta. Calc pe o creangă. Trosnește, dar el nu se trezește. Mă gândesc la lanterna pe care o am în rucsac. Aș putea să-l las aici. Nici măcar n-ar trebui să mă duc prea departe, doar o oră sau două de mers, iar el nu mă va găsi. Dar nu, nu e la fel ca în cazul lui Randy. Pe el, ei l-ar ajuta. E de-al lor, nu-i un jucător, și se pare că-l vor alături de mine. Totuși, pentru a le îngreuna treaba, sunt tentată să-l fac pe puști să simtă măcar o fracțiune din ce am simțit eu. Însă în cele din urmă, decid că somnul este mai important decât o răzbunare jalnică. Mă strecor în adăpost și trag rucsacul după mine. Sunt suficient de obosită pentru a adormi în ciuda sforăitului și respirației șuierătoare ale lui Brennan.

Târziu în noapte, un țipăt mă trezește. Un bebeluș, o fiară, toate temerile mă copleșesc. Ripostez, dar, după câteva secunde de panică, îmi dau seama că nu sunt atacată. Sunetul s-a stins. Cu inima bubuind, mă târăsc afară. Îl văd pe Brennan tremurând cu genunchii strânși la piept. Țipă repede și strident. Țipătul a fost al lui, iar el încă doarme, sau se preface.

Provocarea Individuală numărul o mie treizeci și șapte: să faci față terorilor nocturne ale unui străin. Grozav!

Adrenalina nu-mi va permite să adorm din nou. Mă așez lângă focul stins și răscolesc cenușa cu un băț, în timp ce privesc în noapte. Un liliac traversează cerul, iar eu mă gândesc la luna de miere. Îmi amintesc căldura brațelor soțului meu în jurul trupului când am stat în balconul camerei din hanul de pe malul lacului, privind liliecii care zburau în lumina asfințitului, cu trei ani în urmă. Îmi amintesc cum și-a strecurat mâna în părul meu și a apăsat-o pe cap. Îmi amintesc cum m-am prefăcut că țip și am dansat îndepărtându-mă de el – „Scoate-l din părul meu!” – și îmi amintesc cum m-am întors în brațele lui și tot ce-a urmat. A doua zi, ne-am dus să înotăm în lac, iar când am călcat din greșeală pe zidul de apărare al castelului de nisip construit de o fetiță, soțul meu s-a aplecat imediat pentru a o ajuta să-l repare. Pe mine, instinctul m-a făcut doar să rămân locului și să gândesc: „O, nu!”

Balconul. Liliecii. Mâna soțului în părul meu. Dacă ar fi acum cu mine, n-ar putea să-și bage degetele în părul meu încâlcit. Îmi acopăr

părul cu gluga și, pe jumătate oarbă, privesc cenușa. Aș da orice să fiu din nou acolo, cu el. Aș face orice.

Orice în afară de a renunța.

Dimineață, Brennan are ochii strălucitori și este aproape vesel. Întrebările de ieri au devenit declarațiile de azi. În timp ce mergem, îmi vorbește despre familia lui, despre peștișorul lui – un betta luptător –, despre facultatea lui, despre echipa lui de baschet. Nu-l întreb despre hanoracul lui. Nu-l întreb nimic, iar el vorbește cea mai mare parte a zilei, pălăvrăgind ca un țânc care tocmai a descoperit vorbirea. Strecoară cuvinte precum „înainte ca toată lumea să se îmbolnăvească" sau „doctorul ăla de la televizor a spus…" Când începe să-mi spună despre Ebola folosită ca armă, aproape că explodez, aproape că țip la el cum am țipat la Heather. Îmi amintesc că asta-i treaba lui. Acesta este motivul pentru care se află aici – ca să înregistreze și să mă enerveze. Nu-i pot permite să mă scoată din sărite. Îl ignor cât de mult pot și îmi văd de drum.

În noaptea aceea, țipetele lui mă trezesc din nou și mă gândesc că o haită de robo-coioți ostili ar fi preferabilă. Dar trebuie să înghit, să suport totul pentru că el este cameramanul.

În beznă-răsturnarea de situație?
Singura cale de a ieși din concurs este să vorbești latină? Asta-i răsturnarea de situație? După promourile lor, credeam că vor deveni canibali deja. Dar hărțile sunt destul de mișto, tipul care știe să supraviețuiască e tare, așa că mă mai uit la un episod. Plus că puștiul homosexual care a plâns în pădure a fost amuzant.
Postat cu 33 de zile în urmă, de Coriander522
242 de comentarii

cele mai importante comentarii
sortate după: cele mai vechi

[-] 3KatRiot, 33 de zile în urmă
Asemenea majorității emisiunilor gen „reality”, În beznă este o reprezentare total inexactă a supraviețuirii în sălbăticie. Acea „Provocare” cu harta și busola abia dacă se poate califica drept o excursie a unor școlari. Dacă oricare dintre concurenți ar fi pus într-o situație reală în care ar trebui să supraviețuiască, n-ar rezista nici măcar o zi. Poate doar tipul ăla dur care știe să supraviețuiască. Ai dreptate în privința lui.
[-] Velcro_Is_the_Worst, 33 de zile în urmă
Mda. N-am decât să mă uit sau nu.
[-] LongLiveCaptainTightPants, 33 de zile în urmă
Vă scapă esențialul: toate astea TOCMAI s-au întâmplat! Ei sunt pe teren ACUM! Și hai să fim serioși, n-a fost decât un episod. Hai să-i lăsăm să se dumirească. Vineri e prima finală (finale săptămânale? Radical!), așa că hai să le dăm o șansă măcar până atunci. Eu am de gând s-o fac.
[-] 3KatRiot, 33 de zile în urmă
Nu este o reprezentare exactă a supraviețuirii în sălbăticie. Plus că au închis toate traseele și locurile de campare publice pentru a filma gluma asta. Ăsta-i un exemplu numai bun pentru ce merge prost în America.
[-] LongLiveCaptainTightPants, 33 de zile în urmă
N-am pretins că este o reprezentare exactă a supraviețuirii în sălbăticie. Show-ul nu e despre cum să te descurci în pădure, ci despre a-i face pe oameni să cedeze – să vezi cât de mult rezistă fiecare concurent până când abandonează. Au spus în mod explicit asta după ce le-au dat propoziția de siguranță. Iar dacă vrei să discuți despre ce-i în neregulă în America, sunt sigur că o poți face aici.
[-]HamMonster420, 33 de zile în urmă
Nu poate exista o „finală săptămânală”. Nu este finală dacă se întâmplă în fiecare săptămână.
[-] Velcro_Is_the_Worst, 33 de zile în urmă
Emisiunea are nevoie de mai multe țipe tari.
[-] EarCanalSurfer, 33 de zile în urmă

M-aș putea uita toată ziua la roșcată cum se apleacă.

[-] Velcro_Is_the_Worst, 33 de zile în urmă

Nici vorbă, e prea slabă! Este remarcabil că măruntaiele au loc în ea.

[-] 501_Miles, 33 de zile în urmă

Mie îmi place blonda. E deșteaptă și are inițiativă! Și are și un zâmbet grozav.

[-] Velcro_Is_the_Worst, 33 de zile în urmă

Serios? Eu aș al-al-alege-o pe Țâțe fără discuție în locul ei.

[-] CharlieHorse11, 33 de zile în urmă

Unde sunt vulcanii acizi? VREAU SĂ VĂD VULCANII ACIZI!

…

10

Dimineață, cei unsprezece concurenți rămași se adună în fața cabanei de lemn, vorbind în șoaptă despre lipsa celui de-al doisprezecelea. Un stagiar trece printre ei, înlocuind bateriile dispozitivului microfonului, care este cât o cutie de chibrituri. Gazda se apropie. Are în mână un rucsac negru identic cu cel al fiecărui concurent. În dreapta lui se află o găleată mare din plastic, iar în stânga, un par înalt este îndreptat către cer.

— Avem o primă victimă, spune gazda.

Bagă mâna în rucsac și scoate cuțitul și bandana roz a Băiatului-majoretă. Cu o mișcare violentă, înfige vârful cuțitului în bandană, țintuind-o în mijlocul parului. Urmează câteva secunde de tăcere șocată din partea concurenților, apoi șoapte:

— A abandonat?

— Credeți că a fost rănit?

— Fac pariu că s-a speriat de întuneric.

— Cui îi pasă?

Făcând un pas solemn în față, gazda le solicită atenția.

— Iar acum, a venit timpul distribuirii proviziilor lui.

Vocea îi este relaxată și veselă, un contrast surprinzător și intenționat față de utilizarea brutală a cuțitului. Scoate din rucsac pungile de gunoi ale Băiatului-majoretă și dă câte una Pilotului și Doctorului Negru. Exorcistul face un pas în față pentru a o lua pe a treia, însă gazda se întoarce spre grupul de concurenți care a format echipa lui Zoo.

Îi dă Chelneriței punga împăturită.

— A vrut ca tu s-o primești.

Chelnerița acceptă plasticul negru cu un amestec de respect și vină. Deși capul îi plesnește de durere, noaptea trecută a dormit pe o saltea și a putut să facă un duș în această dimineață. Se simte mult mai bine decât ieri. Dar nu este sigură ce să creadă despre darul lui. Ea nu i-ar fi dat nimic Băiatului-majoretă.

După aceea, gazda scoate o sticlă de apă din rucsac. Este plină – deși acest lucru nu se va spune, ori de câte ori vreun concurent va abandona, bidonul său va fi umplut cu apă proaspătă înainte de a fi dat următorului proprietar.

— Iar acesta va ajunge la…

Gazda îi privește pe rând pe toți concurenții, în vreme ce pășește prin fața lor de la stânga la dreapta și înapoi, prelungind momentul. Chelnerița este singura dintre ei care nu vrea apa – are deja trei sticle și sunt grele.

Interviul de adio al Băiatului-majoretă va fi prezentat acum,

alternativ cu filmarea în care este condus afară din pădure de către un ghid neidentificat, îmbrăcat în negru.

— Dacă am crezut că voi fi primul care va pleca? rostește el. Nu, dar cine ar crede asta? Se află pe bancheta din spate a unei mașini cu geamuri fumurii. Nu regret că am participat, dar ce-i prea mult strică, iar acum sunt gata să mă duc acasă. Nu prea-mi pasă cine va primi lucrurile mele.

Gazda se oprește în fața Doctorului Negru.

— Doctorul e-n regulă, spune Băiatul-majoretă. Și chiar își face griji în privința apei curate. Dați-i-o lui, cred. Oricui, numai lui Randy nu. Mușchii feței lui se crispează a ură, aproape prea rapid pentru a se vedea. Închide ochii și se sprijină de spătar. Abia aștept să ajung acasă!

Doctorul Negru acceptă cu solemnitate sticla, iar gazda continuă discursul.

— A doua Provocare de Echipă va avea loc astăzi, spune el. Dar, mai întâi, o Provocare Individuală pentru a stabili echipele.

Arată spre găleată cu o fluturare a mâinii, iar telespectatorii vor vedea ce conține: apă maronie plină cu bucățele organice neidentificabile. Camera se îndreaptă apoi spre o masă pe care se află alte două găleți. În una se află nisip, iar în cealaltă, cărbuni. Alături de găleți sunt unsprezece sticle de doi litri de suc având etichetele îndepărtate. Mâna lui Zoo este în buzunar, strângând bandana bleu făcută bocceluță. Gazda explică ceea ce se așteaptă ea să explice: Folosind obiectele de pe masă, precum și pe cele pe care le au deja sau orice pot găsi, concurenții trebuie să filtreze apa. Au treizeci de minute la dispoziție.

— Până la expirarea timpului, trebuie să aveți cel puțin o cană filtrată, altfel sunteți descalificați. Cel a cărui apă este mai curată câștigă.

Provocare de jumătate de oră va fi comprimată în trei minute. În cea mai mare parte din cele trei minute este prezentată Zoo, care se repede să taie în două cu cuțitul o sticlă de doi litri, apoi face mici găurele în fundul acesteia. Răstoarnă înăuntru praful de cărbune umed, îl bătătorește, apoi pune nisip deasupra, după care pietricele și fire de iarbă. Cu jumătatea de sus a sticlei tăiate, ia apă murdară din găleată și o varsă în filtrul improvizat. Ridică filtrul deasupra cănii ei gradate și așteaptă. În timp ce apa lui Zoo se prelinge în cană. Copoiul termină de zdrobit cărbunele și începe să-și facă filtrul. Ceilalți îi urmăresc pe cei doi, imitându-i cu mai mult sau mai puțin succes.

— Ieri, m-am gândit că dă dovadă de noblețe folosind bandana ei pentru cenușă, spune Dulgherița în timp ce zdrobește cărbunii. M-am gândit că e cel mai greu de curățat. E nasol că o are acum, dar bravo ei, serios. Eu nu m-aș fi gândit s-o păstrez.

— A fost deșteaptă, spune Inginerul.

— Norocoasă, rostește Chelnerița.

Încearcă să-și taie cu cuțitul sticla de doi litri.

Apa lui Zoo a umplut cana gradată, dar are o nuanță gălbuie-maronie.

— Zece minute, spune gazda.

Îndepărtează mâzga formată pe stratul de sus al filtrului ei și înlocuiește iarba, apoi toarnă apa filtrată o dată.

Filtrul Bancherului este un vârtej plin de noroi, iar cana gradată e uscată.

— Credeți că vor remarca dacă pur și simplu o umplu cu asta? întreabă Doctorul Negru ridicând sticla primită de la Băiatul-majoretă.

Fermierul, Pilotul și Inginerul se descurcă bine. Aproape la fel de bine precum Copoiul. Dacă Zoo n-ar fi avut un avantaj, ar fi fost o cursă adevărată.

— Gata!

Chelnerița și Bancherul abia dacă au ceva apă în cănile gradate. Exorcistul are o treime din cană. Toți trei sunt descalificați. Dintre cei opt rămași, câștigătorul este evident. Apa lui Zoo nu este limpede precum cristalul, dar e mult mai puțin galbenă decât a celorlalți. Apa din cana Domnișoarei Biologie arată ca și cum ar fi fost luată direct din găleata cu apa murdară.

— Felicitări! i se adresează gazda lui Zoo. Drept răsplată, tu alegi echipele pentru următoarea Provocare. Câte doi concurenți, dar una dintre echipe va avea trei membri ca urmare a… ciudățeniei grupului.

Producătorilor nu le place asta, așa că vor trebui să înregistreze ulterior ultima parte, fără gluma neinspirată.

— Pot să știu care este următoarea Provocare înainte de a alege? întreabă Zoo.

— Nu. Pe cine îți dorești drept partener?

Inginerul încearcă să nu zâmbească – el va fi acela. *Trebuie* să fie el – au prins un pește împreună.

Zoo îl alege pe Copoi fără să ezite. Inginerul este devastat în tăcere. Zoo i-o alege drept pereche pe Dulgheriță, gândindu-se că vor lucra bine împreună. După aceea, rupe recenta alianță combinându-i pe Pilot cu Domnișoara Biologie și pe Doctorul Negru cu Bancherul. Astfel că Fermierul, Chelnerița și Exorcistul alcătuiesc echipa formată din trei concurenți.

Gazda le cere tuturor să-l urmeze. Îi conduce spre vest, în direcția câmpului din ziua precedentă. Drumul care urmează nu va fi prezentat, ci direct sosirea. Se află lângă stânca sudică, cea vizitată de Domnișoara Biologie și de Exorcist în timpul Provocării din noaptea trecută. O funie de culoarea somonului atârnă acum de sus, unde este ancorată de două trunchiuri de copaci și de un mic bolovan afundat în

pământ.

Bancherul zâmbește.

— Drăguț, spune el. Văzând privirea curioasă a doctorului, adaugă: Ne descurcăm cu asta.

— Nici pomeneală! rostește Chelnerița.

Editorul decide să facă din aceste cuvinte lozinca ei.

— Nici pomeneală! Urăsc înălțimile.

Exorcistul îi aruncă o privire condescendentă.

— Are doar zece metri.

Fermierul studiază fața stâncii, apoi funia.

— Trebuie să urcăm pe asta? întreabă el.

Nu e clar cine este mai înspăimântat – el sau Chelnerița.

Gazda se apropie de baza stâncii. Trage cu o mână de capătul funiei.

— Cățărare, spune el. Nu este ceva absolut necesar pentru a supraviețui în sălbăticie, dar vă poate scoate dintr-un necaz, în plus – zâmbește etalându-și dinții albi –, e amuzant. Prima parte a acestei Provocări este ca unul dintre membrii echipei să-l ajute pe celălalt să ajungă sus cât mai repede. În funcție de timpul realizat se va stabili ordinea startului în următoarea etapă. Se întoarce spre Zoo. Care să fie prima echipă?

Zoo n-a auzit remarca încrezătoare adresată de Bancher partenerului său și se întreabă dacă vreunul dintre concurenți este alpinist. De câteva ori, s-a dus cu prietenii să facă escaladă în sală, dar nu s-a cățărat niciodată pe stânci adevărate. Gândul o îngrozește. După câteva secunde, îi numește pe Domnișoara Biologie și pe Pilot.

— Ai mai făcut alpinism? își întreabă Pilotul partenera.

Domnișoara Biologie clatină din cap.

— Cine se cațără? întreabă gazda.

— Eu, răspunde Pilotul.

Sunt sărite câteva zeci de minute.

Pilotul și Domnișoara Biologie poată căști și hamuri. Fără să fie filmați, toți participanții au fost învățați cum să slăbească o coardă în timp ce cățărătorul urcă – Bancherul privește disprețuitor echipamentul, „Oricine poate fila coarda cu un dispozitiv grigri{28}”, dar îl ajută pe Doctorul Negru când acesta devine confuz iar un ghid care nu va fi filmat se plasează în spatele Domnișoarei Biologie pentru a o ajuta în caz de primejdie. Pilotul este legat, iar dispozitivul de frânare este prins de hamul Domnișoarei Biologie. Buclele pentru picioare îi încadrează șezutul, ridicându-i ambele fese, iar centura din talie îi este prinsă la doar doi centimetri sub sâni, ca o accentuare. Camera zăbovește asupra lor fără nicio jenă.

— Am urcat pe pereți de lemn, dar niciodată pe o stâncă, spune Pilotul. Părul lui scurt este unsuros, iar fața îi strălucește de transpirație. Pe gât, are o pată în locul unde și-a scărpinat până la

sânge o înțepătură de țânțar. El și Doctorul Negru sunt singurii care n-au putut să facă duș după Provocarea nocturnă. O să vedem cum merge. Face o pauză. Glezna.

E mai bine. Va fi în regulă.

— Și start! rostește gazda.

Pilotul n-are suficientă experiență pentru a urca rapid pe suprafața stâncii și știe asta. Se gândește de unde s-o abordeze. Oricare alpinist care se uită va ști ce Bancherul știe deja: această cățărare este de 5,5 – 5,6 cel mult –, o lespede cu prinderi zimțate. Provocarea este mai mult psihică decât fizică.

Pilotul pune mâna pe stâncă deasupra capului, apoi pășește pe o ieșitură aflată la nivelul genunchiului. S-a ridicat de la sol. Domnișoara Biologie slăbește coarda din dispozitivul de frânare. Este încordată – crede sincer că viața unui om e în mâinile ei. În spatele ei, ghidul ține mâna pe funie pentru a o frâna. Pilotul începe să urce agățându-se de stâncă și ținându-și trupul cât mai aproape de ea. Se sprijină prea mult în brațe – în curând, forța din antebrațe îi va slăbi, iar degetele îl vor durea. A ajuns la jumătatea urcușului. Se oprește cu obrazul lipit de piatra rece și se uită în jos. Priveliștea nu-l afectează; a ieșit din zona de confort, dar se ține bine. Își scutură mâinile una câte una, apoi își ridică degetele spre următoarea prindere.

După cinci minute și patru secunde de la începerea Provocării, atinge cu o palmă prăfuită X-ul din benzi albe aflat în vârful stâncii. Domnișoara Biologie eliberează restul funiei, iar Pilotul se ridică și se desprinde de perete. Domnișoara Biologie eliberează frâna, iar partenerul ei coboară pe fața stâncii. Ea nu respiră până când el nu ajunge jos.

— Cine urmează? o întreabă gazda pe Zoo.

Ea arată către echipa cu trei membri.

— Iar eu voi urca spre rai, rostește Exorcistul.

Își trosnește degetele, apoi atacă peretele, urcând pe stâncă iute ca un cărăbuș. Chelnerița stă deoparte. Fermierul face eforturi pentru a fila coarda suficient de repede. Mișcarea nu-i este familiară, așa că nu prea poate ține pasul.

Exorcistul alunecă și încearcă să se agațe cu mâinile și picioarele în timp ce se prăbușește. Chelnerița țipă. Exorcistul se oprește brusc, la jumătatea stâncii. Fermierul este ridicat pe vârfurile picioarelor și smucit în față, dar ține cu ambele mâini funia sub piept. Ghidul din spatele lui o stabilizează. Exorcistul se leagănă spre stânga, se răsucește și se lovește cu umărul de stâncă. Când, în cele din urmă, rămâne atârnat nemișcat în ham, se vede că are sânge pe față și pe mâini.

Telespectatorilor li se va oferi o imagine de sus a Exorcistului, camera filmând în jos și ajungând la el, apoi focalizându-se pe chipul

lui palid și transpirat. Sângele de pe frunte și de pe obrazul stâng arată ca vopsit înainte de război, petele provenind de la palma și degetele zgâriate. Maxilarul îi este încleștat, iar ochii căprui îi sunt lărgiți.

— Poți continua? întreabă gazda.

Exorcistul încuviințează țeapăn din cap. Bravada lui naturală începe să dispară. Pentru prima dată de la începerea filmărilor, este vizibil speriat. Teama îl face să pară mai real, o persoană, nu o caricatură. Producătorii sunt îngrijorați – nu de asta a fost ales. Dar îl lasă pe editor în pace. Și ei sunt curioși unde se va ajunge.

Trece un minut întreg – pentru telespectatori, câteva secunde – până când Exorcistul își revine. Când începe să urce din nou, mișcările îi sunt neobișnuit de precaute.

— Uau! exclamă Dulgherița. Are curaj.

Inginerul încuviințează din cap – nu crede că el ar putea să mai urce după o astfel de căzătură.

Una peste alta, respectul pe care concurenții îl au pentru Exorcist crește puțin – de la zero la unu pe o scară încă nestabilită.

Exorcistul termină proba în nouă minute și treizeci de secunde.

Bancherul și Doctorul Negru sunt următorii. De la prima mișcare a Bancherului este clar că-i un alpinist experimentat. Urcă pe perete cu o eficiență fără cusur. Ascensiunea lui va fi combinată cu un insert:

— În majoritatea weekendurilor verii, sunt pe Gunks{29}, iar anul trecut, am escaladat El Cap{30}. Această Provocare este excelentă pentru mine. Sunt destul de sigur că voi câștiga.

Atinge X-ul alb după numai un minut și patruzeci și patru de secunde. Nici măcar nu respiră cu dificultate. Doctorul Negru ovaționează bucuros în timp ce își ajută partenerul să coboare. Ochii Exorcistului se îngustează.

— Uau! exclamă Zoo. Frumos! Se întoarce spre Inginer și Dulgheriță. Voi urmați. Noroc!

Pentru prima dată, o femeie se pregătește să urce.

— Nu știu, spune Dulgheriță într-un insert. Înălțimile nu m-au deranjat niciodată. De fapt, îmi cam plac. La serviciu, unele dintre zilele favorite sunt cele când am treabă pe acoperiș. Treaba asta pare amuzantă.

Dulgheriță este scundă, ceea ce înseamnă că acoperă o suprafață limitată, însă e ușoară și flexibilă – o reminiscență a pasiunii pentru gimnastică din vremea copilăriei. Și cu toate că nu face ca ascensiunea să pară foarte simplă, cum a făcut Bancherul, mișcările ei sunt degajate în timp ce urcă. Atinge X-ul în patru minute și treizeci de secunde, plasând astfel echipa ei și a Inginerului pe locul doi.

Urmează Zoo și Copoiul.

— O parte din mine simte că ar fi trebuit să mă ofer eu să urc, spune Zoo în timp ce Copoiul își prinde hamul. Ca și cum eu ar trebui

să fac totul, indiferent cât de înfricoșător sau de greu ar fi. Dar trebuie să ții cont și de strategie, iar în acest caz, e clar că partenerul meu va fi mai bun decât mine la proba de-acum. Adică, nu l-ați văzut cum s-a cățărat în copac, în prima zi? E ca o maimuță. Sau ca o pisică. Râde. O maimuță-pisică. Sună drăguț, nu?

Acuzații de rasism vor apărea pe internet – Zoo ar fi oripilată dacă ar ști. A vrut să spună doar că se cațără bine.

Pe fața stâncii, Copoiului îi lipsește experiența Bancherului, dar știe să se miște și își cunoaște trupul. Urcă rapid și agil spre vârf. Cronometrul ticăie.

— Un minut, rostește gazda.

Copoiul tocmai a trecut de jumătate. Mai are patruzeci și trei de secunde dacă vrea să-l întreacă pe Bancher. Vrea să-l întreacă – dar își cunoaște limitele. Degetele lui se obișnuiesc cu piatra, ochii și creierul conlucrează pentru a evalua în avans care sunt cele mai bune prinderi.

— Un minut și treizeci de secunde!

Este aproape de vârf, dar oare e suficient de aproape? Doctorul Negru strânge umărul Bancherului.

— Un minut și patruzeci, spune gazda.

Doctorul Negru și Bancherul bat palma.

După patruzeci de secunde, Copoiul atinge X-ul. El și Zoo au terminat pe locul al doilea.

Cu toate întârzierile și tranzițiile, această Provocare a durat câteva ore. Fructele din cabana de lemn au fost devorate cu mult timp în urmă. Fermierul mai are un burger în rucsac, iar Bancherul, o mână de sparanghel moale. Copoiul și-a terminat ultima bucată de pui în această dimineață – întotdeauna, preferă să consume caloriile mai devreme, nu mai târziu.

— Mor de foame, rostește Inginerul.

Domnișoara Biologie mai are doar câteva batoane proteice, așa că nu le mai împarte cu nimeni.

Gazda a mâncat ouă și cârnați la micul dejun. N-a fost vreme pentru prânz, dar a mâncat un baton de Snickers și a băut o coca-cola dietetică între cățărări, întorcându-se cu spatele la concurenți când a făcut asta. Abia așteaptă să-i trimită în următoarea etapă a Provocării pentru a putea mânca un sandviș. Concurenții umblă de colo colo nerăbdători să afle ce urmează. După câteva minute, un stagiar se năpustește grăbit dinspre sud, țipând:

— Scuze, scuze!

Este rotofei și alb, pe la vreo douăzeci de ani. Are o geantă mare, pe care, la indicația nervoasă a producătorului de pe teren, i-o duce gazdei.

— Era și timpul, spune gazda în vreme ce concurenții se aliniază în fața lui.

Geanta conține cinci hărți rulate, câte una pentru fiecare echipă. Gazda desface o hartă.

— Următoarea etapă a acestei Provocări de Echipă este mai dură decât oricare dintre încercările prin care ați trecut până acum. Și mai lungă. Pe hartă este tipărit un Indiciu care vă va conduce la un punct intermediar, unde veți găsi un alt Indiciu. Al treilea și ultimul Indiciu vă va duce la finișul Provocării. Face o pauză. Nu veți ajunge astăzi la finiș. Câțiva dintre concurenți mormăie, murmurele lor reprezentând fundalul pentru cuvintele rostite în continuare de gazdă: Ordinea în care veți pleca în această călătorie este dată de timpii pe care i-ați scos la cățărare. Îi dă Bancherului una dintre hărțile rulate. Voi doi plecați primii, iar ceilalți, la intervale de zece minute. Start!

Bancherul și Doctorul Negru se grăbesc să-și ia rucsacurile, apoi parcurg în fugă vreo șase metri, după care se opresc pentru a-și desface harta. Ceilalți se plimbă, cu excepția Chelneriței, care șade sprijinită de un copac, cu ochii închiși.

Noua hartă este topografică și acoperă mult mai mulți kilometri pătrați decât orice hartă li s-a dat până acum concurenților. Forme rotunjite, niciodată chiar concentrice, U-urile și V-urile apelor curgătoare spunând povestea terenului. Un punct „aici-te-afli” se vede în colțul din stânga-jos. Drumul forestier de noaptea trecută pare foarte aproape la această scară. Pe o bucată de hârtie rulată împreună cu harta scrie:

> *Un bolovan stă la soare la cotul în formă de U al pârâului. Când amiaza trece, piscul cel mai înalt aruncă o umbră care îl întunecă. În cel mai întunecat întuneric, următorul Indiciu vă așteaptă.*

— În regulă, spune Doctorul Negru. E destul de clar, nu? Trebuie să găsim un bolovan pe malul unui pârâu aflat la est de cel mai înalt munte. Unde-i ăsta?

Bancherul își trece arătătorul peste hartă, urmărind contururile.

— Iată-l! Ăsta-i cel mai înalt.

— Și uite și linia albastră, rostește Doctorul Negru. Dar nu văd bolovanul.

Bancherul își stăpânește un hohot de râs, nedorind să fie nepoliticos. Doctorul Negru nu-i vede zâmbetul, dar telespectatorii îl vor vedea.

— Nu cred că un bolovan este reprezentat pe hartă, zice Bancherul. Nu la scara asta. Va trebui să căutăm cotul.

— A, da. Atunci… ăsta-i?

Doctorul Negru își pune arătătorul pe hartă. În mod neașteptat vor apărea comentarii pe marginea acestui subiect – degetele groase ale Doctorului Negru. „Cum poate folosi un bisturiu cu asemenea degete?” va întreba o internaută, linia roșie care subliniază greșeala de

ortografie fiind evidentă sub cuvântul incorect în timp ce ea dă clic pe butonul „publică”, însă nu-i pasă. Alt comentariu: „Nu vreau să mă opereze pe mine cioturile alea păroase!” O voce singulară a rațiunii le va spune oamenilor că, de fapt, nu poți aprecia dexteritatea unei persoane doar privindu-i degetele, plus că nici nu știu ce fel de doctor este. Și chiar așa este: Doctorul Negru nu e chirurg. E radiolog și face treabă bună cu degetele alea butucănoase.

— Mi se pare că ăsta-i cotul, spune Bancherul. Dar care-i calea cea mai bună de a ajunge la el?

Se uită cu rândul la hartă, fac schimb de idei, iar după câteva minute, cad de acord asupra unui traseu care, în mare, presupune să meargă în amonte. Își verifică busolele, apoi intră în pădure.

Patru minute mai târziu, când Zoo și Copoiul primesc harta, determină destinația aproape instantaneu, iar Copoiul observa ceva ce Doctorul Negru și Bancherul n-au remarcat: uriașa dară albă care traversează verdele abundent de pe malul estic al pârâului de munte.

— Sugerez să străbatem această poiană spre nord, iar de la marginea nordică să urmărim direcția azimutului{31} spre cotul în U, spune el.

— Sună grozav, rostește Zoo râzând. Dar îmi zici și mie ce înseamnă „a urmări direcția azimutului”?

Copoiul nu înțelege de ce râde. Nici întrebarea, nici ignoranța ei nu este amuzantă. Dar deocamdată sunt parteneri, așa că îi răspunde:

— Înseamnă folosirea busolei pentru a stabili în ce direcție trebuie să te deplasezi, iar apoi, urmezi azimutul de la un reper din teren la altul într-o zonă în care altminteri ar fi foarte ușor să pierzi direcția deplasării.

— O! exclamă Zoo. Cam ce-am făcut noaptea trecută.

Copoiul clipește nedumerit, apoi își scoate busola și o pune pe jos, deasupra hărții. Trage ușor de hartă pentru ca nordul de pe hartă să fie aliniat cu nordul busolei, apoi răsucește placa de bază a busolei pentru ca acul care indică nordul să revină la locul lui.

— Treizeci și opt de grade, rostește el mai mult pentru sine. Asta ne va ajuta să ajungem pe câmp. Deși…

Studiază marginile hărții.

— Ce cauți?

— Declinația, răspunde Copoiul. Există ceva scris mărunt, dar nu ce caută el. Nu scrie. În orice caz, pe-aici trebuie să fie de cel puțin cinci grade. Deci, patruzeci și trei de grade. Asta-i direcția în care mergem.

Zoo își setează busola la patruzeci și trei, apoi o pune perpendicular pe piept. Copoiul împăturește harta astfel încât locația lor curentă să fie la vedere.

— Copacul acela uscat? întreabă Zoo.

Un mesteacăn prăbușit și putred este cel mai îndepărtat lucru pe

care ea îl poate vedea în direcția respectivă.

— De ce nu? rostește Copoiul.

Pornesc la drum.

— Am auzit de declinație, spune Zoo, dar, ca să fiu cinstită, habar n-am ce este.

Copoiul nu răspunde. Deja a vorbit mai mult decât ar fi vrut.

Zoo îi îngăduie să parcurgă câțiva pași în tăcere, apoi insistă:

— Deci, ce este declinația?

— Diferența dintre nordul real și nordul magnetic, cedează el. Privirea curioasă a lui Zoo îl face să dezvolte explicația. Hărțile indică nordul real – Polul Nord iar busolele arată nordul magnetic. Aplicând declinația, corectăm această diferență.

— A!

Zoo încearcă, dar nu reușește să se miște la fel de silențios precum Copoiul. O creangă trosnește sub piciorul ei, iar ea se strâmbă. Cameramanul care îi urmează este și mai zgomotos decât ea. Se împiedică și aproape cade. Zoo dă să-l întrebe dacă e teafăr, apoi renunță la amabilități. Își amintește că el nu este de fapt acolo. Apoi, râde din nou, gândind: „Dacă un cameraman cade în pădure și nimeni nu se întoarce să se uite, face el zgomot?”

Spinarea și gura Copoiului se arcuiesc vag.

Următoarea echipă care primește harta este a Dulgheriței și a Inginerului. Pleacă după câteva momente, la fel și Pilotul, și Domnișoara Biologie, după ce o capătă pe a lor.

Însă ultimul grup – trioul – se chinuiește. Fermierul este atât de bulversat de hartă, încât abia dacă aude Indiciul citit cu voce tare de Chelneriță. Își cunoaște pământul, dar pământul lui este ca o vocală care se rostogolește ușor. Pământul de-aici este ca o serie de consoane aspre. Linii indescifrabile îi brăzdează privirea. Și Chelneriță e depășită. Însă cea mai mare problemă a echipei o reprezintă Exorcistul. Mâinile, umărul și mândria încă îl dor după căzătură. După socoteala lui, acest Indiciu îi aparține exclusiv – el a fost cel care s-a cățărat, cel care a căzut. Clocotește și face eforturi să nu smulgă hârtia din mâinile Chelneriței. E plin de gânduri pizmașe – de gânduri sexiste, de gânduri rasiste. Rezultatul căderii umanizante este apariția celei mai monstruoase fațete a sinelui său.

Exorcistul este conștient de acest sine monstruos, însă nu-i alegerea lui. Ar vrea să-l poată alunga. Ori de câte ori convinge o mamă disprețuită sau un băiat bătut că ura sa este un invadator din afară, se ajută pe sine. Transformarea urii altcuiva într-un demon și alungarea lui fac posibilă suportarea celui din el. Însă aici nu-i nimeni care să-l exorcizeze. S-a lămurit despre ce-i vorba și nu-i convine. Așa că Exorcistului nu-i rămâne decât să se agațe de experiențele trecute. Își amintește vag Indiciul și spune:

— Bolovan. Cândva, am cunoscut o femeie din Boulder{32}. M-a chemat s-o ajut într-o anumită situație.

— Chiar nu e momentul acum, rostește Chelnerița.

Exorcistul continuă. Trebuie s-o facă.

— Nu era cu adevărat posedată de un demon. Puțini sunt. Dar totuși am putut s-o ajut. I-am spus: „Da, ești posedată. Femeia asta auzise atât de des „nu", încât simplul fapt că i-am zis „da" a făcut mai toată treaba. Dumnezeu, pacea au apărut în ochii ei imediat.

— Trebuie să descifrăm asta, spune Chelnerița.

Exorcistul se joacă puțin cu harta, îndoind un colț.

— După aceea, n-a avut nevoie decât de puțină alinare și de niște rugăciuni. Simplu ca bună ziua.

— Ce zice Indiciul? întreabă Fermierul.

Chelnerița deja l-a citit cu voce tare de două ori.

— Poftim, spune ea dându-i hârtia.

— Nu toate sunt atât de ușoare, rostește Exorcistul. De cele mai multe ori e nevoie de un efort mult mai mare. Dar cazul ăsta a avut ceva drăguț. Ei sunt întotdeauna recunoscători, dar ea a fost foarte recunoscătoare. Și nu mă refer la sex – am parte și de asta uneori, deși, de obicei, este o consecință a posedării.

— Te poți concentra, te rog? spune Chelnerița. Știe vreunul dintre voi să citească hărțile astea?

— Un cot în formă de U al pârâului, murmură Fermierul. Ei bine, albastru înseamnă apă, nu? Iar pârâul este reprezentat printr-o linie, nu? Deci, unde face linia albastră un cot?

Se apleacă peste hartă, iar părul înspicat îi cade de o parte și de alta a feței ca niște draperii trase.

— În multe locuri, rostește Chelnerița. Cum găsim cel mai înalt vârf?

— Cred că liniile astea indică altitudinea, spune Fermierul.

Exorcistul este tăcut. Se gândește mai mult la femeia recunoscătoare. A fost una dintre puținele – poate, singura – care au înțeles. L-a luat de mână înainte ca el să plece, i-a strâns-o cu putere și a spus: „Știu că nu a fost exorcism cu adevărat. Dar, indiferent ce ai făcut, a fost extrem de real. M-a ajutat. Mulțumesc!" Nu era genul de femeie care să folosească un cuvânt precum „extrem", însă el asta și amintește, deși uneori are impresia că poate ea doar i-a luat mâna și nu a zis nimic.

— Ăsta-i cel mai înalt, nu? rostește Chelnerița.

— Așa se pare, spune Fermierul.

Chelnerița îl face să se simtă stânjenit din cauză că stă pe vine, cu abdomenul la vedere. Crede că femeile ar trebui să aibă mai multă decență. Totuși, e greu să nu se uite pe furiș, din când în când. Este însurat, dar nu-și iubește soția. Cândva, a fost îndrăgostit lulea, dar

acum asta nu i se mai pare posibil. Totuși, își iubește copiii: doi băieți și o fată cu vârste de cincisprezece, doisprezece și unsprezece ani.

— Deci, un vârf lângă un cot, zice Fermierul.

Nu este foarte cald, dar transpiră. Simte camerele ațintite spre el.

— Un râu are două direcții, spune Chelnerița. Amândouă au coturi. De unde știm care este aia bună.

— Ceva legat de apus? întreabă Fermierul.

— A, da! Chelnerița bate din palme și zâmbește. Nu… există… stafii… violente! Atinge fiecare punct cardinal al busolei de pe hartă în timp ce rostește cuvintele. Vest. Soarele apune la vest, deci e în partea asta.

Încrederea în sine îi crește – este fantastic de mândră că și-a dat seama de asta. Fermierul nu-și dă seama de greșeala ei. Nici cei mai mulți dintre telespectatori.

Urmează ore și ore de mers. Cine să aibă răbdare să privească atât de mult mers? Este de neprivit. Cinci echipe, cel puțin șase kilometri fiecare. Unele se abat neintenționat, alta se îndreaptă către un loc aflat la aproape cinci kilometri de cel unde ar trebui să ajungă. Tot acest mers, toate aceste eforturi sunt condensate într-un subtitlu: CÂTEVA ORE MAI TÂRZIU.

Câteva ore mai târziu, Copoiul și Zoo merg pe la marginea unui câmp lung cu flori sălbatice, apoi se îndreaptă spre vest. Câteva ore mai târziu, Bancherul și Doctorul Negru înaintează clătinându-se de pe o piatră pe alta pentru a traversa un pârâu.

Câteva ore mai târziu, Dulgherița dă la o parte din calea ei o creangă care revine la loc și îl lovește pe Inginer în piept. Câteva ore mai târziu, Pilotul șontâcăie, glezna lui având nevoie de o pauză pe care Domnișoara Biologie este dispusă să i-o ofere, dar pe care nu-i dispusă să o ia. Câteva ore mai târziu, Exorcistul și-a revenit suficient pentru a spune:

— Dă-mi harta, să mă uit la ea.

Chelnerița i-o dă.

— Încotro ne îndreptăm?

Ea îi arată. El citește Indiciul, apoi privește harta. Fața i se încruntă în timp ce se gândește. Se uită din nou la Indiciu.

— E greșit, rostește el.

— Ce vrei să zici cu „E greșit”?

Atitudinea Chelneriței devine ofensivă, o atitudine familiară fanilor reality show-urilor. Și-a pus o mână în șold, capul îi este înclinat spre spate și ușor într-o parte, provocându-l să vorbească. Fermierul se uită peste umărul Exorcistului.

— „Când amiaza trece, piscul cel mai înalt arunca o umbră care îl întunecă”, recită Exorcistul. Dă un bobârnac muntelui de pe hartă. Dacă aruncă o umbră după-amiaza, umbra cade spre est.

— Nu, rostește Chelnerița. Soarele apune la *vest*.

Își dă ochii peste cap. Urmează să acuze pe cineva ca da vina pe ea.

— Are dreptate, spune Fermierul, iar Chelnerița se răsucește pentru a-l înfrunta. Gândește-te în felul ăsta: Dacă ai o lumină în stânga unui obiect – Fermierul își ridica brațul drept în fața chipului, apoi își flutură alături de el degetele de la mâna stângă –, umbra va cădea pe partea cealaltă.

Greșeala ei este de-acum evidentă pentru toată lumea. Chelnerița se îmbujorează. Îi este dor de vechea ei echipa, e asiatica sfrijită și de blonda autoritară.

Exorcistul râde.

— Ar fi trebuit să fii profesor, rostește el bătându-l pe Fermier pe umăr. Devine repede serios după ce se uită din nou la hartă. Am deviat mult de la traseu, spune el. Trebuie s-o luăm spre est.

Aflați la kilometri depărtare de ei, Copoiul și Zoo nu s-au abătut de la traseu. Sunt pe traiectorie, pe cea mai bună traiectorie posibilă.

— Iată-l! strigă Zoo arătând un bolovan de aproape doi metri înălțime aflat pe malul unui mic pârâu.

Cotul apei este evident pe hartă, dar vag în realitate. Telespectatorilor li se va arăta o filmare aeriană pentru a confirma că locația se potrivește cu Indiciul.

Zoo o ia la fugă înaintea Copoiului, care ridică o sprânceană văzându-i exuberanța. Mai sunt doar două ore până la apus, iar această fâșie de pământ este în mare parte umbrită.

— „În cel mai întunecat întuneric”, rostește Zoo după ce ajunge lângă bolovan. „Cel mai întunecat întuneric”.

Caută o groapă la baza lui. Îi ia opt secunde s-o găsească. Toate cele opt secunde vor fi arătate, iar telespectatorii vor avea impresia că dă greș, că îi ia o veșnicie, pentru că sunt obișnuiți ca astfel de scene să fie scurtate. Din perspectiva lui Zoo și a Copoiului, găsește foarte repede cutia metalică.

Scoate cutia din nișa în care se află și desface închizătoarea. Copoiul este alături de ea acum. În timp ce Zoo deschide cutia, el își întinde gâtul, ca să vadă.

Cinci suluri de hârtie, niște suluri miniaturale.

— Noi am ajuns primii, spune Zoo.

Copoiul nu este surprins că i-au întrecut pe Bancher și pe Doctorul Negru. Când mergi prin câmp deschis, economisești întotdeauna timp.

— Ce scrie? întreabă el.

Zoo îi dă unul dintre suluri, apoi închide cutia și o pune la loc, în întuneric.

Copoiul desface Indiciul și citește cu voce tare:

— „Prada unui animal. Urmărit, lasă o urmă. În mai puțin de doi kilometri, traversează. Urmează urma”.

— Traversează, rostește Zoo și se uită la pârâu.

Nu vede nicio urmă. Copoiul o vede. Și vede și urmele de om care a creat urme false de animal – Expertul nu a fost atent, a vrut ca aceste urme să fie găsite.

— Acolo! spune el.

Zoo urmărește direcția privirii lui, spre amonte.

— Unde? întreabă ea.

— Acolo! repetă Copoiul.

Ea își încordează privirea, dar nu reușește să vadă.

— Nu știu la ce te uiți, rostește ea. Poți să-mi arăți, te rog?

Copoiul se uită la ea, o declarație mută, pe care Zoo o aude.

Face o pauză. Apoi:

— Înțeleg. Pricep că noi concurăm unul împotriva celuilalt. Dar deocamdată formăm o echipă. Nu-ți cer să mă înveți tot ce știi, vreau doar să știu la ce să mă uit.

Cu excepția ultimei propoziții totul va fi tăiat, iar telespectatorii nu vor sesiza pauza.

Din nou, Copoiului îi este mai ușor să ajute decât să refuze. Merge câțiva metri în amonte, apoi se lasă pe vine lângă apă.

— Aici!

Cu răbdare încordată, îi arată lui Zoo unde să se uite, iar cu toate că ea nu vede totul, vede destul. Vede tulpina ruptă a unei flori, micul smoc de păr prins în spinii unei tufe de zmeură, urma de copită din noroi.

— Deci, a traversat aici? întreabă ea. Dar, înainte să primească răspunsul Copoiului, continuă: Ba nu. Doar merge în amonte. N-a traversat încă.

Copoiul încuviințează din cap. Împreună, pornesc pe urmele copitelor. Încet, căutând și alte semne.

Bancherul și Doctorul Negru se apropie de bolovan. Soarele a coborât. Copoiul și Zoo nu se mai văd.

— Cineva ne-a luat-o înainte, spune Bancherul surprins, când deschide cutiuța ferecată.

— Cooper și blonda, fac pariu, rostește Doctorul Negru.

— Ce au făcut, au alergat tot drumul până aici?

— Cred că da.

Doctorul Negru ia un Indiciu și îl citește cu voce tare. Nu este impresionat – se așteptase la o Provocare mai intelectuală, poate la un joc de cuvinte sau o ghicitoare.

Bancherul este mai intimidat.

— Trebuie să ne dăm seama unde a traversat un animal pârâul? Privește spre soarele care coboară ascuns în spatele unui nor. Nu prea mai avem mult timp până se întunecă.

Atunci, ar fi mai bine să pornim, spune Doctorul Negru. Tu caută în

amonte, iar eu o să caut în aval, bine?

Se despart.

La câțiva kilometri depărtare, amuzamentul Exorcistului a dispărut. O bășică i s-a format pe degetul mare de la piciorul stâng, iar fiecare pas este o agonie.

— N-ar fi trebuit să mă iau niciodată după o femeie, mormăie el.

Tendoanele de la genunchii Chelneriței țipă, una dintre reacțiile corpului ei la faptul că, de câteva zile, n-a mai avut parte de cofeină. Se aștepta la dureri de cap – ceea ce și are –, dar nu și la puternice dureri musculare. Se gândește că sunt pricinuite de mersul pe jos în exces.

— Să te ia dracu'! îi spune ea Exorcistului. Erai acolo, n-aveai decât să fii atent. Dar tu în schimb trăncăneai despre un știu ce clientă tâmpită. A fost alegerea ta.

Exorcistul se răsucește pentru a o înfrunta. Este o filmare perfectă cu Chelnerița care se apropie de el și își apropie fața de a lui, profilul ei fiind ușor ridicat. Roșcații noștri față în față. Dacă faci stop-cadru, cineva ar putea crede cu ușurință că ei doi sunt pe cale să se sărute, furia transformându-se în pasiune. Dar nu, înflăcărarea dintre cei doi este strict ostilă.

Fermierul pune o mână pe umărul Exorcistului.

— Cu ceartă nu se rezolvă nimic, rostește el. Haide!

— Greșești, spune Exorcistul încet, aplecându-se și mai mult spre Chelneriță, dacă îți imaginezi că voi uita asta. O pală de vânt suflă una dintre buclele Chelneriței, făcând-o să mângâie pieptul Exorcistului. Și nici nu voi ierta. Sunt un om evlavios, iar Dumnezeul meu este mânios.

Scuipă pe jos, iar saliva aterizează lângă adidasul Chelneriței, apoi se întoarce și se îndepărtează.

— Psihopatule! șoptește Chelnerița, dar este clar că-i zguduită.

Lângă pârâu, Bancherul strigă:

— Cred că am găsit o urmă.

Doctorul Negru se apropie grăbit, pentru a o vedea. Este aceeași urmă de copită pe care Copoiul i-a arătat-o lui Zoo, iar urma lui Zoo s-a imprimat delicat în țărână. Puțin mai departe.

Dulgherița și Inginerul sunt următorii care ajung la Indiciul al doilea, însă Pilotul și Domnișoara Biologie nu sunt mult în urmă – când zăresc bolovanul, cealaltă echipă încă se află alături de el. Este un moment ciudat – concurenții nu știu dacă ar trebui să vorbească unii cu alții. Editorul se folosește de această confuzie pentru a o transforma în tăcere disprețuitoare din partea tuturor.

Pilotul vede primul urma de copită, dar nu știe ce să facă. Nu vrea să indice direcția celeilalte echipe, dar fiecare secundă pierdută întrebându-se cum să obțină un avantaj față de Dulgheriță și Inginer

reprezintă o secundă care îi îndepărtează pe el și pe Domnișoara Biologie de cele două echipe aflate în față.

Se decide că asta-i mai important și își strigă partenera. Dulgherița își ridică brusc capul spre el, ca un ogar de vânătoare.

În curând, cei patru concurenți se îndreaptă spre nord. Pilotul și Domnișoara Biologie sunt la vreo trei metri în față.

În amonte, Copoiul rostește:

— A traversat aici.

Zoo dă să-l întrebe de unde știe, dar decide să încerce să-și dea seama singură. Se lasă pe vine pe malul plin de iarbă. Nu vede nicio urmă a prăzii pe care o urmăresc, însă observă că pârâul este mai puțin adânc aici și că pare a exista un vad natural.

Apoi, vede: zgârieturi proaspete pe celălalt mal, unde noroiul a fost răscolit.

— Pe malul celălalt, spune ea.

Copoiul simte ceva ce nu se așteptase să simtă: mândrie. Este mândru de coechipiera lui vorbăreață și veselă pentru faptul că nu i-a cerut ajutorul și că a găsit singură urma – cel puțin, pe cea evidentă.

— Mai este și piatra de-aici, rostește el arătând o mică piatră rotundă care a fost smulsă din albie, iar acum se află pe o piatră mai mare, deasupra apei.

— O, da! exclamă Zoo. Arată ca un turnuleț din pietre.

Exact un turnuleț vrea să fie mica piatră pusă deasupra pietrei mai mari, deși mai scund și mai subtil decât unul construit de obicei. Expertul l-a făcut pentru a atrage privirea.

Zoo și Copoiul traversează pârâul. Zoo lasă câteva urme de noroi pe piatră, pe care le observă, dar Copoiul a luat-o deja înainte iar ea îl urmează. Urma este evidentă de-aici, iarbă culcată ia pământ și crenguțe rupte. Le urmează către un pâlc de mesteceni. O cutie de lemn atârnă din cel mai apropiat mesteacăn.

Copoiul deschide cutia. Pe interiorul capacului scrie: „Vă e foame?”

— Da, ciripește Zoo. Da, mi-e foame.

Ea și Copoiul se uită înăuntru.

Cutia conține cinci jetoane circulare care atârnă de niște cârlige. Pe fiecare jeton este inscripționat altceva: o căprioară, un iepure, o veveriță, o rață și un curcan.

— Ce părere ai? întreabă Zoo. Căprioara?

— Asta se pare că am urmărit, jetoanele, spune Copoiul, iar ea îi ia cuvintele drept o confirmare.

Zoo scoate jetonul. Este de dimensiunea palmei sale și e făcut din lemn de mesteacăn. Pe spate este trecut un azimut: nouăsprezece grade. Își setează busola.

Bancherul și Doctorul Negru sunt cât pe ce să treacă pe lângă vad, când Doctorul Negru rostește:

— Hei, acelea sunt urme de pași?

Bancherul alunecă și lasă o dâră groasă pe malul celălalt. Cu fiecare traversare, urmele sunt tot mai evidente.

Pădurea din jurul lui Zoo și a Copoiului se îndesește, apoi se rărește, apoi ei văd: o căprioară atârnă dintr-un copac legată de picioarele din spate. Limba îi spânzură din bot la vreo jumătate de metru de pământ. Lângă căprioara moartă se află o prelată pe care sunt o găleată, o tigaie din fontă și o cutiuță pe care e gravată o căprioară și în care este o fantă de dimensiunea jetonului.

Cu toate că a văzut multe animale moarte, Zoo n-a mai văzut niciodată o căprioară aninată în felul acesta.

— Are ochii ca niște mărgele, spune ea băgând jetonul în fantă.

— Pentru mine, nu-i altceva decât cina, rostește Copoiul.

— Știi cum s-o jupoi și s-o eviscerezi?

Copoiul încuviințează din cap. Din punct de vedere intelectual, Zoo este interesată să afle cum se jupoaie și se eviscerează un animal, dar stomacul i se întoarce pe dos gândindu-se la tot sângele acela pe mâinile ei. Vrea să mănânce căprioara, dar nu vrea să fie ea cea care s-o măcelărească. Iar în ciuda bunei dispoziții, este epuizată. Tot ce dorește cu adevărat în clipa asta e să se sprijine de un copac drăguț și drept și să închidă ochii.

— Mă duc să adun niște lemne, iar apoi, o să fac focul, spune ea punând mâna pe aprinzătorul care îi atârnă la șold.

— Nu aici, rostește Copoiul având deja cuțitul în mână.

— De ce nu?

— Sângele și măruntaiele ar putea atrage prădătorii. Întoarce-te spre pârâu și găsește un loc aproape de apă.

Zoo a câștigat Provocarea Individuală și ea este cea care l-a ales pe el – oare asta n-ar trebui s-o facă șefă? Totuși, se îndepărtează și face exact ce i-a spus el. Înainte ca telespectatorii s-o vadă plecând, vor vedea un insert filmat în seara aceea.

— Cooper este evident foarte experimentat, zice ea potrivindu-și ochelarii. Sudoarea i-a lipit o șuviță de păr pe frunte, iar nenumărate fire rebele îi încadrează chipul. Nici vorbă să fiu acum la conducere dacă n-ar fi fost el. În plus, cred că este puțin cam stoic. Nu face risipă de mișcări, nu face risipă de cuvinte. Admir asta, aș vrea să fiu și eu mai mult așa. Deja am învățat foarte multe de la el. Dacă e să aleg între a-mi ține gura, a face ce spune el și a învăța, pe de-o parte, și – schițează niște ghilimele – „a mă impune”, pe de altă parte, puteți fi convinși că o să-mi țin gura. Râde. Ceea ce nu-mi este ușor.

Copoiul face prima tăietură la nivelul ochilor, la aproximativ doi centimetri de anusul căprioarei. Taie un cerc, apoi, cu mâna liberă, scoate rectul, pe care îl leagă strâns cu o sfoară luată din găleată. Expertul a apărut în afara câmpului vizual al camerei. Și-a oferit

sfaturile, dar a fost refuzat politicos, iar acum, vede că, într-adevăr, Copoiul n-are nevoie de ajutorul lui. Totuși, stă și privește fiindcă este plătit să se afle aici, iar următoarea echipă încă nu s-a apropiat.

Copoiul leagă uretra căprioarei, apoi execută o tăietură lungă prin piele, de la un capăt la altul. Înainte să scoată primele organe, cameramanul îi cere să vorbească:

— Amice, trebuie să povestești ceva din ce faci.

Copoiul se oprește, cuțitul său apăsând din interior pielea căprioarei.

— Trebuie să fii atent să nu contaminezi carnea, spune el reluându-și treaba. Acesta este motivul pentru care am legat anusul și uretra și pentru care am fost atât de atent să nu-i crestez stomacul. Acum, o să tai traheea animalului. Copoiul se lasă pe vine lângă capul căprioarei și bagă mâinile adânc înăuntru. Când le scoate sunt acoperite cu un strat gros de sânge, iar în ele se află nu doar traheea, ci și inima și plămânii. Lasă organele să cadă în găleată, apoi face o pauză și se întoarce spre cameră. Uitați-vă la asta, spune el. Se apleacă din nou spre găleată și scoate plămânii roz, care îi atârnă inerți în mâini. Apoi, duce la buze traheea tăiată și suflă în ea. Aproape toți cei un milion de telespectatori care îl urmăresc vor avea o mișcare de recul văzând plămânii umflându-se rapid și devenind uriași, ca niște baloane. Baloane care se curbează unghiular și a căror suprafață este împânzită de vinișoare. Copoiul strânge traheea și îndepărtează de el plămânii umflați. Are sânge pe buze, iar torsul îi este eclipsat de cei doi lobi roz, care au părut atât de mici cu câteva momente în urmă. Devine clar imediat că plămânii unei căprioare n-ar încăpea în cutia toracică a unui om.

Copoiul lasă plămânii să se dezumfle, apoi rămâne nemișcat o clipă, gândindu-se la momentul când a văzut pentru prima oară pe cineva făcând ce făcuse el. Avea optsprezece ani și, după absolvirea liceului, s-a înscris la un curs de supraviețuire de trei săptămâni. Grupul lui, format din opt persoane, tocmai ucisese și jupuise un berbec sub îndrumarea instructoarei lor, care apoi a preluat conducerea, apucându-se să-l eviscereze și explicând simultan ce făcea. După aceea, cu o nonșalanță totală, micuța și atletica femeie albă cu păr negru a ridicat plămânii la gură și a suflat în ei. Acela a fost momentul când totul s-a schimbat pentru Copoi, când și-a dat seama: toți suntem carne. Înaintea acelei excursii, era pe traiectoria unei cu totul alte vieți – se gândea vag să devină contabil sau poate să se apuce de IT. Dar combinația faptului că, în ultimele patru zile, consumase mai puțin de o mie de calorii cu epuizarea fizică și cu realizarea propriei mortalități l-a făcut să aleagă cu totul altceva. Și cu toate că a avut nevoie de mulți ani pentru a căpăta experiență, și-a îndeplinit supremul vis omenesc de a-și da seama cine era menit să fie. Din

păcate pentru Copoi, asta înseamnă că nu este bine plătit, plus că trebuie să-și îngrijească mama, bolnavă de cancer. Facturile medicale amețitoare l-au adus aici, acesta este motivul pentru care concurează, doar că nu va fi dezvăluit. Revine la carcasa care atârnă și scoate cu grijă stomacul umflat.

Doctorul Negru și Bancherul au ajuns la cutie. Ei au ales rața.

— E ca puiul, dar mai consistentă, spune Bancherul.

— Știu ce gust are rața, replică Doctorul Negru.

Pornesc în direcția trecută pe spatele jetonului și găsesc o rață sălbatică atârnând dintr-un copac. Doctorul Negru se apucă să jumulească și să eviscereze pasărea – n-o avea el mâini de chirurg, dar a dezmembrat cadavre la facultatea de medicină. Ținând cont de experiența de demult și de sfaturile din spatele camerei ale Expertului, se descurcă de minune.

Copoiul vine în mica tabără a lui Zoo aducând găleata și tigaia din fontă. Palmele și încheieturile îi sunt acoperite cu sânge care se usucă, formând pe pielea de culoare închisă un strat mat, dar care este greu de distins – asta până când își expune mâinile. În mod normal de culoarea piersicii, palmele lui acum roșii-maronii reflectă măcelul comis. Lui Zoo, care se îngrijește de foc, nu-i pasă. Însă în minte îi vine un gând. Dacă era alb, contrastul dintre sânge și pielea Copoiului ar fi tulburat-o? Bănuiește că da.

— Cum a mers? întreabă ea.

— Avem mușchi file la cină, răspunde Copoiul.

— Grozav! Zoo ia tigaia grea și revine lângă foc. Încep eu să gătesc dacă vrei să te speli. Eu…

— Mulțumesc, rostește Copoiul.

Un fior o străbate pe Zoo ca un curent electric. Rămâne locului cu tigaia în mână și ascultă pașii Copoiului îndepărtându-se.

Când se întoarce de la pârâu, mâinile Copoiului sunt curate, iar buzele, relaxate.

— Sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le știi despre luatul urmelor, spune el. Carnea sfârâie în tigaie, prăjindu-se într-un stat gros de grăsime pe care Zoo a topit-o ca pe unt. Primul este că trebuie să începi cu imaginea de ansamblu. Nu căuta o urmă de pas, caută indicii. Este ușor să te pierzi la nivel de detaliu, dar tot ce ai de făcut este să faci un pas înapoi. Un animal sau o persoană care se deplasează prin pădure nu lasă întotdeauna o urmă de pas, dar lasă întotdeauna indicii. Frunze întoarse, crengi rupte – lucruri de genul ăsta. Orice a fost deranjat recent de la locul său are culoarea sau textura diferită de ce se află în jur. Trebuie să-ți antrenezi ochiul să caute asemenea diferențe la nivel de ansamblu. De exemplu, cercetează direcția din care am venit. Vezi urmele trecerii mele?

Zoo se răsucește pentru a se uita. Își mijește ochii.

Într-un insert, Copoiul recunoaște:

— În viața mea, am avut mulți profesori excepționali. Îi onorez ajutând-o. În plus, chiar dacă va învăța niște lucruri, nu se va ridica la nivelul meu. Nu suficient de rapid pentru a câștiga.

Soțul lui Zoo va urmări această scenă și va gândi: „A reușit din nou să scoată un ticălos ciufut din cochilia lui". Se va minuna la fel cum s-a minunat și alteori de ușurința cu care ea reușea să-și atragă simpatia cuiva.

Copoiul îi spune lui Zoo:

— Nu te uita, cercetează. Iar dacă nu vezi nimic, schimbă perspectiva – privește sus sau jos. Caută schimbările luminii.

Zoo își lărgește ochii, iar privirea ei străbate pădurea. Se ridică. Își amintește cu aproximație pe unde a mers el, însă încearcă să nu se bazeze pe memorie.

— Acolo? rostește ea arătând ceva. Frunzele de pe jos par puțin altfel acolo.

— Exact, spune Copoiul. Am călcat apăsat, ca să se vadă clar. În plus, am mers pe urmele tale. Majoritatea animalelor nu lasă urme atât de pronunțate, dar este un început bun.

— Asta se cheamă la tine că ai călcat *apăsat*? întreabă Zoo.

Copoiul o surprinde și se surprinde și pe sine izbucnind în râs.

— Mă ajută pantofii, rostește el ridicând un picior și mișcându-și degetele. Apoi – nu acesta este motivul pentru care se află aici chipul îi devine neutru. Se întunecă. Mă duc să bag asta în apă, ca să nu se strice.

Ia găleata, în care se mai află câteva kilograme de mușchi și grăsime, și se îndepărtează.

— Cum te asiguri că n-o ia vreun animal? întreabă Zoo.

Copoiul se oprește.

— O s-o acopăr cu o piatră plată. Asta ar trebui să țină la distanță majoritatea animalelor.

După plecarea lui, Zoo se adresează camerei:

— Nu știu ce l-a apucat, dar îmi place.

Următoarele două echipe care ajung la cutia de lemn o fac imediat una după alta. Pilotul este primul care o vede, iar la atenționarea lui, Domnișoara Biologie fuge înainte, până să bage de seamă Inginerul și Dulgherița. Ea alege iepurele, apoi se grăbește să se întoarcă la partenerul ei.

— Curcanul? întreabă Dulgherița.

— Da, are mult mai multă carne decât o veveriță, spune Inginerul.

Echipele se despart și își găsesc prăzile. Primind îndrumări, își pregătesc cinele și adăposturile. Soarele aproape că a apus.

Trioul mai are un kilometru și jumătate până la bolovan. Exorcistul clocotește. Se simte neapreciat și detestat. Chelnerița îl privește în

ceafă cu ură, iar Fermierul merge în spatele lor, îngrijorat în privința amândurora. Furia îl face pe Exorcist neatent. Se împiedică de o piatră și cade.

— Pizda mă-sii! țipă el.

Înjurătura este cenzurată cu ușurință, dar furia nu poate fi. Chelnerița și Fermierul au o mișcare de recul, la fel și mulți telespectatori.

Exorcistul se ridică într-un genunchi și așteaptă cu capul atârnând. Umerii îi pulsează. Își simte sinele monstruos încercând să se elibereze. Știe că nu-l poate lăsa. Dacă o face, își va pierde controlul, iar după ce își pierde controlul, face lucruri cumplite.

A avut o soție. O iubire de adolescență – s-au căsătorit la nouăsprezece ani. Viața nu a decurs așa cum au plănuit, iar monstrul interior al Exorcistului a devenit tot mai puternic din pricina dezamăgirii. Într-o seară, soția s-a plâns de lipsa banilor, iar Exorcistul și-a pierdut controlul. A lovit-o cu forță, cu pumnul, fracturându-și al patrulea os metacarpian, iar soția s-a prăbușit fără viață. Își amintește cum capul ei s-a repezit spre spate, cum părul blond i-a fluturat ca un evantai și cum ea s-a prăbușit pe covor, unde a rămas nemișcată printre firimiturile și părul de pisică nemăturate de o lună. Nemișcarea ei – a crezut că e moartă. Și-a revenit însă și l-a părăsit în seara aceea. Vasele de sânge din ochiul stâng i se spărseseră. Ultima privire pe care ea i-a aruncat-o încă îl bântuie – a fost ca și cum satana însăși s-ar fi reflectat în acel ochi însângerat.

Producătorii nu știu nimic despre acest incident. Fosta soție a Exorcistul nu a depus plângere la poliție, așa că el nu are cazier pe care ei să-l descopere. Dar cel puțin o persoană care va vedea acest moment va ști – ea l-a trăit. Fosta soție va vedea atitudinea explozivă a Exorcistului și va gândi: „O, nu!” Și va simți teama Chelneriței ca fiind a ei atunci când Exorcistul va țâșni în picioare, se va răsuci spre ea și va mârâi:

— Târfă proastă!

„Fugi, scumpo!” se va ruga ea, însă în vreme ce instinctul ei o îndeamnă să fugă, al Chelneriței o împinge spre luptă. Chelnerița se dă înapoi pentru a-l plesni pe Exorcist, dar Fermierul o cuprinde într-o strânsoare ca de urs și o trage îndărăt.

— Dă-mi drumul! țipă Chelnerița agitându-se.

Este mai înaltă decât Fermierul, iar el abia o poate ține.

— Vei fi descalificată, spune Fermierul.

— Nu-mi pasă, strigă Chelnerița cu fața roșie de furie.

Însă Exorcistul s-a retras. S-a întâmplat ceva ce el nu poate exprima. Nu vrea să-și vadă furia reflectată, nu vrea să fie pricina furiei acestei persoane aproape necunoscute. În afară de asta mai este și gestul Fermierului, care încearcă s-o rețină, noblețea acestui om scund și

simplu. Exorcistul se calmează. Îi pare rău pentru izbucnirea lui, însă, deși scuzele i se văd clar în ochi, este prea laș pentru a le exprima. În loc de asta, spune:

— Iată o femeie cu adevărat înfuriată. Mi-am învățat lecția.

Apoi, se îndepărtează.

Schimbarea lui bruscă o deconcertează pe Chelneriță, care nu vede scuza lui. Rămâne nemișcată, iar Fermierul îi dă drumul și se îmbujorează la gândul de a o fi strâns atât de tare în brațe. Este aproape sigur că i-a atins un sfârc.

Soarele apune, iar ei ajung la bolovan. Luna este strălucitoare, iar trioul găsește Indiciul cu ușurință.

— Nu putem lua urma pe întuneric, spune Fermierul.

— Atunci, ce crezi că ar trebui să facem? întreabă Chelnerița.

— Să facem tabăra aici și să pornim când se luminează de ziuă.

— Dar toată lumea ne-a luat-o înainte.

Exorcistul se așază și se sprijină de bolovan. Își scoate gheata și își pipăie bășica.

— Tot în fața noastră vor fi și dacă ne vom petrece toată noaptea orbecăind în beznă, spune el. Doar că vom fi epuizați și probabil că vom fi distrus toate urmele după care ar trebui să ne luăm.

— Bine, rostește Chelnerița. Nu se poate uita la el, la bășica albă izbucnită din degetul lui păros. Și acum ce, trebuie să ne construim un adăpost?

Exorcistul lovește cu palma piatra din spatele lui.

— O să dureze ceva să sprijinim un paravânt de banditul ăsta.

Se ridică cu un geamăt și, desculț, începe să adune crengi lungi.

Fermierul și Chelnerița schimbă o privire.

— Care-i treaba cu el? întreabă Chelnerița.

— Cred că-i pur și simplu nebun.

— Minunat, rostește Chelnerița. O să fie amuzant.

Celelalte grupuri au mâncat, iar majoritatea concurenților dorm sau picotesc. Bancherul are brațele încrucișate pe piept, pe sub jachetă. Inginerul încă are ochelarii pe nas și, cu pleoapele pe jumătate coborâte, privește cum luna se reflectă în exoscheletul negru ca smoala al unui cărăbuș care trece pe lângă el. Copoiul sforăie cu putere în timp ce doarme. Alături de el Zoo este ghemuită sub pătura termică, numărând oi și mângâind locul de pe deget unde ar fi trebuit să i se afle verigheta. Cronometrează intervalele, astfel că respirația sacadata a Copoiului devine doar un foșnet de vânt.

Numai Domnișoara Biologie este afară. Șade lângă un foc mic, cuprinzându-și picioarele cu brațele. Îi este dor de partenera ei și se simte foarte singură. Se gândește să rostească propoziția de siguranță, însă doar vag, fără a intenționa cu adevărat. Se gândește cum ar fi să plece și, dacă ar face-o, cât ar dura până să-și poată lua un smoothie

de mango.

— Aș da toată carnea de iepure din lume pentru un smoothie de mango, spune ea. Sau o înghețată de ciocolată cu fructe, nuci și sirop.

Corpul ei tânjește atât de tare după zahăr, încât inima o doare. Soarbe din sticla cu apă dorindu-și ca apa să aibă o aromă sau poate niște bule.

Exorcistul, Fermierul și Chelnerița își construiesc adăpostul firav și se înghesuie cu toții înăuntru.

11

— Unchiul meu a spus că a fost ceva din apă, așa că nu a mai băut nimic ce nu era îmbuteliat, zice Brennan. Mama a crezut că au fost teroriștii – vreo bombă invizibilă sau ceva.

Se așteaptă să răspund, însă eu doar ascult, în caz că exista vreun Indiciu ascuns în povestea lui. Vorbește atât de mult despre mama lui, prea mult. Mergem. Este miezul zilei, iar vremea este rece, toamna simțindu-se tot mai mult. După socotelile mele imprecise, am intrat de mult în septembrie. Devine tot mai nerăbdător din pricina tăcerii mele.

— Probabil că ai avut noroc că te-ai rătăcit pe-aici în perioada cea mai rea. Între momentul când am auzit pentru prima dată de asta și cel în care președintele a vorbit la televizor a trecut doar o zi. Ni s-a spus să stăm acasă, iar eu am auzit zvonuri că niște puști de pe stradă s-ar fi îmbolnăvit. A doua zi după asta, ne-au băgat pe toți în biserica.

Mie încă nu mi-a venit ciclul. Cred că ar fi trebuit să-mi vină.

— Aiden era la școală, la școala de vară, iar mama i-a spus că ar trebui să vină acasă, iar el a zis că încearcă, dar nu a fost lăsat, și după aceea telefoanele n-au mai funcționat.

Mă întreb dacă ar trebui să știu cine este Aiden, apoi îmi amintesc că el a spus ceva despre un frate. Asta trebuie să fie Aiden, caz în care e neimportant, de umplutură.

— Am stat acolo câteva zile, zice Brennan. Pungile de plastic îi atârnă din mâini, pline cu sticle de suc, bomboane și alte lucruri nesănătoase. La micul dejun, a mâncat pufuleți și a băut o coca-cola. Mă plictisisem, nu mai puteam să urmăresc ce se întâmpla. Apoi, oamenii au început să se îmbolnăvească. Bine, câțiva au fost bolnavi de la început, dar i-au ținut separat – cred că în camera în care de obicei stăteau copiii. Apoi au fost prea mulți și erau peste tot, iar totul a început să miroasă rău pentru că vomau și alte alea.

Cunosc povestea asta. Toată lumea o știe. Nu sunt Indicii aici.

— A început să lipsească mâncarea? întreb eu. Vreun tip cu cicatrice pe față a pus stăpânire pe apă?

El clatină din cap, părând că mă ia în serios.

— Nu, mâncare a existat mereu, din plin – bolnavii nu puteau să mănânce. Iar apa curgea la robinete. Unii oameni nu voiau să bea apă normală, dar eu umpleam sticlele noastre de la robinete. Adică, apa de la chiuveta din baie e la fel ca apa de la bucătărie, nu?

— Așa e, rostesc eu subliniind cuvintele cu o legănare puternică a pumnului.

Îmi amintesc că, în urmă cu câțiva ani, am văzut o emisiune de acest gen pe Discovery Channel. A fost concepută ca un experiment –

oameni care au „supraviețuit” unei epidemii de gripă simulate au trebuit să formeze o comunitate mică înainte de a găsi o cale să fie în siguranță. Au trebuit să facă niște chestii interesante, cum ar fi să obțină energie cu ajutorul panourilor solare și să construiască mașini. Tot ce trebuie să fac este să merg la nesfârșit și să ascult un puști incoerent spunându-mi o poveste de doi bani. Plus că oamenii aceia știau în ce se bagă. Poate că n-au știut cât de greu o să fie, dar știau la ce să se aștepte. Însă chestia asta, asta trebuia să fie supraviețuire în sălbăticie.

Mă uit la Brennan, care încă bălmăjește despre mica lui biserică inventată.

Concurenții de la emisiunea de pe Discovery Channel au evoluat într-un perimetru limitat – X cartiere dintr-un oraș în sezonul unu și o zonă mlăștinoasă de pe malul unui râu în sezonul doi, dacă îmi amintesc bine. Eu deja am străbătut echivalentul a sute de cartiere. Poate, mii. Și nu sunt singura concurentă. Cum au reușit să facă asta? Cum au înlăturat totul din calea noastră?

Răspunsul este la fel de evident ca și întrebarea: cu bani. Se știe că reality show-urile se fac cu bani puțini, dar acesta are un buget de blockbuster. Au dat clar de înțeles în procesul de selecție, numind asta o oportunitate de a participa la o „emisiune de divertisment fără precedent”. O „oportunitate”. Puteau goli sute de case, puteau repara și plăti zeci de magazine cu echipamente pentru drumeții fiindcă nu însemna decât o picătură într-un ocean pentru ei. Este exorbitant, dar are sens. Modul în care o fac are sens.

— Când n-am mai rămas decât eu, zice Brennan, am plecat.

Asta nu-i cea mai bună interpretare a lui – tonul are o neutralitate care nu se potrivește cu povestea pe care o spune. Nu știu de ce disonanța mă irită, dar asta simt.

Trebuia să fie și un al treilea sezon al emisiunii cu pandemia, dar a fost anulat înainte de a fi difuzat vreun episod. Și ce s-a întâmplat cu toate chestiile alea grozave pe care le-au construit concurenții? Trebuiau să le și apere. Unul dintre concurenții – cobaii? – din sezonul trei a fost lovit în cap de un jefuitor fals, în timpul unui atac fals, și a murit, ceea ce înseamnă că atacul n-a fost chiar atât de fals la urma urmelor. Cel puțin asta-i explicația oferită de un anumit grup de pe internet pentru anularea emisiunii. Sigur, nu înseamnă că e adevărat. Și totuși, contractul nostru prevede foarte clar că n-avem voie să lovim pe nimeni în cap.

Acesta să fie motivul pentru care difuzează episoadele cu noi atât de repede? În caz că moare careva?

Mă îndoiesc că asta-i grija lor principală, dar are sens ca ei să anticipeze producerea unui accident care ar putea opri producția. Îmi amintesc cât de tare m-am îmbolnăvit A fost cât pe ce, nu să pună

capăt producției, ci rolului meu în emisiune. Iar ei deja au populat această lume închipuită cu cadavre false, cu o păpușă care plânge, cu un cameraman interactiv. Un jefuitor n-ar fi ceva de neînchipuit. De fapt, mă surprinde că, până acum, nu a trebuit să mă confrunt decât cu o febră și cu un coiot animatronic.

Și acest puști vorbăreț – nu contează că se preface – este de partea lor. De partea lor, nu a mea. Nu am voie să uit asta.

— Am vrut să plec, spune el legănând pungile. Să mă duc undeva unde n-am mai fost. Iar apoi, te-am găsit pe tine.

De parcă întâlnirea noastră a fost predestinată. Doar că n-a fost destin, a fost distribuție.

— Deci, rostesc eu, să înțeleg că mama ta a murit?

El trage brusc aer în piept și aproape că se împiedică.

— Adică, trebuie să fi murit, raționez eu. Voi doi ați stat închiși într-o biserică împreună cu sute de oameni, toți tușind și vomând, și făcând pe ei. Tu ești clar băiatul mamei, însă tu te afli aici, iar ea nu. Asta înseamnă că a murit, nu?

Nu-mi răspunde. Crezusem că-l voi face să includă puțină emoție în interpretarea sa, dar asta-i chiar mai bine. Tăcerea.

În timp ce mergem, gânduri despre familia mea mi se infiltrează în minte. Familia pe care am ales-o și familia în care m-am născut. Indiferența mea față de cea din urmă. Teama că, dacă voi avea o fetiță, și ea va simți cândva aceeași indiferență față de mine.

Este ciudat că în visele mele apare întotdeauna un băiețel, însă eventualitatea de a avea o fetiță mă sperie cel mai tare. O fiică: pare imposibil să crești o fată așa cum trebuie.

— Și toți cunoscuții tăi au murit, spune Brennan.

Mă întorc surprinsă spre el. Chipul lui este foarte aproape de al meu, ochii îi sunt roșii, iar lacrimile i se preling pe obrajii schimonosiți. Mucii îi curg din nas pe buze. Probabil că simte deja gustul lor.

— Familia ta, rostește el. Prietenii de rafting. Au coborât pe râu. Probabil că, în clipa asta, peștii le mănâncă fețele.

— Asta-i… exagerat, spun eu.

În vocea lui este ceva ce nu pot defini. Nu e răutate. Nu cred că încearcă să mă rănească. Nu știu ce încearcă să obțină, Faptele sunt fapte, murmură el. Își ridică pungile la încheieturile coatelor și își încrucișează brațele. Ceasul clipește spre mine.

Îmi dau seama că s-a îmbufnat. Faptul mă uimește. Dar, în fond, de ce nu? Probabil că îi este dor de casă. Probabil că nici el n-a știut în ce s-a băgat. Îmi pare puțin rău pentru el, dar mai mult îmi pare bine că a tăcut din nou.

Dacă mama a murit? Este o întrebare la care m-am mai gândit – are doar cincizeci și șase de ani, dar pare mult mai în vârstă, în special din

cauza pielii. Câte șaizeci și cinci de kilometri și dus, și întors, de două ori pe săptămână pentru a-și menține bronzul și în afara sezonului, pufăind mereu substanțe cancerigene. Iarna, vara, acel bronz intens este mereu în afara sezonului în Vermont când fermierii se bronzează cu urme de la tricou. Dacă mai pui la socoteală și dieta – o masă tipică înseamnă pentru ea vafe congelate, cu chiftele, scăldate în sirop și urmate de o înghețată cu sirop de arțar –, e clar că o așteaptă o moarte timpurie.

A murit!

Mă gândesc la cele două cuvinte pentru a-mi da seama cum mă fac să mă simt. N-au niciun efect evident. Ar trebui să mă îndurereze, vreau s-o facă, dar n-o fac. Îmi amintesc când am intrat la Universitatea Columbia, iar ea a umblat prin tot orașul, lăudându-se – era realizarea ei, nu a mea. Însă ori de câte ori dau greș – când am pierdut acel derby, la opt ani, sau când n-am obținut slujba de la Wildlife Conservation Society, cu doi ani în urmă –, are un aer de parcă ar fi știut că nu voi reuși, de parcă a fost o nesăbuință din partea mea să încerc. Dar totuși am încercat, ani de zile am încercat din răsputeri. Îmi amintesc cât de fericită am fost în ziua nunții mele. Cât de norocoasă m-am simțit. Îmi amintesc că, la petrecere, mama s-a aplecat să mă sărute.

— Ești frumoasă, a spus ea. La fel ca mine când eram tânără.

Trecutul ei: prezentul meu. Prezentul ei: viitorul meu. Ca un blestem. Partea cea mai proastă este că am văzut fotografiile – știu că și ea a fost fericită cândva.

Tata. Asta-i mai greu. Nu suntem apropiați – cândva în adolescența mea, am pierdut abilitatea de a comunica și nu cred că înțelege de ce m-am străduit din răsputeri să părăsesc un loc pe care el îl iubește atât de mult. Dar nu pot să mă gândesc la el fără un freamăt de nostalgie caldă, fără să-mi imaginez aroma dulce de scorțișoară și arțar a unei prăjituri la cuptor. Întotdeauna, arțar.

— Este posibil să ai o amintire tristă din copilărie legată de prăjituri? mă întreb eu.

— Poftim? rostește Brennan.

— Nu contează, spun eu și gândesc: „Aceste gânduri nu sunt pentru tine”.

Eu și tata am trăit optsprezece ani alături, dar prăjiturile sunt cam tot ce-mi amintesc. Când eram mică, îl ajutam la magazin, înainte de a pleca la școală. Specialitatea mea era să fac piure de banane pentru pâinea cu banane și arțar. Asta și să presar zahăr de arțar pe aluat după ce era pus în formele de pâine. Vreau să-mi amintesc și altceva, ceva ce nu are legătură cu mâncarea, dar tot ce-mi vine în minte este ziua mea de naștere din clasa a patra – nu știu ce vârstă oi fi avut. A fost o petrecere cu tematică legată de delfini, animalul meu favorit la

vremea aceea, deși abia peste mulți ani aveam să văd unul în realitate. Desigur, tata a făcut un tort – în formă de delfin, acoperit cu cremă de arțar – și am avut și o piñata. Tot în formă de delfin. Aproape toți colegii de clasă au venit. David Moreau mi-a dat un zmeu. L-am înălțat împreună la acel sfârșit de săptămână. Sau eram în clasa a cincea? Nu sunt sigură. Mi-l amintesc pe tata aducând tortul în formă de delfin și pe mama rozându-și unghia de la degetul mare în timp ce turna suc de portocale dintr-o doză într-un pahar de plastic transparent.

Și apoi, îmi amintesc – tata aplaudând în tribune. Sunt la liceu, la un concurs de atletism în primul an de liceu, cu mult înainte să fiu căpitan. Oare a fost primul meu concurs? În amintirea mea, are toată intensitatea primului. Îmi amintesc nervii din stomac, durerea ușoară când mi-am întins tendoanele genunchiului. Mi-l amintesc pe tata strigându-mi numele și fluturându-și mâinile. Concursul nu a avut loc pe pista de acasă, ci într-un alt oraș, aflat la jumătate de oră de mers cu mașina de liceul meu. În acea zi, tata a închis magazinul devreme, pentru a veni să mă vadă.

— Mae, îmi pare rău.

Clipesc. Concursul a dispărut, nu-mi amintesc dacă am urcat pe podium.

— Mi-e greu să mă gândesc la ea, spune Brennan. Mi-e dor de ea. Și… și pur și simplu mi-e dor de ea.

Durează câteva momente până când îmi dau seama despre cine vorbește.

— Nu-ți face griji, rostesc eu. Sunt sigură că te privește.

— Știu, spune el.

Își face cruce. Punga care îi atârnă pe braț i se lovește de piept.

Obrajii mi se încing imediat. Nu asta am vrut. Nici dacă aș fi crezut că mama lui e moartă, n-aș fi vrut să se înțeleagă asta. Mai rău – acum, că mi-a înțeles greșit cuvintele, probabil că o să le difuzeze. Gândul de a contribui, chiar și din greșeală, la spiritualitatea fără sens care inundă presa americană mă îngrețoșează.

După câțiva pași, Brennan începe să pălăvrăgească despre peștele lui tâmpit, povestind că l-a dus la biserică în bolul său și că pisica unui vecin l-a mâncat. Când s-a întâmplat asta el era la baie, unde umplea sticlele cu apă.

— Era doar un pește, mă răstesc eu. Peștii se mănâncă.

— Dar…

— Te rog, doar… *te rog,* taci măcar cinci minute.

Se uită la mine cu ochii holbați, dar nu trece nici măcar un minut până începe să-mi povestească despre fratele lui și despre cum a fost când au mers singuri cu metroul pentru prima dată. Vorbește despre toți șobolanii pe care i-au văzut și despre faptul că, acum, probabil

toate tunelurile de metrou sunt pline de șobolani.

— Urăsc șobolanii, spune el, și măcar cu asta nu pot să nu fiu de acord.

Ține de slujba mea să țin în mână șobolani, să afirm că poartă un stigmat nemeritat – de fapt, sunt animale foarte curate, și asta fac. Zâmbesc pentru a alina temerile care îi fac pe copii să se crispeze, dar, în sinea mea, fac și eu același lucru. N-am reușit niciodată să mă împac cu atingerea cozilor golașe pe brațul meu. Așa că pur și simplu stau în fața școlarilor și mă prefac că sunt lipsită de prejudecăți – cum n-am fost niciodată, dar cum sper să devin.

În noaptea aceea, după ce Brennan s-a băgat în șubredul lui tunel de vânt, nici măcar nu încerc să dorm. Ațât focul și rămân în compania lui trosnitoare. Gândurile mele se îndreaptă spre prima zi de filmare, după ce toate contractele au fost semnate și după ce am dat ultimele telefoane acasă – multe „te iubesc” și „noroc”, cuvinte adevărate, dar nimic nou. Îmi amintesc cum am mers spre câmpul unde a început prima Provocare și că nu mi-a fost frică – nu mi-a mai fost. Eram fericită și entuziasmată. Știu că așa m-am simțit, dar amintirea este ca o senzație dulceagă care dispare în gât – o aducere aminte, nu un gust. Vreau să mă simt iarăși la fel. Vreau să știu că voi putea simți asta din nou.

O bufniță mare strigă undeva în întuneric. Închid ochii pentru a asculta. Mie mi s-a părut întotdeauna că bufnița Virginiană are un strigăt agresiv, dar moderat, un *hur hur-hur hurrrrr hur-hur* aproape gutural, spre deosebire de uzualul *huu* care este atribuit neamului său. Și nici nu cred că par inteligente. Mai degrabă vexate, cu sprâncenele lor lăsate mult în jos și cu smocurile din vârfurile urechilor.

Cooper a fost cam așa inițial. Distant. Nu știu ce m-a atras atât de tare la el de la bun început. Ba da, știu. Aerul lui de competență aproape bizară. Felul în care ne-a studiat pe fiecare dintre noi, evaluându-ne fără să caute aliați deoarece, din momentul în care s-a cățărat în acel copac, a fost clar că nu avea nevoie de nimeni, ci doar de el însuși. Fac pariu că toată viața lui de adult a fost așa – neavând nevoie de nimeni, nimeni neavând nevoie de el, existând fără vreo scuză și realizând minunății. Nu mai fusesem niciodată în preajma cuiva atât de suprem independent, așa că eram fascinată. La început, am gândit că era ciudat că au ales pe cineva atât de taciturn, dar acțiunile lui erau suficiente, mai vocale decât cuvintele. Iar aceia dintre noi care nu aveau talentele lui umpleau tăcerea.

Dacă l-aș putea alege pe oricare dintre ei pentru a face din nou echipă, fără îndoială ar fi Cooper. Heather ar fi ultima alegere, l-aș prefera chiar și pe Randy în locul ei.

Oare Cooper m-ar alege pe mine?

Bufnița strigă din nou. Primește răspunsuri, din depărtare. O

conversație – strigăte dintr-o parte și din cealaltă. Nu este sezonul de împerechere, așa că nu știu ce-și spun, dacă aceste strigăte înseamnă cooperare sau competiție. Închid ochii. Ascultând aceste sunete familiare, aproape că pot pretinde că sunt din nou cu cortul, măcar pentru o noapte. Că, mâine-dimineață, o să-mi pun lucrurile în portbagajul Outbackului și o să mă duc acasă, unde soțul meu mă va aștepta, omleta lui tipică cu șuncă și arpagic sfârâind pe aragaz în vreme ce mirosul cafelei proaspete plutește spre mine prin coridor, pentru a mă întâmpina. Aproape că îl simt.

Aproape.

12

Zoo deschide ochii și zărește o siluetă întunecată și neclară blocând lumina zorilor la intrarea în adăpostul ei și al Copoiului. Timp de câteva secunde, nu-și amintește unde se află, lângă cine a dormit. Își pune ochelarii. Memoria și vederea i se limpezesc. Își vede colegul de echipă șezând pe vine, uitându-se în altă parte, cu tigaia lângă el.

— Micul dejun la pat? întreabă ea pălind înainte de a termina întrebarea.

Copoiul se uită la ea, apoi se răsucește spre o cutiuță aflată lângă piciorul lui și scoate următorul Indiciu.

— „Urcați”, citește el.

Zoo eliberează răsuflarea pe care și-a ținut-o.

În altă parte, Dulgherița și Inginerul își citesc Indiciul, care este identic, apoi mănâncă din carnea de curcan rece și își plănuiesc traseul pe munte. Pilotul și Domnișoara Biologie nu mai au mâncare, așa că sar peste micul dejun și sunt prima echipă care începe să urce. Bancherul și Doctorul Negru nu sunt departe în urma lor.

Copoiul și Zoo își termină micul dejun. În timp ce Zoo spală tigaia, întreabă:

— O păstrăm?

Copoiul dezmembrează adăpostul.

— Nu, spune el. Nu merită. E prea grea.

— Și ce facem cu toată carnea aia pe care n-o putem mânca?

Copoiul împrăștie pe pământ un braț de crengi și frunze moarte.

— A luat-o echipa de producție și a promis că n-o va lăsa să se irosească.

Indiferent cât de mult ține editorul la cei doi, această conversație nu poate fi difuzată. Nu există echipă de producție, nu există cameramani, iar cine nu există nu poate mânca. Editorul taie secvențele dintre micul dejun și momentul în care Zoo își pune rucsacul și părăsește poienița, în urma Copoiului.

Și mai este și trioul înghesuit în adăpostul său: Fermierul, chiar lângă bolovan, Exorcistul, la mijloc, unde e cel mai cald, și Chelnerița, în colțul strâmt dinspre exterior. Chelnerița este prima care se trezește. Descoperă că mâna albă, cu păr roșcat a Exorcistului se odihnește pe talia ei. O cameră montată la intrarea în adăpost filmează confuzia ei și dezgustul care urmează rapid. Îi azvârle brațul la o parte. Mâna lui lovește fața Fermierului. Fermierul se trezește brusc, lovindu-și genunchiul de piatră. Își reține o înjurătură. Chelnerița îl ignoră și se târăște afară, unde zorii au mijit deja. După câteva momente, Fermierul o urmează. Exorcistul doarme în continuare, întinzându-se și ocupând întregul adăpost.

Chelneriţa şi Fermierul nu găsesc o cutiuţă care să-i aştepte. Sunt cu un Indiciu în urma celorlalţi şi le este foame.

Chelneriţa se întinde răsucindu-se dintr-o parte în alta. Fermierul se duce să urineze, şchiopătând uşor în timp ce muşchii se trezesc, iar genunchiul îi zvâcneşte. După ce se întoarce, Chelneriţa îl întreabă:

— Nu putem să-l lăsăm aici?

— Nu cred. Fermierul înghiontește cu piciorul umărul Exorcistului. Trezeşte-te!

Ochii Exorcistului se deschid, apoi el geme şi se târăşte afară din cort. Se duce într-o parte a bolovanului şi îşi desface pantalonii. Chelneriţa se răsuceşte repede, încruntându-se la auzul urinei stropind piatra. Exorcistul îşi trage fermoarul şi spune:

— O să câştigăm. Am văzut într-un vis.

— În ritmul ăsta, o să fim norocoşi dacă terminăm în aceeaşi zi cu ceilalţi, răspunde Chelneriţa.

— Trebuie să ai credinţă, îi spune Exorcistul întinzând mâna pentru a-i atinge umărul.

Ea se fereşte.

— Spală-te pe mâini.

— Urina e sterilă. Îşi flutură degetele întinzându-le spre faţa ei, apoi se răsuceşte brusc spre pârâu. Haideţi să găsim nişte urme.

Găsesc repede vadul – cărarea este bine bătătorită de-acum, iar pe malul celălalt se află un cameraman care clefăie un baton cu alune şi cremă de căpşune în timp ce aşteaptă. Exorcistul se repede înaintea coechipierilor săi, iar Fermierul o ajută pe Chelneriţă să păşească din piatră în piatră. Cei doi cameramani au grijă să nu se filmeze unul pe altul.

Trioul îşi continuă drumul pe potecă şi găseşte cutia de lemn atârnând de o creangă. Exorcistul scoate jetonul care a mai rămas în ea. Studiind gravura, mormăie:

— Pfui!

Pornesc mai departe după indicaţia azimutului şi în curând zăresc o veveriţă cenuşie atârnând moartă de ramura unui copac.

— Nici pomeneală! rosteşte Chelneriţă. A crezut că „vă veţi pregăti singuri mâncarea” – una dintre precizările intenţionat ambigue din contractul concurenţilor – însemna să pună nişte ingrediente într-un vas. Nici pomeneală să mănânc veverițe.

— *O veveriţă,* spune Exorcistul. Este una singură.

Împunge rozătoarea cu un deget, făcând-o să se legene atârnată de sfoara subţire. Chelneriţă se răsuceşte strâmbându-se. Fermierul se apropie şi taie sfoara, dând veverița jos. Fără să fie filmat, primeşte sfaturi despre cum să jupoaie micul animal. Telespectatorii vor vedea prim-planuri cu mâinile lui muncite, aurii-arămii îndepărtând pielea, carnea suplului rozător eliberându-se din învelişul ei.

— Avem nevoie de un foc dacă vrem să mâncăm asta, rostește Fermierul.

— Nici pomeneală! spune Chelneriță. Și-a încrucișat strâns brațele la piept și se uită oriunde, numai la veveriță nu. Nici pomeneală!

— Poftim? zice Exorcistul. Nu ți-e foame?

Ea clatină din cap prea tulburată pentru a simți foamea. Exorcistul râde. Trage fermoarul rucsacului și aruncă spre ea vergeaua de găsit apă. Aceasta aterizează la picioarele ei.

— Atunci, ia asta și vezi dacă o poți face să funcționeze.

Râde din nou, apoi începe să adune vreascuri pentru foc. Chelnerița aruncă înapoi spre el vergeaua de găsit apă, apoi își părăsește colegii de echipă și pornește înapoi spre pârâu. Se lasă pe vine lângă apă și își clătește gura.

Insertul ei a fost înregistrat câteva momente mai târziu:

— O veveriță! Nu mănânc verevițe! Cine mănâncă o veveriță? E dezgustător.

Se trece apoi la secvențele cu veverița care se frige pe un băț, textul aferent fiind: „DOUĂZECI DE MINUTE MAI TÂRZIU”. Exorcistul și Fermierul stau lângă foc, privind carnea cum se face. Chelnerița se vede în fundal. Se apropie foarte încet, atrasă de miros. În cele din urmă, se așază lângă Fermier.

— Ce s-a întâmplat cu capul ei? întreabă ea.

— I l-am tăiat.

— Ce, acum, că arată a mâncare, ți s-a făcut foame? întreabă Exorcistul. Nu sunt sigur că ajunge pentru toți.

Nu ajunge pentru toți – este o veveriță. Dar toți trei salivează. O să se certe, o s-o împartă, ce se va întâmpla în continuare? O pauză publicitară va amâna răspunsul la întrebare, însă după reluarea emisiunii, răspunsul vine repede și este plictisitor: o împart. Chelnerița ia un picior din spate, îl duce la gură, își arcuiește buzele și ia o îmbucătură minusculă. Carnea friptă se desprinde de os. Mestecă, apoi înghite.

— Nu e rea.

Fermierul este de acord adăugând:

— Păcat că nu e mai multă.

— Am putea să prindem câteva, spune Exorcistul. Ia vergeaua pentru găsit apă și o răsucește. Dacă îi ascut capetele, am avea un bumerang ucigaș. Efectiv.

Din atitudinea lui, este neclar dacă chiar crede că ar putea ucide o veveriță aruncând în ea o vergea pentru găsit apă, cu capetele ascuțite. Se scobește în dinți cu un peroneu al veveriței. După câteva momente, aruncă osul și sare în picioare mimând o mare surprindere.

— Hei, ce-i asta? întreabă el.

O cutiuță a apărut lângă cei trei, pusă acolo de o stagiară care,

ducându-și un deget la buze, i-a rugat să nu spună nimic. Dar acum, după ce ea s-a retras, cutia poate fi remarcată. Exorcistul o deschide și citește:

— „Urcați”.

În vreme ce trioul începe să urce spre vârf, telespectatorii vor vedea o hartă pe care sunt marcate pozițiile aproximative ale echipelor. Doctorul Negru și Bancherul au preluat conducerea și se îndreaptă direct spre culmea muntelui, de-a dreptul prin vegetația sălbatică, mai având 2,5 kilometri de mers. Pilotul și Domnișoara Biologie sunt cam pe la jumătatea urcușului, mergând pe un traseu ocolitor. Zoo și Copoiul sunt și ei pe aceeași potecă, la patru sute de metri în urma lor. Dulgherița și Inginerul sunt la vest de ceilalți. Au început să urce pe aceeași cărare, dar, după o oră, s-au decis s-o ia direct spre vârf, printr-o zonă nu foarte abruptă, însă cu o înclinare graduală. Încă nu-și regretă decizia.

— Hei, privește! rostește Zoo. Au trecut de un cot după care urmează o lungă porțiune dreaptă a potecii, iar Pilotul și Domnișoara Biologie se văd în față. Cum de au ajuns să fie înaintea noastră?

— Noi am tărăgănat lucrurile, spune Copoiul.

Zoo este fantastic de bucuroasă că el a ales acest cuvânt.

— Da, le-am tărăgănat, dar noi avem patru glezne zdravene. Haide!

Face câțiva pași de jogging, dar Copoiul scoate un fluierat strident, iar ea se oprește.

— E mai bine să ne păstrăm ritmul, rostește Copoiul. O să-i întrecem oricum.

Zoo își reia mersul în spatele lui.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să-mi imaginez că ești ca o țestoasă.

El ridică din umeri.

— Depinde de lungimea cursei.

La scurtă distanță în față, Domnișoara Biologie spune:

— Ai auzit vreun fluierat?

Pilotul se răsucește și privește în lungul cărării.

— În spatele nostru este o altă echipă.

— La naiba! spune Domnișoara Biologie, tonul ei exprimând clar înjurătura gândită. Cât mai avem până în vârf?

— Prea mult ca s-o luăm la fugă până acolo, dar voi încerca să merg mai repede.

Pilotul se strâmbă și grăbește pasul. Efortul lui nu face decât să întârzie inevitabilul. După câteva minute – secunde Zoo strigă:

— Depășire prin stânga!

Apoi, își flutură mâna în semn de salut, în timp ce îi depășește mergând în viteză. Copoiul se mișcă mai natural. Dă din cap când trece pe lângă ei, însă acest salut va fi tăiat la editare.

Zoo își mișcă ritmic brațele și merge repede până când ea și Copoiul

ajung la vreo cincisprezece metri în fața celeilalte perechi, apoi încetinește, revenind la pasul normal.

— Bănuiesc că n-ar trebui să mă mire că ai grăbit lucrurile, spune Copoiul.

Zoo râde.

— Eram atât de aproape.

În curând, poteca devine o înșiruire de suișuri și coborâșuri abrupte. Pe harta telespectatorilor se va vedea că Zoo și Copoiul sunt aproape la același nivel cu Doctorul Negru și Bancherul, ale căror puncte – unul galben-mustar, celălalt negru cu alb – abia au înaintat.

— Mă întreb ce se află pe culme, rostește Zoo.

Șase minute și jumătate mai târziu, ceva huruie deasupra. Editorul va tăia acele minute, eliminând cauza și efectul care nu trebuiau să se vadă. Zoo și Copoiul se opresc.

— Ce-a fost aia? întreabă ea uitându-se spre stânga.

Copoiul ezită înainte de a răspunde.

— Mi s-a părut că seamănă cu un…

Sunetul se aude din nou, întrerupându-l. Apoi se deslușesc niște hârșâituri, ceva rostogolindu-se, un foșnet puternic, niște *trosc, trosc, trosc*… Copoiul întinde un braț în spate pentru a-și proteja coechipiera și întoarce capul pentru a cerceta pădurea de deasupra. Zoo îl observă pe cameramanul lor rămas în spate, la vreo cinci metri de ei, filmând cu atenție. Filmarea pe care o obține acum: privirea ei îngrijorată ațintită direct spre camera de filmat, atitudinea protectoare a Copoiului, pielea ei albă și părul blond, pielea lui întunecată și părul lui negru. Editorului îi va plăcea la nebunie contrastul, povestea spusă în acel moment. Această secvență va fi exploatată din plin în clipurile de promovare.

— Fugi! rostește Copoiul înghiontind-o pe Zoo.

Ea se întoarce confuză, privește în sus, apoi o ia la fugă pe potecă. Copoiul o urmează. După doar câțiva pași, primele pietricele încep să se rostogolească pe potecă. Cele mai multe cad în urma lor, dar nu toate. Zoo sare peste o piatră de dimensiunile unui pumn care se rostogolește în fața ei – o cameră de deasupra înregistrează reflexele ei rapide și mișcările mai puțin ample, mai agile ale Copoiului, în timp ce evită pietrișul care cade. Iar apoi – *buf* –, un sunet teribil de puternic în spatele lor. Zoo încetinește și se uită în urmă. Copoiul îi spune să fugă, dar ea apucă să vadă un bolovan aproape la fel de înalt ca ea rostogolindu-se printre copaci. I se pare ciudat, se mișcă prea ușor, ricoșând de trunchiurile copacilor. Câteva secunde mai târziu, bolovanul traversează cărarea prin spatele lor, iar liniștea se așterne din nou în pădure. Zoo se oprește pentru a-și recăpăta răsuflarea.

— N-a fost un bolovan adevărat, zice ea.

— Nu, spune Copoiul.

— Asta-i o porcărie.

Telespectatorii nu vor auzi primul comentariu al lui Zoo, dar pe acesta îl vor auzi, iar apoi, îi vor vedea pe Domnișoara Biologie și pe Pilot ascultând bubuiturile de deasupra lor.

— Ce-a fost aia? întreabă Domnișoara Biologie.

— Nu știu, răspunde Pilotul.

La poalele muntelui, Chelnerița și Fermierul au votat împotriva Exorcistului pentru a porni pe potecă. Exorcistul acceptă decizia lor, și pornește în față. Chelnerița este epuizată, mușchii picioarelor zvâcnindu-i slăbiți în timp ce îi urmează încet pe ceilalți. Fermierul este ultimul. După ce pornesc pe potecă, lasă distanța dintre el și colegii săi să crească. Privind în jos în timp ce urcă, se preface că este singur și se gândește la copiii lui. După doar câteva minute, cameramanul trioului îl îndeamnă să păstreze același ritm cu ceilalți.

— Haide, omule, trebuie să vă am pe toți trei în cadru!

Departe sus, afundat în rugii de mure, Doctorul Negru alunecă. Se agață de trunchiul unui copac șubred. O așchie ca o scobitoare i se înfige sub pielea degetului mic de la mâna stângă, iar el șuieră de durere. Bancherul se strecoară prin tufă pentru a-l ajuta să se ridice.

— Nu a intrat adânc, spune Doctorul Negru cercetându-și mâna.

Apucă între degetele butucănoase capătul așchiei și o trage afară. Bucățica de lemn iese ușor, iar rana abia dacă sângerează. „Ați văzut? scrie omul rezonabil pe un forum, la câteva secunde după difuzarea scenei. E clar că are mai multă dexteritate decât pare”. În decurs de o oră, va fi făcut rasist, tâmpit, cur și poponar, ultima insultă venind din partea unei fete de doisprezece ani care, recent, a auzit pentru prima dată cuvântul insultător și se bucură de sentimentul de putere pe care folosirea lui anonimă i-o conferă.

Doctorul Negru aruncă așchia și își scoate trusa de prim ajutor. Își pune pe rană niște cremă cu antibiotic, apoi înfășoară un leucoplast în jurul degetului.

— Ăsta-i cel mai bun lucru pe care îl pot face deocamdată, rostește el.

Părul Bancherului este ud de transpirație și i s-a lipit de frunte, iar țepii i-au răsărit ciudat din obraji și bărbie. Nu e o imagine flatantă, însă poimâine vor ajunge la lungimea ideală, iar vreme de câteva zile, va arăta superb. Inimi vor bate cu putere, nu la fel de multe ca pentru Pilot, dar destule cât să fie recunoscut săptămâni bune de-acum și mult în afara contextului. Deocamdată, chipul încă deloc atrăgător al Bancherului este crispat de îngrijorare pentru partenerul său.

— În lista aia de plante scrie la ce sunt bune? Dacă am putea găsi un antiseptic natural…

— N-am nimic, îl întrerupe Doctorul Negru. În plus, nici cea mai bună plantă nu e mai bună decât ce se află în trusa medicală. Dar îți

mulțumesc.

Își reiau urcușul.

Zoo încă se uită după bolovanul fals.

— Puteam să fim răniți, spune ea. Grav răniți.

Se aștepta la Provocări și primejdii, dar nu la așa ceva. N-ar fi crezut că producătorii emisiunii erau în stare să rostogolească un bolovan cu un diametru de un metru și jumătate pe o potecă îngustă din pădure, direct spre ea. Consternarea face ca așteptările ei să se schimbe – un prim pas mic către culmi inimaginabile.

— Suntem teferi, rostește Copoiul. Iar vârful nu e departe.

Zoo pornește pe urmele lui. Nu mai zâmbește.

La patru sute de metri la vest de ei, Dulgherița și Inginerul înaintează prin pădure. Câteva rămurele s-au agățat în părul Dulgheriței, iar mâneca dreaptă a Inginerului are manșeta sfâșiată și e plină de frunze. Se opresc pentru a-și consulta harta și busolele.

— Suntem atât de aproape, rostește Dulgherița. Dar nu văd decât copaci.

— Pădurea se va termina dintr-o clipă în alta, spune Inginerul. Mai avem mai puțin de treizeci de metri de urcat. Bagă harta în buzunar și pornește mai departe, apoi se oprește și exclamă: Uau!

— Ce este? întreabă Dulgherița.

Se apleacă pe sub o creangă pentru a veni lângă el. Cameramanul lor se repede să li se alăture pentru a le filma chipurile trase, apoi întoarce aparatul de filmat spre o stâncă de doisprezece metri înălțime.

Lecția zilei: curbele de nivel pot fi înșelătoare când înălțimea se prezintă sub forma unei stânci la capătul unui platou împădurit.

— Cum urcăm pe *asta*? întreabă Dulgherița.

— Cu un sistem elaborat de scripeți? răspunde Inginerul.

Dulgherița rămâne tăcută câteva secunde, apoi adaugă:

— Și poate, cu o pârghie.

Brusc, amândoi râd în hohote. Dulgherița sughițe și spune:

— Data viitoare, hai s-o luăm pe potecă.

Pe potecă, Pilotul are chipul crispat de durere. Panta este un chin pentru glezna sa. Înaintează datorită puterii voinței și spiritului de echipă – nu-și poate trăda partenera.

— Poteca pare diferită aici, spune Domnișoara Biologie.

— Ai dreptate, rostește Pilotul.

Se opresc la trei metri de locul unde configurația cărării se schimbă. Modificările pe care le observă Domnișoara Biologie și Pilotul sunt subtile: pământ răscolit și pietre răsturnate întunecate de umezeala pământului. În locul lor, mulți ar fi mers mai departe, fără să-și dea seama.

— Uită-te la ăsta, spune Domnișoara Biologie.

Înaintează câțiva pași, arătând spre bolovanul de polistiren expandat care îi amenințase pe Zoo și pe Copoi. Este înfipt între doi pini, puțin mai jos de potecă.

— Crezi că ăsta a căzut? întreabă Pilotul. O piatră de dimensiunea asta ar fi făcut mult mai mult zgomot. Și ar fi distrus mai multe în cale.

Domnișoara Biologie privește în sus, apoi se apropie de bolovan.

— Bănuiesc că da, spune ea.

Se simte neliniștită, dar experiența a învățat-o să ignore neliniștea și să transforme teama în motivație. În orice caz, este o femeie remarcabilă, însă, în afară de acest moment și de nenumărate secvențe dezumanizante care pun accent pe fizicul ei, nu se va vedea prea mult pe micile ecrane. „Este prea tăcută”, va spune editorul. A fost mai volubilă în timpul interviurilor, când nu trebuia să-și ignore neliniștea și să-și transforme teama în motivație. Dar până și ea știe că nu a fost aleasă pentru personalitatea sa.

Piciorul Domnișoarei Biologie trece de planul dintre un buștean și un copac care are un stup fals atârnând de o creangă de sus, iar cameramanul lor transmite semnalul. Domnișoara Biologie studiază bolovanul. Polistirenul vopsit s-a zgâriat și s-a ciobit în câteva locuri, având acum petice albe, granulate.

— Nu cred că este adevărat, spune ea exact când se aude huruitura care anunță primejdia. Auzind-o, Domnișoarei Biologie nu-i este deloc greu să-și imagineze ce va urma. Repede! rostește ea luându-l de braț pe Pilot.

El o ia la fugă alături de ea, cât de repede poate.

Producătorii nu intenționează să lovească pe nimeni cu bolovani falși, indiferent de contractele de exonerare semnate de concurenți. Există destule avertismente, suficiente pentru ca până și Pilotul, care se mișcă mai încet, și Domnișoara Biologie să se poată îndepărta de zona periculoasă. Sunt la aproape cincisprezece metri în față când bolovanul traversează cărarea – nu-l văd, dar îl aud. Cameramanul lor filmează trecerea bolovanului. Se rostogolește mai departe decât primul, trece de cotul de dinaintea locului unde cărarea coboară, apoi se oprește în rădăcinile unui copac de mult prăbușit.

Departe de sursa zgomotului, Dulgherița și Inginerul au terminat de râs și se străduiesc să rezolve problema celor doisprezece metri înălțime. Deși anevoios, răspunsul este simplu: se târăsc în sus pe panta abruptă acoperită cu frunze, crengi rupte și copaci căzuți. Inginerul alunecă și începe să o ia la vale, lăsând o dâră întunecată în frunzișul de pe jos. Dulgherița îl ajută și continuă să urce încet. Sunt aproape de vârf.

Dar nu ei vor termina primii ultima etapă a acestei Provocări. Copoiul și Zoo ajung în capătul unei pante și o văd pe gazdă în față,

așteptându-i lângă o stâncă netedă, munți verzi răsfirându-se în spatele său. În fundal se văd urme de civilizație – drumuri, mașini transformate de distanță în jucării care circulă neauzite de colo colo, grupuri de clădiri. Concurenții vor vedea toate astea, dar nu și telespectatorii – secvențele vor fi ori tăiate, ori încețoșate pentru a le ascunde.

Pe un ton grav, gazda le urează bun venit Copoiului și lui Zoo.

— Sunteți primii care ați sosit, spune el. Felicitări!

— Și acum ce urmează? întreabă Zoo privind dincolo de gazdă și admirând priveliștea.

Vocea gazdei devine conversațională.

— Îi așteptăm pe ceilalți. Vă puteți odihni.

Zoo se așază lângă gazdă. Copoiul îi face un mic semn cu mâna, apoi dispare în pădure.

— Nu este obosit? întreabă gazda.

— Nu cred că el obosește, spune Zoo.

După douăsprezece minute, Doctorul Negru și Bancherul apar dintre copaci, la vest de potecă. Au frunze și rămurele agățate în păr. Acceptă bun venitul rostit pe un ton superior, apoi se așază lângă Zoo, care stă întinsă la soare, cu ochii închiși. Dincolo de câmpul vizual, Copoiul este gonit din tabăra echipei de producție. Pilotul și Domnișoara Biologie apar câteva momente mai târziu, ajungând pe locul trei. Alte patruzeci și cinci de minute trec înainte ca Inginerul și Dulgherița să sosească în poiana de pe creastă, dinspre est – au rătăcit pe culmea împădurită în ultima jumătate de oră, însă, cu câteva momente mai devreme, s-au întâlnit cu Copoiul, care i-a îndrumat în direcția cea bună.

Mai jos, trioul urcă anevoie și răsfirat pe potecă.

— Cât mai avem? scâncește Chelnerița.

Îi este rău. În ciuda uscăciunii din gură, n-a băut nici măcar o gură de apă de mai bine de o oră. Trupul ei lipsit de calorii e prea obosit pentru ca ea să fie în stare să ridice sticla cu apă, iar pașii îi sunt târșâiți. În loc să lase urme de pași pe cărare, lasă dâre.

Fermierul este chiar în spatele Chelneriței, aruncând priviri cvasiaccidentale către posteriorul ei.

— Nu cred că mai e mult. O să reușești.

— Am nevoie de o pauză, rostește ea și se aplecă sprijinindu-și mâinile pe genunchi.

Jacheta i se ridică mai sus de talie. Fermierul se pomenește holbându-se și își îndreaptă privirea spre pădure. Exorcistul este în față, călcând zgomotos, dar rămânând în raza vizuală a coechipierilor săi. Observă că s-au oprit și se întoarce la ei.

— Te-ai rănit? se răstește el.

— Trebuie să fac pauză câteva secunde, spune Chelnerița.

— Bea niște apă; sugerează Fermierul înainte de a sorbi din sticla lui. Chelnerița încuviințează din cap și își scoate o sticlă din rucsac. Ține puțin apa în gură, înainte de a o înghiți savurând senzația lichidului rece pe limbă și în gură. Acesta este un moment neimportant, dar care va fi manipulat să devină de o mare senzualitate în timp ce camera urcă de la pieptul neted, care pulsează, la buzele țuguiate și la ochii închiși de plăcere. Iar apoi, ea înghite, iar narațiunea trece stângace la un moment din viitor – ei se află doi kilometri mai departe pe potecă, iar soarele a trecut de cel mai înalt punct al său de pe bolta cerească. Trec pe lângă al doilea bolovan fals, cel care s-a rostogolit mai departe. Niciunul dintre ei nu-l remarcă, după cum nu-l observă nici pe primul. Cameramanul merge în urma lor. Exorcistul este în toiul unui lung monolog grandilocvent, din care vor fi difuzate doar fragmente:

— Sângele lui era albastru – albastru! – și avea un gust metalic; Mama mă avertizase în privința fetelor ca ea, dar mie îmi plăcea cum mirosea, așa că m-am însurat oricum cu ea; Asta a fost prima dată când am mâncat carne de șopârlă.

Cameramanul apasă declanșatorul.

Nici Exorcistul, nici colegii lui de echipă nu aud huruitul din cauza pălăvrăgelii lui, așa că înaintează încet. O pietricică se rostogolește și se lovește de piciorul Chelneriței. Ea privește într-o parte, dar este prea obosită pentru a putea procesa ce se petrece.

Fermierul este primul care își dă seama, dar o face mult mai târziu decât celelalte echipe. Abia la vreme pentru a striga:

— Feriți-vă!

Imediat după aceea, bolovanul de polistiren expandat cade pe potecă între el și Chelneriță. El sare înapoi, dându-se la o parte din calea bolovanului, iar Chelneriță se răsucește confuză. Și Exorcistul se întoarce, însă el se află în față, la o distanță sigură – este o siluetă în fundal, în vreme ce cameramanul filmează bolovanul lovindu-se de un trunchi gros și ricoșând înapoi spre cărare, unde se oprește în panta de dincolo de ea, după care începe să se rostogolească săltând. Fermierul se întoarce pentru a fugi la vale, apoi începe să raționeze și, în loc să alerge pe potecă, sare și se agață de trunchiurile subțiri ale copacilor de pe margine, ridicându-se din calea bolovanului. În trecere, bolovanul îi lovește laba piciorului. Creierul Fermierului țipă că i-a rupt piciorul, dar apoi senzația se concretizează – abia dacă îl doare. Năucit, Fermierul rămâne locului.

Astfel, cameramanul filmează bolovanul care se rostogolește direct spre el. Omul este atât de obișnuit să fie invizibil, încât pierde câteva secunde uitându-se cum sfera cenușie-maronie devine tot mai mare în ecranul lui. Apoi, Fermierul țipă:

— Ferește-te!

Cameramanul își dă în cele din urmă seama de primejdie. Se panichează și scapă aparatul de filmat. Luptă sau fugi se transformă într-o a treia variantă: încremenește. Speriat și năucit, se uită la bolovan și reacționează abia când acesta este pe cale să-l lovească. Dă să se ferească. Dar e prea târziu. Bolovanul îl izbește în plin, trântindu-l la pământ, apoi se rostogolește încet spre marginea potecii, unde se oprește. Fermierul se repede pe lângă bolovan, ducându-se să-l ajute pe cameraman. Chelnerița îl urmează îndeaproape, cu gura căscată. Exorcistul stă nemișcat în fundal.

Cameramanul înjură și își mușcă buza de jos.

— Cred că mi-am fracturat coccisul, spune el.

Închide strâns ochii când Fermierul îl ajută să se ridice. Când întinde mâna spre aparatul de emisie-recepție, constată că îl doare și încheietura.

— Lasă-mă pe mine, rostește Chelnerița luând aparatul de emisie. Apasă butonul și vorbește. Hei, alo! Cameramanul nostru s-a rănit. A fost lovit de o piatră. Avem nevoie de ajutor. Face o pauză, apoi adaugă: Terminat!

Ia degetul de pe buton.

O clipă mai târziu se aude răspunsul.

— Cât de grav e rănit?

— Nu știu, spune Chelnerița. În spatele ei, Exorcistul se apropie încet. Poate sta în picioare și poate vorbi, și de fapt nu sângerează, dar…

— Coccisul, rostește cameramanul. Spune-le că mi-am fracturat coccisul și probabil și încheietura.

— Zice că și-a fracturat coccisul și încheietura.

— O să trimitem ajutoare. Așteptați acolo.

— Să așteptăm aici? întreabă Exorcistul pe un ton contrariat.

Chelnerița se răsucește spre el.

— E rănit!

— N-are nimic, se răstește Exorcistul și își flutură nepăsător mâna spre cameraman. Îmi pare rău, prietene, dar nu e ca și cum ai fi pe moarte.

— Deja, suntem pe ultimul loc, spune Fermierul. Nu pierdem nimic dacă așteptăm.

— De unde știi că suntem ultimii? întreabă Exorcistul. Dacă voi doi ați interpretat greșit primul Indiciu, poate că și alții au făcut la fel.

Fermierul încă îl susține cu un braț pe cameraman. Întoarce capul spre el și îl întreabă:

— Suntem ultimii?

Cameramanul respiră neregulat. Se uită în jur. Știe că sunt camere montate în copaci, știe că nu are voie să le spună nimic concurenților. Dar se gândește că, în mod cert, acest scenariu reprezintă o excepție.

— Sunteți mult în urmă, zice el.

— Vezi? rostește Chelnerița.

— Nu contează, spune Exorcistul. Eu plec. Mi-e indiferent dacă veniți cu mine sau nu.

Pornește la drum.

— Dar suntem o echipă! strigă Fermierul în urma lui.

Exorcistul îi răspunde:

— Ne vedem sus!

Sus, ceilalți concurenți văd cum un paramedic și un cameraman ies repede din pădure, traversează poiența și pornesc la vale pe potecă. Cameramanul care le-a fost repartizat lui Zoo și Copoiului se întoarce pe unde a venit. Este cel mai bine pregătit fizic dintre toți membrii echipei – e maratonist.

— Mă întreb ce s-a întâmplat, spune Domnișoara Biologie.

— Probabil că cineva s-a rănit, zice Inginerul.

Cu toții – mai puțin Copoiul, care încă este plecat de unul singur – se uită la gazdă, care ridică din umeri. Producătorul de pe teren vine curând și o ia pe gazdă deoparte. Concurenții le urmăresc conversația, clătinatul din cap și gesturile serioase ale mâinilor, dar nu reușesc să-și dea seama despre ce-i vorba.

— Nimeni nu pare panicat, spune Zoo. Indiferent ce s-a întâmplat, nu e foarte rău.

— Fac pariu că a fost bolovanul ăla, zice Domnișoara Biologie.

— Care bolovan? întreabă Inginerul, iar ele îi povestesc despre bolovanul din polistiren. Uau! exclamă el uitându-se la Zoo.

Este bucuros că ea nu a fost rănită. Se gândește că îi va face plăcere să îi urmărească reacția la apariția bolovanului, asta mai târziu, după ce se va întoarce acasă – colegul de apartament i-a promis că va înregistra emisiunea pe un DVR.

Speculațiile se sting și se lasă o tăcere plictisită. Copoiul se întoarce și se așază lângă Zoo, fără să spună nimic. Apoi, Exorcistul apare pe culme, apropiindu-se țanțoș de grup. Ceilalți așteaptă apariția Chelneriței și a Fermierului. Văzând că nu sosesc – paramedicul, așteptarea, iar acum, asta –, încep să facă presupuneri.

Pilotul se ridică gata de acțiune. Ceilalți încep să vorbească la unison, punând întrebări. Copoiul ascultă și privește spre pădure.

Exorcistul savurează atenția care i se acordă.

— A fost o nebunie, le spune el. Un bolovan gigantic a apărut rostogolindu-se de nicăieri. Eu am sărit din calea lui, dar a fost atât de rapid… Face o pauză și clatină din cap. Compătimitoare, Domnișoara Biologie pune o mână pe umărul lui. L-a lovit pe cameramanul nostru.

Se aud icnete. Apoi:

— Cât de grav a fost rănit?

Pilotul a fost cel care a vorbit, dar toți vor să afle.

— Rău. Foarte rău.

Gazda se apropie intrigată.

Neliniștea îi cuprinde pe concurenți.

— Ar trebui să mă duc să-l ajut, spune Doctorul Negru.

— Dacă te întorci, pierdeți locul al doilea, îi zice gazda.

— Omul acesta aproape a fost ucis, iar tu l-ai părăsit acolo? i se adresează Dulgherița Exorcistului. Se întoarce spre gazdă. Asta este în regulă?

Gazda ridică din umeri.

— Fiecare echipă ocupă locul în funcție de sosirea ultimului său membru, dar ei erau ultimii, așa că nu contează.

Dulgherița îl privește fix.

Iar Zoo se gândește că, dacă Exorcistul și-a putut părăsi coechipierii, și Copoiul ar fi putut s-o părăsească pe ea. Nu se uită la Copoi, nu vrea să vadă regretul pe care se teme că el îl simte. Însă el se gândește la omul rănit, la ce anume l-a rănit.

Mai jos pe munte, paramedicul ajunge la cameraman și îl examinează. Coccisul nu-i este fracturat, ci doar lovit. De asemenea, și-a luxat mâna și are câteva contuzii mai mici și vânătăi. Rănile lui sunt ușoare, mai degrabă pricinuite de impactul cu pământul decât cu bolovanul, a cărui inerție deja se disipase în mare parte când s-a ciocnit de el. Paramedicul decide să-l ajute să coboare în tabăra de la poalele muntelui – având în vedere rănile lui, nu e cazul să fie transportat cu elicopterul. Cei doi bărbați coboară încet pe potecă, în timp ce cameramanul le cere celor doi concurenți să se apropie.

— Încă nu se știe cum vor prezenta acest incident, spune el. Sau dacă îl vor prezenta. Așa că, deocamdată, nu vorbiți despre asta, bine? Dacă se vor decide să-l folosească, vom filma reacțiile voastre mai târziu.

În seara aceea, decizia va fi transmisă de sus în jos. Puneți-l pe cameraman să semneze declarația de renunțare la drepturi. El nu poate fi prezentat fără această permisiune explicită, o concesionare contractuală care să dovedească faptul că el și confrații săi nu au fost manipulați. Că știau ce presupunea producția. Totuși, cameramanul nu va semna. Nu vrea să se știe că a încremenit. Producătorii vor protesta, dar n-au ce face în privința asta. În lumea emisiunii, incidentul n-a avut loc. Nici reacțiile pe care le-a declanșat pe creastă. Fermierul va fi arătat ferindu-se din calea bolovanului, apoi se va monta oprirea bolovanului de dinainte, urmată de o pauză publicitară, după care Fermierul și Chelnerița se vor alătura celorlalți. Sosirile sunt simultane – Exorcistul a terminat Provocarea cu doar câteva secunde înaintea coechipierilor săi.

Gazda le urează bun venit celor de pe ultimul loc, iar Exorcistul se repede să cuprindă umerii partenerilor săi.

— N-ai putut să stai departe de mine, nu-i așa? i se adresează el Chelneriței, ciufulindu-i părul.

Ea are o mișcare de recul.

— *Te rog,* pot să intru în altă echipă? o întreabă ea pe gazdă.

— Da.

Chelnerița se holbează la el.

— Serios?

Gazda arată spre locul unde ceilalți concurenți stau jos.

— Mai întâi, ia loc.

Chelnerița, Fermierul și Exorcistul se strecoară printre ei, așa că toți cei unsprezece concurenți sunt adunați în fața stâncii. Câțiva stagiari și producătorul apar, primii grăbindu-se în timp ce ultimul trece de la oferit consultații la țipat ordine și invers. Un stagiar îi dă gazdei o oglindă. Fermierului i se pun întrebări, la care răspunde cu sinceritate.

— Coccisul? întreabă Pilotul. Din ce-a spus el, reieșea că tipul e pe moarte.

Chelnerița se gândește care va fi noua ei echipă, apoi observă un alt cameraman care se apropie, filmând grupul din toate unghiurile.

— O altă Provocare? întreabă ea. Nu ne odihnim?

— Nu când ești pe ultimul loc, îi spune gazda studiindu-și dinții.

Chelnerița este pe cale să protesteze că nu din vina ei au întârziat, că n-ar trebui să fie penalizată, însă își reprimă pornirea când își dă seama că, deși nu din vina ei cameramanul a fost rănit, echipa se află pe ultimul loc în mare parte din vina ei. Ori Fermierul, ori Exorcistul și-ar fi putut da seama de greșeala ei, dar niciunul n-a făcut-o și este totuși vina *ei.*

„Nu mă pot baza pe ei”, gândește ea și se uită la ceilalți. Privirea i se oprește asupra lui Zoo, care își curăță murdăria de sub unghii cu un ac de brad, și își spune: „Da!”

Zoo observă că o privește fix, își dă seama ce-i în mintea ei. Are grijă să nu se uite decât la propriile unghii, dorindu-și ca ea să-și mute privirea. Ultimul lucru pe care și-l dorește este ca cineva incapabil să depindă de ea.

13

De data aceasta, sparg geamul cu o piatră. O arunc cât de tare pot, de la trei metri, dar aproape că ratez.

— Intră, spun eu.

— Tu nu vii? întreabă Brennan.

Clatin din cap, iar el se uită la mine de parcă deja îl las acolo.

— Este un butic, rostesc eu. Văd de-aici ce-i în spate.

Ceea ce, desigur, nu-i adevărat, dar începătoșarea de dincolo de geam nu pare prea adâncă. Ne aflăm într-un soi de oraș-capcană pentru turiști. Plin de mici cafenele și de magazine cu cadouri de prost gust. Acest magazin – n-am răbdare să-i descifrez numele scris cu caractere cursive având bucle ample – are diverse genți și rucsacuri atârnând în vitrină. Mă întreb cât de mult s-a plătit pentru ca noi să găsim exact ce ne trebuia.

Brennan se strecoară prin geamul spart.

— Au! exclamă el.

Mă întorc dându-mi ochii peste cap.

— Mae, cred că m-am tăiat.

— Sângerezi? întreb eu.

— Da.

— Ei bine, măcar știi.

Aud foșnete – a intrat. Mi-l imaginez uitându-se în spate, supraveghindu-mă. Asigurându-se că nu fug. De parcă aș avea energie pentru ceva atât de dramatic.

— Grăbește-te! strig eu. Deasupra mea, cerul cenușiu huruie. Mă gândesc la un avion, însă e doar un tunet. Probabil că ar trebui să-ți iei și o jachetă de ploaie, îi spun eu. Sau un poncho.

Pare genul de loc unde s-ar găsi ponchouri. Nu din cele practice, care se pot împacheta, cum am eu, ci ceva greu în culorile curcubeului – pentru a-și bate joc de purtătorul său.

El iese după un minut. N-are nicio haină sau vreun poncho, dar a luat un rucsac. Este strălucitor și dungat ca o zebră.

— E singurul pe care îl au? întreb eu.

El îngenunchează și începe să-și bage proviziile în rucsac – pungile de plastic și celelalte.

— Mie îmi place, spune el.

— Fiecare cu gustul lui.

Poate că n-ar trebui să denigrez un produs căruia i se face reclamă, dar este un rucsac *urât*. Brennan îi trage fermoarul și și-l pune pe umăr. O iau din loc.

— Mae, uite ce-am mai găsit.

Întinde mâna, iar eu mă opresc să mă uit. Chibrituri. Șase sau șapte

pliculețe cu chibrituri, cu fața bleumarin, pe care numele magazinului este scris la fel de indescifrabil ca pe firma de la intrare.

— Bravo, rostesc eu. Nu va mai trebui să ne oprim.

Iau chibriturile și le pun în buzunarul în care am lentila de la ochelari.

După câțiva pași, mă întreabă:

— Ai cumva un leucoplast?

— Cât de gravă e rana? întreb eu. El întinde mâna. Mâneca îi este trasă în sus. Nu văd sânge pe pielea neagră a brațului, este prea departe, iar tăietura e prea mică. Îmi dau jos rucsacul și scot trusa de prim ajutor. Poftim! rostesc eu dându-i un unguent cu antibiotic și un pachet de bandaje. Pare surprins. Poate că se aștepta să-i pansez eu rana. Timpul trece, spun eu.

Asta îl pune în mișcare și începe să-și îngrijească brațul. Cerul huruie din nou, mai puternic. Prevăd că, în curând, Brennan va regreta că nu și-a luat ceva impermeabil de la buticul Litere Cursive cu bucle{33}.

Am dreptate. După câteva ore, este ud leoarcă și tremură în ploaie.

— Mae, te rog, putem dormi înăuntru în noaptea asta? îmi cere el.

Eu am pantalonii băgați în ghete și gluga ponchoului trasă pe cap. Coapsele și gambele îmi sunt ude, dar altminteri mi-e bine.

— Nu, spun eu.

— Proprietarii au plecat. Nu le pasă.

Îmi mușc buza de sus, ca să nu țip.

— Mae, sunt înghețat de frig!

— Te voi ajuta să-ți faci adăpostul, îi zic eu. O să-ți arăt cum să nu lași vântul să intre.

El nu-mi răspunde. Adidașii lui lipăie la fiecare pas. Fulgere brăzdează orizontul. După câteva secunde, tunetele bubuie. Simt pământul cum se cutremură. Am ieșit din orașul-capcană pentru turiști și am ajuns în suburbii. Mă gândesc că acesta este motivul pentru care mi-au spart ochelarii. Ca să mă poată trimite în astfel de locuri fără a trebui să facă altceva decât să golească toate casele pentru câteva ore. Mă întreb cât costă asta – două sute de dolari de familie? Totul pentru ca să-și bată joc de mine. Și pentru a atrage telespectatori fiindcă trebuie să recunosc că, dacă nu m-aș afla aici, dacă n-aș fi concurentă, aș urmări emisiunea. M-aș cufunda în familiaritatea distorsionată din viziunea lor și mi-ar plăcea la nebunie.

Bubuitul altui tunet. Toate casele sunt mai înalte decât noi, așa că nu-mi fac griji în privința fulgerelor. Totuși, aici nu sunt prea multe crengi și frunze pentru a construi un adăpost și s-ar putea să nu ajungem în pădure până la căderea nopții. Îmi vine în minte o magazie. Nu voi mai intra în altă casă prefăcută de-a lor, dar aș putea accepta compromisul unei magazii sau al unui garaj.

— De ce nu putem aștepta până se oprește ploaia? rostește Brennan. Asta-i o prostie.

„Prost ești tu”, gândesc eu. El este cel care nu și-a luat o jachetă când a avut ocazia. Probabil că i se interzice prin contract să își acopere hanoracul, camerele fiind ascunse în el. Caz în care e prost că l-a semnat.

Nu că eu am fost mai deșteaptă când l-am semnat pe al meu.

— Deja m-ai încetinit prea mult, spun eu. N-am de gând să pierd după-amiaza.

— Te-am încetinit fiindcă te grăbești să ajungi *unde?* întreabă el oprindu-se. În oraș? E gol, Mae. Gunoaie și șobolani – probabil că asta-i tot ce-a mai rămas acolo. Trebuie să găsim o fermă, un loc unde să putem sta.

— Asta căutai înainte să te agăți de mine? întreb eu. O fermă unde să mulgi o vacă și să furi ouăle de sub o cloșcă?

El se crispează.

— Poate.

— Atunci, du-te! explodez eu. Găsește-ți vreo fată de fermier care a rămas acasă și care se simte singură. Nu-ți face griji dacă taică-său mai e prin preajmă, fie îl câștigi de partea ta, fie îl omori. Totuși, ai grijă să-ți găsești o armă pentru a te proteja de jefuitori. Sau poate treci la stilul retro-medieval și îți faci rost de un arc și săgeți. Sunt sigură că e la fel de ușor cum pare. Ferește-te de oricine își spune Șef sau Guvernator. Și protejeaz-o pe micuța ta doamnă pentru că diavolul se gândește mereu la violuri.

El se holbează la mine, ploaia șiroindu-i pe față.

— Despre ce vorbești?

„Despre toate scenariile postapocaliptice”, gândesc eu. Pornesc mai departe. Vreau să ies cât mai repede din acest oraș. Aud lipăitul adidașilor lui Brennan, care mă urmează.

— Ăsta nu-i un film, Mae, spune el.

Râd.

El mă împinge din spate. Cu putere. Surprinsă, cad și aterizez lată într-o băltoacă. Podurile palmelor țipă când mă sprijin în ele, ca să mă ridic. S-au zgâriat de asfalt și sângerează. Genunchiul drept zvâcnește de durere.

— Să te fut! rostesc eu răsucindu-mă spre el. Să. Te. Fut.

Simt nevoia să-i zdrobesc fața întunecată. N-am lovit niciodată o persoană. Vreau să știu ce simți când o faci. Vreau să-l văd sângerând.

Nu aveți voie să loviți pe nimeni în față sau în organele genitale.

Să-ncerce numai să mă oprească!

Este un copil.

E suficient de mare.

Este speriat.

Și eu sunt.

Trebuie să respecți regulile.

Face un pas în spate.

— Mae, îmi pare rău, rostește el. Plânge din nou. N-am vrut să… îmi pare rău.

Pumnii îmi sunt încleștați prea tare.

— Te rog, spune el. Merg unde vrei tu. Numai nu mă părăsi.

Îmi descleștez pumnii.

— Dacă mai rostești un singur cuvânt, îi spun eu, ești pe cont propriu. Deschide gura, iar eu ridic un deget. Un singur cuvânt, Brennan, și eu am plecat. Iar dacă mă mai atingi vreodată, nu-mi pasă ce zic ei, o să-ți zdrobesc mutra. Ai priceput?

Încuviințează din cap îngrozit.

Bine!

Rămâne tăcut tot restul zilei. Dacă n-ar fi lipăitul pașilor să-i și smârcâitul ocazional, aș putea uita că este cu mine. Într-un fel, e bine, dar totuși, fără pălăvrăgeala lui, sunt din nou singură.

Mi s-a făcut frig, iar pantalonii uzi îmi irită pielea. Probabil că Brennan se simte cumplit. În curând se va întuneca, iar furtuna se întețește.

Brennan strănută.

Trecem pe lângă o zonă cu case ostentative, înghesuite una în alta. Panourile fac reclamă noilor construcții disponibile pentru închiriere. Case, nu cămine.

Dacă se îmbolnăvește, o să mă încetinească și mai mult. Indiferent de amenințările mele de mai devreme, știu că ei n-o să mă lase să-mi abandonez cameramanul.

Mă îndrept spre acele case. Străzile au nume de copaci. Ulmului, Stejarului, Plopului. Cotesc pe Arțarului pentru că, pe vremea când eram mică și un viscol a îmbrăcat toți copacii în gheață – un strat de un centimetru, dar părea nesfârșit de gros –, mestecenii albi s-au încovoiat cel mai mult, trunchiurile lor arătând ca niște cocoașe uriașe. Când gheața s-a topit, mestecenii albi s-au înălțat însă cel mai repede înapoi către cer. Puțini au reușit să se îndrepte cu totul – după atâția ani, mulți încă sunt puțin gârboviți –, dar nu s-au frânt, iar mie mi-a plăcut întotdeauna asta la ei.

A doua casă de pe partea stângă a străzii Mesteacănului îmi atrage atenția. Este la fel ca toate celelalte, doar că în fața ei există un panou pe care scrie cu albastru „CASA DE VIZITAT” – iar eu îmi dau seama că mă aflu unde trebuie. Încerc ușa din față. E încuiată.

— Așteaptă aici, îi spun lui Brennan.

Ocolesc casa și mă duc în curtea din spate. Încercările mele de a forța geamul de la bucătărie nu dau rezultate. Va trebui să-l sparg. În spate nu este nimic util, așa că mă întorc în fața casei. Panoul „DE

VÂNZARE” e înclinat într-o parte și nu este bine înfipt în pământ, de parcă ar trebui să mă folosesc de el. Simt privirea lui Brennan în timp ce îl smulg. Mă întorc la fereastra din spate și o sparg cu panoul. Ploaia e atât de zgomotoasă, încât abia dacă aud sticla spărgându-se. Arunc panoul, îndepărtez cioburile și intru într-o bucătărie impecabilă. După ce las un șir de picături în timp ce străbat holul de la intrare, al cărui tavan se află la înălțimea unuia dintr-o catedrală, îl las pe Brennan să intre și trag zăvorul în urma lui. Holul are două camere adiacente decorate abundent, cu lungi canapele plușate și fotolii adânci. În una dintre ele, canapeaua și fotoliile sunt aranjate în jurul unui televizor prăfuit cu ecran plat, cu diagonala de cel puțin o sută cincizeci de centimetri, în cealaltă, elementul de interes este șemineul. De-a lungul unui perete se află o stivă de buturugi Duraflame. Probabil, unul dintre sponsori.

Privesc tavanul și văd un singur detector de fum. Nu mai au nevoie de atât de multe camere fixe din moment ce Brennan e cu mine…

Pe ambalajele din hârtie maro ale buturugilor sunt tipărite instrucțiuni. Nici chiar Brennan nu poate da greș. Îi arunc un plic cu chibrituri și mă duc să cercetez la etaj. Îmi țin respirația ori de câte ori deschid o ușă, dar această casă n-are nimic în comun cu căsuța albastră. Este uriașă, anonimă și goală. Are de toate, dar nu e locuită. Deschid un dulăpior din baie și iau de pe raftul de sus o sticluță cu alcool pentru masaj, din care îmi torn pe palme. Zgârieturile nu sunt atât de grave, încât să trebuiască bandajate. În dormitorul principal, deschid dulapurile și sertarele până găsesc o pereche de pantaloni de pijama din lână. Îmi scot pantalonii uzi și mi-i pun pe aceștia. Găsesc o pijama bărbătească în carouri pentru Brennan, apoi cobor la parter. Îi arunc pijamaua și îmi aranjez pantalonii, bocancii și șosetele lângă foc.

— Du-te și te schimbă, spun eu, apoi ne vom usca hainele.

— Suntem…?

O expresie îngrozită îi apare pe chip.

— E-n regulă. Poți vorbi. Însă nu foarte mult, bine?

Încuviințează repede din cap.

— Rămânem aici? întreabă el. Peste noapte?

— Da.

Se pare că tăcerea i-a prins bine. Face o pauză de câteva secunde, apoi spune:

— Mulțumesc, Mae.

— Du-te și te schimbă.

Cămara este plină cu conserve cu supă de legume organice și macaroane cu brânză, pastele având forme de animale, încălzesc pentru mine o conservă cu supă toscană de fasole și orez, apoi una cu macaroane și brânză pentru Brennan, înlocuind o conservă cu lapte

condensat cu o cutie de lapte pasteurizat. El mănâncă și ultima fărâmă din farfurie, apoi se prăbușește suspinând pe o canapea. Câteva momente mai târziu, începe să sforăie. Zgomotul nu mai este la fel de enervant ca înainte. De fapt, face casa să pară mai puțin mare.

Îl acopăr cu o pătură, apoi mă învelesc și eu cu una. Canapelele sunt prea moi. Mă așez pe covor, cu fața spre șemineu, cu o cană cu ceai de plante. Nu sunt sigură că voi putea dormi aici. Totuși, am verificat camerele, așa că ar trebui să fie în regulă. Sper să fie în regulă.

Iar dacă nu este, dacă se întâmplă ceva în noaptea asta, va fi ceva nou. Poate că vor vărsa lăcuste pe horn sau poate vor arunca niște șerpi-cu-clopoței pe geamul spart. Poate că vor trimite niște lilieci telecomandați, cu colți exagerați. Sau poate că jefuitorii mei își vor face intrarea.

Știu că este inutil să încerc să anticipez ideile minților lor bolnave, dar nu mă pot abține să nu încerc. Îmi ușurează puțin șederea, așteptarea în această casă masivă, fantomatică. Sunt sigură că, indiferent ce vor face, n-o vor face decât mai târziu. Vor aștepta până adorm – sau până când voi fi aproape adormită – pentru a da lovitura. Așa procedează ei – estompează limita dintre realitate și coșmar. Îmi induc vise urâte, iar apoi le fac să devină realitate.

Cel mai rău a fost în căsuță. În prea albastra căsuță pe care n-o pot uita indiferent cât de tare încerc.

Am găsit căsuța la două zile după ce Cangurul-pitic m-a părăsit. Tocmai urmam ultimul Indiciu care mi s-a dat. „Caută semnul de dincolo de următorul pârâu”. Am găsit albia unui pârâu secat după doar câteva ore de când îmi părăsisem tabăra, dar nu exista niciun semn, așa că l-am căutat mai departe. Tocmai începeam să mă tem că mă abătusem de la traseu când am dat de un mic pârâu care bolborosea. Iar semnul meu era evident, deși neașteptat – un mănunchi de baloane bleu legate de o cutie poștală, dansând, plutind. Am pornit pe alee către căsuța mică, având doar parter, albastră, cu un horn butucănos. Alte baloane erau legate de ușa de la intrare și de covorașul gri, pentru șters picioarele. Îmi amintesc peștele strălucitor care înota pe covoraș încadrând cuvintele „CASĂ, DULCE CASĂ” și care avea zâmbetul înghețat al personajelor din desenele animate – dar încă nu-mi dădusem seama că acesta era următorul meu Indiciu.

Ușa din față nu era încuiată. Căsuța era albastră și descuiată – nu putea fi mai evident de-atât. Am intrat într-o cameră inundată în albastrul cerului. Baloane acopereau podeaua, un turn de pachete învelite în hârtie albastră se afla pe masă, existau o canapea albastră și un fotoliu albastru. Pernuțe decorative. Tot ce era colorat era albastru. *Totul*! Ba nu, exista o excepție – îmi amintesc un covor, contrastul amprentei palmei mele, cenușie-negricioasă pe galbenul pal după ce

am deschis șemineul și am făcut focul. Dar tot restul era albastru.

La început, am rămas în zona livingului, bucătăriei și băii, lăsând închise cele două uși despre care am presupus că dădeau spre dormitoare. Curentul electric fusese oprit dar apa curgea, iar în chiuveta din bucătărie se afla o sticlă bleu. Am presupus că apa de la robinet era bună de băut și mi-am umplut sticlele fără s-o fierb mai întâi, ceea ce a fost o greșeală. În bufet existau batoane de granola și o pungă cu pufuleți, care era deschisă. Am mâncat pe săturate, ceea ce probabil că a fost o altă greșeală, dar cred că din cauza apei m-am îmbolnăvit. Am găsit și niște ceai Twinings Lady Grey și mi-am făcut o cană gândindu-mă că era un detaliu drăguț.

După ce mi-am terminat ceaiul sau poate în timp ce îl beam, am început să desfac pachetele de pe masă. Mă așteptam să găsesc mâncare și o baterie nouă pentru dispozitivul microfonului, precum și un Indiciu despre următoarea destinație. Dar primul lucru pe care l-am despachetat a fost un teanc de cărți ilustrate. Una avea o girafă pe copertă, alta, o familie de vidre. Toate aveau animale pe coperte, deși pe una era doar un ursuleț de pluș strâns la pieptul unui băiețel. Când am îndepărtat hârtia de pe al doilea pachet – mic, moale –, am găsit niște șosete micuțe albe și albastre, șase perechi pe a căror etichetă scria „NOU-NĂSCUȚI”.

Îmi amintesc că am aruncat șosetele pe masă și că m-am îndreptat spre canapea suprimându-mi – cu greu – dorința de a călca în picioare unul sau toate baloanele lor omniprezente. Chiar și acum, simt împunsătura mesajului lor. Știu că le-am spus motivul pentru care m-am înscris în concurs. Le-am zis în formularul de înscriere și le-am repetat când a avut loc selecția. Le-am spus-o și cu ocazia filmării primului insert. Le-am zis iarăși și iarăși. N-ar fi trebuit să fiu atât de surprinsă că au reținut.

După aceea, m-am întins pe canapea și mult timp n-am reușit să adorm. Când în cele din urmă am început să moțăi, am auzit un scâncet de copil. Sunetul m-a făcut să mă trezesc complet, mintea mea străduindu-se să stabilească direcția sursei. Dinspre hol, din spatele unei uși de la un dormitor.

Singura lumină venea de la stele și lună, filtrată prin ferestre. Îmi amintesc că am înaintat pe bâjbâite prin coridor, pășind neauzită doar cu șosetele în picioare – aceasta a fost ultima dată când m-am descălțat înainte de culcare. Sunetul era slab și animalic. M-am gândit că era o pisicuță și că fusese lăsată acolo special pentru mine. Știau că voi avea grijă de ea. Îmi plac mai degrabă câinii, dar n-aș abandona niciodată o pisicuță orfană. N-aș abandona niciun pui de mamifer orfan, poate doar unul de șobolan.

Când am deschis ușa dormitorului, scâncetul a încetat, iar eu m-am oprit. Un perete din ferestre boltite încadra un pat matrimonial.

Comparativ cu lumina de pe hol, cea de-acolo era puternică, iar așternuturile reflectau minunatul albastru-cenușiu al nopții. Pe masa de toaletă se afla un ursuleț de pluș – în realitate, o cameră de luat vederi pentru supravegherea bonelor. Îmi amintesc că identificarea camerei m-a făcut să mă simt puțin mai bine, mi-a dat puțin curaj.

Dar tot am fost surprinsă câteva secunde mai târziu, când scâncetul s-a auzit din nou. Era mai puternic, iar eu am reușit să identific sursa ca fiind mormanul de pături de pe pat. Un sughiț a întrerup scâncetul. Uimită, m-am apropiat de pat. Forma alungită de sub pătură m-a făcut să mă simt neliniștită, dar ajunsesem prea departe pentru a mă opri, iar ei mă priveau, toată lumea mă privea. Am ridicat pătura și am dat-o la o parte.

Dacă i se creează ocazia, o fracțiune de secundă va fi încântată să pară o veșnicie, exact genul de veșnicie pe care l-am simțit când am ridicat, iar apoi, am lăsat imediat pătura să cadă. Manechinul-mamă cu păr blond și ochi de mărgele zăcea pe pat, un firicel negru-maroniu picurând de pe fața de latex și pătând așternutul. Iar în brațele sale umflate și marmorate se afla o păpușă înfășată în albastru-deschis. Buzele îi erau țuguiate și încremenite în așteptarea sticlei din chiuvetă. Abia dacă am văzut-o, dar am văzut-o. Pătura mi-a căzut încet din mână pentru a acoperi manechinul și păpușa.

Mi-e rușine să recunosc că farsa lor a avut rezultatul scontat, că de-a lungul acelei veșnicii am crezut că manechinele erau reale. Iar apoi, sonorul a revenit și scâncetul a început din nou, dar de această dată am auzit slabul bâzâit mecanic care însoțea plânsetul. În același timp cred, au răspândit mirosul prin sistemul de ventilație sau poate că atunci l-am observat, sau poate că, în amintirea mea, este mai puțin important decât sunetul. În orice caz, aceea a fost prima dată când am simțit de aproape duhoarea lor de putreziciune, care s-a impregnat în toată ființa mea. Am rămas acolo, încremenită, nu cred că mai mult de câteva secunde, dar, de fiecare dată când mă gândesc la asta, de fiecare dată când îmi aduc aminte, mi se pare că a durat mai mult, că au fost ore.

Deși știam că era o farsă, deși păpușa avea un scâncet ridicol și arăta ridicol, m-a afectat rău. Nu știu de ce – din cauza epuizării, a tristeții pe care intenționa s-o evoce acea scenă. Era ca și cum ei știau adevărul secret din spatele confesiunilor mele, iar acesta era modul lor de a-mi spune că știau că nu mă aflam aici pentru o ultimă aventură înaintea maternității, ci pentru că nu cred că voi fi vreodată pregătită să am un copil. Vreau să fiu gata să-l am, vreau s-o fac – pentru el –, îmi doresc să pot, dar nu pot. M-am înscris și am venit aici pentru a amâna nu inevitabilul maternității, ci a amâna mărturisirea adevărului soțului meu.

Stând în căsuța prea albastră, nu m-am putut abține să nu mă

gândesc la mine în locul manechinului de sub pătură. Chipul păpușii îmi este întipărit în minte, dar vina a preluat imaginea și a denaturat-o. Am văzut bărbia soțului meu, miniaturizată și netezită. Am văzut nasul cârn care se evidențiază atât de dramatic în toate fotografiile din copilăria mea până la maturitate. I-am văzut pulsând adâncitura din capul acoperit cu puf.

Banda de sunet a păpușii a ajuns la momentul în care tușește – un sunet compact, sufocant. Îmi amintesc că stomacul mi s-a strâns – o reacție viscerală.

M-am panicat. M-am răsucit și am fugit din dormitor. Mi-am înșfăcat rucsacul și mi-am băgat picioarele în bocanci. M-am împiedicat după ce am ieșit pe ușa din față a casei, derapând pe covoraș în timp ce baloanele mi s-au încurcat printre picioare. M-am eliberat și am pornit pe drumul cel mai ușor, aleea de pământ care dădea într-un drum cu asfaltul spart, iar dincolo de el, picioarele mi-au cedat și m-am prăbușit. Am zăcut pe marginea drumului printre frunzele uscate, copleșită de epuizare și ură, cu adrenalina risipindu-se. Au vrut ca eu să renunț – asta-i evident – și am vrut și eu asta, am vrut să se termine, dar n-am putut să le dau această satisfacție.

Am zăcut acolo clocotind vreme îndelungată. În cele din urmă, m-am ridicat și mi-am scos ochelarii. Îmi amintesc că stomacul mi-a chiorăit, lichide acre urcând și coborând între gât și măruntaie precum mareea. Mi-am ținut ochelarii între degete și am privit spre locul unde știam că sunt, dar nu i-am văzut și mi-am spus iarăși și iarăși că manechinul și păpușa nu erau reale, și am încercat să-mi dau seama ce trebuia să fac în continuare, unde trebuia să mă duc. Apoi, o bulă amorfă de spațiu mai luminos aflat undeva dincolo de ochelarii mei mi-a atras privirea slabă. Un spațiu irizat, care dansa, iar după câteva momente în care răsuflarea mi s-a tăiat, mi-am dat seama că erau baloanele, care reflectau lumina lunii și se legănau în vânt pe lângă cutia poștală.

Atunci am înțeles: Indiciul nu erau cărțile ilustrate și nici baloanele, ci covorașul de la intrare. „Casă, dulce casă”. Într-acolo trebuia să mă îndrept. Spre est.

Și am mai știut că producătorii emisiunii vor fi încântați de retragerea mea panicată, așa că m-am decis ca, din acel moment să fiu pe atât de plictisitoare pe cât puteam fi. Am mers pe drumuri lăturalnice și am evitat casele. La început, am înaintat încet. M-am îmbolnăvit – apa, poate mâncarea, dar probabil apa – și am pierdut o zi sau două, poate trei, dar nu cred, tremurând lângă un foc pe care aproape că am fost prea slăbită ca să-l fac, deși aveam aprinzătorul.

Simt împunsătura dureroasă a pierderii. Este doar un obiect, dar un obiect atât de util. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără aprinzător în acele zile de boală. Probabil că m-ar fi descalificat, m-ar fi scos din joc

pentru binele meu. Așa însă, am fost dureros de aproape de a rosti propoziția de siguranță. Cred că doar faptul că ei nu au venit să mă ia, că au avut suficientă încredere să mă lase să-mi revin mi-a dat forța de a nu renunța, mi-a îngăduit să cred că mă voi însănătoși. Și așa a fost. M-am făcut bine și am știut unde trebuia să ajung. Am pornit la drum și am găsit untul de arahide și punga cu mixul de alune și fructe uscate, următorul lor manechin indicându-mi că eram pe drumul cel bun.

Lângă mine, Brennan scoate un sforăit deosebit de puternic și se răsucește pe canapea. Brațul îi cade peste margine, iar degetele i se strâng pentru scurt timp în pumn, după care se relaxează și ating podeaua. Pare să se simtă comod, ca acasă pe pernele de pluș. În noaptea asta, nu a țipat.

Mă uit la mâna care atârnă. Lumina flăcărilor se reflectă în sticla ceasului de la încheietură. Curiozitatea neobosită mă face să verific cât e ora. 8.47. Mi-am petrecut atât de mult timp funcționând după lumină, nu după ore, încât imediat am senzația că am făcut ceva rău. Fața mi se încălzește și îmi dau seama de ce în clipa în care secundarul digital ajunge la 60 – nu mă așteptasem să fie un ceas care mergea. Ceea ce-i o prostie – nu există niciun motiv pentru care un ceas cu cameră de filmat să nu indice ora.

Pun jos ceaiul răcit și mă aplec spre mâna lui Brennan, privind fără să clipesc sticla ceasului. „Știu că sunteți acolo”, le spun eu producătorilor din privire. Aș putea să-i iau ceasul și să-l sparg, dar n-o voi face. Îi voi lăsa să mă înregistreze, îi voi lăsa să mă urmărească și să mă studieze. La urma urmelor, asta am semnat că voi face. Însă nu-i voi lăsa să mă frângă. Nu-i voi lăsa să câștige.

Indiferent ce va urma, voi continua. Voi trece linia lor de sosire, oriunde s-ar afla, și voi lua cu mine acest manechin viu al lor pentru ca toți să-mi poată vedea victoria.

14

Gazda își trece o mână prin păr, ignorând orizontul care îi încadrează reflexia în timp ce el uită în oglindă. Un stagiar lasă o geantă la picioarele lui, gazda îi dă oglinda și, la semnalul producătorilor, se apropie de concurenți.

— Seara trecută a fost ultima când v-am dat carne, spune el, dar câștigătorii următoarei Provocări vor fi răsplătiți cu provizii pentru gătit, așa că vă sfătuiesc să vă străduiți cât puteți de mult. E gata toată lumea?

Concurenții se uită la el. Zoo ridică degetul mare, fără tragere de inimă. Inginerul izbutește să încuviințeze din cap. Dulgherița este încruntată, iar umerii Chelneriței se lasă în jos.

— Așa vă vreau, rostește gazda. Cu o oră în urmă, un urs a fost aici, chiar în acest loc. Treaba voastră este să-l găsiți. Aceasta e o Provocare Individuală, dar avantajele le veți primi în funcție de ordinea în care ați terminat ultima Provocare de Echipă. Ridică geanta. Pentru echipele de pe locurile unu și doi, avem un profil al țintei. Le dă Copoiului, lui Zoo, Doctorului Negru și Bancherului câte o punguță cu sistem de închidere. Fiecare conține o mostră de păr, un cartonaș laminat pe care este înfățișat ursul negru american și desene la scară reprezentând urma de labă și excrementele. Ocupanții locului trei vor primi un profil mai sumar. Le dă Pilotului și Domnișoarei Biologie un set de cartonașe pe care sunt trecute informații despre comportamentul ursului negru. Iar pentru ocupanții locurilor patru și cinci, poftim! Îi dă câte un fluier portocaliu fiecăruia dintre cei cinci concurenți rămași. Poate că reușiți să-l speriați și să-l faceți să apară.

Chelnerița scapă fluierul. Acesta se rostogolește pe pietre și se oprește lângă piciorul gazdei. El așteaptă ca ea să-l ridice, apoi spune:

— De fapt, sunt doi urși. Jumătate din voi vor urmări un urs, iar ceilalți, al doilea urs. Vreau ca membrul cel mai în vârstă ai fiecărei echipe să vină la nord de mine, iar cel mai tânăr, la sud.

Unele echipe se despart fără comentarii – Copoiul este cu cel puțin cinci ani mai mare decât Zoo, Doctorul Negru are zece ani mai mult decât Bancherul, iar Fermierul este cel mai în vârstă dintre toți –, însă în altele se nasc discuții. Domnișoara Biologie este mai mare cu un an și jumătate decât Pilotul și toți sunt surprinși să afle că inginerul are cu doi ani mai mult decât Dulgherița. Chelnerița nu vrea să-și spună vârsta, însă Exorcistul – care are aproape patruzeci – se preface că nu știe sigur care dintre ei are mai mulți ani. În cele din urmă, ea spune:

— Bine! Am douăzeci și doi.

— La fel și eu! exclamă Exorcistul.

— Nu, nu ai, rostește Fermierul. S-a săturat de prostiile Exorcistului.

Cu toții s-au săturat. Du-te acolo, îi spune el Chelneriței.

Exorcistul se întoarce spre gazdă.

— Se pare că sunt în plus.

Gazda îi zice:

— Alege-ți un grup.

Exorcistul se gândește la variantele pe care le are. La stânga gazdei este grupul nordic, format din Copoi, Doctorul Negru, Fermier, Domnișoara Biologie și Inginer. La dreapta gazdei e grupul sudic, alcătuit din Zoo, Bancher, Chelneriță, Pilot și Dulgheriță.

— Grupul sudic, spune Exorcistul.

Rânjește și se uită direct la Chelneriță.

— Minunat, rostește gazda. Atunci, du-te alături de cel nordic.

Chelnerița zâmbește pentru prima dată în ziua aceea, iar pe chipul Exorcistului apare o expresie șocată. Apoi, încuviințează din cap și se îndreaptă spre grupul nordic.

— Ar fi trebuit să mă aștept la asta.

Discuții în grupul sudic:

— Trebuia să fi păstrat ceva din ciocolata aia, spune Dulgherița.

— Cred că va trebui să te mulțumești cu ursul, îi zice Bancherul.

— Credeți că este un urs adevărat? întreabă Zoo.

Dulgherița se uită la ea.

— De ce n-ar fi?

— El a spus că nu ne vor mai da carne. Iar urmele de căprioară de ieri erau făcute de om.

— Căprioara pe care ați mâncat-o a fost adevărată.

— Așa este, dar…

Zoo lasă propoziția neterminată. Nu-i vine să creadă că producătorii i-ar trimite pe urmele unui urs negru adevărat. Urșii din această specie evită oamenii, dar pot fi primejdioși dacă sunt provocați. În plus, cu o oră în urmă nu a fost niciun urs pe-acolo.

— Sunteți gata? strigă gazda.

Dezamăgită, Zoo scoate cartonașul de identificare din pungă. Consideră că faptul de fi câștigat o Provocare de două zile merita un premiu mai consistent. Sperase că va primi un vas de gătit sau poate niște mâncare energizantă. Caută urmele ursului – pe care știe deja cum să le identifice –, apoi se uită la ceilalți patru concurenți din grupul sudic.

— Dacă găsiți o urmă, nu călcați pe ea, le spune Zoo.

Nu înțelege cum va funcționa asta – cinci oameni care să urmărească același animal, dar să nu coopereze.

Gazda strigă:

— Start!

Concurenții se risipesc.

Zoo ezită privind agitația nebunească a celor din grupul ei.

— O să fie un dezastru, rostește, apoi începe și ea să caute.

Mai devreme, când Copoiul a hoinărit de unul singur, cei din echipa de producție i-au spus să evite o anumită zonă, iar acum se îndreaptă direct către acea zonă, deducând că acolo ar trebui să fie ursul. Exorcistul și Domnișoara Biologie îl urmează. Pilotul și Inginerul se duc fiecare în altă direcție. Copoiul vede urma aproape imediat: frunze zdrobite și fire de blană neagră-maronie agățate de crenguțe. În sol există două urme imprimate perfect. Știe că un urs n-ar lăsa niciodată urme atât de evidente, dar știe și că nu urmăresc un urs adevărat. Exorcistul și Domnișoara Biologie rămân aproape de el.

— Nu sunt prost, spune Exorcistul. Dacă există vreo scurtătură, pe-acolo o iau.

Urma duce spre o mică grotă în care Copoiul și ceilalți nu găsesc nimic. Doar păianjeni și licheni. Urma a fost o pistă falsă menită să-l atragă și să-l întârzie pe Copoi. Pilotul a găsit urma corectă, una mai puțin evidentă, una care începea foarte aproape de locul de start al Provocării și care a fost creată abia după ce Copoiul a pornit înapoi spre grup.

Concurenții sunt prea obosiți ca să se mai certe.

— Ar fi trebuit să facem asta o altă Provocare de Echipă, îi șoptește gazda producătorului de pe teren, care îi răspunde:

— E bine așa, asta este doar ca să ne asigurăm că sunt epuizați.

Provocarea tăcută și lentă este comprimată masiv. Telespectatorii îi vor vedea pe diverșii concurenți înaintând prin pădure, câte un prim-plan cu ochi injectați și fălci căzute, în grupul sudic, prima urmă de urs este rapid distrusă de Bancher, care, fără să-și dea seama, calcă pe ea, înlocuind-o cu a lui. Un cameraman filmează asta, iar secvența va fi urmată de alte bâlbâieli și poticniri. Cu excepția unuia, toți concurenții din grup vor fi arătați căzând, alunecând sau lovindu-se cu capul de o creangă. Editorului îi place cel mai mult de Zoo – o va arăta ajutând-o pe Dulgheriță să se ridice de jos, însă va tăia momentul de după aceea, când se lovește de o creangă de brad aflată la înălțimea gâtului.

Chelnerița se apropie de niște tufe de afine. Ajunsă lângă ele, ia o afină și o rostogolește în palma deschisă.

— Vreau să mănânc asta, spune ea, dar nu știu dacă e otrăvitoare sau nu. Adică, *pare* să fie o afină, dar… mai bine, nu. Aruncă afina și pornește prin tufele care îi ajung până la talie. După câteva minute – secunde –, aude un mormăit și încremenește. Sunt doar ea și cameramanul, cel mai apropiat concurent, Inginerul, aflându-se la cincisprezece metri distanță. A fost ursul? șoptește ea, iar apoi, îl vede la mai puțin de trei metri, dincolo de un buștean, o masă rotundă de blană neagră, având aproape un metru înălțime și cam doi metri lungime. Chelnerița începe să tremure și murmură repede: Nici

pomeneală, nici pomeneală, nici pomeneală…

Nu observă că ursul nu se clintește, nu se uită la ea, nu mănâncă afinele aflate la câțiva centimetri de botul lui și nu respiră. Trec zece secunde foarte lungi, apoi zgomotul făcut de pașii Inginerului, care se apropie, o smulge pe Chelneriță din transă. Pornește prin tufele de afine, spre animal – *este* un urs adevărat, doar că e mort de mult și împăiat cu măiestrie – și se uită cu atenție la fața lui, la botul maroniu, la ochii din sticlă, care nu clipesc, la colții ascuțiți din gura care pare gata să urle. Iar apoi, observă ceva la gâtul lui: o gheară de urs care atârnă pe un șnur de piele. Un mic pătrățel de hârtie este lipit de colț. Pe el scrie: „ADU DOVADA”.

La nord, Pilotul găsește al doilea urs și ia gheara atârnată de șnur. Însă Chelnerița ajunge înaintea lui la gazdă, bărbatului căzându-i fața din pricina șocului cumplit de a vedea gheara de urs în mâna ei. Își revine rapid, cel puțin cât să spună:

— Ei bine… Felicitări!

— Datorită afinelor, zice Chelnerița mai târziu, în insert. N-am urmat vreo pistă. Doar mă plimbam pe-acolo și am văzut afinele, și m-am gândit: „Oare urșii nu mănâncă afine?” Și iată-l!

După ce Pilotul se întoarce, ceilalți sunt chemați cu o serie de țipete.

— Ea l-a găsit? se miră Exorcistul. Nici pomeneală!

Chelnerița îi arată degetul mijlociu, gest care va fi încețoșat, iar Exorcistul se consolează cu faptul că, deși ea a câștigat o Provocare, el mai poate totuși să i se bage pe sub piele.

— Câștigătorii noștri vor obține asta, spune gazda, care are în mâini doi saci de voiaj identici. Li-i dă Chelneriței și Pilotului.

Soarele este aproape de linia orizontului. Toți concurenții par epuizați, și așa și sunt. A fost o zi lungă. Gazda îi privește cu gravitate, apoi rostește:

— Noapte bună!

După aceea, se îndepărtează.

Murmure neîncrezătoare circulă printre concurenți.

— Și acum, ce facem? întreabă Domnișoara Biologie.

Chipul Bancherului este neutru.

— Presupun că ar trebui să construim un adăpost, spune Zoo.

Se uită la Copoi și este ușurată când el îi întâlnește privirea.

Pilotul desface geanta. Chelnerița observă și face același lucru. Un cameraman se apropie de ea pentru a filma conținutul. Bărbatul tușește în timp ce se lasă pe vine lângă ea, pe piatră. Tusea sună de parcă ar avea șmirghel în gât.

— Stai puțin, îi spune el cu glas înecat Chelneriței. Își drege glasul și scuipă, apoi se așază, respirând anevoie. Am răcit puțin. Scuze, continuă.

Mâinile îi tremură destul de rău, astfel că filmarea va fi inutilă.

Editorul va trebui s-o folosească pe cea făcută de cameramanul aplecat peste umărul Pilotului. Obiectele vor fi listate pentru telespectatori, pe măsură ce vor apărea: două vase mici de gătit, cu mânere pliabile – identice cu cel obținut de Fermier la prima Provocare –, un pachet cu supă-cremă de legume, un săculeț cu două kilograme de orez brun, un set de plastic cu sare și piper și o rolă cu gută pentru pescuit.

— O să se facă frig pe munte, spune Copoiul. Vorbește încet – doar Zoo, Dulgherița și Doctorul Negru îl aud. Ar trebui să coborâm de pe creastă.

— Facem un adăpost pentru toți? întreabă Dulgherița.

Copoiul încuviințează din cap, apoi se întoarce și îndepărtează de stâncă, pornind spre o pantă lină, împădurită. Zoo și Dulgherița îl urmează.

Doctorul Negru se întoarce spre ceilalți și strigă:

— Un adăpost pentru toți în noaptea asta. Veniți!

Așteaptă ca Pilotul să-și închidă geanta și să se ridice, apoi intră împreună în pădure.

Deși concurenților le ia o vreme să se organizeze, telespectatorii vor vedea imediat adăpostul pe jumătate construit. Dulgherița a preluat conducerea ridicării lui, iar adăpostul capătă forma unei frumoase colibe cu acoperișul înclinat. Este amplasată la douăzeci și cinci de metri sub creasta muntelui, pe o terasă unde pietrele sunt acoperite cu foarte puțin mușchi. – Mai puțin mușchi înseamnă mai puțină apă, explică Copoiul. Așa că, dacă plouă, n-o să avem un așternut ud.

Imediat după asta, telespectatorii îl vor vedea pe Copoi adresându-i-se Pilotului:

— Nu știu cât vom sta aici, iar eu nu pot prinde cu capcane simple destul vânat pentru a-i hrăni pe toți.

— Ai de gând să hrănești pe toată lumea? întreabă Pilotul.

— Așa e corect.

— Te voi ajuta.

Până la căderea nopții, adăpostul are patru metri lungime și un acoperiș jos, făcut din crengi de brad tăiate. Cadrul său constă din trei crengi în Y înfipte adânc în pământ, fiecare sprijinindu-se pe câte o buturugă solidă proptită în unghiul său și formând V-uri consecutive. Un strat de treizeci de centimetri de frunze și ace de brad a fost așternut pe jos, iar pe acoperiș au fost puse tot frunze și ace de brad, dar deasupra lor au fost așezate crengi. Construită în două ore și doar cu materiale luate din sălbăticie, coliba arată remarcabil de profesionist și este foarte atrăgătoare.

La șase metri de colibă se află un al doilea adăpost, un fel de morman de frunze sprijinit de o stâncă. Exorcistul își amintește că noaptea trecută i-a fost cald, dar s-a și simțit înghesuit. În noaptea asta vrea să vadă stelele. Stă întins pe așternutul subțire din frunze,

ignorându-i pe ceilalți și așteptând ca soarele să apună.

Chelnerița șade între cele două adăposturi, având în mâini săculețul cu orez, care acum este mai ușor. Două căni din orezul ei se gătesc împreună cu aceeași cantitate din săculețul Pilotului, împărțit în cinci vase mici. La început, a ezitat să-l împartă cu ceilalți, dar generozitatea instantanee a Pilotului i-a alungat reticența. În seara asta, concurenții se răsfață cu un porridge gros aromat cu sare, piper, supă-cremă și câteva căni de păpădii fierte pe care Domnișoara Biologie, Doctorul Negru și Inginerul le-au cules în timp ce Zoo a făcut focul, iar ceilalți au adunat lemne. Toată lumea a muncit în seara asta și toți se vor bucura de recompensă.

Toți cu excepția Exorcistului, care s-a relaxat ore întregi. Când ceilalți se așază în jurul focului și încep să împartă cănile de camping, el se ridică de pe salteaua de frunze, se întinde, se apropie de ceilalți și se așază între Chelneriță și Inginer.

— Ce-ți imaginezi că faci? întreabă Chelnerița, care ține în mână una dintre cănile ei și o furculiță de plastic primită de la Fermier.

— Sunt lihnit, răspunde el frecându-și stomacul. Dă-mi și mie din aia.

— Nici pomeneală! spune Chelnerița. Ce urmează, telespectatorii nu vor auzi: Ne-ai lăsat să muncim și te-ai dus să *dormi*.

— Nu fi ridicolă!

— Nu e ridicolă, zice Fermierul, aflat de cealaltă parte a focului. Are în mână propria cană. Dacă vrei să mănânci cu echipa, trebuie să faci parte din echipă.

Animozitatea Chelneriței nu-l surprinde pe Exorcist, dar faptul că Fermierul e de acord cu ea îl surprinde, la fel ca și aprobarea celor din jurul focului. Se uită în treacăt spre obiectivul camerei foto de parcă ar acuza aparatul că i-a pus pe ceilalți să se poarte astfel. Și chiar asta face – crede că ei joacă teatru, la fel ca el. Dar adevărul este că, în acest moment, majoritatea concurenților au uitat că sunt filmați. Un instinct străvechi se manifestă, nu atât mentalitatea că supraviețuiește cel mai puternic, cât dorința de a nu căra în spate un individ capabil, dar leneș. Nimeni altcineva nu l-ar fi oprit efectiv pe Exorcist să mănânce, dar acum, deoarece Chelnerița a făcut-o, ceilalți sunt categoric de partea ei. Vina îi râcâie pe aproape toți, dar asta nu-i convinge că greșesc.

— O să mor de foame, spune Exorcistul.

— Corpul omenesc poate rezista o lună fără mâncare, rostește Copoiul.

El este acela care nu simte nici urmă de vină.

— Du-te și caută niște viermi, spune Chelnerița.

la o gură de orez, apoi închide ochii și oftează de plăcere.

Exorcistul se repede și îi smulge cana metalică din mână. Ochii

Chelneriței se deschid brusc, iar ea se năpustește asupra Exorcistului, trântindu-l în timp ce orezul se împrăștie în aer. Îl lovește cu toată forța ei firavă. Exorcistul își acoperă fața și se ghemuiește ferindu-se de lovituri. Inginerul se bagă între ei – o intervenție ineficientă. Câteva secunde mai târziu, Bancherul o smulge pe Chelneriță și o îndepărtează de-acolo, în vreme ce ea țipă:

— Dă-mi drumul!

Apoi, Domnișoara Biologie apare lângă ea, mângâindu-i brațele, liniștind-o. Din multe lucruri pe care le spune atunci, singura propoziție pe care telespectatorii o vor auzi este:

— Nu merită să-ți bați capul cu el.

Și Dulgherița a venit lângă Chelneriță și se uită urât la Exorcist. Zoo privește scena și gândește: „Asta se așteaptă de la mine să fac – să-i alin pe alții". Însă nu va îngădui ca faptul de a fi femeie să-i definească rolul. În loc să dea fuga s-o liniștească pe Chelneriță, înfige un băț în foc, frângând o buturugă strălucitoare în câțiva cărbuni portocalii-roșietici.

Încă trântit pe jos, Exorcistul spumegă și este rușinat.

— M-a lovit! strigă el. În contractele noastre scrie că n-avem voie să lovim pe nimeni!

Unul dintre cameramani vorbește la stația de emisie-recepție. Producătorul răspunde:

— Dumnezeule, ce zi! E-n regulă dacă încăierarea s-a terminat. Și… spune-mi că ai filmat. Mai târziu, acesta îi va zice omologului său din studio: Bine că măcar putem folosi asta. Ale naibii declarații de renunțare!

Lângă foc, Doctorul Negru subliniază:

— Prin contract se interzice doar lovirea cuiva în cap, în față și în organele genitale.

Exorcistul se ridică în picioare și arată spre fața lui.

— Și asta ce este?

— Mie mi se pare că te-a lovit doar în genunchi și în brațe.

— Așa este, spune Pilotul. Poziția fetală de apărare a fost reușită.

Zoo râde. Exorcistul se uită urât la ea.

— Oricum, rostește ea. Ai căutat-o cu lumânarea!

Tonul ei disprețuitor îl surprinde pe Inginer, care se așteptase ca ea să facă pe mesagerul păcii. Niciunul dintre cameramani nu prinde privirea ușor dezamăgită pe care i-o aruncă lui Zoo.

Exorcistul își ridică mâinile în aer și se retrage în așternutul său sumar. Ceilalți își termină mâncarea în tăcere. Fragmentul se va sfârși cu o serie de confesiuni scurte.

Dulgherița, după ce vorbele ei au fost editate din greu:

— A meritat-o!

Bancherul:

— A tras un pui de somn în timp ce noi făceam tabără. Îmi pare oarecum rău pentru ce s-a întâmplat, dar de ce ar trebui să purtăm povara lui? În plus, nu aveam dreptul să decid. Nu eu am câștigat orezul. Am fost recunoscător că am primit o porție.

Chelnerița:

— Și-a bătut joc de mine două zile în șir, iar acum, îmi fură mâncarea? Nici pomeneală! Sper să moară de foame.

Exorcistul:

— Fiecare societate are nevoie de proscrișii ei, iar faptul că aceasta este o societate mică nu schimbă lucrurile. Își trece o mână prin soiosul păr roșcat precum flăcările. Al doilea episod al reality show-ului *În beznă* se va sfârși aici, cu promisiunea lui: Vor să fiu eu personajul rău? În regulă, o să fiu eu personajul rău.

15

Strada Mesteacănului a fost un respiro – o pauză de la coșmarurile exterioare, chiar dacă nu și de la cele create de subconștientul meu. Dar asta nu înseamnă decât că următoarea Provocare mă așteaptă. În timp ce eu și Brennan părăsim casa și ieșim din cartierul cu străzi având nume de copaci, mă întreb dacă nu cumva ei așteaptă un semnal de la Brennan. Poate că există un reper la care trebuie să ajungem.

Pe la mijlocul dimineții, ajungem la el – un cartier amenajat într-un mod cum nu mai văzusem. Nu este abandonat, e distrus. Geamurile sunt sparte, indicatoarele rutiere sunt trântite la pământ. Ceea ce inițial am crezut că este un bolovan care nu-și avea rostul acolo se dovedește a fi o mașină zdrobită de un zid de piatră. Simt fiori pe șira spinării și privesc cu atenție în timp ce trecem pe-acolo. Ceea ce văd din mașină mă face să-mi amintesc de liceu, când clubul antidrog a cerut departamentului de pompieri local să simuleze un accident provocat de un șofer beat, folosind epava unei dube. Voluntarii s-au acoperit cu sânge făcut din amidon de porumb și țipau din dubă în timp ce cleștii de descarcerare tăiau metalul, înaintând spre ei. Îmi amintesc că prietenul meu David a ieșit târându-se pe ușa din față a dubei, s-a împleticit, iar apoi, și-a fluturat mâna spre pompieri. Pasagerul de pe locul din față, Laura Rankle, „a murit”. Era mai drăguță decât fetele populare obișnuite, iar țipetele lui David în vreme ce ea era scoasă inertă din vehicul au fost profund tulburătoare. Mi-am tot repetat că nu era real. Nu m-a ajutat. Am făcut tot posibilul să-mi ascund lacrimile de colegii mei, abia mai târziu remarcând că și ei le ascundeau pe ale lor. Tata știa despre evenimentul înscenat – îmi amintesc că, la cina din acea seară, m-a întrebat cum a fost. Înainte să apuc să-i răspund, mama a intervenit spunând că ea credea – știa – că asta va salva viața cuiva și că duba fusese distrusă exact în acest scop. Eu dorisem să povestesc că a fost o experiență foarte puternică, însă, după comentariul ei, doar am ridicat din umeri și am zis că a fost exagerat de dramatic.

La câteva străzi distanță de mașina zdrobită este un carambol de mașini. Culoarea din mijloc e distinctivă – n-am nevoie să văd forma pentru a ști că-i un autobuz de școală. Un autobuz de școală și câteva mașini mici. Pe măsură ce ne apropiem, deslușesc un manechin carbonizat ieșit pe jumătate pe portiera din față a unui sedan înnegrit. Vreme de o clipă, îmi imaginez că are chipul Laurei Rankle – nu fața suptă și înfrântă pe care a căpătat-o după ce a rămas însărcinată, iar tatăl copilului a abandonat-o, ci chipul pe care l-a avut în copilărie.

— Mae? rostește Brennan. Ce s-a întâmplat?

Este o întrebare absurdă, menită să mă facă să vorbesc. Aproape că îi spun să tacă, dar apoi mă gândesc că, dacă le ofer o poveste bună, poate mă vor lăsa în pace. Poate că, dacă vorbesc, Provocarea se va sfârși. Așa că îi zic. Îi povestesc despre Laura Rankle și David Moreau. Despre sângele fals și despre metalul contorsionat, despre amalgamul cumplit de tragedie prefăcută și rămășițele faptului real.

— După aceea, când unul dintre pompieri a ajutat-o pe Laura să coboare din ambulanță, ea zâmbind nervoasă și fiind teafără, mi s-a părut ireal, spun eu. Ocolim un coș pe rotile răsturnat, iar eu continui: Mi s-a părut suficient de real pentru a-mi crea o senzație de „dar dacă?" pe care mi-a fost greu să o alung.

Mă uit la Brennan.

— Ciudat, rostește el.

Este primul lucru complet adevărat pe care i l-am spus, iar el nu poate zice decât „ciudat?" Bănuiesc că asta merit să capăt pentru că l-am tratat ca pe o persoană, și nu ca pe un manechin ambulant, ceea ce este de fapt. E vina mea.

Poate că-i din cauza vederii mele slabe, dar, deși ne apropiem de autobuz, tot mi se pare foarte îndepărtat. În timp ce mă îndrept spre el, constat că nu-mi pasă de autobuz. Nu-mi pasă ce-i în autobuz. Pentru că asta nu-i lumea mea. Nu e reală.

În copilărie și adolescență, profesorii și îndrumătorul vorbeau despre „lumea reală" de parcă era o existență distinctă, ceva separat de școală. La fel și la facultate, deși eram pe cont propriu într-un oraș cu opt milioane de oameni. N-am înțeles asta niciodată. Ce este lumea reală, dacă nu lumea în care cineva există? Cum se poate ca a fi copil să fie mai puțin real decât a fi adult? Îmi amintesc ultima noapte în tabăra de grup: Amy înfigând vârful cuțitului în umărul jupuit al unui iepure, desprinzând piciorul. Grija cu care tăia, încetineala cu care împărțea în mod egal carnea în vasele noastre de gătit. „Am crezut că va fi *altfel* aici, a spus ea. Am crezut…" Am gândit că a ezitat pentru că lama cuțitului ei s-a oprit în os. „Dar se dovedește că mizeria este la fel de mare ca în lumea reală". În momentele acelea, afirmația ei nu mi s-a părut foarte ciudată. Acele Provocări aveau delimitări: începuturi și sfârșituri ușor de identificat, un om care țipa „Start!" și „Stop!" Îmi lipsește asta. Acum e de parcă totul este fals și real în același timp. Lumea în care mă mișc e construită, manipulată și înșelătoare, dar totuși există acel avion și copacii, și veverițele. Ploaia. Ciclul care poate că mi-a întârziat. Lucruri prea mari și prea mici pentru a le controla, cooperând și intrând în conflict simultan. Această lume pustie creată de ei este plină de contradicții.

Am ajuns lângă autobuz. Simt furnicături pe piele. Partea frontală a autobuzului sângerează galben în cenușiul clădirii, însă cred că e loc să trecem prin spate. Trebuie să fie.

— Mae, hai să ocolim, spune Brennan.

— Ocolesc.

— Nu, să ocolim *strada,* Mae.

Știu că asta a vrut să zică. Mă îndrept spre spatele autobuzului.

— Mae, *te rog.* Nu-i vezi?

Vorbește despre manechinele care se revarsă pe ușa de urgență din spatele autobuzului. Văd cinci sau șase, iar înăuntru probabil că se află mai multe. Le simt și mirosul, la fel ca al celorlalte, dar amestecat cu cel de arsură.

Mă uit la Brennan. Tremură exagerat. Prietenii mei de la liceu erau mai convingători.

— Termină! rostesc eu.

Îmi bag mâna în buzunar, frec lentila ochelarilor și merg mai departe. Brennan mă urmează în tăcere. Aceste manechine sunt umflate, crăpate, înnegrite de putreziciune. Un maldăr de ziare și de gunoaie s-a adunat ca un troian de zăpadă lângă roata din spate a autobuzului. Calc pe o pungă de hârtie și ceva se zdrobește sub bocancul meu. Simt o plesnitură cărnoasă și ceva subțire, lung și dur lovindu-mi bolta tălpii.

„Nu-i nimic. Nu te uita”.

— Mae, nu pot face asta.

Eu am trecut de autobuz. Nu vreau să mă întorc.

— Mae, nu pot.

Vocea i-a devenit mai stridentă. Mă silesc să mă întorc. Mă uit direct la Brennan, ațintindu-mi privirea doar spre el. Este o pată maro și roșie, recognoscibilă a fi o formă omenească, dar cu greu.

— Mae, *te rog*!

El este doar un alt obstacol, o altă Provocare. Un aparat de filmat care creează dramă.

— Încetează! rostesc eu.

— Dar…

Își curmă cuvintele cu un suspin. Nu-i zăresc fața, dar l-am văzut deja de multe ori plângând. Știu cum i se strâmbă gura, cum îi curge nasul. N-am nevoie să văd asta din nou pentru a ști cum arată.

Părăsește-l.

Nu pot.

Nu vrei.

Ei n-o să mă lase. Vor ca el să-mi fie alături. El trebuie să rămână cu mine.

— Poți s-o faci, Brennan, spun eu.

Mă silesc să strecor blândețe în tonul meu și îi rostesc numele pentru că numele par să-l calmeze. Îmi spune Mae aproape la fiecare răsuflare, atât de des, încât aproape că încep să am impresia că acesta este numele meu real. „Real”. Din nou, am revenit la asta. Când

irealul depășește realul, care este adevărat? Nu vreau să știu.

— Ei nu-ți pot face rău. Vino repede și plecăm de-aici.

El încuviințează din cap. Mi-l imaginez mușcându-și buza, fiindcă are tendința asta.

— Mai avem doar câteva zile de mers, spun eu. O să ajungem repede.

Văd un braț ridicându-i-se spre față, apoi silueta lui devine mai mare, mai clară, apropiindu-se. Dungile albe și negre ale rucsacului care îi îmbrățișează umerii. O clipă mai târziu, se află alături de mine, iar eu văd că, da, plânge. De asemenea, are nările strânse între degetul mare și arătător.

— Să mergem! rostesc eu.

După câteva minute, ne-am îndepărtat de zona cel mai rău distrusă. Am revenit la pustietatea simplă. Atâta muncă, atâția bani și tot ce-a trebuit să facem a fost să trecem pe lângă un autobuz. Nu că a fost ușor, dar risipa lor mă irită.

— Mae? întreabă Brennan. De ce n-o luăm pe autostradă?

Întrebarea lui pune capac nemulțumirii mele. Pare că încercă să mă determine să încalc regulile.

— Nu mergem cu mașina, spun eu.

— O! Câteva secunde de tăcere, apoi: De ce nu mergem pe jos pe autostradă? Ar trebui să fie mai scurt decât pe-aici.

Să fie acesta un Indiciu? Oare au închis și autostrăzile? Asta ar fi ceva de proporții. De proporții prea mari. Nu-l cred.

— Uite un indicator către ea, zice el. E aproape.

— Nu.

— De ce nu?

Nu-i pot răspunde. Nu cunosc răspunsul.

— Mae, de ce nu?

Continui să merg.

— Mae?

Simt numele ca un fulger trecând prin mine.

— Mae?

Îi simt degetele înaintând prin aer, apropiindu-se de brațul meu.

— Nu ți-am spus să nu mă atingi?

Vocea îmi clocotește de tot ce am adunat în mine.

El se retrage murmurând o scuză. Preț de câteva momente, pare că nu va insista. Apoi:

— Deci, o luăm pe autostradă?

— Nu, Brennan. Frustrarea mea se amplifică, transformându-se în furie. N-o luăm pe autostradă.

— De ce nu, Mae?

— Nu-mi mai zice așa!

— De ce?

— Și încetează să mă mai întrebi „de ce?”

Agitația îmi accelerează pașii. De ce mă provoacă în felul acesta? De ce nu-i pasă deloc de regulile jocului?

De ce?

Știi de ce.

Strâng cu putere lentila în mână. Degetul mare se oprește din frecare. Îmi amintesc tot ce mi-a spus Brennan despre carantină și boală. Îmi amintesc fluturașul, o casă plină de albastru, atât de mult albastru, un albastru precum cerul de vară și la fel de limpede. Îmi amintesc ursulețul de pluș privindu-mă.

Dacă mă las cuprinsă de îndoieli, sunt pierdută. Nu pot avea îndoieli. Nu accept. Totul are sens. Metal și blană, o dronă departe sus. El este o rotiță a mecanismului, la fel ca tot restul. La fel ca mine. Doar că regulile lui sunt diferite.

Merg neatentă, mai repede decât ar trebui. Piciorul mi se agață de nimic și mă împiedic. Brennan întinde mâna să mă susțină, dar eu mă feresc.

— Mae, rostește el.

— N-am nimic.

Îmi cobor privirea încețoșată spre pământ și pornesc mai departe.

— Mae, ce-i aia?

Încerc să văd ce vede el, dar orizontul este o masă neclară. Frec cu mai multă putere lentila, încălzind-o.

— Ce-i ce? întreb eu.

Brennan se uită la mine. Ochii lui sunt enormi. Pare îngrozit. Simt o gheară în piept.

Indiferent ce se află acolo, nu este real.

Dar chiar dacă nu este, există, iar confruntările pot fi primejdioase. Nu uita de notele de subsol. Nu uita de coiot. Colți și mecanisme, sânge și spaimă. Buzele țuguiate ale păpușii care plângea după mama.

Îmi scot lentila din buzunar și o șterg de tricou. Închid ochiul stâng și ridic lentila spre dreptul.

Brusc, copacii sunt înfrunziți. Frunze fragile, individuale. Parapetul din stânga mea are urme de lovituri și puncte de rugină. La marginea drumului sunt dungi de vopsea albă, șterse, dar vizibile, iar o broască călcată de o mașină s-a uscat la niciun metru de locul unde mă aflu. Cât de multe detalii am ratat de când mi s-au spart ochelarii? Câte animale călcate de mașini?

Mă uit la Brennan. Are pistrui și un mic semn pe obraz.

Îmi îndepărtez privirea și mă uit în față.

Un copac căzut blochează drumul. Un cearșaf alb este legat de crengi, arătând ca un banner. Scrie ceva pe el, dar e prea departe pentru a desluși chiar dacă am lentila la ochi. În sfârșit un alt Indiciu. Mă grăbesc spre el.

— Mae, stai! spune Brennan.

— Vezi ce scrie? întreb eu.

— Nu, dar…

— Atunci, hai!

Deschid ochiul stâng, claritatea și ambiguitatea se amestecă în vederea mea, deviez puțin de la drumul drept, apoi mă corectez. În câteva secunde, încep să deslușesc literele, formele cuvintelor. Sunt două rânduri. Pe primul sunt două cuvinte, poate trei. Al doilea rând e mai lung, dând întregului text o formă de platou. Dârele de vopsea îngreunează și mai mult descifrarea literelor, dar, după alți câțiva pași, reușesc să citesc primul cuvânt: „ACCESUL”.

Mă simt de parcă aș fi marcat un punct. Am citit un cuvânt. Voi câștiga această Provocare.

— Mae…

Vreau să descifrez mesajul înainte de a mă apropia prea mult, doar pentru a mă bucura că am făcut-o. Al doilea cuvânt începe cu I. Fac pariu că e vorba de cuvântul „interzis”. Un semicerc din mijloc îmi sporește încrederea. Al doilea rând e mai dificil. Primul cuvânt începe cu C. Probabil, „contravenienții”.

Brennan mă apucă de braț.

— Mae, oprește-te! rostește el agitat.

Apoi, textul devine vizibil, iar eu citesc mesajul complet:

ACCESUL INTERZIS.
CONTRAVENIENȚII VOR FI EVISCERAȚI.

— Eviscerați? spun eu coborând lentila. Asta-i puțin cam prea mult.

Și totuși, îmi simt corpul crispându-se, dorind să se ascundă. Abia dacă îmi amintesc cum este să fiu ținută în brațe de cineva pe care îl iubesc, dar nu mi-e deloc greu să-mi imaginez senzația provocată de un cuțit sfâșiindu-mi abdomenul. Arsura, un moment de încremenire, apoi mațele revărsându-se. Îmi imaginez aburul ridicându-se când măruntaiele mele calde dau de aerul rece. Apoi mă imaginez pe mine în rolul celui care eviscerează.

— Să mergem, zice Brennan arătând cu capul spre direcția din care am venit.

Singura modalitate de a evita o provocare este să rostești cuvintele, să abandonezi.

— O să ocolim, Mae.

„Eviscerați”, gândesc eu. Anunțul este atât de extrem, atât de ridicol. E la fel ca fluturașul, pentru audiența care privește, nu pentru mine.

Având asta în minte, o senzație de lipsă totală de importanță mă copleșește. Emisiunea nu este despre mine. Nu e despre ceilalți concurenți. Este despre lumea în care am intrat. Noi suntem actori în

roluri secundare, scopul nostru e să distrăm, nu să educăm. Am gândit greșit toată această experiență – nu mă aflu aici pentru că sunt interesantă sau pentru că mi-e frică să am copii, sunt doar un personaj din creația lor. Nimănui nu-i pasă dacă răzbesc până la final. Nu le pasă decât ca telespectatorii să se uite până la final.

Îmi pun lentila înapoi în buzunar și pornesc mai departe.

— Mae!

Acesta este jocul pe care am acceptat să-l joc.

— Nu! Mâna lui este din nou pe brațul meu, dar nu mă trage. Te rog!

„Da, gândesc eu. Pare corect". Fac pariu că, în spatele indicatorului, Cooper mă așteaptă. Sau, poate, unul dintre ceilalți. Poate, unul dintre ceilalți. Complicațiile apar întotdeauna în trei: triunghiuri amoroase, a treia roată, Sfânta Treime.

Sunt suficient de aproape pentru a citi cuvintele și fără lentilă – mă ajută și faptul că le știu. Brennan încă este lângă mine, așa încât probabil că sunt pe drumul cel bun, indiferent ce spune el. Oare și Cooper are un însoțitor? Vreo fetișcană albă și îmbufnată? Poate că puștiul asiatic – cum îl cheamă? – va fi al treilea. Ar fi potrivit – o diversitate drăguță adecvată pentru telespectatori. Sau Randy, pentru o notă dramatică? Mă îndoiesc că este o femeie. Nici vorbă ca Heather să fi ajuns atât de departe, iar Sofia – ei bine, Sofia ar fi o posibilitate.

Ajung la copacul prăbușit. Sunt chiar lângă banner. Este aceasta o linie de plecare sau o linie de sosire? Nu știu, dar știu că e ceva. Întind mâna. Atingerea copacului va declanșa ceva. Ce anume, nu știu. Poate clopoței și fluiere sau lumini intermitente.

Mâna mea intră în pâclă și găsesc o creangă solidă.

Nu izbucnesc sirene. Nu sunt trase spre cer rachete de semnalizare. Pământul nu se cutremură. Pădurea e neschimbată.

Dezamăgirea mă cuprinde. Am fost atât de sigură că acest moment este important.

Nu-i prima dată când mă înșel.

Trec peste copac, apoi scot lentila și cercetez drumul din față.

E pustiu. Brennan sare lângă mine, pe asfalt.

— Ei bine, spun eu, mațele noastre încă sunt la locul lor.

— Șșșt, șoptește el. Este încovoiat ca un hoț. Am auzit de treburi din astea.

Nu i-am ascultat cu atenție poveștile, dar sunt destul de sigură că asta-i o contradicție.

— Parcă ai zis că nu te-ai întâlnit cu nimeni după ce ai plecat din biserică. Am vorbit pe un ton normal, iar el mi-a cerut din nou să tac. Bine, șoptesc eu.

— La început, am întâlnit câțiva oameni, îmi spune el. Toți erau bolnavi.

Mă gândesc că asta-i o corecție rezonabilă. Și trebuie să recunosc că îngrijorarea lui este contagioasă. Suntem pe cale să ne întâlnim cu jefuitorii mei? Înaintez încet, cu lentila pregătită în palmă. În timp ce înaintăm, privirea lui Brennan se repede dintr-o parte în alta.

Mă întreb cum sunt prezentată acum. Știu ce rol am avut la început. Eram iubitoarea onestă de animale mereu veselă și gata să accepte o Provocare. Dar acum? M-au redistribuit în rolul de nebuna grupului? Probabil că nu, ăsta-i rolul lui Randy, cu stupida lui cruce de aur și cu basmele lui despre țânci posedați. Dar, oricine aș fi acum, nu mai sunt cine am fost.

Mă întreb chiar dacă mai pot fi acea persoană care zâmbea până o dureau obrajii. Era epuizant, la fel de epuizant ca această pistă nesfârșită.

Încearcă.

Ei bine, de ce nu?

Mă uit la Brennan și zâmbesc. Îmi ticluiesc cea mai veselă voce și spun:

— Ce vreme frumoasă avem, nu?

Stomacul mi se întoarce pe dos. Doare să fiu veselă.

El se uită la mine cu sprâncenele ridicate. Renunț la zâmbetul dureros și privesc în altă parte. Dacă n-o să mai pot fi niciodată acea persoană? Nu exagerarea la care am apelat pentru show, ci persoana care am fost cu adevărat. Persoana care m-am străduit atât de tare să devin după ce am părăsit casa neplăcută a mamei. Urăsc gândul de a fi atât de nefericită pentru tot restul vieții. Dar voi redeveni cum am fost. După ce asta se va sfârși. Trebuie. Soțul meu mă va ajuta. De îndată ce îl voi revedea, toată această nefericire va dispărea. Această experiență va deveni ce trebuia să fie – o ultimă aventură. O poveste de spus. Vom adopta ogarul haios al visurilor noastre, vom arunca la gunoi rezerva de prezervative și vom avea o mică familie. O voi face chiar dacă nu sunt pregătită, pentru că nu poți fi pregătit pentru orice, iar uneori, dacă te gândești prea mult la o Provocare, devine imposibil de depășit, iar eu nu sunt mama. În curând, aceste dificultăți vor fi suficient de departe în trecut, iar eu voi putea pretinde că m-am distrat aici. Sau poate că, atunci când voi fi însărcinată, mă voi simți atât de cumplit, încât asta mi se va părea o vacanță. Înainte de a pleca, am citit o carte din care reieșea că n-ar fi exclus ca, pe timpul sarcinii, să-ți apără hemoroizi cât boabele de strugure și afte în gură.

De aia nu mi-a venit ciclul încă?

Nu, nu sunt însărcinată. Știu că nu sunt însărcinată. Aceasta este reacția corpului meu la stresul fizic – tot umblatul ăsta și cât timp n-am mâncat cât am fost bolnavă?

Dar dacă?

Am avut ultimul ciclu cam cu o săptămână înainte de a pleca de-

acasă. Am făcut sex după aceea, dar protejat – n-am luat niciodată pilule, însă sexul fără prezervativ este de neconceput pentru mine –, și totuși poate că s-a întâmplat ceva în neregulă. După atâția ani, poate că, în sfârșit, ceva nu a mers bine.

Îmi amintesc că m-am temut foarte tare să nu-mi vină ciclul cât mă aflam aici, imaginându-mi că vreun cameraman avea să filmeze ceva incriminant. De parcă menstruația era ceva rușinos. De parcă aveam de ales. Acum, vreau să-mi vină ca să știu, ca să pot fi sigură de ceva.

Mă gândesc la păpușa din căsuță. La fața scofâlcită, pătată. La scâncetele mecanice, de pisicuță.

Nu sunt însărcinată.

Vreau să mă gândesc la altceva. Trebuie să mă gândesc la altceva.

— Ia spune-mi, ce-i cu imprimeul zebrat? îl întreb pe Brennan.

— Șșșt!

Am uitat că vorbeam în șoaptă. Îmi cer scuze pe mutește, doar pentru a-l face să vorbească.

Funcționează. După o clipă, zice încet:

— Îmi amintește de Aiden.

Fratele. Nu mai știu dacă a murit sau dacă trăiește. Stai – Brennan a zis ceva despre faptul că l-a sunat și că telefoanele nu funcționau. Nu știe.

— Dacă tu ai supraviețuit, e posibil ca și el să fie în viață, încerc eu. Imunitatea ar putea fi genetică.

— Mama n-a supraviețuit.

— Dar tatăl tău?

Ridică din umeri.

— Era militar. A murit când eram mic.

Încerc să mă decid ce să spun mai departe când un pocnet puternic, auzit din stânga noastră, îmi întrerupe gândurile. Mă răsucesc spre sursa zgomotului. Brennan se repede în spatele meu. Scot grăbită lentila și o ridic la ochi. Îl închid pe celălalt și cercetez pădurea.

„Asta este! gândesc eu. Totul e pe cale să se schimbe”.

O licărire albă, un trup maroniu încovoiat pe picioarele ca două fuse, ochi mari și bovini. O căprioară cu coadă albă, încremenită din cauza prezenței noastre. Fac un pas spre ea, iar vraja dispare. Căprioara sare peste un buștean, apoi dispare în goană, cu codița albă ridicată.

— Ce-a fost aia? întreabă Brennan cu voce tremurândă.

— O căprioară, îi spun eu.

Deslușesc supărarea din vocea mea, dar nu simt decât oboseala.

În curând, o alee se întinde spre dreapta. Îmi scot lentila. Aleea este semicirculară și trece pe lângă o benzinărie, un minimarket și un hotel, apoi revine în șosea. Lângă pompe se află o camionetă neagră, iar geamurile motelului sunt acoperite cu placaje. Una dintre ușile

motelului este deschisă. Lângă alta se află un automat.

— Fac pariu că asta-i baza lor, spune Brennan.

Firește că jefuitorii au o bază. Mă aștept la o Provocare, dar locul acesta pare abandonat și este în afara drumului. Plus că nu văd nimic albastru.

— Nu crezi că ar trebui să verificăm acest loc? întreabă Brennan cu un curaj brusc.

— Tu n-ai vrut să treci de copac, spun eu, dar acum vrei să intri acolo?

El ridică din umeri.

Ceva la ușa aceea deschisă mi se pare mult mai amenințător decât un banner agățat de un copac căzut.

— Nu avem nevoie de nimic, rostesc eu. N-avem de ce să ne ducem acolo.

— Automatul e descuiat, spune el. Mă duc să verific.

O ia la goană spre motel, iar eu aproape că îl strig. Îmi țin lentila la ochi și mă uit la Brennan, care fuge spre automat. După cum a zis, ușa este întredeschisă. O deschide de tot – scârțâitul metalic mă face să mă crispez – și bagă mâna înăuntru. Scoate niște sticle de ceva. Nu văd ce. După ce termină, se îndreaptă încet spre ușa deschisă. Îmi țin răsuflarea când pășește înăuntru. Mă aștept să aud țipete, mă aștept să aud focuri de armă, mă aștept la tăcere. Mă aștept la orice și la nimic. Acesta ar putea fi momentul când ne despărțim pentru că, indiferent ce se întâmplă, n-o să intru acolo, după el.

Brennan iese. Vine în fugă spre mine, lăsând ușa deschisă.

— Am luat niște apă, spune el. Și niște Fanta.

— Grozav, zic eu sec, băgând lentila înapoi în buzunar. Să mergem.

— Nu vrei să știi ce e în cameră? întreabă el.

— Nu.

— Ei bine, să spunem doar că…

— Nu! mă răstesc eu.

Nu vreau să mi se spună ce este în camera aia. Știu deja. Alte manechine, alte jocuri. O răsplată dacă pot să-mi țin respirația suficient de mult pentru a traversa încăperea și a ajunge la un seif sau la o servietă, sau la o geantă. Dar nu este nimic albastru. Dacă e o Provocare, este opțională, iar eu prefer să nu mă implic.

În următoarele ore, trecem pe lângă câteva case și vedem alte căprioare. Când ne oprim pentru a ne instala tabăra, observ că Brennan se poartă ciudat. Se tot uită la mine, apoi privește în altă parte. E clar că vrea să-mi spună ceva. Când ajung pe la jumătatea construirii adăpostului, nu mai suport.

— Ce-i? îl întreb eu.

— Bucata aia de sticlă din buzunarul tău, zice el.

— Port ochelari, îi spun eu. Mi s-au spart cu puțin înainte de a ne

întâlni, iar acea lentilă este tot ce a rămas întreg.

— O! exclamă el. N-am știut.

„Pentru că nu ți-am zis”, gândesc eu.

Ne terminăm adăposturile, apoi ne așezăm între ele și împărțim o pungă de mix de alune și fructe uscate. În vreme ce soarele apune, mă simt greoaie și nervoasă. Nu fac focul, iar Brennan nu-mi cere. Bea cu sete un suc cald. Eu sorb din apa mea. Nu pot să nu mă gândesc la motel, la ce se afla dincolo de ușa deschisă. Dacă era ce cred eu, de ce Brennan nu e supărat? De ce nu pare să-i mai pese de bannerul pe care scria că accesul este interzis? Nu vreau să-l întreb.

Luna începe să fie acoperită de nori. Este foarte puțină lumină. Nu văd decât un fel de tablă de șah, griul fiind copacii și un băiat. Trebuie să închid ochii. Mă retrag în adăpostul meu, mă cuibăresc pe frunze și îmi trag gluga peste șapcă.

— Noapte bună, Mae, spune Brennan.

Aud foșnete în timp ce el se instalează în adăpostul său.

În noaptea aceea, în vis împing de pe o stâncă un bebeluș care plânge, iar apoi alerg să-l prind, însă ajung prea târziu, iar soțul meu este acolo și mă privește, și oricât de mult îi cer iertare, nu este îndeajuns.

Când mă trezesc, încă este întuneric, iar eu tremur. Îmi amintesc visul foarte clar, o variațiune pe aceeași temă. Gluga mi-a căzut de pe cap și am ieșit parțial din adăpost. La început, mă gândesc că m-am trezit din pricina frigului – după acea ploaie, mama natură parcă a apăsat un comutator și a transformat vara în toamnă –, însă în vreme ce mă împing înapoi în adăpost îmi dau seama că se aude un sunet de sus. Un alt avion. Îmi ridic privirea, dar nu-i văd luminile din cauza coroanelor copacilor, a norilor. Se aude de foarte departe, dar e acolo. Asta-i tot ce contează.

Data următoare când deschid ochii, e lumină. După poziția soarelui, îmi dau seama că m-am trezit mai târziu decât de obicei. Încă mi-e frig – nu tremur, dar mi-e rece. Degetele îmi sunt înțepenite. Poate că ar fi timpul să caut niște haine mai călduroase. Dar ar trebui să ajungem la râu – dacă nu azi, mâine. De acolo, nu va fi de mers mai mult de două sau trei zile. Pot rezista atât. După aceea, voi putea să dorm în patul meu, cu plapuma până la bărbie, cu soțul ca o sobă în spatele meu. Sper că Brennan nu va face prea mult caz că-i este frig. Asta admițând că-l simte. Dacă este cum eram eu la optsprezece ani, s-ar putea să nu-l simtă. În primul an la Columbia, în toiul iernii adesea nu mă osteneam să pun o haină pe mine când dădeam fuga de la o clădire în care se țineau cursurile la alta. Prietenii tremurau lângă mine, nevenindu-le a crede, iar eu ridicam din umeri și spuneam: „Vermont!”

Mă uit spre adăpostul lui Brennan în vreme ce ies din al meu.

Rucsacul lui zebrat este sprijinit la exterior. Încep să-mi dezmembrez adăpostul, sperând că zgomotul îl va trezi, dar, ori de câte ori mă uit în direcția lui, nu văd decât nemișcare. Arunc ultima creangă de susținere. Cade pe frunzele de pe jos și se lovește de o piatră. Cumva, nici asta nu reușește să-l trezească. „Hei! rostesc eu apropiindu-mă de adăpostul lui. E timpul să te trezești.

Mă las pe vine lângă intrare. Adăpostul este gol.

— Brennan! strig eu ridicându-mă. Brennan!

Apoi, m-a apucat hiperventilația și n-am mai putut să-i strig numele. M-am răsucit de jur-împrejur, iar pădurea mi s-a părut brusc amenințătoare. Știu că el face parte din joc și mi-am dorit să plece de când a apărut, dar acum nu mai pot, nu mai pot să fiu singură. Nu mai am suficientă forță să supraviețuiesc dacă rămân din nou singură.

Patru cuvinte îmi vin în minte, însoțite de un fior de gheață pe șira spinării: „CONTRAVENIENȚII VOR FI EVISCERAȚI”. Mă răsucesc spre nord, unde drumul așteaptă. Deși nu-l văd, știu că el e acolo, știu cu o certitudine oribilă. Atârnă dintr-un copac, cu o funie în jurul gâtului, cu măruntaiele scurgându-i-se din abdomen. Vreun sociopat a apărut în timpul nopții și mi-a răpit singurul tovarăș. I-a înfipt un cuțit în pântec și l-a tăiat acoperind cu palma țipetele lui Brennan. Asta m-a trezit, nu frigul, nu un avion. Îl văd pe Brennan dând din picioare și încercând inutil să-l lovească pe atacator cu coatele. Roșul sângelui curgând prin roșul hanoracului. Mort ca toți ceilalți, ucigașul așteptându-mă pe mine, care încă sunt aici – de ce? Nu mai pot, nu mai pot să trag de mine știind ce mă așteaptă, știind că el e mort. Este prea mult, iar eu…

— Mae?

Mă răsucesc în direcția vocii și îl văd privindu-mă fix. Preț de o clipă, nu-mi dau seama cine este și ce a spus – cine-i Mae? Dar când se apropie și îi văd îngrijorarea întipărită pe chip, îmi amintesc.

— Unde ai fost? întreb eu abia reușind să vorbesc.

Simt vântul rece pe fața mea înfierbântată.

Brennan se uită jenat în altă parte.

— A trebuit să mă duc la baie, rostește el. A durat ceva vreme.

Îmi mușc buza de jos și încep să-mi revin. Îmi simt corpul rece și crispat. Dau drumul buzei și rostesc:

— Te-ai dus să te caci.

El încuviințează din cap rușinat.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

Trece pe lângă mine fără să mă privească în ochi și începe să-și dezmembreze adăpostul.

Mă simt ridicolă. Preț de câteva secunde, am crezut că a dispărut cu adevărat.

Nu contează ce-am crezut. Este teafăr, e aici. Încă, face parte din

joc.

La fel și eu.

În beznă – De ce s-au înscris concurenții?
După două episoade, nu pot decât să mă întreb de ce s-ar înscrie cineva în acest concurs.
Postat cu 31 de zile în urmă, de HeftyTurtle
283 de comentarii

cele mai importante comentarii
sortate după: cele mai vechi

[-] NotFunnyWinger, 31 de zile în urmă
Pentru milionul de parai pe care îl ia câștigătorul. 250.000$ al doilea și 100.000$ al treilea. Ce alt motiv mai vrei?
[-] MachOneMama, 31 de zile în urmă
Nu uitați de favoritul fanilor! Primește alt sfert de milion. Eu o votez pe dulgheriță. Este singura femeie care nu-i inutilă și/sau enervantă.
[-] MuffinHoarder99, 31 de zile în urmă
Po-pa! Po-pa! (Doar pentru părul mișto.)
[-] MachOneMama, 31 de zile în urmă
Glumești? Cineva ar trebui să-i tragă una în coaie, urgent!
[-] HeftyTurtle, 31 de zile în urmă
De acord. Pițipoanca nu-și vede lungul nasului.
[-] BeanCounterQ, 31 de zile în urmă
Fiți atenți și la Albert. Îl știu din facultate și o să vă surprindă. E un tip deștept. Un tip grozav.
[-] FStokes1207, 31 de zile în urmă
Dar de pilot ce ziceți? Îi ignoră eroismul. Emisiunea asta n-are niciun pic de patriotism.
[-] LongLiveCaptainTightPants, 31 de zile în urmă
Greșit! Campania „Adăugați un steag” poate fi găsită aici
[-] LostPackage04, 31 de zile în urmă
Nu sunt decât niște lichele care vor atenție. Ăsta-i singurul motiv pentru care cineva ar participa la o astfel de emisiune.
[-] 501_Miles, 31 de zile în urmă
Poate că și-au dorit o aventură sau o provocare personală. Cred că este o dovadă de curaj. Curaj adevărat.
[-] LostPackage04, 31 de zile în urmă
Aventură pe dracu’! Dacă vrei o aventură, sari de pe o stâncă. Nu te dai în spectacol pentru un premiu.
[-] Snark4Hire, 31 de zile în urmă
Eu aș face-o! Doar pentru bolovanul ăla! Muzica din Indiana Jones*
[-] NoDisneyPrincess, 31 de zile în urmă
Păcat că n-au nimerit pe nimeni cu bolovanii ăia. Asta ar fi fost tare. Tare! V-ați prins?
[-] CharlieHorse11, 31 de zile în urmă
Sunt foarte sigur că l-au luat pe Cooper doar pentru a arăta cât de slabi sunt ceilalți. Adică, la naiba! Ați văzut cum a umflat plămânii ăia?

[-] Velcro_Is_the_Worst, 31 de zile în urmă

Fiindcă să știi să sufli într-un esofag tăiat e o calitate utilă în viață.

[-] CharlieHorse11, 31 de zile în urmă

[conținut șters de moderator]

…

16

În dimineața de după Provocarea cu găsirea urșilor, cameramanii nu mai apar, iar în următoarele patru zile, concurenții rar mai văd pe altcineva decât unii pe alții. Gazda a plecat, la fel și producătorul agitat și stagiarii băgăreți. De-a lungul acestor patru zile, concurenții capătă încet-încet experiență. Nu se poate spune că o duc minunat, dar fac mai mult decât să supraviețuiască – în mare parte deoarece Copoiul a devenit mentorul întregului grup. În a doua zi, în raza de acțiune a unora dintre numeroasele camere și microfoane montate în jurul taberei lor, Doctorul Negru îl numește în glumă „bătrânul satului”.

Un cameraman sosește în a treia dimineață, tăcut și tulburător, prea aproape cu obiectivul său în timp ce trece de la unul la altul și îl bate pe Copoi pe braț. Este vremea pentru filmarea unui nou insert. Îl pune pe Copoi să se așeze pe un buștean aflat în plin soare, văzut de ceilalți, dar neputând să fie auzit.

— Da, aș putea să plec și să mă descurc pe cont propriu, spune Copoiul. Fire de păr i-au răsărit pe bărbie și pe obraji, ba chiar și pe cap, dezvăluind că nu era chel de-a binelea. Probabil că ei ar face față. Ar supraviețui. Ar învăța, învață *deja,* ea… Doar îi ajut să învețe puțin mai repede. Face o pauză și se uită dincolo de cameraman, la ceilalți, care trudesc la distanță. De ce? Așa e *corect* și este mai interesant. Tot nu cred că vreunul dintre ei ar fi în stare să mă întreacă într-o cursă lungă, dar așa măcar există un element de provocare. În felul acesta, nu voi deveni foarte sigur de mine.

După acest insert urmează un montaj pe fondul unei muzici antrenante. Este ceva kitsch, e captivant. Pasul Pilotului devine tot mai sigur sub privirea atentă a Doctorului Negru. Chelnerița face eforturi să construiască o capcană în forma cifrei patru. Crestăturile ei în lemn sunt neîndemânatice și adesea pe partea greșită a bețelor, dar, la un moment dat… reușește! Tăieturile nu sunt chiar perfecte, iar mâinile îi sunt acoperite de zgârieturi și bășici, dar capcana rămâne în picioare, susținând precar greutatea unui băț lung și greu. Este atât de fericită, încât îi dau lacrimile. Bancherul face un laț în care chiar se prinde o veveriță. Dulgherița și Inginerul împletesc crengi pentru a realiza un acoperiș zăbrelit pentru adăpostul lor. Inginerul a început să-și poarte bandana cu dungi vișinii și maro legată la ceafă. Aproape toți au învățat micul joc al evisceratului și jupuitului – Exorcistul are un talent înnăscut. Adună cozile veveriților pregătite de el, le lasă să se usuce, apoi le bagă în rucsac.

Concurenții par deja mai slabi, mai duri. Fețele și mâinile le sunt permanent murdare de pământ. Sânii Domnișoarei Biologie s-au

micșorat, dar, în compensație, pometii i s-au accentuat într-un mod atrăgător. Pielea tuturor s-a întunecat o nuanță – tabăra este instalată în mare parte la umbră, dar ei sunt permanent afară. Zoo a devenit persoana principală care se ocupă de foc, iar jacheta ei este punctată de mici arsuri provocate de scânteile sărite din flăcări. Într-o secvență, Copoiul stă lângă ea, aproape zâmbind în timp ce Zoo îi arată mâneca perforată. Focul este în spatele lor, flăcările apărând de o parte și de alta a lor, dar nu între ei. Aproape toți au câte o ruptură la genunchii blugilor sau la manșeta tricoului. Boxerii verzi ai Inginerului se întrezăresc printr-o mică ruptură de sub buzunarul din spate.

Un element negativ se regăsește totuși în montaj: Exorcistul. A fost invitat să se alăture grupului, însă, cu toate că a acceptat invitația cu aparentă umilință, subminează eforturile celorlalți. Lovește cu bocancul capcana Chelneriței, dărâmând-o, apoi face cu ochiul spre cameră. Când adună lemne de foc, stă în pădure suficient de mult și adună suficient de puține pentru ca fiecare dintre ceilalți să suspecteze că trage de timp, dar singura modalitate de a dovedi ar fi să abandoneze și să privească episodul când urmează să se difuzeze. Cel mai îndrăzneț, dar și cel mai discret gest făcut de el: târziu într-o noapte, urinează în una dintre sticlele de apă ale Chelneriței. Apoi, o golește și o umple cu apă curată, dar, dimineață, Chelnerița remarcă un gust ușor acru, pe care nu-l poate identifica.

În cele din urmă, montajul ajunge la scena de ansamblu: la sfârșitul celei de-a treia zile de tabără de grup, concurenții stau în jurul focului. În vreme ce toți ceilalți vorbesc și socializează, Exorcistul ascute capetele vergelei sale pentru găsit apă. Zoo gătește captura zilei – un iepure – cu orez și păpădii. Dulgherița stă lângă ea, iar cele două glumesc spunând că ar putea intra într-o comunitate sau într-un kibbutz.

— Poate că vor face o excepție în privința noastră, că nu suntem evreice, zice Zoo, dar suntem adevărate coloniste.

Dincolo de foc, Doctorul Negru exersează facerea unui nod pătrat din bandana lui galbenă și din cea de un albastru-închis a Pilotului. Copoiul stă întins, cu ochii închiși – o odihnă despre care toată lumea crede că e binemeritată.

Exorcistul se ridică brusc și azvârle vergeaua ascuțită pe deasupra capului Chelneriței, în pădurea întunecată. Pornește în fugă pe urmele sale, strigând:

— Am nimerit unul!

Chelnerița este stupefiată, dar după ce Exorcistul trece în goană pe lângă ea, doar își dă ochii peste cap.

— Vrea să fie băgat în seamă, spune ea.

Pleoapele Copoiului se ridică, iar el cercetează grupul. Zoo îi face un semn cu degetul mare ridicat, iar el închide din nou ochii.

În seara aceea, fără ca ei să știe, se difuzează primul episod al emisiunii *În beznă.* Telespectatorii îl văd pe Băiatul-majoretă plecând de unul singur, îl văd abandonând.

În seara următoare, Exorcistul ia două dintre cozile de veveriță și le leagă de bandana lui astfel încât să-i stea pe urechi.

— Asta ce mai e? întreabă Fermierul când Exorcistul începe să danseze aplecându-se și răsucindu-se.

— Le simt! țipă Exorcistul. Își flutură brațele și se rotește. Le aud!

Una dintre cozile de veveriță se desprinde și aterizează în poala Bancherului. Bancherul o ia cu două degete și se gândește s-o arunce în foc.

— Pe cine anume auzi? întreabă el.

Exorcistul se apropie învârtindu-se și smulge coada dintre degetele Bancherului. Apoi, începe să cânte:

— Vor să plecăm! Ne cer să plecăăăm!

Vocea lui, atât de iritantă când vorbește, este surprinzător de melodioasă când cântă.

— Ar trebui să vorbească mai puțin și să cânte mai mult, spune Pilotul.

Doctorul Negru încuviințează din cap.

Exorcistul dansează în continuare, iar coada cealaltă zboară și ea, o fluturare cenușie la picioarele Domnișoarei Biologie. Exorcistul își îndreaptă trupul, își repede brațele spre spate, își îndoaie genunchiul și urlă speriind o bufniță și făcând-o să-și ia zborul dintr-un copac din apropiere. Urletul se stinge, iar Exorcistul rămâne perfect drept.

— E-n regulă, anunță el. Spiritele spun că putem să rămânem.

Nimeni nici măcar nu se uită la el.

A doua zi, Dulgherița și Zoo stau alături pe un copac căzut. Dulgherița cioplește o spatulă grosolană, în vreme ce Zoo pregătește o capcană în forma cifrei patru.

— N-ar fi trebuit să-l accepte sau ar fi trebuit măcar să-i confișe crucea, spune Dulgherița.

— Știu, rostește Zoo pe un ton care spune: „Ai mai zis asta”.

Apoi, Zoo își ridică perplexă privirea. Cineva se apropie cu pași grei prin pădure. Știe că nu este vreunul dintre concurenți. Până și cel mai zgomotos dintre ei a învățat să meargă cu grijă prin pădure, cu pași atenți, dacă nu silențioși. Aceștia sunt străini. Și Dulgherița își ridică privirea, iar după câteva secunde, gazda apare îngrijită și arogantă ca întotdeauna, cu câțiva cameramani pe urmele sale.

— Bună dimineața! bubuie el.

Zoo și Dulgherița schimbă o privire, iar Zoo rostește pe mutește: „Dimineață?” Ele sunt treze de la răsăritul soarelui, așa că ora zece înseamnă pentru ele mult mai târziu decât pentru gazdă, care s-a trezit cu doar două ore în urmă.

— Adunați-vă în jurul meu! E vremea pentru o altă Provocare.

Toți în afară de Copoi și de Pilot, care verifică dacă s-a prins ceva în capcane, se adună repede în jurul copacului căzut. Producătorul de pe teren spune la un aparat de emisie-recepție:

— Aduceți-i aici!

După paisprezece minute, sprâncenele blonde ale Pilotului se ridică când o vede pe gazdă. Copoiul nu trădează surprinderea pentru că nu simte așa ceva. Când un cameraman a venit și le-a spus calm că trebuiau să se întoarcă în tabără, s-a gândit că era vremea pentru un alt eveniment prevăzut în scenariu.

— Ceea ce ați realizat cu toții în ultimele zile este foarte impresionant, spune gazda. Dar e timpul să lăsați totul în urmă și să treceți la următoarea Provocare de Echipă. Le cere Chelneriței și Pilotului să se apropie. Deoarece sunteți câștigătorii ultimei Provocări – surpriza se citește pe chipul Chelneriței, victoria părându-i-se atât de îndepărtată vă puteți alege câte trei colegi de echipă. Concurenții rămași vor forma o a treia echipă.

— *Ad tenebras dedi,* rostește Dulgherița.

Până și gazda este consternată câteva momente.

Zoo icnește surprinsă. Cu o seară în urmă, când au gătit împreună, Dulgherița i-a spus că se gândește să plece, dar a zis-o pe același ton cu care vorbise despre intrarea într-un kibbutz. Zoo n-a înțeles atunci cât de tare a deranjat-o pe Dulgheriță faptul că Exorcistul n-a plătit pentru faptul că și-a abandonat echipa și un om rănit, dar înțelege acum.

— Ce faci? întreabă Inginerul.

I-a plăcut să lucreze împreună cu Dulgherița la construirea adăpostului, tachinându-se unul pe altul cu trasul și cu băgatul, făcând glume de tocilari atașați de cultura pop, care vor fi toate tăiate de editor pentru că fac referiri la emisiuni de la posturile concurente.

Domnișoara Biologie atinge brațul Dulgheriței.

— Nu poți renunța acum, spune aceasta, profesoara din ea văzând o persoană foarte capabilă care refuză să obțină ce merită.

Alți câțiva concurenți murmură obiecții incoerente.

— Îmi pare rău, rostește Dulgherița. Dar m-am săturat.

Asta este tot ce i se îngăduie să spună înainte de a fi luată de-acolo. Motivul plecării ei va fi redus la o simplă declarație:

— Știam că n-am să câștig și nu mă simțeam Favorita Fanilor, așa încât m-am gândit că nu mai are rost să stau. Dar asta nu este tocmai adevărat. Ea crede că avea o șansă – nu să termine prima, dar poate a doua sau a treia. Nu se referă la banii oferiți ca premiu sau la timpul irosit de ea, atunci când adaugă: Nu merită!

Fețele concurenților rămași sunt diverse exprimări ale surprizei – cu excepția chipului Copoiului. Acesta stă impasibil la capătul șirului.

Gazda poartă o conversație scurtă cu producătorul, apoi anunță schimbarea regulilor: Chelnerița și Pilotul își vor alege câte doi colegi de echipă, nu trei, iar cei patru concurenți rămași vor forma o a treia echipă.

Se duce în fața Chelneriței și își întinde pumnii spre ea.

— Alege unul.

Chelnerița alege mâna dreaptă, a cărei palmă se deschide goală. În stânga are o pietricică pestriță.

— Tu alegi primul, îi spune gazda Pilotului.

Pilotul îl va alege pe cel mai bun prieten al său. Este evident, atât de evident, încât până și Copoiul este surprins când el e cel ales. Este un joc. Pilotul e vizibil încordat până când Chelnerița o alege pe Zoo. Apoi, el îl alege pe Doctorul Negru, care îi zâmbește, înțelegând și aprobându-i strategia. Chelnerița își completează echipa cu Fermierul, a cărui dârzenie tăcută i se pare liniștitoare.

— Cum, nimeni nu mă alege? *Iarăși*? rostește Exorcistul și se duce alături de Inginer, Domnișoara Biologie și Bancher.

Să se despartă după ce au muncit atât de mult împreună li se pare ciudat multora dintre concurenți. Ultimele zile le-au creat un fals sentiment de cooperare – desigur, exact acesta fiind rostul lor.

Gazda le dă versiunea televizată a instrucțiunilor:

— Trei prieteni au venit ieri în această pădure pentru o excursie de o zi. Niciunul dintre ei nu era montaniard experimentat, însă toți erau foarte încrezători în sine. Nu aveau la ei apă, mâncare sau o hartă. Ieri la amiază, au ajuns pe creastă, unde s-au despărțit. Voi trebuie să-i găsiți și este imperativ s-o faceți înainte de apusul soarelui.

În spatele camerei, grupurile primesc instrucțiuni suplimentare:

— După ce îl găsiți pe excursionistul vostru, spune gazda, *trebuie* să-i cereți să se identifice.

De asemenea, au două ore pentru a-și strânge puținele lucruri și pentru a dezmembra tabăra, aducând lucrurile la o stare mai naturală. Dar nu complet naturală – li se cere să lase adăpostul așa cum este. Producătorii vor să-l facă punctul central al unui concurs de pe rețelele de socializare, premiul care urmează a fi câștigat de unul dintre fani fiind un weekend petrecut în acea colibă.

În cele din urmă – și este mijlocul după-amiezii deja –, concurenții sunt conduși în poiana de unde a început Provocarea cu urmărirea ursului, cu cinci zile în urmă. De acolo, fiecare grup este condus spre „ultima locație cunoscută” a excursionistului lor și li se dă un plic care conține informații despre el.

Grupurilor li se dă semnalul de pornire. Odată ieșiți din câmpul vizual al celorlalți, Chelnerița, Pilotul și Inginerul desfac plicurile.

— Timothy Hamm, spune Chelnerița. Alb, douăzeci și șase de ani. 1,80 metri, optzeci și trei de kilograme. Păr castaniu, ochi căprui.

Când a fost văzut ultima dată, purta blugi și o jachetă din lână roșie.

În timp ce ea citește, telespectatorii vor vedea imaginea unui actor care corespunde acestei descrieri.

Același lucru se petrece și în cazul Pilotului și al Inginerului, când citesc descrierea excursioniștilor lor:

— Abbas Farran, alb, douăzeci și cinci de ani, 1,78 metri, șaptezeci și cinci de kilograme, păr negru, ochi căprui. Când a fost văzut ultima dată, purta blugi și un pulover galben.

— Eli Schuster, alb, douăzeci și șase de ani, 1,73 metri, șaptezeci și trei de kilograme, păr castaniu, ochi căprui. Când a fost văzut, ultima dată, purta un tricou albastru, o vestă albă și pantaloni cargo.

La vederea fotografiei lui Abbas, mulți telespectatori vor rosti lucruri de genul „Arab”, „Islamist” și „Terorist”, pe diverse tonuri. „Nici vorbă să fie prieteni”, va fi refrenul comun. Dar, în acest caz, emisiunea denaturează realitatea mai puțin flagrant decât în mod obișnuit. Prietenia dintre actorul evreu și cel musulman este reală, acesta fiind motivul pentru care au fost selectați. Însă niciunul dintre ei nu l-a cunoscut dinainte pe bărbatul care îl interpretează pe Timothy Hamm.

Această Provocare se vrea a fi punctul culminant al primei săptămâni, dar începe lent. Pilotul îl ascultă pe Copoi, iar echipa lor pornește în căutarea lui Abbas, a cărui trecere prin pădurea deasă este marcată de crengi rupte, de frunziș răscolit pe jos și, cel mai edificator, de două fire galbene smulse de ghimpi din puloverul lui.

La rugămintea Chelneriței, Zoo preia conducerea echipei lor.

— O să fie amuzant, le spune Zoo partenerilor ei, iar amândoi o privesc neîncrezători.

Găsește repede urmele de bocanci și firele roșii care marchează trecerea lui Timothy.

Al treilea grup are probleme de la început. Exorcistul și Bancherul se ceartă în privința conducerii, în vreme ce Inginerul și domnișoara Biologie încep să caute urmele trecerii lui Eli. Însă sunt derutați de propriile urme și trec aproape douăzeci de minute până când Domnișoara Biologie zărește bușteanul grăitor, care se vede că a fost rostogolit de curând, în spatele bușteanului, frunzele sunt răscolite și se observă urma clară a unei palme. Telespectatorii vor vedea o secvență inserată: un tânăr evreu lovind frustrat bușteanul, apoi sărind peste el, alunecând, căzând și sprijinindu-se pe genunchi și pe palmă.

— Haideți! îi strigă Inginerul pe Exorcist și pe Bancher, care se uită urât unul la altul în timp ce caută ostentativ.

Este un comportament neobișnuit pentru Bancher, dar e tulburat de plecarea Dulgheriței. Se află aici mai mult pentru experiența în sine decât pentru bani, așa că renunțarea chiar la începutul unei Provocări îl întristează, mai ales că ea a abandonat atât de ușor, de parcă n-ar fi

însemnat nimic. Dintre toți, probabil că el a căzut cel mai tare în capcana de a-i considera pe ceilalți concurenți colegi de echipă, iar Dulgherița i s-a părut a fi deosebit de utilă.

Inginerul și ceilalți o urmează pe Domnișoara Biologie, care se strecoară printre copaci. După câteva minute, se oprește.

— Am pierdut urma, spune ea.

Camera se focalizează pe două fire – unul albastru, altul alb – care atârnă de creanga unui copac la un metru în fața ei. Vor trece nouăsprezece minute până când Exorcistul va găsi firele.

Între timp, Copoiul își conduce fără greș echipa prin pădure, identificând semnele care au fost lăsate intenționat, precum și pe cele neintenționate. Apoi, sprânceana Copoiului se ridică – are parte de o zi plină de surprize. Îngenunchează lângă o piatră pe care se vede o pată roșie.

— Ce este? întreabă Doctorul Negru fascinat de ușurința cu care Copoiul urmărește o pistă pe care el n-o vede.

— Se pare că a căzut aici, spune Copoiul. Arată o adâncitură aflată la circa un metru de piatră. Aceea e urma genunchiului său. O altă focalizare: Iar aceea este de la cot. În cele din urmă, arată mica pată roșie de pe piatră. Se pare că s-a lovit la cap.

— S-a lovit la cap? se miră Doctorul Negru și schimbă o privire îngrijorată cu Pilotul.

Copoiul se ridică.

— Urma devine mai clară de-aici. Se pare că se împleticește.

— O contuzie? întreabă Pilotul.

— Posibil, spune Doctorul Negru. Se întoarce spre cameraman. E pe bune? întreabă el, pregătirea lui medicală fiind mai puternică decât înclinația de a respecta regulile.

Cameramanul îl ignoră. Doctorul Negru se duce în spatele camerei, apropiindu-se de fața omului.

— E. Pe. Bune?

Luat prin surprindere, cameramanul este stânjenit. Doctorul Negru insistă să se uite în ochii lui.

— Dacă nu știi, vreau să iei legătura cu cineva care știe, îi cere el. Acum!

Cameramanul își desprinde aparatul de emisie-recepție de la curea. Îl întinde spre Doctorul Negru.

— Bateria e moartă, zice el.

— E moartă pe dracu'! rostește Pilotul înșfăcând aparatul.

Apasă butonul pornit/oprit, dar indicatorul nu se aprinde. Scoate bateria, o pune la loc și încearcă din nou. Nimic. Producătorii s-au gândit că era posibil să se întâmple așa ceva, astfel încât cameramanii au fost instruiți să pună baterii terminate în aparatele lor, pe durata acestei Provocări.

— Cred că, din clipa asta, trebuie să presupunem că e real ce se întâmplă, spune Doctorul Negru. Văzând sprânceana ridicată de neîncredere a Copoiului, adaugă: Pentru orice eventualitate.

La mai puțin de doi kilometri distanță, Zoo stă în patru labe.

— Ce faci? întreabă Chelnerița.

— Caut schimbări de colorit sau textură, spune Zoo. O urmă strălucitoare pe o suprafață ternă sau o urmă ternă pe o suprafață strălucitoare. Chestii de genul ăsta.

— Și vezi ceva? întreabă Fermierul lăsându-se pe vine lângă ea.

— Nu știu, rostește Zoo. E clar că a trecut pe-aici. Arată spre un loc la vreo doi metri spre dreapta lor. Dar după aceea…

— După aceea *ce*? întreabă Chelnerița.

— Exact.

Fermierul se ridică.

— Auziți asta? întreabă el.

Și Zoo, și Chelnerița își înalță capetele și ascultă.

— Apă? întreabă Chelnerița.

— Cred că da, spune Fermierul. Dacă eu m-aș fi rătăcit și aș fi auzit o apă curgătoare, într-acolo m-aș fi îndreptat.

— Bună idee, rostește Zoo.

Câteva minute mai târziu, găsesc o urmă de gheată. Zoo îl bate pe umăr pe Fermier.

Ajung lângă pârâu. Chelnerița arată spre urma însângerată a unei palme pe o piatră aflată pe mijlocul cursului de apă și întreabă:

— Ăla e sânge?

„Da”, gândește Zoo, apoi: „Nu!” Aproape că spune „sânge *fals”,* dar se răzgândește înainte să-i scape. Nu știe dacă este posibil să fie descalificată pentru că își manifestă neîncrederea, dar nu vrea să riște. Așa că zice:

— Probabil că a căzut.

— Iar apoi, s-a dus într-acolo, uitați-vă, rostește Fermierul arătând spre aval, unde se află o altă piatră murdărită cu noroi și cu și mai mult roșu.

Departe în urma lor, Exorcistul găsește în cele din urmă firele menite a conduce echipa lor către urma însângerată. Dar cvartetul de mișcă încet, ciorovăindu-se. Încercând să fie vocea rațiunii, Domnișoara Biologie se întoarce spre ceilalți și bate din palme – pleosc, pleosc, pleosc-pleosc-pleosc –, un truc pe care îl folosește pentru a capta atenția unor elevi indisciplinați.

— Concentrați-vă! le cere ea. Toți coechipierii se uită la ea, dar privirea unuia este ațintită evident mai jos de chipul ei. Se apropie de Exorcist și se uită fix la el, iar acesta o privește surprins. Așa e mai bine, spune ea.

— Are dreptate, rostește Bancherul pășind între Domnișoara

Biologie și Exorcist înainte ca el să apuce să răspundă. Hai să ne concentrăm asupra găsirii lui Eli.

Piciorul lui aterizează pe următorul indiciu – o zgârietură – și îl distruge. Indicii mai subtile abundă, dar nimeni din grup nu le vede. Copoiul le-ar fi zărit și probabil că și Zoo, și Pilotul și-ar fi dat seama de ideea generală a pistei. Dar această echipă eterogenă va porni de-acum într-o direcție greșită. Privirea Inginerului cade pe un reper perturbator – o combinație de eroziune naturală, trecerea unei căprioare și imaginația lor. El și coechipierii săi vor să vadă urme, trebuie să vadă urme, așa că văd. În curând, se află pe o pistă care nu există efectiv și o urmează într-o direcție greșită.

Grupul Copoiului e pe traiectoria corectă, înaintând rapid spre ținta lor, care a mers mai mult decât au anticipat ei, parcurgând deja peste șase kilometri. Copoiul se gândește la două lucruri. Primul: niciunul dintre celelalte grupuri nu-și va găsi ținta înainte de apus. Al doilea: poate că nici nu trebuie s-o găsească până la apus.

Însă Copoiul se mișcă mai repede decât a anticipat echipa de producție. Când grupul lui ajunge la patru sute de metri de finiș, aceasta trebuie să se grăbească. Actorul care îl joacă pe Abbas Farran este luat de la cafea și SMS-uri și dus la machiaj, iar apoi, la punctul terminus al pistei lui.

Acolo îl găsesc Pilotul, Copoiul și Doctorul Negru. Actorul pe care ei îl numesc Abbas șade pe o piatră aflată la marginea unei stânci erodate. Geme și își ține capul în mâini. Concurenții nu pot vedea prăpastia, nu știu cât de adâncă este sau măcar dacă este o prăpastie, însă topografia din spatele actorului sugerează cel puțin o pantă abruptă.

— Abbas! strigă Doctorul Negru. Abbas, ești teafăr?

Actorul geme puțin mai tare și se ridică anevoie.

— Cine-i acolo? întreabă el.

Se întoarce către cei trei. Sângele îi curge de pe frunte și i-a pătat toată fața și mâinile.

Văzând lipsa de reacție a cameramanului, Copoiul își dă seama că sângele e fals, că nu există nicio primejdie reală. Este dezgustat – a avut parte de urgențe adevărate, a salvat excursioniști rătăciți și răniți cu adevărat – și nu vrea să participe la această bătaie de joc. Însă are nevoie de bani. Observă că Doctorul Negru pare sincer îngrijorat. „Acesta este momentul lui”, gândește Copoiul și face un pas în spate.

Actorul care îl joacă pe Abbas se împleticește spre marginea prăpastiei.

— Hei! exclamă Pilotul. Ai grijă, omule!

Doctorul Negru se apropie de el hotărât, dar precaut. Pilotul își urmează prietenul. El și Doctorul Negru ajung împreună lângă actor. Pilotul îl înșfacă de braț pe tânăr, pentru a-l susține, iar Doctorul

Negru spune:

— Stai jos, fiule.

Actorul le permite să-l așeze pe piatra pe care stătuse înainte, iar Doctorul Negru îngenunchează și se uită în ochii lui.

— Îmi poți spune ce s-a întâmplat? întreabă el.

Actorul își clatină amețit capul.

— Eu… nu știu, rostește el. Vă… vă mulțumesc.

Iar apoi, producătorul de pe teren iese din pădure și țipă:

— Bravo! Toată lumea să vină aici!

Actorul care l-a jucat pe rănitul Abbas s-a ridicat fără probleme, cu ochii limpezi. Își șterge fruntea cu mâneca, apoi se îndreaptă cu pași fermi spre producător și îl întreabă:

— Îmi puteți da niște șervețele umede?

Pilotul devine rigid. Doctorul Negru se ridică și se uită la el.

— Ei bine, spune Pilotul, cred că ai primit răspunsul la întrebare.

17

Eu și Brennan ieșim din pădure la mijlocul dimineții și trecem pe la marginea altui oraș ai cărui locuitori au fost plătiți să plece. Din câte văd, zona aceasta este dărăpănată și a fost părăsită de mult timp. Trecem pe lângă un hambar putred și o benzinărie abandonată de mulți ani, pompele nemaiexistând. Este genul de loc care are nevoie disperată de bani de la televiziune, genul de loc ușor de amenajat pentru scenariul emisiunii. În timp ce mergem, Brennan trăncănește despre evacuări și bioterorism, cancer transmisibil cu acțiune rapidă și alte nebunii, până îi cer să tacă.

Încă mai am ceva zile până la întoarcerea acasă, dar sunt atât de multe locuri de traversat râul, iar acum, ne apropiem de podul pe care eu și soțul meu îl folosim cel mai des și care are de o parte și de alta păduri și orășele mici. Principalul teren de antrenament al armatei pentru pușți de vârsta lui Brennan este imediat la nord de locul unde ne aflăm. Mă întreb în treacăt ce s-ar întâmpla dacă aș merge într-acolo, în loc să traversez podul. Probabil că Brennan ar găsi o modalitate de a mă opri sau poate că există un alt autobuz care blochează drumul, de data asta fără posibilitatea de a-l ocoli. Sau poate că ei ar interveni în sfârșit – vreun producător ar ieși de după un copac și ar arăta cu capul spre est.

I-aș putea testa, dar prefer să mă duc acasă. Încep să cred că asta-i adevărata mea destinație, că ei chiar asta au făcut – au eliberat tot drumul pentru ca eu să ajung acasă.

— Hai să căutăm un loc unde să ne petrecem noaptea, îi spun lui Brennan. Vom traversa răul mâine-dimineață.

Anunțul meu îi insuflă energie, așa că fuge înainte.

Rămasă singură, mă gândesc la iminenta sosire acasă. Mă imaginez în fața casei cu etaj și trei dormitoare pe care am cumpărat-o vara trecută. Terenul de două mii de metri pătrați este pe o pantă lină, așa încât casa va fi deasupra mea. Voi urca treptele săpate în peluză, pe care iarba probabil că a crescut exagerat fiindcă doar eu o tund – ceea ce este corect având în vedere că soțul meu pierde două ore pe zi ducându-se și întorcându-se de la serviciu. Este un sacrificiu pe care l-a făcut pentru mine, ca eu să fiu aproape de serviciul mult mai prost plătit decât al lui, dar cel mai bun pe care l-am găsit în domeniul meu. Dar și pentru ca noi să locuim într-un loc mult mai potrivit pentru a crește un copil. Naveta lui nu urma să fie permanentă. „Copiii vor fi linia de demarcație”, ne-am spus noi. El avea să strângă cât mai mulți bani cu putință înainte ca eu să rămân însărcinată, apoi urma să-și caute de lucru mai aproape de casă. Am fost de acord cu asta. I-am zis „mai târziu” fiindcă mi-a fost prea greu să-i spun „niciodată”.

După ce traversez peluza cu iarba crescută prea mult, mă voi opri pe covorașul de la intrare – un cadou de la soacra mea. „Casă, dulce casă” este Indiciul care m-a îndrumat spre casă, dar pe covorașul nostru este brodat numele de familie al soțului meu. Nu al meu. Soacra mea nu a acceptat niciodată faptul că nu mi-am schimbat numele. Noi doi am glumit pe tema asta și am scris cu un marker permanent și numele meu – sub al lui, dar mai mare. De atunci, a venit în vizită doar o dată și a râs neplăcut:

— Am uitat, mi-a spus ea, că tu ești *modernă.*

Ușa din față va fi închisă, desigur. N-ar fi același lucru dacă nu mi s-ar îngădui s-o deschid eu. Clipesc imaginându-mi atingerea rece a clanței de oțel în palmă. Clanța a fost prima noastră achiziție ca proprietari de casă – sau una dintre primele. În ziua aceea, am cumpărat un cărucior plin cu fleacuri și produse de curățat de la Home Depot, inclusiv o trusă de reparat fisurile din geam. Aceea a fost prima reparație oficială pe care am făcut-o în casă – acoperirea unei fisuri a geamului de la ceea ce agentul imobiliar numea „marchiză”, dar căreia noi îi spuneam mai simplu, „verandă”. Are vedere spre curtea din spate și acolo îmi beau cafeaua în fiecare dimineață, privind căprioarele și rozătoarele care ronțăie în ratata mea grădină de legume. La anul, voi îngrădi terenul.

Ușa din față se deschide spre o mică nișă, aproape un hol, în dreapta fiind livingul, iar în stânga, scara. Pe perete există un colaj din fotografiile de la nuntă. Pe măsuța de sub el, un teanc de corespondență. Voi intra, voi trece de ele și acolo va fi el, în living. Așteptând. Zâmbind. Probabil că și restul familiei mele va fi acolo, deși aș prefera să nu fie. Ba chiar s-ar putea ca ei să-i adune acolo pe colegii mei de la serviciu sau pe unii dintre prietenii de la facultate pe care i-am trecut la referințele în privința caracterului.

Pe peretele din spate va fi agățat un banner, iar soțul meu va sta sub el, chiar la mijlocul lui. Părul lui negru va fi zburlit, având nevoie de o tunsoare pentru că mereu lasă să treacă prea mult timp între vizitele la frizer – sau poate că tocmai s-a tuns în onoarea sosirii mele. Oricum ar fi, probabil că își va aranja barba, care va fi scurtă, cu excepția acelui loc de sub maxilar pe care întotdeauna îl ratează. Oare va fi coloritul lui de pinguin mai pronunțat, va avea mai mult alb? Poate. Părul sur părea să-i apară întotdeauna în smocuri. Va părea obosit pentru că va dormi foarte puțin în noaptea de dinainte, știind că mă întorc acasă.

Alături de el vor fi părinții mei. Mama părând iritată pentru că nu are voie să fumeze în casă, și cine suntem noi să-i spunem ce nu are voie să facă? Dar, după ce voi intra, încruntarea îi va dispărea deoarece știe că are de jucat un rol: al mamei, cea care m-a născut, m-a crescut, m-a îndrumat, m-a făcut să fiu ceea ce sunt. Tata va sta cu

câțiva centimetri mai departe de ea decât ar fi de așteptat din partea unui soț fericit. Totuși va zâmbi – dacă nu este un soț fericit, măcar e un tată fericit –, iar eu îi voi simți din prag mirosul de arțar, chiar dacă doar în mintea mea.

Preț de câteva clipe, voi sta în prag și îi voi privi. Mă voi uita la numeroasele fețe familiare, la chipul bărbatului pe care îl iubesc. La omul care m-a învățat ce înseamnă să fii generos în mod sincer, să dai fără să aștepți nimic în schimb și fără resentimente. Al cărui comportament echilibrat și al cărui realism m-au ajutat să descopăr că a căuta să atingi perfecțiunea prin fiecare decizie pe care o iei este calea cea mai sigură spre nefericire. Că, atunci când e vorba de alegerea unei case sau a unei mașini, sau a unui televizor, sau a unei pâini, suficient de bun chiar este suficient de bun. Al cărui leorpăit când mănâncă cereale m-a ajutat să constat că a fi iritat de cineva nu înseamnă a înceta să-l iubești – o distincție care știu că ar trebui să fie evidentă, dar care m-a pus pe gânduri întotdeauna. Care m-a învățat că în doi e mai bine decât singur, chiar dacă uneori este mai greu, chiar dacă uit uneori.

Nu știu dacă îl vor pune să poarte costum sau dacă va fi îmbrăcat în haine obișnuite – poate, în blugi și cu puloverul bleumarin cu fermoar la gât pe care i l-am cumpărat de Crăciunul trecut. Nu contează. Tot ce contează este că el va fi acolo. Că va păși spre mine, iar eu voi păși spre el. Ne vom întâlni în mijlocul camerei, iar apoi, eu nu voi mai fi în stare să-l mai văd pentru că fața mea se va cufunda în adâncitura dintre omoplatul său și bărbie. Toți cei din jur vor ovaționa și vor bate din palme. Va fi ca sărutul de la nunta noastră, în mijlocul uralelor. O celebrare a unei uniri și faptice, și simbolice. Eu îi voi șopti pe un ton glumeț că îmi cer scuze pentru felul cum miros, însă el nu va înțelege pentru că – pe cine încerc să păcălesc? – voi plânge prea tare ca să fiu inteligibilă.

Iar apoi se va face un anunț – am câștigat! Sau poate că am terminat pe locul doi sau trei, sau antepenultimul. Chiar nu-mi pasă, tot ce vreau este să fiu acasă. Vreau doar să pot spune că n-am abandonat.

Vom sărbători cu toții, cu toți cei care se află în casă. Iar apoi voi semna orice documente de ultimă clipă, iar cameramanii vor pleca – și Brennan va pleca, în cazul în care ar fi venit. Când seara se va lăsa, vom fi doar noi doi, singuri, împreună.

Va trebui să fac un duș. La un moment dat, îmi voi verifica e-mailurile. Peste doar câteva zile, mă voi uita la televizor, îmi voi conduce mașina, voi face cumpărături. Voi plăti facturi, voi folosi bani, voi fi pierdută în mulțime. Voi folosi o toaletă al cărei rezervor se umple la loc după ce trag apa – măcar asta mi-e ușor să-mi imaginez. Gândul că niciodată nu va mai trebui să folosesc frunze pe post de hârtie igienică este o încântare. Dar să mă întorc la serviciu?

Să stau la un birou, să răspund la e-mailuri, să mă pregătesc pentru vizita unui grup de școlari? Știu că voi face toate astea, dar nu mi le pot imagina prea clar.

Gândul de a mă întoarce la serviciu mi se pare destul de străin. Înainte de a pleca, eu și colegii mei glumeam că aș putea scrie despre experiența mea în buletinul informativ trimestrial pe care îl trimiteam pentru a solicita donații. Asta mi se pare imposibil acum, dar poate că, după ce mă voi distanța puțin, voi găsi modalitatea de a mă folosi de experiențele avute pentru binele centrului. Poate, o avertizare în privința rabiei. Imaginile pe care ei probabil că le au, cu chipul meu îngrozit la vederea acelui bot plin de spume – cu siguranță, ar fi ceva perfect pentru coperta unei broșuri.

Mă întreb dacă acea Provocare a fost difuzată deja. Știu că termenele de producție sunt scurte, dar nu știu cât de scurte. Probabil că scena este ridicolă. Un animal greoi, acoperit cu blană, controlat de la distanță, lovindu-se de adăpostul meu, băgându-și botul înăuntru, aplecându-și capul de plastic și, la apăsarea unui buton, scoțând un mârâit înregistrat.

Mă gândesc la atitudinea mea neajutorată, rugătoare în fața unei farse atât de evidente, și simt că mi se face rău.

Măcar, n-am abandonat. M-au speriat, dar asta este.

Îl văd pe Brennan alergând înapoi spre mine și mă silesc să alung supărarea pe care încă o simt gândindu-mă la coiotul lor.

— Mae! strigă el. Puțin mai departe e un supermarket. Se oprește la un metru de mine. E încuiat peste tot, gâfâie el, dar am găsit un geam.

Supermarketul este la mai puțin de un kilometru, o clădire puțin cam dărăpănată, aflată dincolo de o parcare goală. Ușile din față și geamurile sunt cenușii, acoperite, presupun, de obloane metalice. Pe unul dintre ele este o mâzgăleală colorată, graffiti, pe care n-o deslușesc de unde mă aflu. Mă gândesc la cardul de fidelitate de pe brelocul meu, pe care l-am lăsat acasă, într-un cârlig al cuierului. Deasupra corespondenței, lângă colaj.

— Mă întreb ce oferte speciale au, spun eu.

Brennan râde și, în timp ce traversăm parcarea, el o ia la fugă înainte. Se poartă atât de infantil astăzi, de parcă ar fi cu adevărat copil. De parcă ar fi fericit. Și eu mă purtam la fel, dar nu chiar atât de copilărește. Abia după ce am descoperit fericirea ca adult, am putut să mă relaxez – până la punctul în care, la un an după ce mă măritasem, ajunsesem să fac glume cu pârțuri aproape în fiecare zi. Uneori, mă prefăceam că sunt sconcs – îmi ridicam șoldul și sâsâiam, tsss.

Există ceva ce încă nu sunt dispusă să fac în fața camerei.

Brennan se oprește lângă unul dintre colțurile din față ale supermarketului și îmi face semn cu mâna să-l urmez. Îi fac și eu cu

mâna, iar el dispare pe lângă laterala clădirii. În curând, ajung în fața ei și văd că graffitiul este schița unui nor-ciupercă din care se prelinge vopseaua. Cotesc. Brennan se află la vreo șase metri distanță, stând în echilibru pe un cărucior răsturnat și uitându-se pe o fereastră mică, aflată la înălțime.

— E un birou, spune el.

— Ai loc să intri? întreb eu.

— Cred că da. Îmi dai ceva să sparg geamul?

În apropiere se află un tomberon deschis, care emană un miros fetid. Alte gunoaie sunt lângă el, inclusiv o țeavă ruginită. Îi dau țeava lui Brennan și constat că palmele mi-au devenit portocalii. Șterg mizeria pe pantaloni, în timp ce el sparge fereastra.

— Dă la o parte cioburile, îi spun eu.

— Știu. Îndepărtează bucățile de sticlă din ramă, apoi se târăște înăuntru. Haide, Mae!

Mă urc pe cărucior, iar umerii îmi ajung la înălțimea geamului spart. Înăuntru, Brennan este într-un birou înghesuit, întinde mâna spre mine, dar și fereastra și încăperea sunt mici. Încercând să mă ajute, nu face decât să-mi stea în cale. În cele din urmă, îi spun să se dea la o parte și cobor singură.

Ușa biroului se deschide spre interior și dă într-un coridor de-a lungul căruia sunt birouri și care se termină cu niște uși batante late. Când eram copil, am trecut odată prin niște uși exact ca astea, căutând o toaletă, și am privit înspăimântată zidurile de beton goale care m-au întâmpinat dincolo de ele, apoi o ușă s-a deschis într-o parte, iar de-acolo a venit o pală de aer rece urmată de o tânără. Avea în brațe o cutie cu înghețată și m-a trimis cu blândețe înapoi în zona pentru clienți a magazinului. În ciuda amabilității ei, îmi amintesc că am fost supărată că nu mi-a dat o înghețată. Aveam impresia că o meritasem pentru că am găsit acel loc secret.

Brennan deschide una dintre ușile duble, apoi se grăbește s-o țină, ca să nu revină. O risipă ridicolă de energie. Îl urmez pe ușă și ajung în raionul de carne, de care nimeni nu s-a mai ocupat de mult. În stânga văd vitrinele frigorifice care ar trebui să fie reci, dar nu sunt. Panourile pe care nu văd ce scrie, dar pe care toată lumea care a făcut cumpărături pentru o familie, chiar și una mică, le cunoaște: vită, porc, pui, cușer. Câteva pachete acoperite cu folie, având plasticul umflat din pricina gazelor putreziciunii. Cu toate că am simțit mirosuri mult mai rele, îmi trag bluza peste nas. Perpendicular pe raionul cu carne stricată este un culoar cu produse neperisabile, care este departe de a avea rafturile pline, dar oferta este totuși bogată.

— Ce părere ai, să luăm supă la conservă? întreb eu.

— Poftim? răspunde Brennan.

Repet întrebarea, articulând cu grijă prin bluză.

— Nu spune el. Vreau Lucky Charms.

Zâmbesc sub bluză, în timp ce îl urmez către raionul cu cereale. Supermarketul este slab luminat, da nu atât de întunecat precum mă așteptasem. Lumina se strecoară prin aerisirile din tavan și prin luminatoarele din plafonul boltit al raionului de legume și fructe proaspete. Podeaua e prăfuită, dar observ dâre strălucitoare șerpuind pe suprafața mată. Pe dâre sunt mici bobițe negre. La capătul celui mai apropiat culoar se află o stivă de cutii de Rice-A-Roni{34}, zece la zece dolari. Câteva cutii au fost roase, iar conținutul lor s-a vărsat pe dușumea, amestecându-se cu alte fecale de șoareci.

Îl aud pe Brennan oprindu-se, apoi un foșnet când el trage de pe raft o cutie cu, presupun, râvnitele lui cereale Lucky Charms. Urmează un zgomot de carton rupt, apoi de plastic. Plec de lângă stiva de cutii de la capătul culoarului și mă duc la el. Mănâncă fulgi de ovăz și bezele, iar pe față are un zâmbet încântat.

— Fac pariu că putem găsi niște lapte praf dacă vrei să le mănânci așa cum trebuie, îi spun eu. Ochii i se lărgesc când aude de această posibilitate, și încuviințează din cap, cu obrajii umflați. Dar mai întâi să vedem ce vreau eu.

Deși câteva rafturi sunt goale, pe culoar mai există multe mărci. Sunt surprinsă că sponsorii au îngăduit această coabitare pe rafturi. Dar presupun că editorul poate încețoșa orice mărci dorește. Cerealele Lucky Charms sunt făcute de General Mills, așa că eu caut produse Kellogg's doar din spirit de contradicție. Apoi, mă răzgândesc – oare au Kashi? Câteva clipe mai târziu, găsesc raftul pe care îl caut, marca, iar după aceea, produsul. Au mai rămas două cutii. Iau una, apoi ne ducem să căutăm lapte praf.

Tocmai sunt pe cale să vărs laptele în micul meu vas de gătit când în minte îmi vine „La naiba!" am putea folosi ce se află aici. Mă duc cu Brennan pe culoarul cu produse din carton și iau un pachet cu vase din plastic și niște linguri. Ne ducem proviziile la un raion unde este expus mobilier de plastic pentru exterior, în jurul căruia se află răcitoare goale, jucării pentru plajă și bannere care anunță pline de entuziasm „REDUCERI, REDUCERI, REDUCERI!" Aprind două lumânări și mâncăm sub o umbrelă total inutilă. Cerealele pe care le-am ales sunt mai dulci decât îmi aminteam.

După ce Brennan termină al treilea bol cu Lucky Charms, se șterge la gură și întreabă:

— Ăsta-i un loc bun unde să ne petrecem noaptea, nu-i așa?

E clar că dorește aprobarea mea.

— Sigur că da, spun eu. Iar apoi, nu știu de ce, dar mi-a scăpat: Miroase destul de rău și mă îngrijorează fecalele alea de șoareci, dar, în afară de asta, e-n regulă. „Sunt o ticăloasă", gândesc eu în timp ce privesc cum lui Brennan îi cade fața. Vreau să-mi cer scuze, dar pentru

ce? Este doar un cameraman, nu prietenul meu și nu e atât de tânăr cum pare. Nu-mi pot cere scuze. Nu direct. În loc de asta, spun: Hai să vedem ce mai găsim. Să ne hotărâm ce vrem să luăm cu noi pentru ultima etapă.

— Ultima etapă? întreabă el.

— Da, nu mai avem mult. Două sau trei zile.

„Câțiva kilometri, gândesc eu. O distanță atât de mică ne mai desparte".

— Și când ajungem acolo, ce se întâmplă?

Probabil că știe mai bine decât mine. Starea mea de spirit se întunecă. Știu că probabil mai există o ultimă Provocare ce mă așteaptă, ceva mai dificil decât parcurgerea distanței în sine. Ceva ce publicul și aparatele de filmat vor considera irezistibil. La gândul acesta, îmi scot lentila și cercetez tavanul. Camerele sunt ușor de depistat, dar nu-mi dau seama dacă sunt camere normale de supraveghere sau dacă cei de la televiziune au instalat unele mai sofisticate. Una dintre cele două pe care le zăresc este îndreptată spre noi, iar cealaltă, spre casele de marcat inactive. Pentru că urmează să se întâmple ceva aici sau pentru atmosferă? Mă voi pregăti sufletește pentru prima variantă. La urma urmelor, este un loc perfect pentru o Provocare deoarece îți dă un sentiment de siguranță.

Eu și Brennan mergem printre rafturi. La început, nici prin cap nu-mi trece să inspectez raionul cu legume și fructe proaspete pentru că mă aștept ca toate să fie deja stricate, dar un stand cu cartofi îmi atrage atenția. Fiind legume rădăcinoase, rezistă o veșnicie. Cu un soi de speranță timidă, mă îndrept spre cartofi. Când mă apropii, mi-e greu să-mi dau seama. Aproape că îmi scot lentila din buzunar, dar în schimb întind mâna, pregătindu-mă să dau de putreziciune.

Nici nu se pune problema ca ei să-mi îngăduie asta.

Degetele mele întâlnesc o coajă maronie fermă. Senzația este atât de neașteptată, încât nu mă încred în ea. Îl strâng ușor, apoi mai tare, dar cartoful nu cedează.

Nu este putred.

Probabil că am făcut ceva bine, ceva incredibil de am meritat un astfel de premiu. „Bannerul", gândesc eu. Aceasta este răsplata mea pentru că am trecut de copacul căzut, pentru că n-am intrat în motel. Pentru că am fost și curajoasă, și prudentă.

Alerg spre partea din față a magazinului și iau un coș. Îl aud pe Brennan strigându-mă, dar nu-i răspund. După câteva momente, aleg cartofii „cei mai buni" după un standard pe care nu pot să-l definesc. Serios, nu vreau decât să-i ating pe toți. Apoi, mă îndrept spre standul alăturat. Ceapă. Usturoi. Ghimbir. În ciuda falsei duhori a descompunerii, eu nu simt decât miros de mirodenii. Aroma lor. Următoarea jumătate de oră este o nebunie neclară, în care cutreier

printre rafturi și adun ingrediente: linte, quinoa, cutii de morcovi feliați, fasole verde și mazăre. Ulei de măsline. Cubulețe de roșii la conservă. Dau năvală pe culoarul cu condimente: piper negru măcinat, cimbru, rozmarin, chimen, curcuma, pătrunjel uscat, fulgi de ardei iute. Știu că aromele nu se potrivesc, dar le vreau pe toate.

În fața magazinului există pachete cu lemne de foc, învelite în plastic, câte cinci buturugi în fiecare pachet. Eliberez un spațiu pe dușumeaua din apropierea locului unde am mâncat, apoi aprind focul într-un grătar cu cărbuni.

— N-o să pornească stropitorile din tavan? întreabă Brennan.

— Nu există curent electric, îi spun eu.

Habar n-am dacă stropitorile din tavan au nevoie de curent electric pentru a funcționa, dar ei au deconectat tot în această lume părăsită. Totuși, o să am grijă ca focul să rămână mic. Așez grătarul metalic deasupra flăcărilor, apoi pun o oală cu linte la fiert.

După aceea, pun un cartof pe un tocător. Fac o pauză și îmi iau cuțitul. Sunt surprinsă să constat că îmi țin respirația. Expir și tai prin coaja pestriță. Cele două jumătăți cad într-o parte și în cealaltă, dând la iveală luciul umed din interior. Mă așez pe un scaun din plastic, privesc fix cartoful înjumătățit de pe tocătorul din plastic aflat sub umbrela din plastic și simt un fior de bucurie. Ceea ce este ridicol – e doar un cartof. Dar autenticitatea lui organică printre atâta plastic și conservanți are ceva ce mi se pare de o frumusețe extraordinară.

Este plăcut să simt așa ceva – chiar dacă e vorba doar de un cartof –, dar îmi creează și o stare de nervozitate. Sunt ca o țestoasă care își scoate capul la lumină în vreme ce prădătorii încă mușcă din carapacea ei. Este o prostie, mă pun în primejdie, dar totuși – am nevoie să simt asta! Am nevoie să știu că încă sunt capabilă să mă bucur. Îmi trec mâna peste cartoful înjumătățit și cedez.

Întâi, zâmbesc, iar apoi, încep să fluier. Nu este o melodie, ci sunt triluri care se opresc, apoi izbucnesc din nou, se ondulează și se înalță. Nu e un cântec, ci o revărsare. Nu am ureche muzicală – asta-i tot ce pot face. Tai cartoful cubulețe, apoi tai încă unul și sunt pe cale să-i bag în oală alături de linte, dar mă răzgândesc – nu, vreau mâncare de cartofi. Mă duc repede pe culoarul cu vase de gătit și iau o tigaie. Tai o ceapă, toc patru căței mari de usturoi, muguri verzi și tot ce trebuie, îmi pun o mănușă de bucătărie și țin tigaia pe grătar pentru a încălzi puțin ulei de măsline. După ce se înfierbântă, pun cartofii, ceapa și usturoiul în tigaie. Sfârâitul, mirosul – izbucnesc în râs. Presar cu dărnicie piper negru și câțiva fulgi de ardei iute, amestec totul cu o mișcare din încheietură, apoi acopăr tigaia și las mâncarea de cartofi să se facă. Mai tai niște ceapă și usturoi, cojesc puțin ghimbir doar pentru a-i simți aroma, pun totul în oala cu linte, apoi, după ce le scurg, torn morcovii, fasolea și mazărea din conserve. Roșiile le pun

cu tot cu suc. Cel puțin o lingură de cimbru uscat, piper și roșu, și negru, apoi puțin rozmarin, după care încă puțin. Și – de ce nu? – o frunză mare de dafin. Iau capacul de pe cartofi și îi amestec cu o spatulă din plastic.

Brennan apare brusc lângă mine, iar eu mă bucur să-l văd.

— Miroase grozav, spune el.

— Ce-ar fi să te duci să cauți niște pui la conservă, ca să-l pun în mâncare?

— Imediat!

Pleacă grăbit.

Deja este întuneric în magazin. Zona în care gătesc este bine luminată de foc, însă prin gurile de aerisire de deasupra intră doar puțină lumină a lunii și stelelor. Habar n-am cât timp a trecut de când am intrat aici. Mi se pare, simultan, că doar de câteva minute, dar și de multe ore.

Brennan se întoarce și pune pe masă șase conserve cu piept de pui. Desfac două și pun conținutul în tocana de linte, care s-a îngroșat deja și bolborosește acoperită de o spumă albă. Mai las lintea câteva minute pe foc, apoi vărs peste ea o jumătate de pungă de quinoa.

— O să fie gata în cincisprezece sau douăzeci de minute, spun eu.

— Dar asta? întreabă Brennan arătând spre mâncarea de cartofi.

Îi amestec puțin, apoi împung o bucată cu o furculiță de plastic.

— E aproape gata.

Nu mai pun capacul, ca să se poată rumeni.

— M-am gândit la ceva, zice el. Ce-ar fi să luăm toate prosoapele de bucătărie și ce mai găsim ca să le punem pe șezlonguri, înainte de culcare?

Cu o oră sau două în urmă, probabil că aș fi respins ideea ca nefiind necesară, dar acum îmi surâde. Sunt de acord, iar Brennan începe să aducă maldăre de mici prosopele de pe culoarul lor. Le scoate din învelișul de celofan și le pune pe două șezlonguri de plajă.

— S-ar putea să fie și prosoape de plajă pe undeva, spun eu. Ai putea căuta după ce mâncăm.

El încuviințează din cap, apoi se așază în fața mea. Pun o porție generoasă de cartofi pe o farfurie de carton și i-o dau. În mod remarcabil, el așteaptă să-mi pun și eu înainte de a începe să mănânce. Apoi devine ca un aspirator, înfulecând fără pauze. Eu însă aștept, savurând mirosul.

— Cum sunt? întreb eu.

Răspunsul lui este neclar din pricina refuzului de a se opri din a-și îndesa mâncare în gură, dar cred că a zis:

— Grozavi!

Înfig furculița de plastic într-o bucată de cartof și una de ceapă. Ridic furculița și iau prima îmbucătură, îngăduind mâncării să rămână

pentru o clipă între limbă și cerul gurii. Gustul miezului cartofului, ușoara rezistență a cojii maronii, gustul puternic al usturoiului puțin ars, dulceața cepei caramelizate. Din copilărie până acum, am mâncat acest fel de nenumărate ori, dar niciodată nu mi-a plăcut atât de mult ca acum. Parcă-i ambrozie. Nu-i mai trebuie decât… pun furculița pe farfurie.

— O secundă, rostesc eu și o iau la fugă prin întuneric.

Nu văd ce scrie pe indicatoarele din dreptul fiecărui culoar, dar, la un capăt de rând, văd o stivă cu amestec pentru clătite și cotesc pe-acolo. O clipă mai târziu, îl găsesc, un mic borcan cu „sirop de arțar adevărat din Vermont". Nu mi-am mai pus sirop de arțar pe cartofi de când eram copil. Tata îi făcea întotdeauna așa, dar, ca adult, eu am decis să renunț la dulceața suplimentară.

Când mă întorc la masă, văd că Brennan și-a terminat cartofii și se uită la cei rămași în tigaie.

— Mai pune-ți o porție, rostesc eu în timp ce desfac capacul borcanului cu sirop de arțar.

Doar puțin, asta-i tot ce vreau. Câteva picături pe porția mea, poate cât să încapă într-o linguriță de ceai. Pun cu zgomot borcănelul pe masă și amestec cartofii cu furculița. Următoarea îmbucătură este bucurie pură, o combinație a tuturor momentelor bune din copilăria mea. Părinții mei sunt niște izvoare de iubire, viața mea este compusă din jucării, soare și arțari. Este mai degrabă senzația amintirii decât amintirea însăși. Știu că n-am avut întotdeauna o copilărie ușoară, dar, pentru câteva clipe, îmi îngădui să mă simt ca și cum ar fi fost.

Brennan își umple din nou farfuria. Mă întind și picur sirop și peste porția lui. Se uită surprins la mine – nu știu dacă pentru că îl împart cu el sau de siropul în sine.

— Ai încredere în mine, spun eu, iar apoi, gândesc: „Ciocolată fierbinte".

După ce mănânc, vreau să beau ciocolată fierbinte. Mă ridic, mă uit la tocana de linte și o amestec. Quinoa încă nu s-a făcut. Mă îndrept din nou spre rafturi și mă întorc cu o cutie de Swiss Miss, un ibric și un alt bidon cu apă. Scot ibricul din ambalaj, îl umplu și îl pun pe grătar. Însă am uitat să iau căni. Mă întorc iarăși spre culoare.

Bang!

Zgomotul metalic violent se aude dinspre partea din față a magazinului. Mă răsucesc rapid. Nu văd nimic în întunericul neclar din jurul caselor de marcat. Bang, se aude din nou, ca un tunet, iar eu încremenesc. Brennan apare lângă mine. Abia când aud zgomotul a treia oară reușesc să identific sursa. Ceva – cineva – este afară și lovește în obloanele metalice.

18

Grupul lui Zoo a coborât vreo opt sute de metri în aval, căutând locul unde ținta lor a ieșit din apă.

— Credeți că am trecut de el? întreabă Fermierul.

— Probabil, spune Zoo. Adică, de ce ar fi mers prin apă atât de mult? Iar dacă n-a făcut-o, ar fi trebuit să vedem o urmă deja. Nu?

— Cât timp mai avem? întreabă Chelnerița.

Zoo privește spre soare. I s-a spus că poate estima ora după cât mai are soarele până la orizont, însă doar atât știe. Își dă cu presupusul.

— O oră?

Răspunsul corect este șaptezeci și cinci de minute. Mai au șaptezeci și cinci de minute ca să-l găsească pe Timothy și puțin peste trei kilometri de mers.

Decid să se întoarcă. Apropiindu-se din alt unghi, Fermierul o vede – o creangă ruptă pătată cu roșu, de care Timothy s-a ajutat pentru a urca pe malul puțin înălțat, după care a intrat în pădure. Zoo și Chelnerița se află pe malul opus celui unde se găsește Fermierul. Traversează pârâul clătinându-se pe pietre. Fermierul o ajută pe Zoo la ultimii câțiva pași, apoi întinde mâna spre Chelneriță. Însă înainte ca ea să i-o apuce, piciorul stâng îi alunecă în apa până la glezne.

— La naiba! rostește ea.

După câteva secunde este din nou pe pământ, scuturându-și piciorul ud. Se așază pe o piatră și își dezleagă șireturile adidasului.

— Ce faci? întreabă Zoo.

— Nu pot merge așa. Chelnerița își scoate adidasul, apoi șoseta de bumbac udă, care s-a îngălbenit și are pete maronii, își mișcă degetele, iar oja verde strălucește în soare. Își stoarce șoseta. Avem timp s-o lăsăm să se usuce? întreabă ea. Zoo și Fermierul schimbă o privire. Bănuiesc că nu. Chelnerița se strâmbă în vreme ce își pune la loc șoseta udă, apoi adidasul. Se ridică și se încruntă și mai tare. Cel mai rău e să ai picioarele ude.

— Probabil că nu mai avem mult, spune Zoo. Nu va trebui să te chinui prea mult.

Tonul ei este consolator, dar e nerăbdătoare să plece mai departe. Îi este mai greu decât de obicei să-i surâdă Chelneriței.

— Fac pariu că grupul Copoiului l-a găsit pe tipul lor cu ore în urmă, zice Chelnerița urmându-și colegii de echipă în pădure.

— Emery n-a spus că ordinea va conta, replică Fermierul peste umăr. Doar că trebuie să ajungem acolo înainte de apus.

Zoo le zice amândurora:

— Da, cred că noi…

— La naiba! țipă Chelnerița.

Fermierul și Zoo se întorc și o văd țopăind pe piciorul ud și înjurând în șoaptă. Cameramanul lor filmează dispreţul de pe chipul lui Zoo, dar editorul nu va folosi acea imagine.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Zoo.

— Cred că mi-am rupt degetul mare.

Cu lacrimi în ochi și cu buza de sus strânsă cu putere între dinți, Chelnerița se așază pe jos. Întinde mâinile spre piciorul uscat și îl cuprinde în palme.

— De ce anume te-ai împiedicat?

Zoo vede niște rămurele și pietre mici, însă nimic suficient de dur sau de greu ca să pricinuiască durerea Chelneriței și țipătul ascuțit al acesteia.

— Nu știu, dar mă doare.

Aparatul de filmat a văzut: o rădăcină ieșită din pământ și ascunsă de frunze.

— Picioarele mele sunt terminate, rostește Chelnerița.

Fermierul îngenunchează lângă ea.

— Scoate-ți pantoful și hai să vedem ce-ai pățit.

O bucățică de trei milimetri din unghia Chelneriței este crăpată și ridicată în sus. De sub ea curge sânge, dar Chelnerița își mișcă degetul fără probleme.

— Nu e chiar atât de rău, spune Fermierul. Un leucoplast ar trebui să fie suficient.

Chelnerița plânge acum, încet, dar fățiș. Bâjbâie prin rucsac și scoate trusa de prim ajutor. Fermierul pune o bucată de tifon în jurul degetului, oprește sângerarea, apoi, cu dexteritate, unge degetul cu antibiotic și îl înfășoară cu leucoplast. Se relaxează în timp ce o îngrijește pe Chelneriță și o alină de parcă ar fi fata lui.

Zoo privește cum el o bandajează cu atenție și observă ochii ei umezi.

— Loviturile la degete sunt dureroase, zice ea doar pentru a spune ceva.

După ce degetul e bandajat, iar Chelnerița nu face niciun gest pentru a-și pune la loc adidasul, compătimirea limitată a lui Zoo dispare de tot.

Chelnerița nu simte doar durerea degetului lovit. Simte frustrarea stârnită de mușchii obosiți, nevoia disperată a trupului ei de a căpăta cofeină și zahăr, iar umezeala piciorului drept i se pare la fel de cumplită ca starea ei de spirit. Iar acum, mai și plânge, pare să nu se poată opri.

— Scuzați-mă. Își trage nasul. Îmi revin într-un minut.

Majoritatea telespectatorilor nu vor înțelege de ce Fermierul este cel care încearcă s-o liniștească, și nu Zoo. Că Zoo s-a ținut deoparte în seara aceea, la focul de tabără, a fost scuzabil – erau deja două femei

care se ocupau de Chelneriță –, dar acum? Nu e Zoo genul ai cărui cromozomi țipă de nevoia inevitabilă de a liniști și alina? Nu este Zoo adaptată biologic să aibă grijă de cei mai mici? De ce nu este ea cea care mângâie mâna tremurătoare a Chelneriței?

Explicația pe care cei mai mulți dintre telespectatori se vor grăbi s-o găsească este la fel de comună ca presupunerea instinctului matern: gelozia feminină. La urma urmelor, Chelnerița e mai tânără, mai zveltă și mai drăguță. Dar lui Zoo nu-i pasă că aceasta este drăguță sau zveltă, sau tânără. Nu o interesează decât faptul că, din cauza ei, echipa va întârzia. Ar fi fost la fel de enervată și dacă ar fi fost un bărbat în locul ei.

Minutele trec în vreme ce Chelnerița face eforturi să se potolească. Încearcă, se străduiește cu adevărat, dar corpul o sfidează, iar mângâierea paternă a Fermierului nu face decât să înrăutățească lucrurile. Vrea ca el s-o ignore pentru a-și putea reveni. Din clipa în care s-a lovit la deget și până când e gata să pornească mai departe trec treisprezece minute. Editorul va prezenta întârzierea în mai puțin de un minut, dar va însera imagini cu soarele apunând, astfel încât să pară că au stat acolo mult mai mult, că ea a plâns ore în șir.

Restul pistei este clar. În curând, trioul iese din pădure la șase metri de locul unde grupul Copoiului a ieșit mai devreme. Orizontul împrăștie lumini roșietice. Un bărbat alb, cu păr castaniu, care poartă un hanorac roșu de lână stă pe marginea unei prăpăstii, cu o mână lipită de frunte.

— El este, spune Zoo. Am reușiți

— Timothy! strigă Fermierul.

Bărbatul se întoarce spre ei. Sângele îi curge pe față. Tot corpul îi tremură, apoi cade pe spate, rostogolindu-se peste buza prăpastiei.

Chelnerița țipă, iar Fermierul aleargă într-acolo. Zoo privește năucită. Vede funia care îl urmează pe bărbat în prăpastie, observă că se încordează. Știe că scena e regizată, că omul n-a căzut. Și mai știe că echipa ei tocmai a pierdut. Maxilarele îi vibrează de frustrare.

Preț de un moment îndelungat, singurul sunet este smiorcăiala Chelneriței, singura mișcare e gestul ei de a-și șterge nasul cu încheietura mâinii. Apoi, Fermierul rostește:

— Trebuie să… verificăm că el este?

Zoo și Chelnerița se holbează la el, apoi Zoo răspunde:

— Da.

Fermierul începe să coboare primul un povârniș scurt. Actorul care l-a interpretat pe Timothy Hamm a plecat de mult. În locul lui, un manechin îmbrăcat la fel zace la baza stâncii, cu membrele contorsionate într-o parodie a morții. Manechinul care îl reprezintă pe actor este înconjurat de o baltă stacojie. E cu fața în jos și poartă o perucă ruptă într-o parte și din care curge un fel de jeleu roz. Pielea

din latex este plină de răni urâte, iar un os din ipsos i-a ieșit din laterala unui genunchi.

Lacrimile domoale ale Chelneriței explodează într-un acces de plâns sălbatic. Zoo își ridică privirea și se gândește că, chiar dacă omul ar fi căzut cu adevărat, distanța nu este atât de mare încât să se rănească atât de rău. Fermierul se îndepărtează de ele și de manechinul însângerat, apoi se așază pe vine, cu mâinile pe genunchi. Zoo îl privește cum își scoate pălăria și rostește:

— Doamne, ascultă a noastră…

Zoo este trasă la față, iar buza îi tremură vag. Niciunul dintre colegii ei de echipă nu face ce trebuie, așa că se apropie. Se întărește cât de bine poate spunându-și că nu pare real, că nu e real.

— Este doar un manechin, șoptește ea apropiindu-se încet.

Tot corpul începe să-i tremure în timp ce se apropie de cadavrul artificial. Mai întâi, caută prin buzunarele hanoracului de lână – sunt goale. Apoi, vede conturul pătrat din buzunarul de la spate al pantalonilor manechinului. Încearcă să nu calce în balta roșie, dar nu ajunge la el. Își apropie puțin piciorul, vârful bocancului ajungând în băltoacă. Își strecoară degetele în buzunar și scoate portofelul, apoi se retrage repede. Chelnerița încă plânge. Zoo deschide portofelul și vede un permis de conducere – Timothy Hamm.

— Cum ai putut? rostește Chelnerița.

Zoo are nevoie de câteva secunde pentru a înțelege că aceasta i se adresase ei.

— Poftim? întreabă ea răsucindu-se.

— Cum ai putut să te apropii atât de mult? întreabă Chelnerița.

Vocea ei este plină de teamă și uimire, dar mai conține și altceva – cel puțin după părerea lui Zoo. Dezamăgire? Acuzare?

— Asta s-a întâmplat din cauza ta, spune Zoo. Vocea îi este încordată, furioasă și nu foarte tare. Tu și degetul tău lovit, plânsetele și zăcutul de parcă ești singura care a simțit vreodată durere.

Chelnerița este șocată, la fel și Fermierul, și cameramanul. Și producătorii vor fi șocați, și editorul, care se va strădui din răsputeri să explice acest moment. Dar există cel puțin un telespectator care nu va fi șocat: soțul lui Zoo. El cunoaște latura ei secretă competitivă, intoleranța față de văicăreli și pierderea de vreme. Și mai știe și că frica o poate face rea.

Chelnerița știe doar că este atacată.

— Ești nebună, spune ea. M-am oprit doar un minut. Asta nu s-a întâmplat din vina mea.

— Un minut? rostește Zoo cu voce furioasă și joasă. După părerea ta, atunci cât am stat în pădure, o oră? Dacă ăla a fost un minut, renunț chiar în clipa asta. Ba *tu* ar trebui să renunți – nu vei câștiga niciodată, plus că ne vei scuti pe noi, cei care chiar încercăm, să fim

trași în jos de tine, pițipoancă nenorocită!

O privește fix pe Chelneriță, așteptând o reacție care nu vine, apoi se întoarce și intră în pădure. Chelnerița și Fermierul se uită cu ochi mari cum ea se îndepărtează. Cameramanul rânjește. Este atât de fericit, încât uită de jena pe care a simțit-o în abdomen toată ziua. Când Zoo se întoarce câteva minute mai târziu, speră că va exista o continuare.

— Îmi cer scuze, rostește Zoo. N-am vrut să…

Chelnerița își ferește privirea.

Dar în seara aceea, în timp ce se difuzează al doilea episod al emisiunii *În beznă,* iar telespectatorii icnesc sau râd când Chelnerița se repede la Exorcist din cauza unui vas cu orez, Chelnerița șade alături de un cameraman și îi răspunde lui Zoo prin intermediul unui insert:

— E ceva în neregulă să fii atât de drăguț tot timpul, să zâmbești mereu și să te faci mereu util, iar apoi, să explodezi în felul acesta. Chiar nu-mi pasă ce-a spus ea, am fost numită mult mai rău decât „pițipoancă", dar n-o să mai am încredere în ea. Adică, Randy măcar nu ascunde că e un ticălos dement. Știi la ce să te aștepți din partea lui. Prefer să am de-a face cu așa ceva, decât cu cineva atât de fals.

Ochii lui Zoo sunt injectați în spatele lentilelor, cerul de deasupra ei este complet negru.

— Ce pot să spun? întreabă ea aparatul de filmat. Voi ați reușit să mă scoateți din minți, iar eu m-am descărcat pe ea. Da, cred că ea este motivul pentru care am pierdut, dar n-ar fi trebuit să… pur și simplu, n-ar fi trebuit. Suspină și privește spre locul unde ar fi trebuit să fie stelele. A trecut cât, puțin peste o săptămână? Dacă acesta este un indiciu în privința direcției spre care se îndreaptă toată treaba asta, eu sunt… ei bine, sunt îngrijorată. Se uită din nou spre cameră. Dar știți ceva? Nu e real. Știu că n-ar trebui să spun asta și că veți tăia, dar faza cu tipul ăla căzând în prăpastie și manechinul de jos? Totul face parte din joc. Atâta vreme cât n-o să uit asta, o să fiu în regulă indiferent cât de tare o iau lucrurile razna. Iar dacă toți cei care privesc asta află că uneori pot fi o ticăloasă, ei bine, pot face față acestei situații.

Se ridică. Ultima secvență a episodului trei va fi plecarea ei, întoarcerea lângă focul pe care telespectatorii nu vor vedea că ea l-a făcut. Acesta este ultimul insert al lui Zoo.

19

Brennan șoptește:

— Cine este?

— De unde să știu? rostesc eu.

Spaima mea s-a intensificat și a virat spre furie. Ar fi trebuit să știu că nu e cazul să mă relaxez – am știut –, iar acum, ei au alte secvențe, alt moment de care să-mi fie rușine pentru totdeauna. Și cel mai rău este că nu știu ce să fac în continuare.

Ce vor ei ca eu să fac? O altă bătaie. La urma urmelor, a fost o bătaie.

— Să plecăm? întreabă Brennan.

— Nu cred, răspund eu. E întuneric afară. Și nu cred că au găsit fereastra, altminteri n-ar bate în oblon.

Mă blestem chiar în timp ce spun asta – nici că aș fi putut să le ofer o replică mai bună. O vor folosi, iar imediat după aceea vor lipi secvența cu cineva stând sub acel geam și privind în sus.

— De unde știu că suntem aici, Mae?

— Nu știu, dar nici nu ne-am ferit să facem zgomot. Și poate că a ieșit niște fum.

Ba nu, li s-a spus. Au stat într-o dubă și au jucat pinacle{35} până a apus soarele, așteptând să le vină momentul.

— Ce facem? întreabă Brennan.

Nu știe decât să pună întrebări.

— Hai să ne strângem lucrurile, îi zic eu pentru că trebuie să le fac jocul, nu-i așa? Fără zgomot. Să așteptăm să se îndepărteze și să fim gata să plecăm.

El încuviințează din cap, apoi ne întoarcem amândoi lângă foc, unde ne-am lăsat rucsacurile. Tocmai când băgăm cartofii și cepele în al meu, bubuitura s-a auzit din nou. De data aceasta, am impresia că aud și o voce. Mă uit din nou spre partea din față a magazinului. Din nou, nu văd nimic. Mă pomenesc că mă îndrept spre casele de marcat.

Din spatele meu răsună o șoaptă insistentă:

— Mae!

— Șșșt! rostesc eu. Vreau să aud ce vorbesc ei.

E ciudat că mă tot refer – și mă gândesc – la „ei”. Pare indiscutabil că afară nu este doar o persoană. Poate pentru că zgomotul e atât de puternic, de intruziv.

Mă furișez spre partea din față a magazinului și trec printre două case de marcat. Când ajung în zona bubuiturilor se aude un alt bang. Simt cum obloanele metalice vibrează din pricina loviturii. Se aude o voce masculină și estompată. Singurul cuvânt de care sunt sigură este „deschideți”. Oricine ar fi cei de-afară, vor să intre.

Poate că greșesc. Poate că nu sunt „ei”, ci „el”. Cineva pe care îl cunosc. Cooper într-un alt moment în care s-a săturat. Julio căutând compania cuiva după ce a fost o veșnicie singur. Oricine ar fi, vor să intre. Puștiul asiatic devenit mai dur în urma acestei experiențe.

Bang!

— Deschideți ușa!

Cuvintele sunt mai clare de această dată și recunosc și vocea. Este vocea de tenor a cuiva obișnuit să se dea în spectacol, răsunând de bravadă. „Randy”. Sunt uluită. Să-i enerveze pe alții este precum oxigenul pentru el. Oare cum a reușit să răzbească prin această Provocare Individuală?

— Știu că sunteți înăuntru! *Bang*! Lăsați-ne să intrăm!

Bang! *Bang*!

— Scuză-mă, Randy, șoptesc eu.

Aș vrea să existe un vizor pentru a putea să văd cum arată după ultimele câteva săptămâni. Mi-l imaginez având o torță în mână, flăcările luminându-i părul sălbatic și reflectându-se în colierul lui de prost gust.

Stai!

S-a referit la „noi”. Am avut dreptate – sunt „ei”. Randy nu este singur.

O a doua voce se aude de-afară, mai joasă, mai profundă:

— N-o să meargă așa.

Recunosc și această voce. Emery a spus că vom ști când se va încheia Provocarea Individuală, iar eu știu – s-a încheiat. „Poți face asta” au fost ultimele cuvinte nerostite pe care mi le-a adresat Cooper, însă eu le-am auzit și m-am gândit că *pot* s-o fac. Dar nu pot, iar acum, pot să-i spun „mulțumesc” și „sunt măritată”. Pentru că nu știu *ce* a simțit el – *dacă* a simțit –, dar știu ce fior a trecut prin mine. Ar fi trebuit să-i spun. În clipa în care s-a întâmplat, ar fi trebuit să-i spun. În schimb, eu – dar n-am vrut să cred asta și eram confuză – am crezut că am văzut persoana care aș fi putut să fiu, dar nu, e diferit – noi suntem diferiți – pentru că eu n-am *ales* niciodată singură până să vin aici, nu până să vin aici, iar aceasta este cea mai mare greșeală a vieții mele. Nu vreau să fiu Cooper, vreau să fiu eu, să fim acel „noi” pe care eu l-am lăsat acasă – acel „noi” pe care eu l-am ales. Iar acum pot – voi fi – pentru că Provocarea Individuală s-a încheiat.

Mă reped în ușile activate de mișcare. Trag și împing, apoi lovesc în sticlă.

Brennan apare alături de mine.

— Mae, ce faci?

— Trebuie să-i lăsăm să intre.

Dar ușile nu se deschid. Nu-mi dau seama cum să le fac să se deschidă.

— Ajută-mă, spun eu.

— Mae, nu, este…

Apoi, de-afară se aude:

— Alo? Cine-i acolo?

Capul lui Brennan se apleacă spre ușă, iar eu strig:

— Cooper, eu sunt! Nu reușesc să deschid ușile.

O clipă de tăcere, după care:

— Există o ieșire de urgență la celălalt capăt.

— Bine!

O iau la fugă pe lângă galantarele din sticlă, căutând-o. Bâjbâi în căutarea lentilei, dar mâna îmi tremură, iar eu alerg, așa că nu pot s-o apuc bine.

Brennan mă prinde de braț.

— Mae! Stai!

— Sunt prietenii mei, îi spun eu smulgându-mă.

— Despre ce *vorbești*?

Neîncrederea lui mă face să mă opresc.

— Ei bine, Cooper este prietenul meu. Randy… el… dar, dacă a reușit să ajungă până aici, iar Cooper e cu el, trebuie că el…

— Așteaptă, șoptește Brennan. Mă conduce spre ieșirea de urgență, pe care presupun că a văzut-o de la bun început. Sunt atât de plină de energie nervoasă, încât simt că totul îmi vibrează, respirația, pleoapele, de parcă aș putea să zbor. Hei! strigă el.

— Aici suntem răspunde Randy.

— Cine sunteți? întreabă Brennan.

— Prieteni, replică Randy.

Întind mâna spre ușă.

— Cum vă cheamă? strigă Brennan.

Vocea pe care am identificat-o ca fiind a lui Randy răspunde:

— Mă numesc Cooper.

Simt că mă prăbușesc de la o înălțime inimaginabilă.

Mă scufund, mă crispez. Frica izbucnește în mine, umplându-mă din cap până-n picioare și copleșindu-mă. Nu prezența celor doi străini mă sperie, ci faptul că am crezut că îi recunosc. Că percepția mea este atât de departe de realitate.

Brennan se răsucește spre mine, victoria citindu-i-se clar pe chip. Pentru prima dată, simte că îmi este superior – și pe bună dreptate.

Teama mă părăsește, se scurge din mine, și rămân golită și înfrigurată.

Nu mai pot face asta.

Să-mi pese. Să-mi explic. Să mă prefac.

Mă întorc lângă foc și mă așez.

— Mae!

Ochii lui Brennan sunt plini de îngrijorare. Afară, bărbații strigă,

sau poate că doar acela care a vorbit.

— Ce-i? rostesc eu. Amestec lintea. Dacă intră, intră. Dacă nu, nu. Nu depinde de noi.

Brennan începe să se agite.

— Mă apuc să strâng.

Câteva minute mai târziu, bărbații tac. Tocana care bolborosește este zgomotul cel mai puternic, iar apoi, foșnetul fermoarului tras după ce Brennan termină de pus lucrurile în rucsac.

Mâncăm. Cartofii și tocana nu mai au niciun gust. Brennan pare nervos. Mă întreabă din nou dacă nu plecăm. Nu-i răspund. La fel ca bărbații de-afară, în curând renunță să mai insiste. Este mai multă tocană decât putem mânca.

— O lăsăm pentru micul dejun, spun eu punând un capac pe oală și luând-o de pe focul pe cale să se stingă.

Mă gândesc la primul râset al lui Cooper ca la un cadou. Cât de specială m-am simțit când s-a îndepărtat cu găleata în mână!

— Chiar crezi că este sigur să dormim aici? întreabă Brennan.

Ridic din umeri. Mă întind pe șezlongul acoperit cu prosoape, care se boțesc inconfortabil. Mă ridic și le împing pe toate pe dușumea. Mă întind din nou. Focul nostru aproape că s-a stins de tot, din el rămânând doar niște tăciuni care licăresc.

— Mae?

Îmi strâng pleoapele cu putere. Sunt atât de obosită!

— Dimineață, hai să căutăm o mașină. Să mergem cu mașina restul drumului.

— Nu, rostesc eu.

— De ce nu?

— Știi de ce.

— O! exclamă Brennan.

— Dormi, îi spun eu.

Deschid ochii. Tăciunii sunt o ușoară ceață portocalie.

Ad tenebras dedi. Aș putea rosti cuvintele. Ar trebui. Mă răsucesc pe șezlong și mă uit spre tavan, către camera care mă urmărește de undeva de sus. Dacă ar fi să spun acele cuvinte, luminile s-ar aprinde? Ușile din față s-ar deschide? Oare Emery ar intra și m-ar bate pe spate spunându-mi ce nobil a fost efortul pe care l-am făcut, dar că a venit vremea să dau înapoi bandana albastră jerpelită, pe care am legat-o în jurul bidonului Nalgene, și să mă duc acasă? Oare o mașină m-ar aștepta afară?

Sau nimic nu s-ar întâmpla?

Gândul mă sâcâie. Nu pot să abandonez. Nu pot să dau greș. Oricât de epuizată și de frustrată sunt, trebuie să merg mai departe. Nu mi-am dat de ales.

Mă răsucesc din nou spre focul care se stinge. Îl privesc până când

pleoapele îmi coboară. Șoareci umblă pe unul dintre culoare. Lipăitul lor domol mă ajută să adorm.

Mă trezește o mână pusă pe umăr la un moment dat, nu știu când. Mai târziu. Încă este întuneric. Nu văd nici urmă de foc.

— Mae, aud o șoaptă la ureche, cred că au intrat.

— Cine? întreb eu.

— Am auzit un zgomot venind din spatele magazinului. Ascultă!

La început nu aud nimic, doar respirația lui Brennan la urechea mea. Apoi, aud sunetul unei uși deschizându-se încet. Chiar la timp. Resemnată, rostesc:

— Ia rucsacurile!

Ne îndreptăm spre partea din față a magazinului, apoi trecem pe lângă casele de marcat până ajungem la intrarea în raionul de legume și fructe. Ne furișăm de la un stand la altul, mergând spre partea din spate. Brennan respiră prea zgomotos alături de mine. De după un colț, aud:

— Unde sunt?

Este vocea celui care nu e Randy. Apoi, celălalt rostește cu voce mai puternică:

— Hei!

Având în vedere cât de aproape au răsunat, bănuiesc că bărbații se află chiar lângă ușile batante. Ne aflăm la doar șase metri în stânga lor, în spatele nostru fiind rafturile cu sosuri de salată. Îmi spun că asta-i ultima sută de metri. Ultima sută de metri a unui joc care a durat mult prea mult.

Le aud pașii și un foșnet. Pașii vin în direcția noastră. Întind mâna pentru a-l împiedica pe Brennan să se miște. Cu antebrațul pe pieptul lui, îi simt respirația nervoasă.

Cei doi bărbați trec pe lângă noi, mergând încet către peretele exterior al magazinului. Preț de câteva secunde, doar aerul ne desparte, apoi un raft cu alune și nuci pecan la pungi, în curând, bărbații ajung la locul unde am găsit cartofii. Sunetul ușor al pașilor îmi spune că se îndreaptă spre partea din față a magazinului, plănuind probabil să verifice fiecare culoar. Îi fac semn lui Brennan să mă urmeze și ocolesc încet colțul spre ușile batante.

Trosc! Chiar sub piciorul meu. Nu știu pe ce am călcat, dar zgomotul a fost puternic. Și eu, și Brennan încremenim. Pașii din cealaltă parte a magazinului se opresc, apoi, brusc, pornesc în fugă spre noi.

Spaimă și fugă – instinctele sunt mai puternice decât rațiunea. Țip:

— Fugi!

Și îl împing pe Brennan printre uși. Alergăm spre biroul în care am intrat mai întâi și trântesc ușa în spatele nostru. Tremurând, bâjbâind, nu găsesc broasca. Brennan împinge biroul spre geam.

O forță bruscă aplicată ușii mă dă la o parte. Adrenalina îmi curge

prin vene și împing și eu, trântind ușa în cadrul ei. Brennan apare lângă mine și mă ajută.

— Broasca! rostesc eu.

O găsește și încuie ușa.

— Va rezista? întreabă el.

Împingem amândoi ușa din care răsună bubuituri.

— Nu știu.

Privesc fereastra. Nu cred că este posibil să ieșim amândoi pe acolo înainte ca ei să intre.

Bubuiturile încetează. Nici eu, nici Brennan nu ne clintim.

— Vrem doar să vorbim, spune cel care nu e Randy.

— Da, siguri strigă Brennan.

— Încetează, îi zic eu.

Privind pe geam, văd că cerul începe să se lumineze. Zorii sunt aproape. Nu știu de ce oamenii aceia se află aici, ci doar că trebuie să scăpăm de ei. Nu cred că ne vor face rău, dar ne-ar putea fura proviziile sau ne-ar putea lega ori încuia în camera frigorifică. Ne-ar putea întârzia în sute de feluri, iar eu n-aș suporta niciunul.

— Uitați ce este! strig eu. N-avem nimic ce v-ați putea dori. Locul acesta e plin de mâncare. Lăsați-ne în pace!

— Peste tot e mâncare, spune cel care nu este Randy.

— Atunci, ce vreți? întreabă Brennan.

— După cum am zis, vrem să vorbim. Eu și fratele meu suntem singuri de când a început mizeria asta. Locuim mai jos pe drum.

— Ce facem? șoptește Brennan.

Nu-mi vine în minte decât să-l fac pe omul aflat dincolo de ușă să vorbească în vreme ce noi ieșim de-aici. Mă uit prin încăperea cenușie, încețoșată.

Scaunul de la birou. În filme, personajele pun întotdeauna scaune sub clanță, iar asta îi ține suficient timp la distanță pe tipii cei răi, astfel că eroii au răgaz să fugă. Ridic un deget spre Brennan, cerându-i să tacă și să aștepte.

— De unde sunteți? întreabă cel care nu este Randy. Sunteți localnici?

Făcând cât mai puțin zgomot posibil, mă îndepărtez de ușă. Scaunul este lângă birou, la un metru distanță. Ținându-mi respirația, îl ridic. Zgârie podeaua, dar cel care nu este Randy încă vorbește, iar vocea lui acoperă sunetul.

— Câți sunteți? întreabă el. Sunteți o familie, ca noi?

Aduc scaunul lângă ușă și îl proptesc sub clanță. Habar n-am dacă o va împiedica să se deschidă.

— Ați fost bolnavi? Fratele meu a fost, dar s-a însănătoșit. Eu n-am avut nimic, indiferent ce-o fi fost. Au încercat să ne evacueze odată cu ceilalți, dar noi n-am vrut. Asta-i casa noastră, știți? Probabil că știți,

fiindcă și voi încă sunteți aici. N-am mai rămas mulți.

Arăt cu capul spre geam, iar Brennan se desprinde de ușă. Îi fac semn să iasă primul, iar el se urcă pe biroul metalic. Cel care nu este Randy încă vorbește.

— Pe drum a fost o bandă formată din trei nebuni. Îl cunoșteam pe unul dintre ei, care a tot insistat să intrăm și noi în bandă. Dar noi n-am vrut. Erau cu adevărat nebuni – vorbeau mereu despre cei care ne încălcau teritoriul. Cred că banda asta și noi doi suntem singurii care am rămas în tot districtul.

Brennan este pe birou, cu mâinile pe rama ferestrei. Se ridică în mâini și se împinge pe fereastră. Îl privesc cum dispare.

— Banda nu mai este – ei or fi murit sau au plecat, nu știu, spune cel care nu e Randy. De atunci, noi…

De dincolo de fereastră se aud pocnete, trosnete, sunetele unei lupte. Vocea estompată a lui Brennan strigă:

— Mae!

Apoi, o voce mai profundă țipă:

— Cliff!

„Nenorocitul!” gândesc eu. De asta cel care nu este Randy a vorbit întruna, pentru ca partenerul lui să se poată strecura în spatele cădirii.

Ușa din spatele meu se deschide cu o bufnitură, scaunul inutil alunecând spre perete. Cel care nu e Randy intră. Este un alb mătăhălos, cu barbă. Sunt captivă între el și birou. Bărbatul de-afară face eforturi zgomotoase pentru a-l ține pe Brennan.

— Aici e doar tipa! strigă cel care nu este Randy – Cliff.

Se apropie de mine. Este mai înalt cu vreo treizeci de centimetri. Îi pot deslușI chipul: puhav și banal. Barba e blonzie-roșcată.

Afară se așterne tăcerea.

— Harry? strigă Cliff.

— Sunt în regulă, răspunde partenerul lui. E doar un puști.

Brennan este cel care a fost redus la tăcere.

Cliff întinde mâna și îmi atinge brațul.

— Nu-ți face griji, spune el. O să avem grijă de voi.

Aroganța lui, indolența celui care i-a scris scenariul mă înfurie. Dar ce pot face? Tipul e de două ori mai mare decât mine și îmi blochează calea spre ușă, iar așa-zisul lui frate este chiar sub fereastră.

Răspund conform scenariului:

— N-am nevoie să aibă cineva grijă de mine.

— E-n regulă, spune Cliff. Mâna i-a ajuns pe umărul meu. Să lovesc în brat un bărbat de dimensiunea lui n-ar face decât să-l enerveze, iar eu cunosc regulile. Nu-l pot lovi în locurile care să conteze. Avem o locuință sigură, adaugă el.

Respirația lui duhnește la fel de urât ca un manechin-cadavru.

Să le ia dracu’ de reguli!

Trimit un croșeu direct în maxilarul individului. Toată forța mea este în această lovitură, toți anii de cardio kickboxing. Mă răsucesc odată cu înaintarea pumnului, îmi ridic călcâiul de pe podea și îl izbesc cu articulațiile pumnului în față. Pumnul revine ricoșând în timp ce bărbatul se împleticește îndărăt, clătinându-se.

Nu-i dau ocazia să răspundă. Fug pe lângă el, ies pe ușă, ajung în coridor, trec printre ușile batante și alerg pe cel mai apropiat culoar. Mă împiedic, cad lată, mă ridic, îl aud pe Cliff înjurând și fugind după mine. Ușile batante se închid cu zgomot în urma mea.

Sprintez spre ieșirea de urgență. Îl aud pe individ în spatele meu, dar voi reuși. Izbesc ușa cu umărul și ajung afară. Sunt liberă, am ieșit, am…

Al doilea bărbat se află în fața mea, zâmbind în lumina zorilor. Este alb, mai mic decât Cliff, dar mai mare decât mine. Are în mână o macetă.

Se năpustește spre mine, ținând maceta în laterală. Mă trag în spate, cad din nou și aterizez sprijinită de rucsac, apoi Cliff ajunge lângă mine și mă ridică dintr-o mișcare. Capul mi se smucește suficient de tare pentru ca nervii optici să fie atinși.

O energie furioasă mă cuprinde. Lupt. Lovesc. Zgârii. Mușc. Vreau să-l omor pe acest om. Aud țipete și înțeleg vag că este vocea mea, apoi Cliff pășește în spate clătinându-se. Simt gust de sânge – al meu, al lui, nu știu, niște stropi cu gust de cupru în gură. Mâna dreaptă îmi zvâcnește și nu-mi pot desclești pumnul.

Cliff este îndoit de mijloc, iar nasul îi sângerează. N-am nevoie s-o văd ca să știu că în ochii lui e ură. Cel care nu este Cooper privește legănându-și alene maceta.

— Să te fut, Harry! îi spune Cliff. Ce stai acolo și nu faci nimic?

— E nebună, zice Harry. Eu nu mă apropii de ea.

Nu văd nimic roșu pe lama macetei, dar asta nu înseamnă că nu există. Trebuie să ajung la Brennan, trebuie să mă asigur că e teafăr. Este undeva după colț. Cliff și Harry sunt între noi.

— Ce i-ai făcut? întreb eu oprindu-mă.

— Puștiul e-n regulă, spune Harry.

Maceta continuă să se legene.

Cliff își îndreaptă trupul și își ridică o mână la nasul care sângerează. Văd că și mâna îi sângerează. Semnificația extinsă a gustului metalic din gură îmi face stomacul să se întoarcă pe dos. Sunt descalificată. Probabil că sunt. Nu doar că l-am lovit pe acest om, dar l-am și mușcat. Suficient de tare pentru a-i da sângele.

Cliff pășește spre mine.

— Uite ce e, zice el. Am înțeles. Ai trecut prin multe. Cu toții am trecut.

De ce ei nu-l opresc? De ce nu mă opresc pe mine?

Stau în continuare aplecată și gata să atac în timp ce Cliff face încă un pas. Acum, îmi dau seama că o mare parte din sângele pe care îl am în gură provine de la o tăietură din interiorul buzei pe care o simt umflându-se și zvâcnind.

Am încălcat o regulă, și nimic nu s-a schimbat.

Poate că ei fac o excepție. Dacă apare o situație specială, ca atunci când Heather l-a lovit pe Randy, nu există consecințe? A fost provocată și iertată. Și eu sunt iertată. Deoarece un conflict dă bine la televizor, iar lor nu le pasă decât de asta.

Un conflict… și ceva neașteptat.

— E-n regulă, spun eu. O să merg cu voi.

Cliff se oprește și se uită la Harry. Este clar că ei nu iau de bună supunerea mea bruscă. N-ar trebui s-o creadă, dar eu am nevoie ca ei s-o facă.

— Cred că mi-am rupt mâna, rostesc eu și îmi îngădui să simt durerea.

Îngădui frustrării să iasă la suprafață. Încep să tremur și mă gândesc la soțul meu. La cât de mult vreau să fiu acasă, la cât de departe am ajuns, la tot ce am văzut și am făcut. Mă gândesc la căsuța albastră, la mesajul care mi-a fost lăsat acolo. Apelez la cele mai simple unelte pe care le am la dispoziție – lacrimile. Le simt prelingându-mi-se pe față, le simt gustul sărat.

Cliff se relaxează imediat. Întinde mâinile, un gest menit să mă liniștească.

— Vreau să-mi văd prietenul, rostesc eu.

— Pe aici, spune Harry.

Se îndreaptă către colțul clădirii, către geamul spart. Maceta i se leagănă domol pe lângă trup. Cliff mă ia de braț. Îi văd tăietura de pe față, umflătura care deja se formează la colțul gurii, sângele care îi curge pe palmă și încheietură. Mă ține aproape de el, dar nu strâns, nu ca și cum aș fi o amenințare. Sunt obișnuită să fiu considerată inofensivă, însă asta pentru că de obicei nu fac rău nimănui. Oare crede că faptul de a mă fi luptat cu el a fost o ultimă răbufnire de furie feminină acum risipită? Oare asta vrea să creadă?

Asta îmi convine.

Îmi șterg fața cu mâneca în timp ce el mă conduce pe după clădire.

Brennan este întins pe jos, cu fața în sus. Rucsacul zebrat i se zărește pe umăr. Nu văd sânge, dar, fiindcă are hanoracul roșu și pielea neagră, ochii mei cu vederea slabă ar putea să nu deslușească o rană. Mă desprind din strânsoarea lui Cliff. Îngenunchez și pun o mână pe pieptul lui Brennan – îl simt solid, respirând. Firește că respiră. Doar se preface. Știu cum va continua scena asta – el va deschide ochii în cel mai dramatic moment. Tot ce trebuie să fac este să creez acel moment.

Văd o licărire de portocaliu și argintiu sub fereastră.

Harry îl înghiontește pe Brennan în picior cu gheata.

— N-a vrut să se potolească, spune el. N-am știut ce altceva să fac.

— Nu plec nicăieri fără el, rostesc eu.

Cliff dă din cap spre Harry, care își agață maceta de curea și îl ridică pe Brennan pe umăr.

— Este greu pentru un ticălos atât de sfrijit, zice Harry.

Țâșnesc de lângă Cliff și înșfac țeava ruginită de sub geam. Înainte ca vreunul dintre cei doi bărbați să poată reacționa, lovesc genunchiul stâng al lui Harry. Mă aștept pe jumătate ca țeava să se îndoaie precum cauciucul, însă impactul este dur, iar eu îl simt în brațe și în umeri. Harry țipă și se prăbușește scăpându-l pe Brennan, care, contrar așteptărilor mele, nu face nimic pentru a-și atenua căderea. Este inert.

— Rahat! rostesc eu.

Harry își scoate maceta de la curea, iar eu i-o smulg din mână cu o lovitură de țeavă. Lama macetei zornăie pe asfalt. Am impresia că-l aud pe Brennan gemând, dar nu sunt sigură, apoi îl văd pe Cliff năpustindu-se spre mine. Dau să sar într-o parte, dar e prea târziu. Mâinile lui mă înșfacă de talie și mă trântesc. Scap țeava când bărbia mi se lovește de asfalt, dinții îmi clănțănesc și văd scântei. Ametită, simt cum sunt întoarsă pe spate, iar rucsacul ajunge sub mine. Privirea îmi este împăienjenită, dar îl văd pe Cliff deasupra mea, încruntându-se. Mâinile și picioarele îmi sunt țintuite sub el. Antebrațul său îmi apasă pieptul, gâtul, ținându-mă jos.

Aș fi putut fugi mai devreme. Fără Brennan. Ar fi trebuit. De ce n-am făcut-o?

Cliff mârâie amenințări care nu înseamnă nimic. O să-mi facă asta și aia. Durere stivuită peste înjosire. Buzele i se mișcă cu o lentoare fascinată printre blondele fire însângerate ale bărbii. Tot restul s-a întâmplat repede, dar acest moment durează. Îmi dau seama că mă va ucide. Toată lumea are un punct în care cedează, iar eu l-am găsit pe al acestui om. Văd asta în ochii lui prea apropiați de ai mei. Căprui. Hazel{36}. O culoare, un nume pe care l-am încercuit într-o carte cu o viață în urmă, glumind despre costumarea unei fiice cu ocazia Halloween-ului. Primul joc de cuvinte legat de copil. Vreau să mă lupt, dar mușchii mei nu răspund. Parcă trezită pe jumătate dintr-un vis, sunt conștientă de ce se află în jurul meu, văd, înțeleg, dar nu mă pot mișca. Poate că acea cădere m-a paralizat. Poate că lucrul cel mai bun pentru mine este mă sfârșesc aici, acum.

Mă uit în altă parte. Nu vreau ca acest străin furios să fie ultimul lucru pe care îl văd. Mă uit spre copacii firavi aflați în spatele tomberonului lângă care am găsit țeava prima dată.

Faptul că am vederea slabă mă ajută să pretind că imaginea este

frumoasă. Clipesc, pleoapele îmi coboară extrem de încet, sunt atât de grele, încât doar pe ele le simt. Iar apoi, îmi pun o dorință. Îmi doresc ca producătorul să apară alergând dintre acei copaci firavi, îndreptându-se spre noi. Sau Cooper sau Emery, sau Cangurul-pitic, sau chiar unul dintre acei stagiari grăbiți. Oricine atâta vreme cât este real și strigă la Cliff să se oprească. Aceasta este dorința mea și, ca toate dorințele pe care merită să ți le pui, știu că e imposibil să se îndeplinească.

„Asta nu face parte din emisiune".

Nimic din toate astea nu face parte din emisiune.

Nimic nu mai face parte din emisiune, de mult timp.

Ceva din mine se eliberează, o relaxare aproape plăcută. Nu mai trebuie să explic nimic. Am luptat. Am luptat și m-am străduit, și am rezistat – și am dat greș. Există o pace în asta, în faptul că am făcut tot posibilul, în faptul că am dat greș fără să fie vina mea.

Cel puțin, n-am abandonat.

Un sunet umed, un mormăit. Fără să vreau, ochii mi se îndreaptă spre Cliff. Două abisuri căprui care privesc prin mine. Îl simt deasupra mea, dar greutatea lui este altfel acum – gravitația este singura forță care se manifestă. Gura lui Cliff se mișcă, icnește. Iar apoi, el se prăbușește, bărbia lui lovindu-mi fruntea. Barba însângerată îmi acoperă ochii. Probabil că ar trebui să țip, dar nu simt decât confuzie. Nu înțeleg cum de el este mort, și nu eu.

„O stratagemă, gândesc eu. Emisiunea, totul face parte din…"

Dar distanțarea și durerea din ochii căprui ai lui Cliff n-ar putea fi simulate de nimeni.

Însă ochelarii mei sunt sparți, iar eu…

Ai *văzut*!

Închid ochii. Simt părul aspru atingându-mi pleoapele, simt trupul lui zdrobindu-mă. Îl văd pe Brennan căzând inert pe asfalt. Simt țeava lovind genunchiul lui Harry, zdrobindu-i-l. Un cârcel îmi cuprinde inima, gâtul, în timp ce realizez semnificația acestor lucruri, și închid ochii și mai strâns pentru că asta-i tot ce pot face, însă nu-i destul, nimic nu-i destul, știu asta.

Trăiesc, iar lumea este exact așa cum pare.

Nu pot respira. Nu vreau să respir. Trebuie să respir.

De *când*? Când s-a schimbat totul?

Deasupra mea, Brennan icnește în vreme ce încearcă să-l tragă pe Cliff de pe mine. Strigă ceea ce crede că este numele meu. Bărbia mortului alunecă de pe fața mea și se *lovește* de asfalt.

„Un manechin", gândesc disperată, dar sunt captivă sub ceva mult mai greu decât bărbatul de pe pieptul meu.

— Mae! aud eu. Mae, ești teafără?

Bolovanul era din polistiren expandat.

Sângele era artificial.

Căsuța era albastră.

Chiar era?

Da, căsuța era albastră. Atât de mult albastru – baloanele și păturile, și ambalajele cadourilor. *Lumina* era albastră, totul era albastru.

Pe sub pleoapele mele izbucnesc scântei. Văd o lumină roșie pe la marginea lor.

Draperiile erau roșii.

Pe masă era o vază portocalie – am pus crenguțe în ea.

Nu pot închide ochii suficient de strâns. Văd vopsea maro, o bordură roșie.

L-am ucis.

Un bebeluș care tușea și plângea captiv în brațele mamei moarte. O casă care nu era albastră, așa cum vreau eu să-mi amintesc. L-am văzut și m-am panicat. Am fugit. L-am lăsat să moară.

— Mae, aud eu o voce îndepărtată răsunându-mi chiar în ureche.

N-am știut. De unde să fi știut?

— Mae, ești teafără?

O veșnicie fără sfârșit. Obraji roz marmorați, ochi uscați, o adâncitură în craniu, care pulsa ușor. Nu era niciun sunet mecanic în plânsetele lui, era *nevoia.* Am lăsat pătura să cadă și mi-am spus că totul era o minciună, însă minciuna a fost a mea. Am știut.

— Mae!

Deschid ochii. Chipul lui Brennan este la câțiva centimetri de ai mei și îi simt mâna atingându-mi umărul. Mă uit dincolo de el și văd maceta ieșind din spinarea lui Cliff. Spatele meu este rece. Zac într-o baltă formată de sângele care se răcește rapid al bărbatului mort.

— L-am ucis, rostesc eu.

Vocea îmi este un suspin, dar nu simt lacrimile. Simt sângele rece pe spinarea mea, uscăciunea gurii, zvâcnetele din frunte. Căldura și apăsarea mâinii lui Brennan. Mă uit din nou la chipul lui Brennan. Este slab, dar nu prelung. Obrajii vor să fie rotunzi. Nu se zărește nici măcar perspectiva tuleielor. Acesta nu este chipul unui adolescent, ci al unui copil – el este copil. Un copil care mi-a salvat viața înfigând o macetă lungă de treizeci de centimetri în spinarea unui adult.

— Te poți mișca? întreabă el.

Cum de nu mi-am dat seama cât de tânăr este?

— Mae! Te poți mișca?

Sunt ametită și copleșită de durere, iar mușchii îmi sunt înțepeniți și se opun, dar constat că îi pot controla. Încuviințez din cap. Brennan mă ajută să mă ridic. Hainele îmi sunt lipicioase, năclăite cu sânge. Simt mirosul de moarte recentă.

Aud un scâncet slab, un geamăt jalnic și observ să degetele lui Cliff se mișcă. Bărbatul cu maceta înfiptă în spate nu e mort. Un damf de

fecale îmi ajunge la nas. Nu simt miros de *moarte,* ci de *agonie.*

Mâna lui Brennan este pe brațul meu. Tremură. Bănuiesc că amândoi tremurăm.

Din spatele nostru se aude un scrâșnet. Mă răsucesc nesigură pe picioare, luându-l și pe Brennan după mine.

Harry se târăște spre noi trăgându-și piciorul pe care i l-am zdrobit. Am senzația că un craniu de coiot se transformă într-o peșteră și aproape că mă prăbușesc, dar băiatul e acolo, iar eu reușesc să mă țin pe picioare.

Brennan rostește încet:

— Mae, trebuie să plecăm de-aici!

Vocea lui Harry este o bolboroseală amenințătoare și îndurerată, iar la picioarele noastre, gemetele lui Cliff devin mai puternice, și capul i se răsucește dintr-o parte în alta. Este un câine sălbatic mutilat într-o capcană care n-a funcționat bine. Este un coiot, iar eu încă îl lovesc.

Harry țipă. Îi aud lacrimile pentru fratele lui. Se târăște încet spre noi, o încețoșare neregulată, care pulsează.

— Mae!

Brațul lui Brennan îmi cuprinde talia, iar eu îi îngădui pentru că mă simt cumplit de nesigură pe picioare.

— Stop! urlă Harry.

Ne oprim la auzul acelui cuvânt care cândva însemna ceva, însemna totul. Îmi doresc ca Harry să se ridice sprinten, să apuce mâna lui Cliff și să-l ajute să se scoale, iar amândoi să facă o plecăciune și să spună: „Ți-am făcut-o!”

Cât de tare îmi doresc asta!

Dar niciunul dintre frați nu se poate ridica, iar Harry nu pare a ști ce să spună – poate că n-a crezut că ne vom opri. Se holbează pur și simplu la noi, iar gânduri legate de emisiune îmi apar în minte, deși știu că sunt false, iar plânsetul unui bebeluș îmi răsună în cap.

Harry continuă să se uite la noi – sau poate la fratele lui, nu-i văd ochii –, iar eu aud răsuflarea hârâită a lui Cliff în vreme ce trupul lui se luptă pentru ultimele secunde ale existenței sale în ciuda durerii, în ciuda sfârșitului inevitabil. Agățându-se de o viață inutilă, așa cum are corpul omenesc obiceiul să facă.

Ascultându-i horcăiala, înțelegerea mă izbește ca un pumnal în inimă.

Soțul meu!

Dacă? Atunci.

Concluzia acestui puzzle logic este inevitabilă.

Harry s-a ridicat în genunchiul teafăr. Se ține de un cărucior și se ridică. Ridicarea lui pare înscenată, la fel și felul în care lumina se înalță în spatele lui, iar eu vreau să fie așa. Cerul este atât de strălucitor. Caut o dronă. Apoi, înțelegerea se impune rapidă și

zdrobitoare, iar Brennan mă trage insistent de braț, făcând un pas. Nu mă pot gândi decât că poate greșesc din nou, pentru că vreau să greșesc, și devin confuză, și nu știu în care amintiri să mă încred. Caut ceva concret, iar gândurile mi se opresc asupra oalei cu tocană de linte. Eu am făcut-o, *știu* că am făcut-o, este înăuntru, iar preț de o clipă, existența acelei oale pe jumătate pline e singurul lucru din memoria mea recentă despre care știu că este adevărat.

În mod absurd, mă pomenesc dorind să le ofer tocana de linte lui Harry și Cliff, de parcă, împărțind cu ei acest unic lucru adevărat, aș putea să fac lumea din nou așa cum era și să mă teleportez acasă. Aș fi acolo cu soțul meu, iar el ar trăi, și eu aș fi cea care am fost, iar ultima lună ar deveni mai puțin decât un vis – n-ar fi existat deloc. Dar Cliff începe să țipe, iar în acel țipăt e un lichid, sânge sau bilă, care bolborosește. Harry face un pas spre noi, apoi cade din nou, lângă fratele lui. Gâtul îmi este paralizat, n-am nimic de oferit, iar Brennan preia conducerea. Ne întoarcem cu spatele la frații răniți și amândoi pornim șchiopătând spre drum, în singura direcție în care știu să merg.

În beznă – după o săptămână. Reacții?

De ce au făcut-o pe ea să ia portofelul? Asta a fost o tâmpenie. Recunosc că nu prea mi-a plăcut la început, dar acum e oficial: Nu… pot… renunța… să… mă… uit!

Postat cu 29 de zile în urmă, de LongLiveCaptainTightPants
301 comentarii

cele mai importante comentarii
sortate după: cele mai vechi

[-] HeftyTurtle, 29 de zile în urmă

Se petrec lucruri interesante, trebuie să le recunosc măcar acest merit. Săptămâna viitoare, aș vrea să văd că i se acordă mai multă atenție profesoarei de științe. Cred că ea este surpriza emisiunii.

> [-] HandsomeDannyBoy, 29 de zile în urmă
>
> De acord. Fac pariu că o să fie unul dintre primii trei finaliști. Popa o să-i întreacă pe toți.

[-] MachOneMama, 29 de zile în urmă

Cum scapă basma curată cu toate animalele alea moarte? Mă mir că PETA{37} n-a luat cu asalt postul de televiziune.

> [-] BaldingCamel, 29 de zile în urmă
>
> Sunt sigur că au toate permisele necesare.
>
> [-] CoriolisAffect, 29 de zile în urmă
>
> Poate că le au. Doar nu ne arată totul. I-am tot trimis SMS-uri prietenului care lucrează acolo, dar el îmi răspunde întruna „clauză de confidențialitate”. Jalnic.

[-] Coriander522, 29 de zile în urmă

A fost foarte bună pentru o vineri în care am stat acasă din cauza unui început de răceală. După ce o să mă simt mai bine, nu știu dacă o s-o urmăresc sau o să-mi văd de ale mele.

…

20

Exorcistul, Domnișoara Biologie, Inginerul și Bancherul se târăsc în tabără mult după căderea întunericului, abia mișcându-se din cauza epuizării. Au eșuat atât de lamentabil la ultima Provocare, că au trebuit să fie culeși cu o dubă și aduși la ceilalți. Plimbarea lor motorizată va fi tăiată, însă nu și eșecul lor. Dacă al patrulea episod din *În beznă* s-ar fi difuzat, ar fi început cu niște secvențe cu fictivul Eli Schuster șchiopătând prin pădure cu o cârpă însângerată legată în jurul frunții. O aducere aminte care se transformă în mister.

Toți concurenții rămași în joc sunt adunați în jurul unui foc.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu el, spune Domnișoara Biologie.

Zoo bagă un băț în foc.

— Al nostru a căzut de pe stâncă, spune ea.

Domnișoara Biologie se holbează la ea și întreabă:

— Serios?

Replica lui Zoo este clară: o privire care spune nu, nu cu adevărat, amintește-ți unde ne aflăm. O privire care nu poate fi arătată, deși editorul o iubește pe Zoo pentru ea. O iubește în ciuda epuizării care îl cuprinde în timp ce privește.

Exorcistul își leagă o coadă de veveriță la încheietură.

— O să-l găsim, spune el. Ia un capăt al cozii în dinți și strânge cu putere nodul. Vorbind cu coada în gură, adaugă: Dacă nu pe lumea asta, în cealaltă.

— Ține-ți gura! îi zice Chelnerița, dar fără patimă.

Și Exorcistul e obosit. Se preface că n-a auzit-o.

Copoiul stă singur, o siluetă întunecată, de cealaltă parte a focului. În timp ce Chelnerița începe să se vaite că o doare piciorul, Zoo se ridică și se apropie de Copoi. Se așază alături de el astfel încât genunchii lor se ating.

— Te simți bine? întreabă ea.

Copoiul își acoperă microfonul cu o mână înainte de a răspunde:

— Nu.

În noaptea aceea, concurenții rămași dorm înghesuiți într-un adăpost precar, făcut în grabă. Dimineață, se adună îngrijorați în fața gazdei.

Gazda îi întâmpină lângă stâlpul eliminaților, apoi scoate o bandană galbenă neon din buzunar și o înfige alături de cea roz, a Băiatului-majoretă. De data aceasta, cel mai surprinzător element al gestului este că le amintește că a trecut doar o noapte de când Dulgherița a abandonat. Bancherul se gândește la adăpostul solid și frumos pe care l-au construit în ultima lor tabără, apoi se uită la colecția de crengi puse alandala sub care au dormit noaptea trecută.

— Ieri, rostește gazda, a fost o zi dificilă pentru noi toți.

„Noi toți?” spune Zoo pe mutește.

— Ce știi tu? șoptește Chelnerița.

Gazda continuă:

— Dar, după cum știți, a fost prea mult pentru una dintre tovarășele voastre, care a abandonat chiar înainte de ultima Provocare. Începe să se plimbe prin fața lor, ținând în mână rucsacul Dulgheriței. Astăzi, am doar un singur obiect de dat.

Scoate din rucsac o sticlă cu apă.

Dacă ar fi văzut această filmare, editorul ar fi montat după ea secvențele cu Dulgherița pe bancheta din spate a unei mașini cu geamuri fumurii, care se îndepărta.

— Cred că a mai rămas o singură femeie care are șansa să câștige ceva, spune ea. Așa încât cred că apa mea ar trebui să ajungă la ea. Puterea fetelor și alte fleacuri de genul ăsta.

Gazda îi dă sticla cu apă lui Zoo.

— Mulțumesc, rostește ea fără a fi surprinsă în mod deosebit.

Se gândește că avea cincizeci la sută șanse să primească sticla, celelalte cincizeci la sută avându-le Inginerul. Inginerul a gândit același lucru, dar totuși i-a acordat mai multe șanse lui Zoo – șaizeci/patruzeci.

Gazda revine în mijloc.

— Ziua de astăzi promite să fie chiar mai dificilă decât cea de ieri.

Un cameraman îl întrerupe cu o tuse puternică, seacă. Toată lumea se întoarce spre el. Se află în stânga grupului și este același cameraman a cărui filmare n-a putut fi folosită. În secret, Zoo a dat porecle fiecărui cameraman, iar pe acesta, îl numește Împiedicatul.

— Scuzați-mă, spune Împiedicatul. Îmi pare rău.

Vocea îi este slabă. Tușește din nou, aplecându-se. Nu se poate opri. Producătorul se apropie de el și cei doi vorbesc încet, printre accese de tuse puternice. Gazda păstrează distanța, vizibil dezgustată. După câteva momente, cameramanul pleacă împreună cu producătorul, care îi face semn gazdei să continue.

— Bine că au din belșug, îi zice Inginerul lui Zoo, arătând cu capul spre ceilalți șase cameramani care se fâțâiau pe-acolo. Conform nomenclatorului lui Zoo: Maratonistul, Slăbănogul, Cangurul-pitic, Instalatorul, Față de Gânsac și Miros de Cafea, a cărui respirație mirosea cândva a cafea, dar asta era destul. O mică parte din echipă.

Gazda tușește pentru a le atrage atenția.

— Ziua de astăzi promite să fie chiar mai dificilă decât cea de ieri, repetă bărbatul. Haideți cu mine!

În timp ce merg, Pilotul îi spune Doctorului Negru:

— N-am primit nicio răsplată pentru că l-am găsit pe tipul ăla.

— Ai dreptate, rostește Doctorul Negru. Asta-i ciudat.

Zoo îi aude și gândește: „Răsplata voastră este că n-a trebuit să scoateți un portofel dintr-un buzunar plin de sânge. N-a trebuit să vedeți un om prăbușindu-se”. Copoiul merge alături de ea gândindu-se cât de cumplit de nepotrivit era să fi primit vreo răsplată pentru acea farsă.

Grupul ajunge în poienița de pe stânca din ziua precedentă, unde Expertul este înconjurat de zece truse marcate cu culorile fiecărui concurent. Este îmbrăcat cu aceeași cămașă de flanelă pe care a purtat-o când a apărut prima dată. Îi salută pe concurenți dând cu severitate din cap. Gazda se duce lângă el și rostește:

— Până acum, ați avut la dispoziție mijloace moderne de aprindere a focului. Acum, dacă vreți foc, va trebui să învățați să-l faceți așa cum se făcea înainte de apariția chibriturilor, înainte de – se uită semnificativ la Zoo – apariția aprinzătoarelor. Va trebui să folosiți o vrilă cu coardă.

— Mă aflu aici pentru a vă arăta cum se procedează, spune Expertul. Veniți în jurul meu și priviți cu atenție.

Îngenunchează și ia piesele vrilei sale: un arc de lemn cu coarda făcută dintr-un tendon de căprioară, o șipcă subțire și îngustă, care reprezintă baza, o vergea de grosimea degetului mare făcută dintr-un lemn mai dur, o piatră cât să încapă în palmă și o grămăjoară de iască făcută din iarbă uscată și fâșii de scoarță. În câteva secunde, fixează vergeaua în placa de bază, cu coarda arcului răsucită o dată în jurul ei și ținând placa apăsată cu piciorul pe pământ. Piatra folosită ca priză a dispărut în palma lui, cu care apucă vârful vergelei. Ținând bine vergeaua, Expertul începe să miște repede arcul în sus și în jos pe vergea, ținându-l paralel cu solul. Vergeaua începe să se rotească. Expertul accelerează frecușul. Apare un firicel subțire de fum. Pentru neinițiați, este magie. Chelnerița icnește. Până și Copoiul este impresionat – nici el n-ar fi putut să facă o treabă mai bună.

Expertul scoate vergeaua din placă, dând la iveală o crestătură arsă, pe marginile căreia se află un praf fin și negru. Taie cu cuțitul un semicerc în gaura arsă.

— Obiectivul este să obținem un tăciune, spune el.

Pune o bucată de scoarță sub placă, asamblează la loc dispozitivul și începe să frece din nou cu arcul. Apare fum, iar el freacă în continuare. Fumul se îngroașă. Expertul scoate vergeaua și dă la iveală un mic tăciune strălucitor, pe care îl răstoarnă pe iască. Ia în palme grămăjoara de iască și suflă spre mijlocul ei. O fărâmă de lumină caldă se transformă în portocaliu licăritor. Suflă din nou, iar flăcările izbucnesc.

Expertul îndepărtează flăcările de fața lui.

— Știți restul, rostește el. Lasă iasca să-i cadă din mâini și calcă pe ea pentru a stinge focul. Succes!

Gazda se apropie de el.

— Cine va aprinde primul iasca va câștiga, spune el. Start!

Concurenții se îndreaptă spre trusele lor – cu excepția Exorcistului, care, în loc să se ducă la trusa lui verde lămâie, se repede la cea roșie, a Copoiului. Înșfacă placa marcată cu roșu și o aruncă în prăpastie.

— Acum, noi, ceilalți…

Pilotul apucă brațul Exorcistului și i-l răsucește la spate. Exorcistul scâncește.

— Ce dracu'? rostește Pilotul.

— Doar am egalat șansele, amice, spune Exorcistul agitându-se pentru a diminua presiunea.

Copoiul se apropie de buza prăpastiei și privește în jos. Regretă că n-a alergat spre trusa lui. Nu a crezut că trebuie să se grăbească pentru a câștiga această Provocare.

Doctorul Negru atinge brațul Pilotului.

— Hei, calmează-te, spune el.

Pilotul se încordează, apoi se relaxează.

— Scuze, rostește el și dă drumul brațului Exorcistului. Exorcistul îi trage un pumn în stomac.

Pilotul se împleticește în spate, mai mult surprins decât simțind vreo durere.

— Nu te-am lovit în față! spune Exorcistul. Și nici în organele genitale. Bagă mâna în buzunar, scoate o coadă de veveriță și o aruncă spre Pilot. Aceasta cade fluturând lângă piciorul lui. Să vedem ce poziție fetală de apărare poți să iei tu! țipă el.

Aruncă o altă coadă de veveriță, care îl lovește pe Pilot în genunchi. Pilotul se holbează stupefiat la Exorcist.

Doctorul Negru pășește între ei.

— Hei, hei, hei! rostește el.

O coadă de veveriță îl plesnește peste piept.

Copoiul se îndepărtează de grup – o să se descurce singur. Exorcistul își dă jos rucsacul. Se lasă pe vine și scoate alte câteva cozi de veveriță.

Doctorul Negru se uită la gazdă, cerându-i ajutorul.

— Sunt sigur că puteți rezolva asta și singuri, spune gazda. O coadă vâjâie pe lângă urechea Doctorului Negru.

— De ce nu iei bucata lui de lemn? strigă Domnișoara Biologie către Copoi, de lângă trusa ei portocalie.

Copoiul a găsit o bucată de lemn. Își scoate cuțitul.

— Își face alta! țipă Exorcistul.

Aruncă o coadă spre Copoi. Aceasta cade la vreo șase metri în fața lui.

— Simțiți miros de fum? întreabă Pilotul.

Toți cei implicați în conflict se răsucesc și văd un fum gros ieșind

din placa în dungi vișinii și maro a Inginerului. Inginerul are un talent natural și le-a luat-o mult înainte celor care au decis să-și vadă de treabă, în loc să se implice în spectacolul Exorcistului. Zoo nici măcar n-a apucat să-și facă vergeaua bleu să se răsucească, aceasta tot scăpând din coarda arcului. Chelnerița încearcă să-și facă vergeaua să stea dreaptă fără să fi petrecut coarda arcului pe după ea. Domnișoara Biologie n-o poate face pe a ei să se învârtă. Bancherul mișcă arcul, dar, în loc de fum, nu scoate decât un scârțâit strident.

Exorcistul se repede spre trusa lui verde lămâie, iar Pilotul se îndreptă spre cea bleumarin. Doctorul Negru se duce la cea galbenă mușchi. Piciorul lui calcă greșit pe o piatră. Cade și aterizează cu toată greutatea pe mâna dreaptă. Aude plesnitura unui ligament rupt. Se ridică în genunchi ținându-și încheietura lipită de trup. Încheietura se umflă deja, sângele care se adună acolo apăsându-i cu furie pielea.

Pilotul vine lângă el.

— Doctore? Ești teafăr? întreabă el.

— Ai nevoie de un medic? întrebă gazda.

— Sunt în regulă, își liniștește Doctorul Negru prietenul, dar apoi întâlnește privirea gazdei și încuviințează din cap. Am nevoie de un medic, te rog.

Un stagiar îl conduce prin pădure. Pilotul îl privește dispărând printre copaci, apoi se întoarce fără niciun chef la trusa lui. Știe că a pierdut prea mult timp pentru a mai avea vreo șansă să câștige această provocare.

Inginerul termină de tăiat scobitura și înfășoară din nou coarda în jurul vergelei. Noua placă a Copoiului este aproape gata, dar e prea târziu. Până să înceapă să frece cu arcul, Inginerul a obținut un tăciune. Există un moment de tensiune când Inginerul răstoarnă tăciunele peste iască și suflă, dar grămăjoara se aprinde, iar gazda strigă:

— Avem un câștigător!

Inginerul pune cu grijă pe pământ iasca aprinsă. Zâmbește timid, dar mândru.

— Trebuie s-o sting? întreabă el.

Copoiul își lasă baltă trusa și se îndreaptă spre Exorcist.

Exorcistul stă pe pământ, cu picioarele încrucișate, cu vergeaua într-o mână și cu arcul în cealaltă.

— Hei, eu…

Copoiul îl înșfacă de jachetă și îl saltă în picioare. Vergeaua și arcul Exorcistului zornăie pe jos.

— Ai impresia că ești de temut, rostește Copoiul. Chipul lui e la câțiva centimetri de al Exorcistului, iar ochii îi sunt îngustați, în vreme de ai Exorcistului sunt lărgiți. Dar te înșeli. Încă o cascadorie de genul ăsta, și o să am grijă să ajungi să le invidiezi pe veverițele a

căror blană o jupoi. Ai priceput?

— Sfinte, Dumnezeule! șoptește Chelnerița, pe chipul ei șocul amestecându-se cu încântarea în vreme ce Exorcistul încuviințează din cap rapid și încontinuu.

Gazda se apropie nesigură – Copoiul a fost atât de calm, încât el nu s-a așteptat deloc la o confruntare reală. După cum nu s-a așteptat nici Exorcistul, nici chiar când l-a văzut venind direct spre el. Singura care înțelege că asta n-are legătură cu Exorcistul este Zoo. Ar vrea să-l ia pe Copoi de braț, să-l ducă de-acolo, să-i spună că totul e-n regulă, că este doar un joc. Să-i amintească motivul pentru care se află aici. Dar se teme cum ar putea părea dacă ar interveni, cum s-ar putea interpreta, așa că renunță.

Copoiul îi dă drumul Exorcistului, dar rămâne neclintit și ațintindu-l cu aceeași privire de oțel până când Exorcistul cedează și face un pas înapoi. În timp ce Exorcistul începe să bolborosească niște scuze, Copoiul se răsucește și se întoarce la locul lui. O tăcere mirată se așterne în poieniță.

Grămăjoara de iască a Inginerului i-a ars la picioare. Gazda încearcă să recapete controlul bătându-l pe spate.

— Este vremea să-ți primești răsplata! rostește el.

Concurenții se apropie. Exorcistul sosește ultimul și stă cât mai departe de Copoi.

Între timp, în altă parte, Doctorul Negru îi spune paramedicului:

— Am simțit cum s-a rupt. Schimbă o privire cu paramedicul, amândoi știind ce însemna asta. Următoarea privire a Doctorului Negru este îndreptată spre aparatul de filmat, iar el rostește doar cu o urmă de amărăciune: *Ad tenebras dedi.*

Gazda îi spune Inginerului:

— Mai întâi, trebuie să alegi persoana cu care vei împărți avantajul de care vei avea parte.

Repede și cu hotărâre, Inginerul o numește pe Zoo. Ea se apropie de el.

Gazda scoate din geantă două pungi de plastic pline cu paste uscate.

Zoo decide să pretindă că nu s-a întâmplat nimic neobișnuit, să joace rolul în care a fost distribuită, la punga de o jumătate de kilogram cu penne și zâmbește până o dor maxilarele.

— Paste, rostește ea încercând din răsputeri să se revanșeze pentru izbucnirea din seara precedentă. Mulțumesc!

Inginerul este încântat de reacția ei și de propria pungă cu penne.

— Și, continuă gazda, fiecare dintre voi doi poate lua un obiect de la oricare dintre ceilalți concurenți.

Chelnerița geme, Domnișoara Biologie se strâmbă, iar Pilotului nu-i pasă, încă se gândește la Doctorul Negru.

— Dar, înainte de a face asta, aflați că următoarea etapă a

competiției este o Provocare Individuală de durată. Începând din seara aceasta, fiecare dintre voi vă fi complet pe cont propriu.

„Era și timpul”, gândește Zoo. Copoiul privește în pământ, gândind același lucru. Cei mai mulți dintre ceilalți mormăie.

Inginerul alege primul, luând pătura termică a Copoiului.

— Scuză-mă, omule, rostește el.

Inginerul este friguros – chiar și acum îi este răcoare, deși după-amiaza este călduroasă.

— Poți să iei orice în afară de pătura termică, îi spune gazda lui Zoo.

Zoo se gândește la pastele ei și la cum să le gătească. Sticlele ei de plastic se vor topi dacă le pune pe foc. Chiar și dacă încearcă să le pună pe pietre fierbinți, probabil că nu va face decât să le strice.

— O să iau una dintre cănile metalice, îi zice ea Chelneriței.

Nu-i pare rău, nu-și cere scuze. La urma urmelor, Chelnerița are două.

Un stagiar apare grăbit din pădure, aducând un rucsac și parul în care sunt înfipte bandanele roz și galbenă. Înfige parul lângă gazdă și îi șoptește ceva la ureche.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă Pilotul întorcând repede capul spre pădure. Unde-i doctorul?

— Doctorul a plecat, spune gazda.

Asta-i tot ce știe, dar o zice de parcă ar ascunde ceva, iar Pilotul simte nevoia să-i tragă un pumn în față. Gazda scoate bandana galbenă mustar a Doctorului Negru și o înfige în par.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Pilotul din nou.

Gazda îl ignoră, îndepărtându-se pentru a discuta cu producătorul de pe teren. Când se întoarce, vorbește de parcă n-ar fi plecat.

— Datorită modului în care a fost gândită următoarea Provocare, vom distribui acum proviziile lui. Scoate din rucsac două sticle cu apă și pastilele de purificat apa. Mă îndoiesc că va fi cineva surprins în privința celui care va primi astea, îi dă pastilele și o sticlă Pilotului. Iar aceasta… îi dă cealaltă sticlă Bancherului, care s-a purtat frumos când Doctorul Negru și-a rănit mâna. Însă avem totuși o surpriză. Cu un gest teatral, scoate din rucsac punga de gunoi șifonată pe care Doctorul Negru a primit-o de la Băiatul-majoretă. Asta ajunge la… Se uită la concurenți, apoi își răsucește brusc capul spre Zoo: Tine.

— Cum? se miră Zoo.

A discutat de câteva ori cu Doctorul Negru, dar n-a fost nimic memorabil. Acest cadou, oricât de mic, reprezintă un mister pentru ea.

Chelnerița privește încruntată. Dacă acest episod ar fi fost editat, dacă ar fi fost difuzat, s-ar fi trecut de la chipul ei posomorât la Doctorul Negru.

— Sper ca Ethan să câștige, spune el. Stă pe un buștean, iar mâna îi

este susținută de o eșarfă. Dați-i lui pastilele și o sticlă de apă. Iar lui Elliot, cealaltă sticlă. Închide ochii un moment, fiind clar că mâna îl doare. Iar punga? Dați-i-o acelei femei, cea blondă cu ochii verzi, care se străduiește atât de tare. Este aici dintr-un motiv bun.

Acestea fiind zise, paramedicul îl ajută să se ridice și îl conduce pe cărare la vale. După câteva clipe, cameramanul se întoarce, iar paramedicul își ia mâna de pe brațul Doctorului Negru.

Gazda îi dă fiecăruia dintre concurenți o hartă marcată.

— Aceste hărți vă vor duce la „casele" unde vă veți petrece noaptea. Mâine-dimineață, veți primi noi instrucțiuni. De-a lungul acestei Provocări Individuale, noi provizii vă vor fi puse la dispoziție, dar nu întotdeauna vor fi evidente. Așa că fiți atenți și nu uitați care este culoarea voastră – sau veți muri de foame.

— Cât va dura această Provocare? întreabă Fermierul.

— Veți ști când se va sfârși.

— Ce vom mânca? întreabă Chelnerița.

Orezul aproape că i s-a terminat. Privirea ei se îndreaptă acuzatoare spre Pilot.

— După cum am spus, fiți atenți sau veți muri de foame. Gazdei îi place această replică. În noaptea asta, va dormi la un hotel, iar în timp ce se va pregăti de culcare, o va repeta pe diverse tonuri și însoțită de diverse gesturi. Succes! rostește el, apoi se îndepărtează câțiva pași, doar cât să iasă din cadru.

Copoiul își orientează harta și busola, apoi întoarce capul spre grup. O privește pe Zoo în ochi și rostește pe mutește: „Poți face asta!" Apoi, pornește spre primul reper indicat pe hartă: nu lac mic aflat la circa un kilometru spre nord. Nu-l deranjează pierderea păturii termice, n-a folosit-o nici măcar o dată.

În vreme ce Inginerul și Zoo își pun în rucsacuri noile provizii, Fermierul, Pilotul, Domnișoara Biologie și Bancherul pornesc pe drumuri diferite. Chelnerița se uită la harta ei și își mușcă buza – fără să fie conștientă. Este îngrozită. Exorcistul vede. Încă este și el puțin tulburat și pentru prima dată i se adresează cu blândețe:

— O să te descurci, spune el.

— Știu, se răstește ea.

Furia Exorcistului izbucnește.

— Sau poate că nu. Poate că vei muri de foame sau poate că vei cădea într-o groapă. În oricare dintre variante, nu-i nicio pagubă.

Pufnește uitându-se la ea, apoi pornește pe cărare către locul unde grupul și-a petrecut noaptea.

Inginerul se oprește lângă Chelneriță înainte de a-l urma pe Exorcist pe potecă.

— Succes! rostește el.

Chelneriță răspunde la zâmbetul lui sincer și trage adânc aer în

piept.

— Poți face asta! își spune ea.

Zoo o privește îndepărtându-se, apoi pornește spre est prin pădure, conform indicațiilor de pe harta ei.

Concurenții ajung la taberele lor – petice de pământ în pădure sau pe câmp marcate de câte o vrilă cu coardă în culorile fiecăruia – și își ridică adăposturi oferind diverse grade de confort. Zoo dă la o parte vrila, își folosește aprinzătorul și mănâncă paste simple.

— E plăcut să fiu singură, spune ea.

Inginerul reușește să producă alt tăciune, așa că mănâncă și el ceva cald, însă își pregătește mâncarea într-o groapă tapetată cu frunze.

— Nu contează, atâta timp cât funcționează, rostește el.

Își pune pătura termică pe umeri în timp ce mănâncă.

Curând, începe să tremure oricum.

Chelneriță își face un adăpost sumar și își alungă teama concentrându-se asupra valului de greață din stomacul altminteri gol.

— Mor de foame, spune ea, deși știe că nu e așa.

Exorcistul scoate niște larve dintr-un buștean putred, apoi le mestecă și le înghite cu un aer foarte teribilist. Domnișoara Biologie se gândește la partenera de acasă și mănâncă niște mentă pe care a găsit-o lângă tabăra ei. Fermierul își scoate ghetele și rotește un pinten în vreme ce își întinde degetele. Bancherul își trece o mână prin părul transpirat, apoi face un mic foc.

— Mi-au mai rămas doar nouă chibrituri, rostește el.

Două dintre taberele individuale sunt diferite. Când ajunge la destinație, Pilotul găsește un cort albastru-închis, iar Copoiul, unul roșu. Niciunul dintre bărbați nu-și dă seama că este răsplata lor pentru că și-au găsit la timp excursionistul rătăcit, cu o zi în urmă. Presupun că și ceilalți au primit corturi. Copoiul intră în cort fără să comenteze, se întinde pe jos și închide ochii. Pilotul se oprește pentru câteva clipe în fața cortului, spumegând în tăcere. Vrea să se întoarcă și să-l caute pe Doctorul Negru. Dar aceasta nu e o zonă de război, nici măcar de exerciții, iar a-i lăsa pe alții în urmă este esențial în orice competiție.

— Ce părere ai de…? începe cameramanul lui, dar Pilotul rostește cu asprime:

— Nu!

La câteva sute de metri distanță, un stagiar strânge un cort galben.

21

El trăiește! Trebuie să trăiască. Eu trăiesc, Brennan trăiește. Frații ale căror țipete se aud în urma noastră au supraviețuit și ei. Probabil că și alții au supraviețuit. Soțul meu ar putea fi unul dintre ei. Ar *putea* fi.

— Mae? șoptește Brennan. Șontâcăim pe drum, mergând prea repede și nu suficient de repede. A trebuit s-o fac. Nu?

Văd șiroaiele deja familiare care îi curg pe obraji. Mă gândesc la maceta înfiptă în spinarea omului.

— A trebuit s-o faci, șoptesc și eu.

Dar eu n-a trebuit s-o fac. N-a trebuit să mă înscriu la concurs. N-a trebuit să plec. Nimic din toate astea n-a fost necesar.

— Câți ani ai? îl întreb pe Brennan.

Maxilarele îmi tremură – este dureros să vorbesc, să gândesc, să respir, să exist.

— Treisprezece, răspunde el.

Lumea se zguduie, iar în clipa următoare, el este în brațele mele, iar eu nu pot să-i spun decât:

— Iartă-mă!

I-o spun lui, soțului meu și copilului pe care l-am lăsat să moară în căsuța marcată cu albastru. A fost albastru. Știu că a fost. Nu a fost numai albastru, dar au fost lucruri albastre. Au fost!

Obraji roz. Brațe marmorate.

— Tot ce mi-ai zis despre boală a fost adevărat? întreb eu.

Brennan încuviințează din cap în brațele mele și își trage nasul. Părul lui îmi atinge rana deschisă care zvâcnește pe bărbia mea.

Închid ochii și mă gândesc la soțul meu, care a trecut singur prin tot ce-a fost. Făcându-și griji, întrebându-se, apoi poate simțind o usturime în gât sau o bolboroseală în stomac. Letargia ca plumbul doborându-l. „Iartă-mă!” rostesc eu din nou, în gând, dar din toată inima. „Iartă-mă că am dat de înțeles că viața cu tine nu este suficientă. Iartă-mă că am plecat. Chiar dacă… chiar dacă nenorocirea asta tot s-ar fi întâmplat, măcar am fi fost împreună”.

Dacă poveștile pe care mi le-a spus Brennan sunt adevărate, atunci șansele ca un om să supraviețuiască sunt infinitezimale. Iar ca și eu, și soțul meu să fim imuni este atât de improbabil statistic, încât e aproape imposibil. Știu ce mă așteaptă acasă, dar tot implor: „te rog” și „poate”. Cel mai mic „poate” de pe lumea asta, dar știu că, dacă nu mă duc, voi continua să mă întreb tot timpul cât voi mai exista pe acest Pământ înfiorător, de pe care omenirea a fost ștearsă.

Un gând nepoftit: reclama la un produs de curățat, care prezintă o imagine la microscop înainte și după – ucide 99,9 la sută din bacterii.

Cei câțiva luptători prezentați în imaginea de după, doar din motive juridice, suntem noi, eu și Brennan. Reziduuri. Din câte a spus el, au trecut doar câteva zile până când toți cei din biserică au murit, cu excepția lui. Zicea că au fost cel puțin o sută de oameni. Extrapolând, se ajunge la milioane. Când a început, chiar când noi am început Provocarea Individuală? Cândva între acel moment și acela când am găsit căsuța, după patru sau cinci zile. Un interval atât de scurt!

Îmi amintesc de cameramanul care a plecat după Provocarea cu excursioniștii, fiind prea bolnav ca să mai poată lucra, apoi, brusc, înțeleg de ce Cangurul-pitic n-a mai apărut în dimineața acelei Provocări Individuale. Iar eu m-am simțit ușurată. Am fost *recunoscătoare*.

Pe cel care a plecat, l-am poreclit Împiedicatul. Altceva n-am găsit?!

Mă cuprinde o cumplită repulsie față de mine.

Oare a supraviețuit vreunul dintre ei? Cooper? Heather sau Julio? Randy sau Ethan, sau Sofia, sau Elliot? Inginerul tânăr și de treabă al cărui nume nu mi-l amintesc? Vreau să-mi amintesc numele lui, dar nu pot.

Brennan se cutremură în brațele mele, iar eu mă simt străbătută de o surprindere îndurerată – am crezut că este cameraman. Am crezut că…

— Îmi pare rău de mama ta, rostesc eu.

Simt pielea lipicioasă a bărbiei mele usturându-mă și rupându-se când băiatul se desprinde de mine.

— De ce te-ai purtat ca și cum nu era adevărat? întreabă el.

Treisprezece ani. Vreau să-i spun adevărul. Vreau să-i spun totul, despre emisiune și despre căsuță, și despre iubirea pe care am abandonat-o de dragul aventurii, însă mă doare prea tare. Dar nici nu mai vreau să mint, așa că zic:

— Mă poți condamna pentru asta?

El își reprimă râsul, iar eu mă gândesc: „Ce copil remarcabil!”

În curând, pornim din nou la drum, încetiniți de durerile și de rănile noastre. Mâna mea dreaptă este umflată, inutilă. Nu-mi pot mișca nici încheietura, nici degetele. Mă îngrijorează că Brennan ar putea avea o contuzie, dar pare să se țină bine pe picioare și nici nu văd ceva în neregulă la pupilele lui, așa încât cred că este în regulă. Asta admițând că nu prezintă semne pe care nu le văd, semne pe care nu le cunosc.

În cele din urmă, mă întreabă:

— Mae, tu ai omorât vreodată pe cineva?

Nu știu ce să-i răspund deoarece cred că răspunsul este „da, dar n-am vrut” și nu mai vreau să mint, dar nici nu-i pot spune totul. Nu pot mărturisi totul. Însă el are nevoie de un răspuns pentru că are treisprezece ani și pentru că a înjunghiat un om. Un om care urma să mă ucidă și care, foarte probabil, avea să-l omoare și pe el, dar

totuși… Mă gândesc la coiotul turbat. Încă îmi amintesc că am văzut mecanisme, dar îmi amintesc și că am văzut carne, dar parcă ar fi existat două versiuni ale aceleiași zile, ambele adevărate. Iar pentru o clipă, gândesc: „Ei bine, de ce nu? Poate, greșesc, iar aia încă mai făcea parte din emisiune. Poate că nu a devenit real decât mai târziu”. Însă acest gând este amar și forțat, iar eu știu că încerc să mă agăț de ceva.

Brennan așteaptă un răspuns. Ochii lui de cățeluș mă privesc.

— Nu în felul acesta, îi spun eu. Dar a existat cineva pe care cred că l-aș fi putut ajuta, dar n-am făcut-o.

Simt un nod în gât, iar ultimul cuvânt abia reușește să-mi iasă de pe buze.

— De ce nu?

În amintirea mea, manechinul-mamă are ochii verzi pe care îi cunosc din oglinzi, dar nu știu dacă e real, dacă ochii săi erau deschiși sau închiși.

Nu era un manechin.

— N-am știut, rostesc eu cu voce răgușită, dar nu-i așa. Era un bebeluș, iar eu am m-am gândit… Dar *nu* m-am gândit, m-am panicat și am fugit, așa încât cum să explic ceva ce nu sunt sigură că îmi amintesc? Eram confuză, încerc eu. Am făcut o greșeală.

Nu că asta scuză ce am făcut, că scuză ceva în general.

— Nu regret, spune Brennan. Am impresia că ar trebui, dar nu regret. Urma să te ucidă.

Simt durerea de la baza gâtului, acolo unde brațul lui Cliff m-a apăsat.

O vânătaie pe care o simt, dar n-o văd. De ce m-a atacat? Dacă aceasta e lumea, de ce instinctul cuiva la întâlnirea cu altcineva este agresivitatea? De ce…?

Mâna lui pe umărul meu. Îmi amintesc mâna lui. Răsuflarea lui. Dar asta-i tot: o duhoare.

Prima lovitură eu am dat-o?

— Mae?

Se apăra de *mine*?

Da. M-a atins, dar nu m-a lovit. Nu-mi amintesc cuvintele lui. Încerc să-mi strâng pumnul – simt un junghi dureros, dar degetele nu se mișcă. Și vina pe care o simte Brennan este tot din cauza mea. Dar el n-a știut și nici nu trebuie să afle că eu am provocat totul. Că el n-a trebuit s-o facă.

— N-ai ce să regreți, îi spun eu.

Dar eu regret totul. Absolut tot.

Sângele lor care a curs fără rost. Țipetele lor fără rost din spatele nostru. Toată această moarte fără rost. O observație fără rost. Nu există „de ce”, nu există „pentru că”. Nu există decât „există”. Sisteme

prăbușindu-se, distrugând existența, cruțându-mă doar pe mine, o ghinionistă izolată de restul. Lumea se sfârșește, iar eu sunt martoră.

— Mulțumesc că mi-ai salvat viața, îi spun eu lui Brennan.

Nu-i sunt recunoscătoare pentru asta, dar a făcut-o. Și el a fost cruțat, dar el nu trebuie să fie singur, măcar povara asta pot s-o port în locul lui – povară pe care eu am pricinuit-o.

Iartă-mă!

În curând, traversăm podul, ne aplecăm pentru a trece pe sub bariera de la punctul de taxare, apoi intrăm prin efracție într-o casă istorică ce aparține vămii, pentru a ne petrece noaptea acolo. Știu ce voi visa, așa că nu dorm, iar din când în când, îl zgâlțâi pe Brennan, ca să se trezească, deoarece cred că asta ar trebui să fac. El pare mai degrabă enervat decât recunoscător, iar eu consider că acesta este un semn pozitiv.

După ce îl trezesc a patra oară pe Brennan, mă furișez afară și mă așez sprijinită lângă ușă. Hainele îmi sunt grele de sânge închegat, greutate care mă țintuiește pe pământ.

— Mi-e dor de tine! șoptesc eu.

Copiii noștri s-ar fi născut cu ochi albaștri. Dar oare acel albastru s-ar fi transformat în verde sau în căprui ori ar fi rămas albastru, surprinzându-ne pe amândoi? Ar fi avut păr negru sau castaniu, sau blond, sau poate chiar acea frumoasă nuanță castanie pe care o are părul mamei tale în fotografiile de când erai mic? N-avem de unde să știm. Arunci zarurile, faci un copil. Ții pumnii ca genele să fie bune. Ce-ar fi dacă. Cine știe. Întrebările devin afirmații în această lașă lume nouă. Copiii noștri nu vor exista. Dar această pierdere nu înseamnă nimic comparativ cu pierderea ta.

Ușa de lângă mine se întredeschide. Ridic privirea și simt înțepături în ochi, o apăsare în piept. Simt cum mă cutremur. Reacția fizică la faptul de a ști.

Brennan se așază și, fără să spună nimic, se sprijină de mine. Simt că și el tremură.

Noaptea trece. Următoarele două zile sunt lipsite de evenimente, scurgându-se dureros de lent. Îl supraveghez îndeaproape pe Brennan și încerc să identific chemările păsărilor în timp ce mergem – orice numai să nu mă gândesc la soțul meu pentru că, ori de câte ori o fac, am impresia că mă voi prăbuși. Dar pe el îl aud imitând o gâscă polară care trece pe cer, iar când o vagă mișcare din fața noastră este trădată de cântecul unui stol de pițigoi, nu-l văd decât pe soțul meu punând semințe în hrănitorul pentru păsări. În visele mele, întotdeauna merg și sunt singură. Când sunt trează, Brennan este alături de mine, iar pustietatea de pretutindeni nu mi se mai pare ieșită din comun nici când ajungem pe străzi care îmi sunt cunoscute. Nu mai scot lentila din buzunar. Nu vreau să văd ce a devenit casa mea.

Ne aflăm la mai puțin de cinci kilometri de casa mea când soarele apune. Sunt atât de înțepenită! Totul mă doare. Mâna nu mi-e mai bine. Brennan sparge geamul unei case mici și mă ajută să intru. Șoptesc o scuză în timp ce trec pragul. Proprietarul acestei case o fi un străin și o fi mort, dar mi-a fost vecin.

Din cauza durerii fizice și a apropierii de casă, nu pot să dorm. Mă întind pe un covor și privesc pătata încețoșare albăstrie-cenușie în care vederea mea slabă a transformat tavanul. Brennan sforăie toată noaptea. Crezusem că îi vor reveni coșmarurile după episodul de la supermarket, dar pare că n-are nimic. Sau că măcar se simte mai bine decât m-am așteptat. Mai bine decât mine, deși poate că doar mi se pare pentru că nu pot auzi decât propriile gânduri, nu pot visa decât propriile vise. Îl țin în brațe pe bebelușul nostru cu ochi albaștri, ferindu-l de o mulțime furioasă, iar apoi, un pumnal pe care nu-l văd îmi străpunge spinarea, spintecându-ne pe amândoi.

Dimineață, abia reușesc să mă țin pe picioare și abia după o oră de mers mușchii încep să se relaxeze. Deja suntem aproape. Trecem pe lângă ceea ce a fost cândva cafeneaua mea favorită și pe lângă un magazin de vechituri care funcționa după un program imprevizibil. O vecină în vârstă mi-a spus că, odată, a avut surpriza să constate că magazinul era deschis în ziua de Crăciun. A găsit un serviciu din porțelan pentru ceai identic cu cel pe care îl avusese mama ei și care fusese distrus într-un incendiu. „Cinci dolari”, mi-a spus ea. „Un miracol de Crăciun”. Și a adăugat că mama ei n-o lăsase niciodată să folosească acel serviciu de ceai, iar să-l aibă o făcea aproape insuportabil de fericită. Am întrebat-o dacă îl folosea zilnic, ca să recupereze timpul pierdut, iar ea s-a uitat la mine de parcă aș fi fost diavolul. „Nu-l folosesc”, a zis ea.

Îmi mijesc ochii pentru a mă uita pe geamul magazinului, când trecem pe lângă el. Văd niște cărți de bucate, prăfuite și vechi, și niște obiecte de bucătărie vintage – un blender, un suport pentru ustensile pictat cu margarete și de care atârnă doar o spatulă de plastic și o oală albastră din fontă.

O jumătate de oră mai târziu, ajungem pe strada mea. Gunoaie purtate de vânt sunt risipite pe asfalt. Mă opresc. Brennan mai face câțiva pași înainte de a băga de seamă.

— Mae? rostește el răsucindu-se.

A patra alee pe stânga: cutia mea poștală.

Este acolo, chiar e acolo! Dar nu văd casa. O clădire monstruoasă în stil Tudor mă împiedică s-o văd. În casa în stil Tudor, un serviciu de ceai nu este folosit.

În timp ce ne apropiem, îmi simt nervii contractându-se, opunându-se fiecărui pas. Trecem pe lângă casa în stil Tudor, iar în fața ochilor mei apare casa mea cocoțată pe mica pantă. Pereți de un galben pal,

ușa din față încadrată de două tufe cu frunze bogate. Un burlan slăbit când am plecat atârnă acum vraiște de pe acoperiș. Iarba a crescut și s-a îngălbenit, și este presărată cu flori de trifoi albe.

— Unde ne aflăm? întreabă Brennan.

Tremur în vreme ce urc treptele din piatră. Mă uit pe geamurile livingului, dar înăuntru este întuneric, așa că nu văd nimic dincolo de sticlă. Un ziar învelit în plastic zace lângă alee. Iarba a crescut în jurul lui de parcă ar fi fost o piatră. Pășesc peste ziar. Ascult cu atenție în timp ce merg, dar nu aud niciun zgomot dinăuntru. Doar respirația mea, pașii mei, sângele bubuindu-mi în tâmple. Pe Brennan, în spatele meu, și adierea de toamnă care mângâie iarba înaltă. Poate, niște clopoței de vânt aflați mai departe.

Soarele se reflectă în clanță, iar eu rămân nemișcată câteva clipe înainte de a găsi curajul să pun mâna pe ea. Clanța este rece, după cum mi-am imaginat, dar broasca e încuiată. Un val de furie mă cuprinde. După toate câte s-au întâmplat, ei vor să mă facă să intru prin efracție în propria casă.

Dar nu mai există „ei”.

Fac un pas înapoi. Ceva pare în neregulă. Ceva anume. Mă uit în jur, apoi îmi dau seama – covorașul de la intrare lipsește. Numele meu și al soțului meu întrețesute jucăuș au dispărut.

Asta nu este casa mea.

Nu pot să respir, nu mă pot opri din a încerca să trag aer în piept.

— Mae, ce s-a-ntâmplat?

Închid ochii, mă aplec și îmi pun mâinile pe genunchi.

Este casa mea.

Aceasta este casa mea.

Îmi ridic din nou privirea. Cunosc vopseaua sărită de pe rama ferestrei. Cunosc draperiile în dungi, care abia se văd prin geamul de la living. Aceasta este casa mea. Covorașul lipsește, dar asta nu e important. O chestiune juridică. Ei n-au vrut ca numele lui să fie filmat.

Măcar dacă ar mai exista „ei”.

Alung cu o fluturare a mâinii cuvintele îngrijorate ale lui Brennan și aștept ca respirația să-mi revină la normal. Înfrânta mea grădină de legume se ofilește lângă un strat de flori plin de buruieni și iată-l atârnând parțial de pe o bancă – covorașul de la intrare. Un furtun șerpuiește între el și robinetul aflat pe zidul lateral al casei.

Ușa de plasă care dă spre veranda din spate nu este zăvorâtă. Intru și trec pe lângă o mică statuetă din beton a unei broaște care meditează – a costat un dolar și am luat-o din magazinul de vechituri. Îl aud pe Brennan urmându-mă. O lumânare cu parfum de lămâiță se află în mijlocul mesei noastre de sticlă.

Verific ușa din spate. Și aceasta este încuiată, dar are gemulețe,

nouă dreptunghiuri mari. Trec pe lângă Brennan și iau broasca. Este compactă și grea. O folosesc pentru a sparge geamul aflat cel mai aproape de clanță. Sticla spartă îmi înțeapă degetele. Bag mâna și descui ușa.

Ușa dă în bucătărie. Primul lucru pe care îl observ după ce intru este mirosul. Stătut, de mucegai. Străbat încet bucătăria, mijindu-mi ochii. Sunt vase în chiuvetă, câteva boluri și un pahar. Cred că paharul are un pai în el. Trec pe lângă frigider și mă îndrept spre hol. Piciorul meu calcă pe ceva, se aude un zornăit metalic, iar eu mă dau surprinsă înapoi.

Un castronel pentru un câine. Preț de câteva clipe, nu pot înțelege prezența lui, apoi îmi dau seama că, probabil, el se pregătea pentru întoarcerea mea acasă. Un cățel pentru un copil. Un compromis absurd, nu-i de mirare că niciodată n-am privit astfel lucrurile. Împing vasul cu piciorul înapoi lângă frigider și intru în hol. Vizavi de mine este o baie mică, iar livingul e chiar în față, intrarea fiind pe sub o arcadă aflată în stânga.

În timp ce mă îndrept spre living, privirea mi se oprește pe colajul cu fotografii de la nuntă, aflat pe perete la baza scării. Și iată-ne pe noi în opt ipostaze „fericiți până la adânci bătrâneți”. Fotografia mea favorită este cea în care el e singur, îmbrăcat în costumul gri-deschis și cu cravată verde. Mă așteaptă să străbat culoarul – un culoar format afară, de o parte și de alta aflându-se prietenii noștri, copaci și flori, iar pe jos, un covor de trifoi. Chipul lui este serios. E sobru. Dar colțul gurii îi este ridicat a zâmbet.

Cotesc spre arcadă. S-ar putea să existe totuși un banner. S-ar putea să fie acolo, așteptându-mă.

La prima noastră întâlnire adevărată, mi-a comparat ochii cu o sticlă de Pellegrino. „O sticlă plină, a spus el, pentru că scânteiază”. Am râs și l-am tachinat pentru complimentul nereușit, considerând sentimentul neimportant chiar în clipa în care mi-l reprimam.

Livingul îmi apare în fața ochilor. El nu-i aici. Nu există niciun banner. Doar eu mă aflu în această cameră goală, în care sunt puțin cam prea multe lucruri. Dar sunt urme lăsate de el – pe dușumea, lângă spațiul de divertisment sunt câteva carcase ale unor DVD-uri cu jocuri video, iar pe măsuța de cafea, laptopul lui este închis. Un maldăr de rufe spălate se află pe canapea, așteptând să fie împăturite. Mă așez pe canapea și recunosc o pereche de boxeri roșii pe care sunt imprimate diverse tipuri de noduri. Un tricou albastru de la un maraton de douăzeci și unu de kilometri la care am alergat împreună.

Lângă laptop se află câteva telecomenzi, un controller pentru PlayStation și cartea cu nume de copii pe care am cumpărat-o înainte de plecarea mea. Iau cartea. Articulațiile pumnului îmi sunt însângerate, iar degetele mele lasă pete strălucitoare pe coperta

prăfuită. Deschid cartea la paginile cu colțurile îndoite. Simt un gust amar în gură. Unele dintre paginile cu colțuri îndoite sunt noi pentru mine. Pe o astfel de pagină este subliniat „Abigail”. Pe alta, „Emmitt”.

Prima dată când am dormit împreună, dimineața m-am răsucit spre el și l-am văzut privindu-mă cu ochii lui ciocolatii. „Este puțin cam devreme pentru ciocolată, am spus eu, dar, bine, o să iau o îmbucătură”. Și mi-am apropiat fața de a lui, și i-am apucat genele între buze. L-am simțit încordându-se și am simțit împunsătura regretului – am mers prea departe, am stricat totul –, dar el a râs, un râs la fel de puternic ca Big Bangul, începutul a tot, începutul nostru.

Îl văd pe Brennan în hol. Se uită la colajul cu fotografii de la nuntă. Mă întreb dacă mă poate recunoaște în acele poze, cu părul cârlionțat și cu chipul machiat, purtând o rochie fără bretele, de culoarea fildeșului, presărată cu cristale Swarovski. Caut în carte nume masculine cu B. Brennan. Este un nume de origine irlandeză, după cum am crezut, dar semnificația lui e neașteptată. „Tristețe”, scrie în carte. „Supărare. Lacrimă.”

Un râs dureros îmi izbucnește din piept.

Brennan se uită la mine.

Închid cartea și privesc prin living dorindu-mi să găsesc un Indiciu. Tot ce văd este viața noastră, abandonată. Pun cartea pe unul dintre rafturile încorporate în tot peretele din spate, strecurând-o între *Gătitul pentru doi* și *1984*. Când ne-am mutat aici, am despachetat mai întâi cărțile și le-am pus cum s-a nimerit, promițându-ne să le aranjăm pe domenii după ce ne instalăm. Am golit ultima cutie după o lună, însă până atunci ne obișnuiserăm cu locul unde se afla ce voiam să citim. Ne-am prefăcut că era un joc pe care ne deciseserăm să-l jucăm.

— Mă duc la etaj, spun eu, iar Brennan se dă la o parte.

Mă gândesc că a treia treaptă de sus va scârțâi.

A treia treaptă de sus scârțâie.

Coridorul de la etaj este lung și îngust, cu câte două uși pe fiecare parte. Pe dreapta este o baie urmată de dormitorul nostru. Pe stânga, o cameră de oaspeți și sala noastră de sport, care urma să devină camera copilului. Am plănuit ca, atunci când va veni vremea, să mutăm echipamentul de sport la subsol. Banda de alergat și saltelele de yoga, ganterele desperecheate pe care nu le-am ridicat niciodată. Subsolul este o peșteră umedă, dar aveam să-l reparăm. Asta plănuiam să facem.

Ușa de la baie este deschisă – mă uit înăuntru. Perdeaua de la duș cu peisajul din Antarctica e adunată într-o parte a căzii, dar eu știu care pinguin unde este. Fran merge legănându-se la mijloc. Horatio și Elvis se odihnesc pe aisbergul lor printre cute.

Vizavi de baie, ușa camerei de oaspeți este închisă. Și cea de la sala de sport, camera care nu va mai fi niciodată a copilului, e închisă.

Însă ușa de la dormitorul nostru este deschisă. Am văzut-o de când am ajuns în capul scărilor, iar acum, că mă aflu la un metru de pragul ei, zăresc o parte din încăperea de dincolo de ea. Comoda noastră dublă, intrarea în dressing. Nu văd patul nostru și nici baia principală. Acestea se află în dreapta ușii, ascunse de perete.

Capul îmi este amețit și greu.

N-ar trebui să fii aici.

N-am unde altundeva să mă duc.

Îl simt pe Brennan aproape, în spatele meu. Îmi sprijin mâna stângă de perete, răsfirându-mi degetele murdare de sânge pe tapetul urât, cu imprimeu floral galben – un alt lucru pe care am vrut să-l schimbăm, dar pe care nu-l vom mai face niciodată. Îmi doresc din suflet să greșesc. Vreau să fie înăuntru, să mă aștepte, să țină în mână un buchet de flori asortate. Cumpără întotdeauna flori asortate fiindcă știe că florile mele favorite sunt crinii, dar uită mereu cum arată crinii și nu-i place să întrebe. Întotdeauna există un crin în buchet, cel puțin în cele reușite, așa că merge. Mă gândesc la parfumul dulce al acelui buchet de flori asortate. Asta dacă nu cumva a întrebat-o pe florăreasă și a luat numai crini. Crinii, cu polenul lor portocaliu adunat de-a lungul staminelor, arată frumos, dar miros groaznic și așteaptă să-mi păteze vârfurile degetelor.

Poate că ăsta-i mirosul pe care l-am simțit de când am ajuns în capul scării. Polen de crini. Poate că toată camera este plină cu crini, iar duhoarea polenului putrezit încarcă aerul, plutind pe coridor pentru a mă întâmpina.

— Crini, rostesc eu cu voce tare. Sunt crini.

Dar nu așa miroase polenul de crini.

— Mae? spune Brennan.

— Nu pot, rostesc eu.

Nu mă pot întoarce, nu pot merge mai departe. Nu pot sta aici pentru totdeauna.

— Mă duc înăuntru, zice el.

Ridic mâna umflată, pentru a-l opri, dar el nu s-a clintit.

Am nevoie de toate forțele pentru a-mi ridica piciorul. Așternuturile sunt mototolite, adunate în partea îndepărtată a patului. Partea mea. Văd o pată întunecată și neclară în dreptul capului.

Simt cum mi se formează o presiune tot mai intensă în spatele ochilor. Asta-i pedeapsa mea. Pentru prăpastie, pentru căsuță. Pentru că am plecat.

Nu mă pot uita. Nu te pot vedea așa.

Un copil. Copilul nostru. Un băiețel cu ochii albaștri. L-am abandonat, iar el plângea. Degețelele lui atât de dolofane și dând să apuce ceva, iar eu l-am lăsat acolo, iar tu te-ai dus, iar eu nici măcar nu știu de când pentru că eram plecată, jucam un alt joc.

Ne-am cunoscut jucând un joc, Wits and Wagers{38}, iar în ultima rundă, ai pariat totul pe răspunsul meu: 1866. Eu am spus cu un an mai mult – tu ai pierdut totul, la fel și eu. Trei ani mai târziu, cavalerul tău de onoare a amintit povestea în discursul său, zicând că pierderea noastră comună a fost câștigul nostru comun, iar noi am râs cu lacrimi. După aceea, ne-am întrebat la câte alte nunți s-au făcut referiri la o tentativă de asasinat{39}.

Ochii mi se îndreaptă către fereastră. Soarele mă orbește. Ar trebui să plouă.

Simt cum lovesc podeaua, dar nu simt căderea, nu-mi simt genunchii cedând.

Te-ai dus. Ești chiar aici, dar te-ai dus.

Brennan trece pe lângă mine, îndreptându-se spre pat. Nu-l pot privi, nu pot să *nu* mă uit la el. Dacă voi clipi, pielea mi se va rupe. Privesc fix cel mai apropiat picior al patului. Este din mahon, l-am cumpărat de la un străin, de pe internet. A scăzut cincizeci de dolari din preț pentru că avea o zgârietură pe care, mai târziu, am scos-o foarte ușor. Brennan întinde mâna spre pătură, făcând ce eu nu pot face pentru că am mai făcut-o, am văzut ce se află dedesubt, așa că stau în genunchi dorindu-mi ca inima să mi se oprească, implorând-o să se oprească. O pereche de papuci maro, mărimea 44,5, zac lângă piciorul patului. Un cadou de la mine pentru tine, cu ocazia zilei de naștere. Cadoul practic, nu cel amuzant – ne-am promis să ne dăruim de fiecare dată câte unul din fiecare. Sunt strâmbi, iar eu te văd cum ți-i arunci înainte de a te băga sub pătură. Pe partea mea.

Vișiniu și auriu apar la marginea câmpului vizual. Îl urăsc pe băiat pentru asta. N-ar trebui să te vadă așa. Nimeni n-ar trebui să te vadă așa. N-ar trebui să existi așa. Mâinile îmi sunt inerte în poală, una oribil de umflată și vânătă, cealaltă cu pielea zdrențuită. Nu simt durerea mâinilor. Tot ce simt este bubuitul nesfârșit, copleșitor al inimii, grotesc în insistența sa. Pătura, nu lăsată să cadă, ci pusă cu grijă. Tu, acoperit acum. Urechile îmi țiuie. Băiatul se uită la mine. Fruntea mea lovește dușumeaua, furnirul tehnic pe care noi l-am crezut lemn de esență tare.

Nu asta am vrut. Nu asta mi-a fost intenția.

Apăsarea mâinilor lui Brennan pe umerii mei. Podeaua se îndepărtează, nu mai sunt în stare să mă opun. El vorbește – valuri care se sparg, urechile încă îmi țiuie –, iar eu gândesc: „Nu te mai am decât pe *tine*”. Ura este ca o flacără, teama, precum combustibilul. Nu așa trebuia să se sfârșească, nu așa trebuia să se termine relația noastră. Chipul băiatului apropiat de al meu, rugător, implorator, dornic, stăruitor. O propoziție ajunge până la mine.

— E-n regulă!

Iarăși și iarăși: „E-n regulă!” Sunt cuvinte automate, nu știe ce

vorbește. Nu e în regulă, totul este greșit. Eu am greșit. Am greșit că am plecat, am greșit că m-am temut, am greșit că am mințit, am greșit că nu am crezut că tu poți să crești un copil. *Îmi pare rău, am greșit,* am greșit cumplit… dar m-am întors.

Poate că nu mai înseamnă nimic acum, dar m-am întors.

M-am întors!

22

Filmările din prima zi a Provocării Individuale sunt trimise la studio, dar editorul nu mai apucă să le vadă, să le prelucreze. Nu mai apucă să corecteze nuanța copacilor și culoarea ochilor lui Zoo. Concurenții vor căuta, vor merge și își vor scărpina înțepăturile de țânțari în timp real, pentru totdeauna. În seara aceea este difuzat al treilea episod al emisiunii *În beznă* – are o audiență mare, dar puțini îl vor ține minte. Filmările celei de-a doua zile a Provocării Individuale nu mai sunt trimise. O dronă aterizează, dar nu se mai înalță niciodată.

În ziua a treia, Exorcistul se trezește și își găsește cameramanul prăbușit în fața adăpostului său, un mucus roșu prelingându-i-se din nas. Folosește stația de emisie-recepție a cameramanului pentru a cere ajutor. Vocea care îi răspunde este panicată, dar îl asigură că va trimite ajutoare. Ore în șir, Exorcistul ține în poală capul asudat și însângerat al cameramanului, spunându-i povești și picurându-i apă în gură. Ajutoarele nu vin, iar inima cameramanului bate pentru ultima oară. Exorcistul încearcă să-i care trupul afară din pădure, dar, după opt sute de metri parcurși încet, se prăbușește epuizat. Murmură o ultimă binecuvântare, îi încrucișează bărbatului pe piept brațele, care încep să înțepenească, și îl lasă sub un mesteacăn negru. Curând după aceea, confundă cu foamea combinația de sete cumplită și de amețeală provocată de virus, așa că se decide să vâneze. În timp ce înaintează împleticindu-se prin pădure, delirul îl cuprinde ca o ceață. O creangă se leagănă sub greutatea unei veverițe, iar el aruncă vergeaua ascuțită. Aceasta zboară cu viteză, lovește trunchiul altui copac și cade într-un pat de frunze. Exorcistul își caută vergeaua pentru apă până la căderea nopții. Pe întuneric, începe să transpire, iar apoi, vomită. Nu se poate opri din tușit. Îi este prea cald. Își șterge nasul și constată că mâneca i s-a înroșit. Începe să plângă, văzând ochiul însângerat al fostei sale soții. Monstrul lui interior nu se compară nici pe departe cu această posedare – atât de rapidă, de dureroasă, de totală. Într-un moment de semiluciditate, se întreabă de ce nu i-a trecut prin minte să-l exorcizeze pe cameraman. Iar apoi, demonul îi înșfacă în gheare toate organele și în sfâșie măruntaiele.

Ajutoarele îi găsesc pe patru dintre concurenți. Pilotul, Domnișoara Biologie, Inginerul și Bancherul sunt aduși de cameramanii lor, încă sănătoși, în tabăra echipei de producție. Când cameramanul Copoiului nu apare în a treia dimineață a Provocării Individuale, acesta pornește pe urmele lăsate de el în seara precedentă și îl găsește ghemuit în sacul lui de dormit, într-o stare febrilă. Copoiul îl ajută pe cameraman să se întoarcă în tabăra de bază. Acești cinci concurenți sunt evacuați

și băgați în carantină împreună cu restul echipei de producție, izolați câte unul în separeuri de plastic. Aici, înconjurați de plânsete și de străini muribunzi, sunt filmați din nou.

Agentul patogen încă neidentificat și cu evoluție rapidă îl lovește întâi pe Copoi, fără niciun preambul. Acesta transpiră și plânge, și visează, dar nu sângerează și nu moare. O combinație de factori genetici și de ani în care și-a forțat sistemul imunitar la limită îi salvează viața. Va trăi până la adânci bătrânețe, spunându-și povestea doar câtorva și niciodată public, întrebându-se întruna dacă n-ar fi trebuit să se străduiască mai mult s-o găsească.

Bancherul nu capătă decât o răceală. Își petrece zilele de carantină alternând între teamă și plictiseală. Mai târziu, când este mutat într-o tabără de refugiați din California, va spune povestea oricui va fi dispus să-l asculte.

În a doua zi de carantină, ochii și nasul Pilotului încep să sângereze, murdărindu-i chipul perfect de războinic. A crezut întotdeauna că, dacă va muri tânăr, va fi ca urmare a unui accident aviatic spectaculos. Ultima lui suflare este țipătul unui șoim care și-a ratat prada. Domnișoara Biologie se stinge relativ tăcută, inconștientă în timpul durerii, visându-și partenera. Inginerul e conștient până la sfârșit. Optimist incurabil, în clipa de dinaintea morții, gândește: „O să mă fac bine”.

Fermierul este printre cei lăsați în urmă în graba evacuării. Găsește tabăra echipei de producție, însă abia după câteva zile, când toată lumea a plecat, cu excepția Expertului, care a insistat să rămână pentru a-i căuta pe ceilalți. Când Fermierul îl găsește, îl recunoaște mai ales după cămașa de flanelă. Mușchii se ospătează cu sângele lui pe cale să se usuce. Fermierul continuă să-i caute pe ceilalți, iar după o săptămână, este doborât nu de boala care se răspândește rapid peste tot în jurul lui – pentru că are genele potrivite ca să-i supraviețuiască –, ci de microbii dintr-o apă stătătoare din care n-ar fi trebuit să bea. Când moare, este cuprins de delir, deshidratat, acoperit de propria mizerie. Dar zâmbește, văzându-și cei trei copii jucându-se în depărtare. Fiii și fiica lui nu vor afla niciodată detaliile morții tatălui lor. Vor crește dorindu-și să știe mai multe, dorindu-și ca el să nu fi plecat în Est. „Ce bine ar fi fost dacă ar fi rămas acasă”, vor spune ei.

Chelnerița nu are genele necesare pentru a supraviețui. În a treia dimineață a Provocării Individuale, se trezește cuprinsă de febră, cu o usturime cumplită în gât. Nu se poate ridica. Cameramanul vine lângă ea ascultând panicat ce se transmite prin stație: „Aduceți-i aici. Aduceți-i pe toți!” Vede firicelul de sânge care i se prelinge din nara stângă. Lasă aparatul de filmat să-i cadă din mână și o ia la fugă. Chelnerița îl vede îndepărtându-se. Febra îi spune că nu e în regulă. Își scoate fluierul care i s-a dat la începutul Provocării cu găsirea ursului

și îl duce la buze, dar nu are suficientă putere pentru a sufla în el. Cameramanul va minți zicând că n-a reușit s-o găsească. Însă va muri prea repede și în chinuri prea mari ca să simtă remușcări.

În a treia dimineață, Zoo se trezește simțindu-se doar puțin înțepenită. Își așteaptă cameramanul, dar acesta nu apare. Fără ca ea să știe, acesta zace pe frunzele moarte ale verii târzii, la mai puțin de o sută de metri de ea, plângând fără rost la stația de emisie-recepție. În câteva minute, și cameramanul va muri. În câteva ore, vulturii-curcani îl vor găsi. În câteva zile, rămășițele sale vor fi împrăștiate de coioți.

Dacă Zoo l-ar căuta pe cameraman acum, poate că l-ar găsi. Dar ea nu-l caută, ci îl așteaptă. Se odihnește și își spală fără rezultat hainele într-un pârâu pe care l-a traversat ieri, cu puțin înainte de a-și instala tabăra și de a primi cel mai recent Indiciu. În timp ce își freacă șosetele pentru a scoate transpirația din ele, corpul ei se pregătește pentru o luptă de care mintea ei nu este conștientă că se apropie. În a doua dimineață în care e cu adevărat singură, ajunge la concluzia că trebuie să plece mai departe, încotro o îndrumă Indiciul: „Ești pe drumul cel bun – este ceea ce cauți. Caută semnul de dincolo de următorul pârâu”. În timp ce vulturii se rotesc și aterizează într-un loc pe care ea nu-l vede, Zoo își dezmembrează adăpostul, își prinde un bidon cu apă de curea și își pune rucsacul pe umeri.

— Ei bine, rostește ea adresându-se camerei micuțe aflată deasupra locului unde a fost adăpostul ei, bănuiesc că ar fi cazul să găsesc acel pârâu.

Își scutură de praf turul pantalonilor și pornește la drum, îndreptându-se spre est deoarece aceasta este direcția în care au trimis-o ultima dată, iar Indiciul spune că e pe drumul cel bun. Se îndreptă spre est, trece pe lângă albia secată a unui pârâu unde un stagiar care a fost evacuat nu va mai pune o cutie. Spre est, către un pârâu care trece printr-un canal de scurgere deasupra căruia se află un drum din care aleile se desprind într-o parte și în cealaltă precum numeroasele ramificații ale unei rădăcini.

La capătul uneia dintre aceste alei se află acum o proaspătă mămică epuizată și ușor amețită – dar fericită și considerând că disconfortul este vreo nebuloasă afecțiune post-partum. Stând într-un portbebe, băiețelul nou-născut gângurește la pieptul ei în vreme ce ea leagă trei baloane albastre de cutia poștală, pregătindu-se pentru o petrecere care niciodată nu va avea loc în căsuța maronie cu borduri roșii, o căsuță cu câteva decorațiuni albastre. „Atâtea cât să fie elegant”, gândește proaspăta mămică.

Exact câte trebuie.

23

Totul s-a schimbat. Nimic nu s-a schimbat. Eu și Brennan mergem. Nu știu încotro. Nu pot mânca, dar Brennan îmi dă o sticlă cu apă de câteva ori pe zi, iar eu beau. În afară de asta, merg cât este lumină afară, iar noaptea veghez gândindu-mă la tine.

Acum, te văd dormind, cu părul tău înspicat, cu fruntea de pe care ridurile îngrijorării au dispărut. Cu pleoapele palide acoperind ochii iscoditori, ochii tăi ciocolatii. Rece și pustiit, zaci singur în patul în care ai încercat să dormi atâtea nopți, iar eu îmi apropiam nasul de al tău la doar un centimetru, privindu-te, așteptând să zâmbești sau să deschizi ochii. Din când în când, îmi ajutam privirea cu câte un mic ghiont pentru că niciodată n-am putut crede cât de mult mă iubești, iar aceasta părea o modalitate ușoară de a o dovedi. Uneori – adesea –, te văitai, dar chiar și atunci zâmbeai. Și tu te simțeai norocos.

Aș fi putut să te îngrop măcar. Sau să te incinerez și să iau cenușa ta cu mine, într-un bidon legat la șold. Aș fi putut împrăștia cenușa ta în grădină.

Aș fi putut să dau foc casei. Ar fi trebuit s-o fac.

Nici măcar n-am luat o fotografie. Nici măcar nu mi-am luat verigheta. Abia dacă îmi amintesc cum am ieșit din casă, iar singurul pe care îl mai am de la noi sunt eu.

Nici măcar nu m-am putut uita. N-am putut să văd că nu mai ești om. N-am putut să văd ce-ai devenit.

Iartă-mă!

— Mae?

Un străin. Asta-i tot ce mi-a rămas.

— Ai fost măritată? întreabă Brennan.

O dată sau de două ori pe zi, face asta, încearcă să vorbească despre casa mea de parcă faptul că a fost acolo înseamnă că avem o experiență comună. De parcă ar ști ceva. Clatin din cap – un efort crâncen. Nu pot să vorbesc despre tine, nu vreau.

Stăm lângă un foc pentru care s-a chinuit aproape toată seara până să-l aprindă. Încălzește supă sau fasole, ceva într-o conservă. Au trecut două zile de când m-a scos din dormitor, de când m-a condus la parter, iar apoi, pe ușa din spate. Încă nu-mi dau seama cum am reușit să mă mișc.

Brennan se uită la mine, apoi își coboară din nou privirea.

— Când era mic, fratelui meu îi plăceau zebrele, rostește el. Spune multe povești despre fratele lui. Îi îngădui asta, este un zgomot de fundal. Eu eram bebeluș, așa că nu-mi amintesc, dar mama mereu vorbea despre asta de ziua lui și la diverse ocazii. Toți ceilalți se jucau cu cowboy și extratereștri, și roboți, dar Aiden desena dungi pe un cal

de jucărie pe care l-a găsit în parc.

Face o pauză ca să amestece conținutul conservei. Mirosul este oribil. Toate mirosurile sunt oribile. Sevă și brad, și fum, și moarte, toate miros la fel.

— Asta era povestea ei favorită, continuă el. Eu o detestam. Ne făcea să părem săraci, de parcă nu ne-am fi permis să-i *cumpărăm* o jucărie. Nu eram săraci. Nu eram bogați, dar nici săraci nu eram. Mama era asistenta unui avocat. Aiden urma să facă facultatea de drept. Mama i-a spus că avocații par mereu obosiți, așa că poate era mai bine să se facă doctor. Mie mi s-a părut amuzant.

Începe să desprindă coaja bățului cu care amestecă.

— Eu nu m-am îmbolnăvit, așa că poate nici el nu s-a îmbolnăvit, rostește Brennan. Dar mama s-a îmbolnăvit, deci… dar poate că e cum a fost cu tipii ăia doi. Multe altele s-ar fi putut întâmpla chiar dacă nu s-a îmbolnăvit. Dar dacă încă trăiește?

O amintire mi-a fost declanșată: m-am îmbolnăvit. După ce am plecat din căsuță, m-am îmbolnăvit. Am crezut că a fost din cauza apei, dar n-a fost apa. A fost asta, indiferent ce-o fi „asta”.

N-am abandonat pentru că ei n-au venit. În delirul meu, am știut că starea mea nu poate fi atât de proastă cum o simțeam pentru că nu au venit după mine. Mi-am spus că, dacă eram în primejdie, ei m-ar fi ajutat. Iar acum se dovedește că n-a venit nimeni pentru că erau morți cu toții, sau pe moarte, la fel cum și eu eram pe moarte, doar că eu n-am murit, iar ei, toți, au murit.

Tu ai murit.

Îmi cuprind fața în mâini, mă izolez de lume, de o lume care tot insistă să existe.

Când bunica a murit, tata a vorbit despre rai pentru prima dată, din câte îmi aduc aminte. Un mecanism de rezistență la durere. Am văzut cum această bruscă exprimare a credinței l-a ajutat să-și ostoiască durerea. În schimb, eu am avut pandantivul – un opal alungit, care scânteia în palma mea și îmi amintea de înțelepciunea ei. Nu-mi amintesc de ce consideram că bunica era înțeleaptă, ce-mi spusese de o credeam astfel. Acum, nu mi-o amintesc deloc, însă îmi amintesc cât de mult o iubeam.

— Urăsc asta, rostește Brennan. Urăsc să nu știu dacă Aiden trăiește sau nu.

Bunica nu-i în rai și nici tu nu ești. Energia care exista în creierul tău, care te făcea să fii *tu,* s-a risipit la fel ca durerea tatei. Celulele care găzduiau acea energie sunt moarte, iar putrezind, vor elibera atomii care au format trupul tău, care ți-au pompat sângele, care erau sângele tău. Am citit despre asta cândva, despre felul în care atomii călătoresc de-a lungul timpului, că toți cei care trăiesc astăzi este posibil să aibă în ei o părticică din ceea ce a fost cândva trupul lui

Shakespeare. În felul acesta, strămoșii noștri sunt, toți, unul singur, iar într-o zi, atomii noștri vor ajunge în toți ceilalți. În cele din urmă, atomii care împreună îmi alcătuiesc pielea, oasele, măduva, părul și intestinele, și sângele se vor amesteca din nou cu ai tăi. Atunci, voi fi ca tine, inexistentă și pretutindeni.

N-avem nevoie de rai pentru ca asta să fie adevărat. N-avem nevoie de Dumnezeu pentru a fi împreună din nou.

Dar îmi doresc asta. Îmi doresc să mă pot ruga, să găsesc alinare. Îmi doresc să pot crede că tu încă ești tu, nu doar niște atomi, și că mă privești de undeva de sus. Dar m-am săturat să mă prefac, să mint și să-mi doresc diverse. Așa că nu-mi rămâne decât adevărul: tu nu mai ești. Te văd în pat, pierit, închid ochii și te văd pierit. Merg prin norul din jurul meu și te văd inert, încremenit – pierit. Îți văd chipul așa cum mi-l amintesc, însă această imagine a ta există doar în imaginația mea. Am văzut destule pentru a ști. Gaze, putreziciune, duhoare grea. Asta este ce ai devenit, însă, cu toate că amintirile mi se perindă prin minte, nu pot suporta să mă gândesc la tine în acest fel. Îmi voi îngădui această minciună finală: tu ești acolo, ca o sculptură de sub pătură. În această minciună, mă uit la tine până când tu zâmbești, iar apoi, te sărut de noapte bună pe frunte și plec pentru a te lăsa să dormi.

În beznă după o săptămână. Reacții?

…

[+] postat cu 29 de zile în urmă, de LongLiveCaptainTightPants
301 comentarii

cele mai importante comentarii
sortate după: cele mai noi

[-] CoriolisAffect, 28 de zile în urmă

Prietenul meu cameraman a murit. Chestia asta care se întâmplă I-a omorât. Oamenii din emisiune sunt terminați. Toți suntem terminați.

…

24

Când îmi imaginez căsuța, viziuni alternative par la fel de adevărate. Căsuța este albastră, căsuța este maronie. Baloanele sunt pretutindeni; sunt câteva, risipite. Teancuri de cutii albastre; trei pachete mici. Vreau să împart diferența la jumătate, să încetez a mă mai întreba care-i realitatea, dar amintirile n-ar trebui să fie un compromis.

Bebelușul ar fi murit oricum.

Asta îmi spun, dar nu mă ajută și știu că nu-i adevărat. Nu neapărat. Poate că l-aș fi putut salva.

Și mai departe? Aș merge prin această parcare cu un copil legat la piept? Un copil care n-are nicio legătură cu mine. Asta nu-i supraviețuire, ăsta-i altruism, iar sigura persoană căreia am dorit vreodată să-i dau jumătatea mai bună din orice ai fost tu.

De ce era covorașul de la intrare în spate? Noi nu l-am spălat niciodată. De ce l-ai fi spălat?

De ce cred că are vreo importanță?

Nu cred. Încerc să mă gândesc la altceva. Dar nu vreau să nu mă mai gândesc la tine. Trebuie însă – limba îmi este uscată, iar stomacul, gol. Mi-ai spune să merg mai departe, și asta fac. *Asta fac.* Merg, mă mișc. Dar picioarele mi se târăsc – gândindu-mă la tine, nu le pot ridica. Îl văd pe Brennan încercând să mă ajute și mă gândesc… mă gândesc că nu-l pot lăsa să dea greș.

M-am întors, Miles. Sunt aici, dar tu ai plecat, iar eu trebuie să merg mai departe nu pentru că vreau, ci pentru că asta-i tot ce poate face corpul meu. Iartă-mă, mi-e dor de tine, iar tu te-ai dus.

Clipesc, îmi ridic privirea din asfalt spre frunzele galbene-maronii, pe alocuri cu pete verzui. Înainte, mă gândeam că toamna este frumoasă.

Te-am iubit. Te-ai dus. Iartă-mă!

— *Ad tenebras dedi.*

Când îmi cobor privirea încețoșată, văd că Brennan se holbează la mine, cu degetele mari agățate de curelele rucsacului zebrat.

— Mae?

Simt că trupul meu vrea să plângă, simt încordarea din ochi. Mă gândesc la fratele lui, la mama lui, la tot ce a pierdut el. Brennan ar fi salvat copilul. M-a salvat pe mine, deși n-am fost decât crudă cu el.

— Unde mergem? întreb eu.

El se holbează la mine. După o clipă, răspunde:

— Nu știu.

Aleg un ton precaut pentru că vocea mea încă mai are tonuri, iar eu trebuie să aleg unul, și el este un *copil.* Nu-l întreb pe un ton acuzator,

ci doar îl întreb:

— N-ai niciun plan?

— Doar să te iau de-acolo. Brennan își aranjează rucsacul. Unde crezi că ar trebui să mergem?

Unde ar trebui? O hotărâre pe care nu sunt în stare s-o iau. Dar cunosc un loc, un loc unde lui Brennan s-ar putea să-i placă.

— Este departe, spun eu, și nu e o fermă, dar are un teren destul de mare și un puț cu pompă manuală. O mică seră și douăzeci și patru de arțari de zahăr. Sunt și pui – s-ar putea să mai fie.

Nu mai sunt în stare să sper, dar logica îmi spune că este o șansă, o șansă reală pentru că, dacă *există o* componentă genetică a rezistenței, trebuie s-o fi luat de undeva. De la unul sau de la celălalt. Totuși, s-ar putea să fie o caracteristică recesivă, o conexiune invizibilă, neexprimată, care nu l-a putut salva pe niciunul dintre părinții mei, dar care m-a salvat pe mine.

— Unde este? întreabă Brennan.

— În Vermont.

— Hai să mergem.

Asta este: „Hai să mergem”. Pentru că are încredere în mine. În ciuda a tot ce-am făcut și ce n-am făcut, are încredere în mine. Tot încearcă să mă salveze. Se străduiește din răsputeri.

Nu-l pot lăsa să dea greș.

•

Au trecut cinci zile. Mănânc din nou, două mese pe zi, ținându-mi tacâmul cu furculiță și lingură în pumn cum ține un țânc un creion. Maxilarul încă mă doare și totul are gust de putregai. În timp ce merg, îmi simt pulsul în mâna umflată și în încheietură și mă întreb dacă mă voi vindeca vreodată.

Mi se pare că trecem printr-un complex comercial. Beton și dezolare, restaurante și magazine cu produse de birotică. Logouri omniprezente, pe care le recunosc fără să le văd și care nu vor însemna nimic pentru generația următoare, admițând că va exista o generație următoare.

Ce risipă este acest peisaj! Magazin după magazin, după magazin – telefoane care nu vor fi niciodată încărcate, jocuri care nu vor fi niciodată jucate, sertare care nu vor fi niciodată deschise, ochelari…

— Brennan, stai!

— Ce-i? întreabă el răsucindu-se spre mine.

— Acela este un LensCrafters?

Se uită în direcția în care în arăt, pe partea cealaltă a străzii, și îl vede.

— Da, rostește el, iar eu pornesc într-acolo înainte ca el să apuce să termine scurtul cuvânt.

Nu e nevoie să mă uit într-o parte și în cealaltă când traversez

strada.

— Crezi că au acolo exact ochelarii care îți trebuie? întreabă Brennan venind grăbit după mine.

— Nu, dar au lentile de contact.

Brennan sparge ușa de sticlă, și intrăm. Mă duc direct în spate, unde găsesc un perete acoperit cu rafturi pe care se află pachete cu diverse sortimente. Iau tot ce se încadrează între +/-0.25 față de dioptriile mele. De zi, de folosință îndelungată, totul. Le bag în rucsac. Sunt destule cât să mă țină cel puțin un an. În timp ce-mi umplu rucsacul, simt o umflătură în buzunarul pentru telefon și scot dispozitivul microfonului mort. Este cât o cutie de chibrituri și inutil. Îl arunc pe dușumea și bag niște lentile în acel buzunar. După aceea, îmi frec mâinile cu săpun și cu apă de băut în chiuveta din camera de consultații. A devenit atât de ușor să găsesc apă îmbuteliată, încât mă spăl pe mâini cu ea. Totuși păstrez pastilele pentru purificarea apei pe care le-am luat din magazin fiindcă nu știu ce ne așteaptă mai departe. Aproape că reușesc să-mi întind degetele de la mâna dreaptă. Pot ține sticla suficient de strâns pentru a turna apă, dar trebuie să-mi ridic tot brațul.

Mă gândesc la Tyler, care mi-a făcut cadou punga de gunoi. Nu voi ști niciodată de ce mie. Și probabil că nu voi afla nici dacă trăiește sau a murit, dacă vreunul dintre ei mai trăiește. Dacă există cineva care ar fi *trebuit* să supraviețuiască, acela este doctorul, dar fac pariu că Heather este singura care a supraviețuit. Eu și Heather, cele mai inutile din toată trupa. Cooper probabil că a fost primul care a pierit.

Las sticla goală și mă privesc în oglinda de deasupra chiuvetei. Un chip pustiit și supt se uită la mine. Are o zgârietură cu crustă pe bărbie și pata galbenă a unei vechi vânătăi pe gât. Oi fi inutilă, dar încă sunt aici. Desfac un mic pachețel. Nu mi-am mai pus niciodată lentile de contact cu mâna stângă. Până și să scot lentila și să o pun pe vârful arătătorului este problematic, iar apoi, o tot agăț de gene. În cele din urmă, trece pe lângă ele, îmi atinge ochiul și… sare pe obraz. Urmează o altă încercare ratată și încă una, apoi, în cele din urmă, lentila intră unde trebuie și se așază la locul ei, înțepându-mă. Durează doar o idee mai puțin să-mi pun a doua lentilă, dar apoi mi se îndoaie în ochi. Aproape că îmi înțep corneea încercând s-o scot. Parcă aș fi iarăși în clasa a șasea, luptându-mă cu prima pereche de lentile de contact, fugind cu lacrimi șiroindu-mi pe obraz din ochii chinuiți, către autobuz…

Autobuzul.

Aceia erau copii adevărați.

Aceia erau copii *adevărați,* iar eu am trecut orbită pe lângă ei.

Oare pe ce am călcat?

Pe cine?

Mă așez pe scaunul de consultații, care scârțâie, și îmi îngrop capul în mâini. Am impresia că tot restul vieții mele nu poate fi decât un „iartă-mă” permanent, că la fiecare pas înainte trebuie să cer iertare pentru cel de dinainte.

Mă odihnesc până când sunt în stare să încerc din nou, până când pot să mă concentrez din nou asupra a ceva atât de banal și de concret precum punerea unei lentile de contact, în cele din urmă, plasticul și corneea intră în contact. Clipesc pentru a ajuta lentila să se așeze cum trebuie, apoi, brusc, totul este atât de clar, încât mă ia prin surprindere.

Îl găsesc pe Brennan în față, probând ochelari de soare. Văd găurile din hanoracul lui roșu, manșeta zdrențuită de la mâneca stângă, dezordinea părului crescut prea mult, ținuta dreaptă. Văd pe cineva care nu trebuie să-și trăiască restul zilelor regretând. Alege o pereche de ochelari cu lentile uriașe și cu rame de un galben strălucitor. Cred că s-ar putea să fie ochelari de damă, dar cine să știe și ce contează? Văd rozul de sub unghiile lui și mă gândesc la mâinile lui Cooper acoperite cu sânge. Simt în piept o fierbințeală precum furia și știu – aș fi simțit. Dacă mâinile lui Brennan ar fi devenit roșii, aș fi simțit. El își pune ochelarii pe față.

— Arată bine, îi spun eu făcând un efort.

El își ridică ochelarii pe creștet.

— Mersi!

Ieșim din magazin și pornim spre nord. Văd pustietatea, deprimarea, frunzele putrezind pe jos și încremenirea de pretutindeni. Totul este de o vastitate inconfundabilă. Amploarea mă copleșește. Mă gândesc că n-aș fi reușit să mă iluzionez atât de mult timp dacă ochelarii nu mi s-ar fi spart. Nu știu dacă să fiu recunoscătoare pentru asta sau dacă să-mi pară rău. Totuși – cine știe? –, poate că m-aș fi agățat de minciună chiar dacă aș fi putut să văd. Creierul este un organ terifiant și minunat, iar tot ce vrea este să supraviețuiască. Mă îndoiesc că voi reuși vreodată să înțeleg exact ce s-a întâmplat în acele zile confuze și derutante. Aș prefera să le uit pur și simplu.

Eu și Brennan mergem pe jos în ciuda numeroaselor vehicule abandonate peste tot în jurul nostru. Mergem pe jos pentru că lumea este prea tăcută pentru mașini, așa că, fără să schimbăm o vorbă, am căzut de acord să mergem pe jos, iar din câte știu sunt ultimul om de pe Pământ care are habar să conducă.

Până la apus, ochii încep să mă înțepe și să obosească, neobișnuiți să aibă ceva pe ei, neobișnuiți să vadă. Lentilele sunt de o zi. Le arunc în foc, iar ele dispar.

— Este o mare diferență fără ele? întreabă Brennan, care a redevenit o siluetă încețoșată.

Încuviințez din cap, închid ochii și îmi masez tâmplele. Focul

trosnește.

— Brennan, rostesc eu. Iartă-mă! N-am știut cât de rău este. Nu vreau să vorbesc despre… ce-a fost înainte. Dar iartă-mă.

— A fost pentru că nu vedeai? întreabă el.

Încuviințez din nou din cap. Nu este o minciună.

— Vederea ta e chiar atât de slabă?

Aud foșnete în timp ce el pune lemne pe foc. Aștept. Știu ce urmează – o poveste. Poate, despre mama lui, dar, cel mai probabil, despre frate. Aiden a mers alături de noi în aceste ultime câteva zile.

— Nu mi s-a părut că e chiar atât de slabă, spune Brennan. Am crezut că e ca… Aiden purta ochelari, dar avea nevoie de ei doar când conducea. Doar atunci îi purta.

Face o pauză. Oare Aiden a uitat vreodată să-și pună ochelarii și a lovit din spate mașina unui polițist de la circulație? Poate că, mergând prin oraș, a intrat pe o stradă cu sens interzis.

— Mae… Vocea lui Brennan este mai tare… acasă la tine…

— Nu!

Un instinct. Nu pot, nu vreau. M-a luat pe nepregătite, iar părul de la ceafă mi se zburlește.

— Dar…

— Nu! Nu vreau să vorbesc despre asta.

Până și să spun asta este prea mult. Pleoapele îmi sunt strânse, dar ele nu pot bloca amintirea. Un smoc de păr negru, o pătură căzând. Simt clocotindu-mi în gât amenințarea de a-l părăsi. O voi rosti dacă trebuie, fie ea minciună sau nu.

Îl simt privindu-mă fix.

— Brennan. *Te rog*!

Trec câteva clipe îndelungate, apoi el spune:

— Bine.

În beznă – Încerc să-mi găsesc soția

Hei! Dacă cineva citește asta, soția mea a fost una dintre concurentele de ia în beznă, iar eu încerc, din august, să dau de ea. Am încercat la toate contactele pentru urgențe pe care le am de la televiziune, dar n-am reușit să dau de nimeni. Știu că cineva de-aici cunoștea un cameraman. Îl rog să mă ajute, vă rog pe toți să mă ajutați!

Vă rog!

[-] postat acum, de 501_Miles

0 comentarii

25

În după-amiaza următoare, în timp ce mergem pe drum, văd o parașută agățată în copacii din stânga noastră. Brennan se repede înainte, ca să arunce o primă privire, iar aceasta este a treia oară pe ziua de azi când spune că el e „cercetașul”. Îl văd oprindu-se lângă copaci.

— Ce este? strig eu.

— O cutie! țipă el. Una mare!

Când ajung acolo, el dă ocol unei cutii din plastic uriașe și goale, privind înăuntru. Este la fel de înaltă ca el.

— Ce crezi că-i asta? întreabă el.

— O cutie mare, îi răspund eu.

El râde, dar eu nu sunt prezentă. S-ar putea să nu mai fiu niciodată.

— Dar de unde să fie?

Încă îi dă ocol, ca un cățeluș care investighează un miros.

Cutia nu este legată de parașută, care e uriașă, mai mare decât aș fi bănuit privind-o de pe drum, și atârnă deasupra noastră ca un mare cer verde. Cordelinele parașutei s-au rupt sau au fost tăiate. „Nu te uita, cercetează”, dar aceste urme sunt cele mai evidente din câte am văzut vreodată.

— A fost lansată cu parașuta, spun eu amintindu-mi dâra de pe cer și zgomotul din noapte.

— Este goală, anunță Brennan. E agitat – entuziasmat, presupun. Asta înseamnă că cineva a golit-o, nu? Înseamnă că sunt oameni pe-aici.

Mă apropii și ating cutia de plastic. Este rece, netedă, anorganică. Îmi imaginez un avion imens cu reacție plin cu asemenea cutii, în loc de pasageri, care se întoarce gol acasă.

— Și mai înseamnă că altcineva a reușit să pună la punct un Plan Marshall.

— Ce-i un Plan Marshall? întreabă Brennan intrând în cutie și examinându-i plafonul.

Este greu, e atât de greu. Să faci conversație. Oare așa s-a simțit și Cooper la început, când a vorbit cu mine?

— N-ai învățat la școală despre cel de-al Doilea Război
Mondial? întreb eu.

— Naziștii, răspunde el. Vocea lui creează un mic ecou în cutie. Cel de-al Doilea Război Mondial a fost cu naziști.

— *Touché,* îmi scapă mie și vreau să-mi retrag cuvântul. Mai des decât „te iubesc”, noi spuneam „touché”. Ironie urmată de un sărut. Nu contează, rostesc eu. Nici măcar nu cred că există vreo similitudine.

Pentru că Planul Marshall nu a fost același lucru cu aprovizionarea pe cale aeriană a Berlinului, nu-i așa? Și a fost o aprovizionare pe cale aeriană, nu o parașutare, și cu toate că eu am presupus mereu că proviziile au fost parașutate, poate că avioanele au aterizat.

Oare au rămas destui oameni pentru ca noțiunile corecte ale istoriei să aibă vreo importanță?

Asta ar sugera cutia. Nu sunt sigură cum mă face asta să mă simt, dacă face ca prezentul să fie suficient, deși cei pe care i-am iubit nu sunt printre supraviețuitori. Este o altă schimbare, iar eu nu știu câte schimbări mai pot suporta.

Brennan își scoate capul din cutie.

— Să încercăm să-i găsim? întreabă el.

O mișcare îmi atrage privirea și văd, îi văd – trei străini care privesc dintre copaci. Un negru bătrân, cu părul alb, o tânără caucaziană și un alt bărbat, tot tânăr, care pare să fie hispanic, dar poate că doar are părul negru și este bronzat.

— Mae? rostește Brennan.

— Nu cred că trebuie, spun eu.

— De ce nu? Iese din cutie. Tu nu…? Îmi remarcă privirea și se uită în direcția spre care arăt cu capul. O! exclamă el…

*

— Numele? întreabă un bărbat în vârstă.

Un alt bătrân. Acesta este alb și are barbă, iar ferma aceasta a aparținut familiei sale de multe generații. Sau așa spune folclorul. La mai puțin de o lună de la izbucnirea molimei – așa o numesc ei, „molimă” –, acest sanctuar din vestul statului Massachusetts are deja un folclor.

Aceasta este prima întrebare pe care ne-a pus-o, dar deja și-a notat niște lucruri în registrul lui îmbrăcat în piele. Presupun că rasa și sexul. Impresii generale. Energia neastâmpărată a lui Brennan, încruntarea mea.

— Brennan Michaels, rostește Brennan.

Stă drept pe scaun, prea drept. Piciorul lui drept acționează o mașină de cusut invizibilă.

— Imun sau însănătoșit? întreabă bărbatul.

— Poftim?

— Ai fost imun la molimă sau te-ai îmbolnăvit și te-ai însănătoșit?

— O! Imun.

Bătrânul notează ceva.

— Ai vreun talent de care ar trebui să știm? Te pricepi să faci ceva anume?

— Eu, ăăă…

— Are treisprezece ani, intervin eu.

Bărbatul cu barbă se întoarce spre mine, cu sprâncenele ridicate.

Nu-mi place de el.

— Dar dumneata la ce te pricepi?

— Să nu mor când toți ceilalți mor, zic eu.

Sprâncenele coboară.

— Aici sunt trei sute paisprezece suflete care pot spune același lucru. Ai vreun talent anume?

Îl displac ceva mai puțin.

— Știe să facă focul! izbucnește Brennan. Și adăposturi din crengi și frunze. Și se pricepe foarte bine la…

Îi arunc o privire care îl îndeamnă să se liniștească. Când am venit aici cu escortele noastre, n-am văzut mare parte din fermă, dar este uriașă și are nenumărate clădiri. Există tractoare care funcționează, mult zgomot. Viața de aici n-are nicio legătură cu colibele făcute din crengi.

— Nu sunt doctor sau inginer, spun eu. Nu pot lua urma unei căprioare și nu știu cum să fac un acoperiș, dar voi face tot ce trebuie făcut. Învățați-mă sau îmi voi da seama singură, în orice caz, voi face ce e de făcut.

Bărbatul mai scrie câteva cuvinte.

— Ei bine, nu pari să fii leneșă, rostește el. Atâta vreme cât ești dispusă să contribui la bunăstarea comunității, te putem folosi. Și ești imună sau te-ai însănătoșit?

— Cred că m-am însănătoșit.

— Cum te numești?

— Mae, îi răspund eu.

Poate că ar fi trebuit să ezit sau să-i spun celălalt nume, dar Mae este versiunea mea care a ajuns până aici.

— Mae și mai cum?

De data asta, ezit, apoi îi dau singurul răspuns care pare adevărat:

— Woods{40}.

În beznă – încerc să-mi găsesc soția

…

[+] postat cu 1 zi în urmă, de 501_Miles
18 comentarii

cele mai importante comentarii
sortate după: popularitate

[-] LongLiveCaptainTightPants, 1 zi în urmă

Prietenul unui prieten l-a întâlnit pe bancherul din emisiune, într-o tabără de lângă Fresno. A fost evacuat împreună cu câțiva dintre ceilalți. Zice că, la început, a crezut că totul face parte din scenariu, i-a luat puțin timp până să înțeleagă că era o urgență reală. O să întreb, să văd dacă pot obține datele de contact.

> [-] 501_Miles, 1 zi în urmă
>
> Mulțumesc. Asta-i prima pistă pe care o am – mulțumesc.
>
> > [-] LongLiveCaptainTightPants, 4 ore în urmă
> >
> > Am aflat. Urmează PM{41}.

[-] Trina_ABC, 1 oră în urmă

501_Miles – Sunt de la o filială ABC{42} de lângă San Francisco. Am aflat că îți cauți soția și ne-ar face mare plăcere să vorbim cu tine. Dacă dorești să ne spui povestea ta, te rog, dă-mi un PM. Poate că te pot ajuta.

…

26

— E destul de drăguț aici, nu, Mae? întreabă Brennan.

Stă pe patul lui pliant, aflat lângă al meu, și își leagă șireturile. Ne aflăm într-un hambar care a fost transformat în dormitor și care adăpostește douăzeci și patru de oameni. Acest colț este al nostru. A fost amabil din partea lor să ne ofere un colț.

— Se putea și mai rău, răspund eu.

Mă pricep tot mai bine să-mi pun lentilele de contact cu mâna stângă, dar încă îmi este greu, mai ales că n-am o oglindă.

— În legătură cu Vermontul… spune Brennan.

— Ne este mai bine aici.

Își ridică privirea plin de speranță.

— Crezi că ar trebui să rămânem?

Îmi iau mâna de la ochi și clipesc repede. Simt înțepături câteva secunde, apoi lentila se așază la locul ei.

— Da, cred că ar trebui să rămânem.

Pentru că viitorul lui e mai important decât trecutul meu.

Ne aflăm aici de patru zile. Îmi este greu să fiu înconjurată de oameni după ce atâta vreme am fost singură, sau aproape singură. Dar e mai puțin dramatic decât m-am așteptat. Fiecare are un rol și pare să-l îndeplinească cu văicăreli minime.

— Cei mai mulți dintre noi au suferit când au ajuns aici, mi-a spus doctorița când m-am dus la ea ca să-mi vadă mâna. Știm cât de greu poate fi dacă ne lăsăm copleșiți. Așa că nu ne lăsăm.

O altă frântură de folclor – mai demult a existat o tentativă de viol. Au lăsat-o pe femeia atacată să aleagă pedeapsa, însă ea a preferat să-l ierte. Explicația a fost că este destulă suferință pe lumea asta. E neclar cine a fost această femeie – nimeni nu-i rostește numele când spune povestea dar, dacă asta este cu adevărat o lume nouă, cineva ar trebui să-i ridice rapid o statuie. Sau o biserică. În curând, oamenii se vor ruga amintirii ei sau chiar legendei ei pentru iertarea unor păcate de neimaginat.

N-a mai rămas nimeni care să mă ierte pe mine.

Am întrebat-o pe doctoriță despre ciclul meu, iar ea a spus că aproape nici uneia dintre femeile de aici nu i-a venit. Din cauza stresului fizic, după cum am bănuit. M-a pus să urc pe unul din acele cântare înalte care măsoară și înălțimea. Patruzeci și șapte de kilograme, cu aproape treisprezece mai puține decât greutatea pe care cred că o aveam. Mi-a zis că trupul meu ar trebui să-și revină repede la normal acum, că sunt în siguranță. Chiar a folosit cuvintele „normal” și „siguranță”. Cred că asta m-a determinat să-i povestesc despre coiot. S-a holbat la mine. S-a dovedit că știu mai multe decât

ea despre turbare. Dacă nu-mi apare niciun simptom timp de o lună de-acum înainte, am scăpat.

Nu i-am spus lui Brennan. Mă gândesc că e cel mai bine să nu pomenesc de rabie decât dacă îmi apare o teamă irațională de apă. S-a împrietenit cu câțiva copii de vârsta lui, dar se întoarce la mine cu ocazia fiecărei mese, în fiecare dimineață, de fiecare dată când este vreo adunare și în fiecare seară. Sunt recunoscătoare pentru asta.

— Mae, rostește Brennan în timp ce eu trec la ochiul drept. Când am fost la tine acasă…

Este o altă lume, o altă viață, o altă cu.

— Brennan, ți-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta.

— Dar acum e altceva.

— Nu! rostesc eu cu fermitate.

Clipesc pentru a potrivi a doua lentilă la locul ei.

— Dar, Mae…

Pare vinovat, poate puțin înfricoșat. Mă întreb dacă nu a furat ceva. „Prădat", în limbajul noii noastre realități.

— Dacă vrei să te iert pentru ceva, ești iertat, rostesc eu, dar el tot pare teribil de stânjenit. Trebuie să-i ofer ceva. Spune-mi în schimb ce era în camera de motel.

Pentru că asta-i ceva cu care încă nu m-am putut împăca și trebuie s-o fac pentru a uita.

— A! Tenișii lui sunt legați. Își mișcă vârful piciorului drept pe pământul acoperit cu fân din hambar, desenând un oval. Niște prostii. Camera era plină cu electronice. Televizoare, laptopuri, Xbox-uri, chestii de genul ăsta.

— Nu existau cadavre?

— Nu. Un al doilea oval, identic cu primul, dar puțin rotit, formând un X foarte îngust. Dar lucrurile erau prăfuite ca și cum nimeni nu mai fusese acolo de mult.

— Deci, oricine le-a lăsat acolo probabil că a murit, spun eu.

— Probabil, este el de acord.

Un al treilea oval. Piciorul lui este ca un spirograf lent.

Privesc prin hambar. Câțiva oameni se pregătesc pentru această zi. De când am sosit aici, cred că am auzit cel puțin zece explicații despre apariția molimei, dar majoritatea opiniilor sunt că ar avea o legătură cu fracturarea hidraulică. Fie acest procedeu de fracturare a rocilor a dus la eliberarea unui agent patogen preistoric, fie a fost o metodă de dispersie a unei toxine create de om. Unul dintre susținătorii cei mai fervenți ai teoriei dezgropării agentului patogen este o indiancă bătrână, care acum se află în ușa hambarului. Ne zâmbește și ne face cu mâna, apoi ia mânuța fetiței albe – nu are mai mult de patru, cinci anișori – pe care niciodată n-am văzut-o la mai mult de trei metri de ea. Ideea ca fracturarea hidraulică să fie cauza acestei nenorociri nu

are niciun sens, iar eu cred că femeia știe asta. Însă are nevoie să creadă în ceva, la fel ca și ceilalți.

— Poate că acela care a lăsat electronicele la motel se află aici, îi zic eu lui Brennan.

— Mae!

Privirea din ochii lui mă doare.

— Este posibil, Brennan. Dar și oameni precum cei de la magazin ar putea să apară oricând.

Poate că și Cliff, și Harry ar fi aici dacă n-aș fi fost eu. Poate că și ei ar fi avut roluri de îndeplinit.

— Acesta este un loc bun, spun eu, însă doar fiindcă cineva a reușit să ajungă până aici asta nu-l face un om bun. Așa că nu te culca pe-o ureche. Brennan se foiește. Brennan, promite-mi!

Pentru că n-aș suporta, n-aș suporta să-l pierd și pe el.

— Îți promit, Mae.

— Mulțumesc, rostesc eu. Trebuie să plec, sunt de serviciu la pregătirea micului dejun.

— Ai noroc, spune Brennan. Eu am de spart lemne toată dimineața.

Vocea lui este atât de deznădăjduită, încât nu mă pot abține să nu zâmbesc puțin impresionată de tenacitatea lui, deși spartul lemnelor i se pare o povară.

— Este mai bine decât să faci omletă pentru trei sute de străini, îi zic eu. De îndată ce mâna o să mi se înzdrăvenească, voi veni să te ajut.

— Mae, cât timp crezi că vom sta aici?

— Nu știu, răspund eu. Poate încă o zi, poate pentru totdeauna.

În beznă – Încerc să-mi găsesc soția

…

[+] postat cu 5 de zile în urmă, de 501_Miles
109 comentarii

cele mai importante comentarii
sortate după: trending

[-] LongLiveCaptainTightPants, 3 de zile în urmă

Te-a ajutat Elliot cu ceva?

> [-] 501_Miles, 34 de minute în urmă
>
> Mi-a spus că ea n-a plecat odată cu el. Că unii dintre ei au fost lăsați acolo. Ea a rămas acolo. Asta-i tot ce știe.
>
> > [-] Velcro_Is_the_Worst, 29 de minute în urmă
> >
> > Știi câte cadavre putrezesc în clipa asta la est de Mississippi? Milioane. Soția ta e unul dintre ele. E moartă de-a binelea. Acceptă și treci mai departe.
> >
> > > [-] LongLiveCaptainTightPants, 28 de minute în urmă
> > >
> > > Nu-l asculta, Miles. Sunt oameni care au supraviețuit. S-a luat legătura prin radio cu grupuri de supraviețuitori și se vorbește despre trimiterea unor echipe care să-i recupereze de îndată ce va fi sigur. De îndată ce vor putea.
> > >
> > > > [-] 501_Miles, acum
> > > >
> > > > Știu. Mulțumesc. Dacă cineva a reușit să supraviețuiască, aceea e Sam a mea.

…

27

Chipuri se perindă prin fața camerei de filmat. Mai calme decât era de așteptat, mai curate decât era de așteptat, mai slabe decât au fost. Majoritatea sunt zâmbitoare, iar multe plâng în timp ce respirația lor aburește aerul. Unul câte unul, oamenii primesc broșuri și sticle cu apă de la bărbați și femei care poartă veste portocalii. Oamenii încuviințează sau clatină din cap în timp ce gheața se zdrobește sub ghete și pantofi, și sub câte o pereche de papuci. Indiferent cât de puternică era comunitatea care se forma aici, aproape toți vor să fie salvați.

La cinci mii de kilometri distanță, un bărbat privește scena la un televizor vechi cu ecran plan. El este norocos, împarte camera doar cu doi oameni – tot de pe Coasta de Est, deși nu-i cunoștea dinainte. Bărbatul are o barbă nerasă de patru luni, care fusese mai mult neagră decât sură. Bărbia îi este sprijinită în palmă și își roade unghia degetului mare în vreme ce privește chipurile aflate departe. O alertă la care el nu va răspunde clipește pe iPhone-ul lui, care zace pe patul pliant, alături de el. Serviciul a fost reluat local, cu două luni în urmă, dar nu existau mesaje, nu de la ea. Mama ei a lăsat unul, de pe un telefon fix, în august. Nu părea să se simtă prea bine și nimeni nu i-a răspuns când el a sunat, deși a încercat de câteva ori. Aceasta este a treia tabără în care intră salvatorii, iar el îi urmărește. N-a fost ușor cu niciuna, dar acum e cel mai dificil. Este cel mai mare grup găsit, cu peste trei sute de oameni. Aici, are cele mai multe șanse s-o găsească.

O reporteriță de știri apare în cadru, cu microfonul în mână. Este zveltă și rafinată, chipul ei simetric fiind înfrumusețat de machiajul potrivit pentru filmări. Nu este cea care l-a ajutat pe bărbat să-și caute soția, nu știe nimic despre el. Privind zâmbetul ei vesel, nimeni n-ar bănui că o misterioasă infecție miasmatică, ale cărei origini autoritățile abia de curând au început să le depisteze, a redus populația țării ei cu o treime, iar pe a lumii, la aproape jumătate. Textul din partea de jos a ecranului: „REFUGIAȚI DIN ESTUL SUA AU FOST SALVAȚI”.

Textul este o minciună. Bărbatul care caută pe ecran chipul soției lui, el este un refugiat. A devenit refugiat în clipa în care s-a îmbarcat într-un autobuz pentru a intra în carantină, în loc să ia ultimul tren spre casă. Colegii lui de cameră sunt refugiați, la fel ca alte mii asemenea lor – strămutați așteptând să se întoarcă acasă. Oamenii din tabără nu sunt refugiați. Sunt supraviețuitori. Fiecare are o poveste despre cum a ajuns în această comunitate înfloritoare de pe dealurile din Massachusetts. Arabul scund care tocmai a primit o sticlă cu apă a fost șofer în Washington, D.C. S-a îmbolnăvit, la fel ca soția și copiii

lui. El a fost singurul care s-a însănătoșit, trezindu-se deshidratat și înconjurat de familia sa decedată, în apartamentul lui. Voința lui de a trăi a fost mai puternică decât durerea, chiar dacă doar puțin. Indianca bătrână din colțul din dreapta ecranului și-a pierdut fiica și nepotul cu multe zile înainte de a salva viața unei fetițe albe, care acum este cocoțată pe umerii ei – a scos-o pe copilă de pe scaunul ei din mașină în vreme ce apa năvălea pe geamul Mini Cooperului cu care tatăl ei, cuprins de delir, plonjase într-un râu. Puștiul negru în hanorac roșu a ținut în brațe capul mamei sale până când ea s-a cufundat în neant, în strana unei biserici. Rămas singur, a pornit spre sud, cotind spre est doar când a întâlnit o străină încăpățânată și, nedorind să fie în continuare singur, a rămas alături de ea. Povestea străinei încăpățânate este cea mai ciudată dintre toate, plină de amăgiri de toate felurile. Până și proprietarul legal al acestui domeniu pe care atât de mulți oameni au început să-l considere acasă are o poveste, cu toate că el nu a trebuit să călătorească pentru a ajunge aici. Povestea lui este despre deschis uși, despre decizia de a dărui după ce a pierdut atât de mult.

Cu timpul, multe dintre aceste povești vor ajunge celebre, dar deocamdată încă se numără pierderile. Deocamdată, vestea supraviețuirii acestor oameni este suficientă. Tot ce vrea să știe reporterița este:

— Cum vă simțiți?

— Copleșit!

— Epuizat!

— Binecuvântat!

Nimic de substanță, nimic neașteptat. Doar lacrimi și platitudini. Bărbatul care privește nu aude nimic. Un labrador ciocolatiu trece prin cadru, iar lui i se strânge inima. Nu știe ce s-a întâmplat cu câinele de vânătoare pe care l-a adoptat cu o săptămână înainte ca lumea pe care o cunoștea să implodeze. Cățelușa urma să fie o surpriză pentru soția lui. Pătată și nostimă, exact cum își dorea ea, iar ei i-ar fi plăcut și numele: Freshly Ground Pepper{43}. A lăsat cățelușa să doarmă în patul lor chiar și în noaptea de după ce ea a mâncat ceva din gunoi și a vomat un fel de spumă pe prima treaptă de la intrare, când a vrut s-o ducă la plimbarea de seară.

Reporterița îl zărește pe puștiul negru în hanorac roșu. Străina lui, o femeie caucaziană într-un hanorac verde plin de pete și cu șapcă albastră, pășește alături de el, cu mâna pe spatele lui. Băiatul pare încântat și copleșit, dar chipul femeii este împietrit. Reporteriței îi place contrastul, legătura dintre ei. Îi mulțumește unei văduve înlăcrimate pentru timpul acordat și se îndreaptă spre cei doi. Ochii și umerii bărbatului se înalță. Se gândește că speranța și imaginația îi joacă feste. După atâta vreme, după atât timp în care n-a știut nimic,

nu este sigur. E slabă ca un țâr, iar părul îi este blond și scurt, cât se vede de sub șapcă, dar…

— Cum te simți? întreabă reporterița.

Înconjurat de atâta agitație, băiatul nu-și găsește cuvintele. Crezându-l timid, reporterița zâmbește, apoi se întoarce spre femeia cu chipul împietrit și repetă întrebarea.

Certitudinea îl cuprinde pe bărbat, iar el se ridică cu un strigăt crezând – *știind.* Se uită în jur, dorind să spună cuiva, dar este singur. Luni de zile, a căutat-o temându-se, iar acum, râde și ovaționează ridicându-și brațele și lovind aerul cu pumnii strânși.

Aparatul de filmat se smucește într-o parte. Femeia cu chipul împietrit încearcă să treacă pe lângă el.

— Domnișoară? insistă reporterița aplecându-se spre ea.

Femeia se uită urât la ea, apoi la cameră. Nu poate vedea ochii care o privesc atât de fericiți. Nu-și mai poate imagina că acești ochi există, că lucrul pe care nu l-a lăsat pe băiat să i-l spună – fiindcă băiatul nu știe că ea nu a putut vedea – este acesta: cadavrul din pat nu era de om. Femeia privește mulțimea, înghesuiala, pe salvatori, apa îmbuteliată și vestele portocalii. Ea nu se simte binecuvântată. S-a terminat. Este doar începutul. Va suporta. Cameramanul se apropie și mai mult, iar reporterița înclină microfonul spre chipul femeii. Însă femeia nu are nimic de spus, iar aceste piedici, aceste aparate care îi absorb răsuflarea, imaginea, toate aceste lucruri nu mai sunt reale. Privirea ei verde și dură trece pe lângă obiectivul aparatului și se îndreaptă spre bărbatul din spatele ei:

— Ia camera din fața mea, rostește ea. Acum!

MULȚUMIRI

Am multe mulțumiri de adresat, iar primele se îndreaptă către cel mai deștept om din câți cunosc, dar care a fost suficient de fraier să se unească legal cu mine pentru toată viața. Andrew, îți mulțumesc că mi-ai acordat o a doua șansă la prima noastră întâlnire, îți mulțumesc pentru sprijinul iubitor și rațional pe care mi l-ai oferit pe durata scrierii acestui roman și pentru tot ce ai făcut în afară de asta, și pentru tot ce vei mai face – mai ales pentru că mă faci să râd.

Apoi, mulțumiri la foc automat adresate familiei: Îi mulțumesc tatălui meu pentru că mi-a înțeles înclinația spre creație și pentru că mi-a acceptat decizia de a urma această cale nesigură, precum și pentru simțul umorului, pe care l-am moștenit de la el. Îi mulțumesc mamei pentru că nu m-a crescut într-un mod convențional, ceea ce a contribuit enorm la crearea persoanei care sunt astăzi. Îi mulțumesc lui Jon pentru că mi-a răspuns la întrebările legate de aviația militară și, în general, pentru că este un frate mai mare fantastic. Îi mulțumesc lui Yvette pentru bunăvoința ei și pentru înțelegerea blândă de care a dat dovadă de-a lungul anilor. Îi mulțumesc lui Helen pentru că mi-a suportat incertitudinile adolescenței și pentru prietenia ei.

Un mare mulțumesc prietenelor mele de la etajul opt: Purva, Katie, Xining, Shelly, Lynn, Emily și Aditi. Sprijinul și camaraderia voastră de-a lungul acestor mulți și adesea foarte lungi ani au însemnat enorm pentru mine, la fel și revărsarea de bucurie altruistă din partea voastră când lucrurile au început, în cele din urmă, să corespundă definiției prieteniei. Mulțumiri deosebite doctorului He pentru că mi-a răspuns la întrebările pe teme medicale cu atâta promptitudine și bunăvoință, lui Lynn pentru sesiunea foto și celor de la Galipeaus pentru că ne-au furnizat mâncare, băutură și companie reușită în timp ce lumea se schimba la picioarele mele.

Alex și Libby, vă mulțumesc pentru părerile și prietenia voastră, și pentru că n-ați lăsat anii și kilometrii să stea în calea micului nostru grup de creație. Nu doar că m-ați determinat să fiu mai bună, dar m-ați inspirat să fiu astfel. Sper că v-am fost măcar pe jumătate la fel de utilă pentru scrierile voastre.

Incredibilului personal de la BOSS, îi mulțumesc pentru aventura vieții mele. Serios, o dată a fost îndeajuns. Mulțumiri speciale lui Cat, Jos și Heath – nici prin cap nu-mi trece că aș fi putut avea ghizi mai buni în acele două săptămâni solicitante și extraordinare. De asemenea, mulțumiri personalului (și rezidenților) de la Prospect Park Zoo pentru că mi-au oferit adăpost și inspirație în toiul agitației de dinainte de evadarea mea în Pacific Northwest{44}.

Îi mulțumesc lui Shelley Jackson pentru micul imbold suplimentar către bizar. Îi mulțumesc lui Lee Martin pentru toate detaliile tehnice, deși, mai târziu, am renunțat la majoritatea. Îi mulțumesc Juliei Glass pentru amabilitatea ei pe un aeroport, într-un moment copleșitor.

Mulțumesc Catto Shaw Foundation pentru locul liniștit în care am dat cărții forma finală. Le mulțumesc și oamenilor cumsecade de la Aspen Words pentru că m-au primit în comunitatea lor și pentru Lucy.

Lucy Carson. S-o numesc un agent de vis este puțin spus, pentru că niciodată n-am visat că aș putea avea privilegiul de a lucra cu cineva atât de pasionat cum este ea. Lucy, tu mi-ai dat speranță și mi-ai dat încredere. Să știu că am sprijinul tău contează enorm. Îți mulțumesc! Îi mulțumesc și lui Nichole LeFebvre pentru că s-a ocupat de detalii cu atâta pricepere și cu o asemenea amabilitate.

Îi mulțumesc Jessicăi Leeke pentru, foarte posibil, cea mai captivantă și mai ireală dimineață din viața mea și pentru entuziasmul pe care l-a manifestat de-atunci încoace.

Îi mulțumesc Ginei Centrello și tuturor celor de la Ballantine care au dat o mână de autor la aducerea pe lume a acestei cărți: Libby McGuire, Kim Hovey, Jennifer Hershey, Susan Corcoran, Quinne Rogers, Kelly Chian, Betsy Wilson și – desigur și mai ales – Mark Tavani. Mark, această carte n-ar fi putut să ajungă ceea ce este fără întrebările tale inteligente, fără sugestiile la obiect și fără sprijinul amuzant.

Efectiv, nu-ți pot mulțumi îndeajuns.

Iar în cele din urmă, îi mulțumesc lui Andrew, care mi-a cerut să-l menționez la început și la sfârșit. O fi glumit, dar merită.

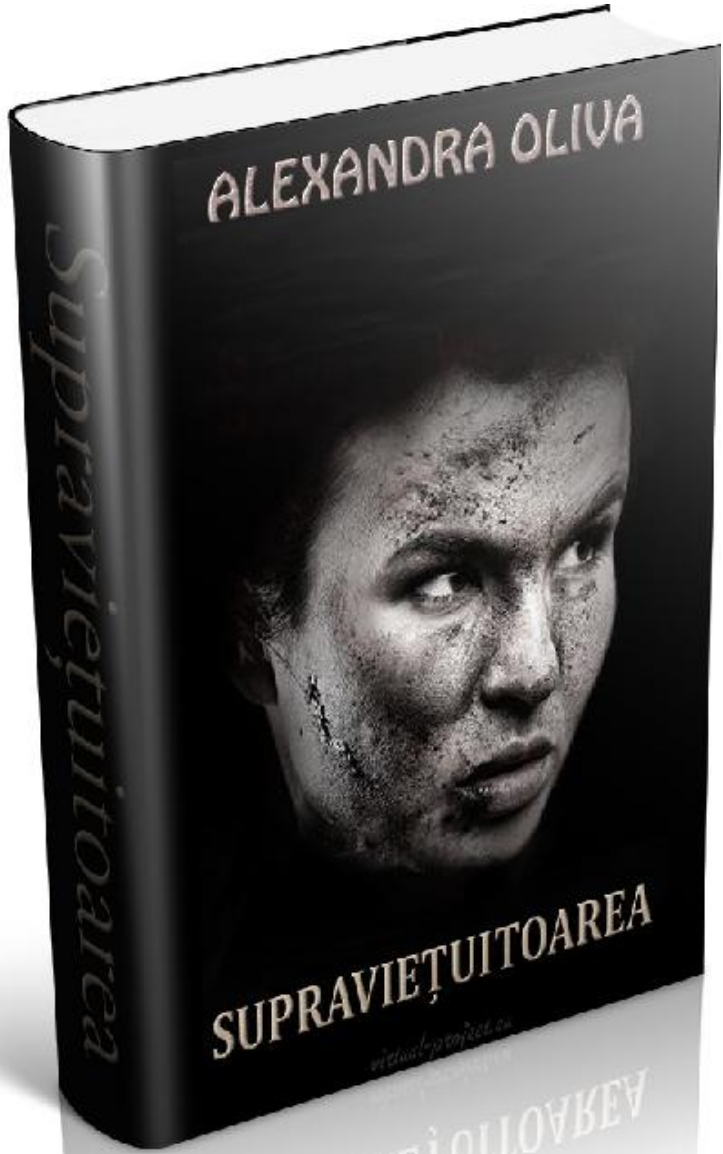
ALEXANDRA OLIVA
SUPRAVIEȚUITOAREA
Supraviețuitoarea

virtual-project.eu

{1} 81,28 centimetri (n.tr.).
{2} În original, Tracker (n.tr.).
{3} În original, Rancher (n.tr.).
{4} În original, Air Force (n.tr.).
{5} În original, Carpenter Chick (n.tr.).
{6} În original, Banker (n.tr.).
{7} În original, Black Doctor (n.tr.).
{8} În original, Waitress (n.tr.).
{9} În original, Wallaby (n.tr.).
{10} Persoană care postează comentarii aleatorii, pe lângă subiect, sau inflamatorii (n. red.).
{11} În original, „Never Eat Shredded Wheat" cuvinte mnemotehnice care facilitează memorarea punctelor cardinale (n.red.).
{12} Metiși din spanioli și amerindieni (n.tr.).
{13} În original, Asian Chick (n.tr.).
{14} În original, Aunt Sally – o țintă a insultelor și criticilor (n.tr.).
{15} În original, Cheerleader Boy (n.tr.).
{16} În original, Biology (n.tr.).
{17} Don't ask, don't tell" (DADT) a fost politica oficială a SUA legată de admiterea homosexualilor în armată. A fost instituită de administrația Clinton la 28 februarie 1994 și a durat până la 20 septembrie 2011. (n.tr.).
{18} În original, Engineer (n.tr.).
{19} În original, Exorcist (n.tr.).
{20} Grup de opt universități și facultăți din nord-estul SUA, ce include Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, University of Pennsylvania și Yale (n.tr.).
{21} Desen animat japonez (n.tr.).
{22} Creatură antropoidă, despre care se crede că trăiește în păduri, cu precădere pe coasta nord-vestică a Americii de Nord (n. red.).
{23} Parcul de Stat Capătul Lumii (n.tr.).
{24} Corect, „World's" (n.tr.).
{25} Instrument muzical de percuție sud-american, construit dintr-o nucă de cocos care conține grăunțe și nisip (n. red.).
{26} Universitatea Rutgers din New Jersey (n.tr.).
{27} Baton de ciocolată crocant, cu alune, caramel și unt de arahide (n.tr.).
{28} Coborâtor cu frânare asistată (n. red.).
{29} Versant stâncos în munții Shawangunk, la zece kilometri de New Paltz, New York (n.tr.).
{30} El Capitan, formațiune stâncoasă verticală în Parcul Național Yosemite (n.tr.).
{31} Unghi format de planul meridianului unui loc cu planul vertical care trece prin locul respectiv și printr-un punct dat (n. red.).
{32} În limba engleză, *boulder* înseamnă „bolovan" (n.tr.).
{33} Loopy Cursive, în engleză (n. red.).
{34} Marcă de mâncăruri deshidratate din orez și paste (n.tr.).
{35} Joc de cărți între doi, trei și patru parteneri, cu douăzeci și patru, treizeci și două sau patruzeci și opt de cărți, în care se urmărește realizarea unui anumit număr de puncte, convenit în prealabil (n.tr.).
{36} Căprui, referitor la culoarea ochilor, dar și nume feminin (n.tr.).
{37} Organizația People for the Ethical Treatment of Animals (n.tr.).
{38} Joc de societate care îți permite să pariezi pe răspunsul oricui. Se poate câștiga prin ghicire, jucarea cotelor sau cunoașterea intereselor partenerilor de joc. (n.tr.).
{39} Referire la tentativa de asasinat asupra țarului rus Aleksandru al II-lea (29 aprilie 1818 – 13 martie 1881), care a domnit de la 2 martie 1855 până în 1881, când a fost asasinat (n.tr.).
{40} În limba engleză, Pădure (n.tr.).
{41} Private Message – mesaj privat (n. red.).
{42} American Broadcasting Company (post de radio și televiziune) (n.tr.).
{43} Piper proaspăt măcinat (n.tr.).
{44} Numită și Cascadia, este o regiune geografică în vestul Americii de Nord, mărginită de Oceanul Pacific la vest și, în mare, de Munții Stâncoși la est. (n.tr.).

Table of Contents

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27